

Giới thiệu Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng

Truyện Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng là một truyện mới được giới thiệu với bạn đọc trên trang đọc truyện online. Một truyện khá mới lạ và đặc sắc, đồng tác giả với truyện Trăng Máu - truyện gây ấn tượng mạnh với độc giả về lối viết và nội dung. Dù chưa có cơ hội viết nhiều tác phẩm nhưng có thể thấy được nhiệt huyết và tài năng của tác giả Khải Ly - hứa hẹn nhiều bất ngờ phía trước. Truyện không có nước mắt, chỉ có máu và nhiệm vụ giết người. Không có nụ cười, chỉ có khuôn mặt lạnh lùng và trái tim băng giá. Đó là chính là cuộc sống, là con người của Hà Như Băng. Ngay từ nhỏ cô đã nhận sự huấn luyện đặc biệt của cha để trở thành một nữ sát thủ chuyên nghiệp. Rồi khi nhận một nhiệm vụ đặc biệt, đó là đóng giả cô tiểu thư bị thất lạc Cung Thiên Tinh của Cung gia, người giàu nhất nhì trong nước. Mọi bí mật về thân thế của cô đều dần sáng rõ. Cô sẽ đối mặt với bí mật đó như thế nào? Cô là ai? Và chuyện gì sẽ xảy ra khi trái tim cô rung động trước Đinh Tử Lăng, một trong bốn cánh tay đắc lực và nắm nhiều quyền hành nhất ở Cung gia? Địa vị và bí mật đằng sau họ liệu có thể trở thành bức tường ngăn cách họ? Có trở thành lí do chia rẽ tình yêu của họ? Kết thúc câu chuyện tình yêu ấy là hạnh phúc hay bi thương? Đầu mới là cái kết thực sự và toàn vẹn cho truyện ngôn tình này, mời bạn đón đọc. Bạn cũng có thể đọc thêm các truyện khác cùng thể loại như: Nghe Nói Tình Yêu Sẽ Đến, Đơn Giản Tiếng Yêu,...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Phượng Hoàng

Màn đêm tối tăm bao trùm cả thành phố và đánh chìm nó vào giấc ngủ say của sự tĩnh lặng. Tĩnh lặng đến mức chỉ có thể nghe thấy tiếng chiếc lá rơi khỏi cành khẽ nhẹ xuống mặt đất. Từ vàng trắng khuyết tỏa ra thứ ánh sáng yếu ớt soi rọi những con đường lạnh lẽo và đều hiu. Rồi một chiếc xe Aston Martin V12 Vanquish màu đen lao nhanh trên con đường Lê Quý Đôn vắng vẻ. Nó như một ngôi sao sáng, một thứ duy nhất chứa đựng sự sống giữa cái thành phố chết này.

"Kétttt ...."

Chiếc xe thẳng gấp tạo nên một chuỗi âm thanh nghe đến chói tai nhưng vào lúc này đây ai mà để ý đến điều đó, đơn giản vì tất cả họ đang say nồng trong giấc ngủ của mình. Cánh cửa xe mở, một cô gái chậm rãi bước xuống, mắt đảo nhìn xung quanh xem xét thật cẩn thận. Mái tóc đen nhánh không quá dài cũng chẳng quá ngắn, bờ mi rậm rạp xuống che phủ màu mắt nâu. Làn da trắng hồng cùng đôi môi son đỏ thật đậm trở nên nổi bật, nhất là khi bộ đồ đang khoác trên người cô là một màu đen huyền bí. Cái quần Jeans dài bó sát, áo thun dây crop top ngắn cùn cùn và bên ngoài là cái áo khoác da đen bóng.

Cô gái khéo léo di chuyển thật nhanh trên đôi gót khá cao, tay cầm mặt nạ chạm khắc hình phượng hoàng đeo lên che giấu nửa khuôn mặt xinh đẹp đó. Bên hông trái quần giắt khẩu Deagle giảm thanh tự chế, bên còn lại giắt một con dao bấm nhỏ, vỏ cùng sắt nhọn.

Cô búng người, leo qua tường và lộn một vòng tiếp đất rồi đưa mắt liếc nhìn dò xét xung quanh bên trong ngôi nhà thật cẩn thận. Đó chính là yêu cầu cần có đầu tiên của một sát thủ chuyên nghiệp khi đột nhập lần truy tìm mục tiêu. Và cô đã rút ra những bài học quý giá này sau mấy lần thoát khỏi bàn tay tử thần chỉ trong gang tấc. Những bài học được trả bằng máu và sinh mệnh của những người yêu thương không cùng huyết thống với cô.

Xung quanh ngôi nhà ...

Không có nguy hiểm.

Không có động tĩnh.

Càng không có một bóng người.

Cô gái đứng thẳng người, chân tiến đến gần cửa ra vào, mắt vẫn cẩn thận nhòm ngó xung quanh. Rồi với thanh sắt nhỏ găm trên túi áo cùng một ít thời gian cô đã bẻ được khóa và đi vào trong nhà. Thật dễ dàng nhưng thứ gì đó càng dễ bao nhiêu thì cô càng cảm thấy bất thường bấy nhiêu. Cánh cửa này, dường như một ai đó biết rõ cô sẽ đến nên chỉ khép hờ chào đón. Khựng lại một lát trầm tư suy nghĩ rồi rất nhanh chóng những ý nghĩ đó bị gạt sang một bên. Mặc kệ những điều đó, cô phải hoàn thành nhiệm vụ được giao dù phải hi sinh cả mạng sống của chính bản thân mình. Đó không chỉ là lời hứa mà còn là một lời thề bằng cả danh dự.

Từng bước đi nhanh nhẹn trên đôi giày cao gót mà không phát ra bất kì tiếng động nào, thật tài tình. Rồi khỏi tầng trệt cô đi lên gác, tay để phía sau lưng cạnh cán khẩu Deagle giảm thanh tự chế để phòng. Đi lướt qua cầu thang và để lại sau lưng dãy hành lang tối tăm cô dừng trước căn phòng ở cuối dãy tầng hai. Đó là nơi duy nhất có ánh đèn bật sáng trong ngôi nhà này. Và có thể tại nơi đó có người đã chờ đợi cô, khá lâu rồi.

Cô gái chậm bước hơn lúc mới vào căn nhà ...

"Cô đến rồi."

Người đàn ông ngồi bên cái ghế xoay cạnh cửa sổ đưa mắt nhìn cô khẽ nói. Cô gái bước đến gần rút súng cầm trên chìa họng xuống đất chờ đợi. Cô hỏi, giọng trầm lắng, khuôn mặt lạnh lùng không để lộ bất cứ cảm xúc nào. Từ cô một thứ sát khí sắc mùi lan tỏa, nó dường như đang làm tâm trạng của

người đàn ông này tệ đi rất nhiều. Một chút gì đó sợ hãi, lo lắng và cũng có gì đó tỏ ra bất lực và tuyệt vọng. Ông ta không hoàn toàn thể hiện hết những cảm xúc đó trên khuôn mặt của mình, có lẽ vì một chút hi vọng sống nhỏ nhoi cho những người ông yêu thương.

"Ông biết tôi sẽ đến?"

"Chẳng phải cô đã gửi thư cho tôi sao?"

Người đàn ông nói, tay cầm một mảnh giấy cứng màu hồng nhạt đưa ra trước mặt cô. Nhìn nó cô gái lặng đi chốc lát, cô đã phần nào đoán được người gửi thư đe dọa này là ai, điều đó đâu còn quan trọng. Cô phải hoàn thành nhiệm vụ. Cô gái chậm rãi lên tiếng hỏi, cái giọng lạnh lẽo như cơn gió địa ngục thổi qua. Đó không phải là thắc mắc, nó chỉ đơn giản là đang muốn cho người đàn ông cơ hội cuối cùng để nói lời trần trối và tạm biệt thế gian xinh đẹp này.

"Sao ông trốn đi, chẳng lẽ ông không sợ chết sao?"

"Sợ chứ ... Tôi trốn được sao?" Nhìn xoáy sâu vào đôi mắt cô, người đàn ông hỏi một cách nhạt nhẽo.

"Không." Cô gái cười lạnh đáp.

"Phượng Hoàng, xin hãy tha cho người nhà tôi ... Tôi cầu xin cô ..."

Giọng người đàn ông hạ thấp dần, vẻ cao quý và uy nghiêm thì vẫn còn đó. Ông ta thừa biết nếu người đến tìm ông là cô gái này thì dù có chạy trốn đến chân trời góc bể thì ông cũng chẳng thể nào thoát được. Thôi thì chờ đợi và cầu xin sự nhân từ của cô tha cho vợ con ông một con đường sống. Nhưng cô gái vừa đáp lại vừa đưa khẩu Deagle trong tay mình lên chìa vào giữa trán ông ta một cách lạnh lùng.

"Xin lỗi, tôi không thể giúp được." Đôi mắt nâu không hề chớp mắt lấy một cái. "Đây là nhiệm vụ."

"Cô thật tàn nhẫn ..." Người đàn ông chỉ kịp nói đến đó, dòng nước mắt nóng hổi từ khóe mi trào ra.

"Bụp."

Trong đêm khuya thanh tĩnh một âm thanh rất nhỏ vang lên chẳng thể phá nát sự cô tịch vốn có của nó. Một viên đạn găm vào giữa trán, người đàn ông ngồi buông thõng người trên ghế, hơi thở đã ngừng thổi thóp. Lặng người đi một lát, Phượng Hoàng đứng thừ ra nhìn cái xác còn vương chút hơi ấm của sự sống. Hồi lâu ... Cô gái nhanh chóng quay người bước đi, kiểm tra các căn phòng khác của ngôi nhà. Tiếng còi xe cảnh sát nghe văng vẳng ở phía xa xa. Tuy đã nhận ra có gì đó không ổn, hoặc là tung tích của cô đã bị bại lộ hoặc là cô đã bị tổ chức bán đứng. Cho dù nguyên nhân là gì đi nữa cô cũng nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ, tất cả là vì ba cô thôi. Cô gái khẩn trương truy tìm đối tượng theo như mệnh lệnh đã được trao trước đó.

Một căn phòng nhỏ với vài tủ đồ đóng kín cửa, cô gái chậm rãi bước từng bước quan sát thật kĩ. Khẩu Deagle trong tay vẫn còn mùi thuốc khói bốc lên như đang chuẩn bị ra tay với đối thủ của mình. Nhếch môi mỉm cười, cô gái bất ngờ mở tung cánh cửa tủ thứ ba ngay cạnh cửa sổ.

"Á ..." Tiếng một đứa bé trai hoảng sợ la lớn vang lên giữa không gian tĩnh lặng.

Sớm nhận ra đứa bé trai khoảng bảy, tám tuổi đang trốn trong tủ ở căn phòng ấy ngay từ lúc bước vào. Cô gái chộp lấy cổ áo thằng bé, đẩy nó ra giữa sàn nhà một cách lạnh lùng. Chĩa súng vào nó, cô gái khựng lại giây lát rồi nhắm nghiền mắt lại và ngoảnh đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

"Ba ... Ba ơi ... Cứu ..."

Tiếng thằng bé hét lớn ngắt quãng, chưa hết câu thì đã ...

"Bụp."

Mặc cho thằng bé nằm giữa sàn kêu khóc thảm thiết, mặc cho nó cố gượng dậy để tự cứu mình cô gái vẫn bóp cò. Một âm thanh của khẩu Deagle vang lên đã kết thúc một sinh mạng nhỏ bé. Lại một người nữa chết trong tay cô, hơn nữa đó chỉ là một đứa bé nhưng khuôn mặt cô vẫn lạnh như tiền, máu dính đầy cả người. Đứa bé nằm giữa nền đất lạnh lẽo, máu từ vết đạn loang ra sàn. Trầm lặng nhìn cậu bé một lát rồi cô xoay người rời khỏi căn phòng đó. Cô đi trên những bước chân vô định, đầu óc hoàn toàn trống rỗng và không có bất kì cảm xúc.

Sự nhân từ.

Sự chần chừ.

Đó là điều sẽ giết chết một sát thủ cho dù kẻ đó có giỏi đến đâu cũng không thể tránh khỏi. Ngay từ lúc nhỏ cô đã được dạy rằng "không được khoan nhượng với kẻ thù, lấy nhiệm vụ làm đầu dù phải hi sinh mạng sống". Và cô đã sống với câu nói đó suốt năm năm trời, một cuộc sống không tình người, không cảm xúc. Nó bắt đầu đến với cô khi phải trải qua nỗi đau mất đi người mình thương yêu, tin tưởng nhất thế gian này.

Gió lùa nhẹ mang theo mùi hương hoa giấy trên cơ thể cô lan tỏa khắp không gian trong ngôi nhà này. Nhưng nó lại chẳng đủ mạnh để lấn áp cái mùi máu tanh tươi của thằng bé vừa dấy vào người cô khi cô ra tay với nó. Máu và nước mắt dường như không hề tồn tại bên trong cơ thể nhỏ bé, mỏng manh ấy.

"Xin lỗi." Cô gái nhỏ thầm thì.

Vẫn còn một người nữa, cô gái tiếp tục truy tìm mục tiêu cuối cùng của nhiệm vụ lần này. Tiếng còi xe cảnh sát đã quá gần, cô càng bước nhanh chân hơn, tay nắm chặt khẩu súng. Nếu không nhanh chóng tìm ra người đó và rời khỏi đây chắc chắn cô sẽ không thoát được và có lẽ sẽ chết. Cô biết nếu mình thất bại nhiệm vụ lần này sẽ liên lụy đến rất nhiều người. Không, sẽ không có bất cứ lí do nào làm cô có thể thất bại nhiệm vụ lần này được.

"Cứu tôi ... cứu ..."

Tiếng cầu cứu tha thiết vang lên bên ngoài, một người phụ nữ hét hãi chạy về phía xe cảnh sát. Cô gái đưa mắt về phía cửa sổ và nhìn thấy mục tiêu cuối cùng. Cô chạy nhanh xuống cầu thang ra ngoài đuổi theo bà ta. Xe cảnh sát dừng lại, cánh cửa xe mở, cô gái nâng súng lên và ... Bóp cò. Trên khuôn mặt xinh đẹp ấy thoáng một nét lưỡng lự, một phần lương thiện còn sót lại. Cô đang nắm trong tay rất nhiều sinh mệnh. Không được phép mềm lòng.

"Phượng Hoàng, cô đã bị bao vây ... Mau bỏ súng xuống đầu hàng đi ..." Cái tiếng bên phía loa cảnh sát không ngừng vang lên.

"Bụp."

Một phát súng nữa đã được bắn ra từ khẩu Deagle giảm thanh, người phụ nữ ngã gục xuống trước mặt đám cảnh sát. Nhiệm vụ đã hoàn thành, đây là lúc cô phải tìm cách thoát khỏi vòng vây của lũ cớm. Cô gái nhanh chóng lên xe và chạy đi trong làn đạn của cảnh sát.

"Bắt lấy cô ta." Một âm thanh uy quyền vang lên giữa đám cảnh sát.

Chiếc Aston Martin V12 Vanquish màu đen chạy vèo qua khỏi vòng vây, cô gái liếc nhìn kẻ vừa ra lệnh bắt mình nhếch môi cười khiêu khích. Đó là một chàng trai trẻ mặc thường phục, mái tóc đen huyền hòa cùng đôi mắt đen. Một kẻ chẳng mấy nổi bật nhưng lại có một phong thái mạnh mẽ, uy quyền hơn bất cứ ai có mặt ở đây. Hắn vừa nói vừa lên chiếc Yamaha FZ150i cực tốc độ truy bắt Phượng Hoàng.

Tất cả cảnh sát đều lên xe đuổi theo, cô bé lái sang trái đâm ra đường Nguyễn Tất Thành rồi lại rẽ vào đường nhỏ Nguyễn Lữ và đâm thẳng sang Nguyễn Thị Định. Cảnh sát vẫn bám sát, họ nhằm vào bánh xe mà bắn, cô lái xe không ngừng lạng lách. Được một lát thì xe cảnh sát đã lùi về sau, chỉ còn mỗi Phượng Hoàng và chàng trai trẻ trên đường đua. Chiếc Yamaha FZ150i và chiếc Aston Martin V12 Vanquish màu đen chạy song song băng nhanh trên những con đường vắng bóng người. Mấy lần đám cảnh sát tí chút đã làm mất dấu đối tượng nhưng họ không bỏ cuộc, vẫn quyết tâm bắt cho bằng được cô.

Cô là ai nào?

Là Phượng Hoàng, là một trong Tam Tử Sát Thần, là kẻ khiến cảnh sát nhiều lần truy bắt đều thất bại. Giải thưởng cho lệnh truy nã là năm mươi triệu, đó không phải là con số nhỏ. Nếu bỏ nhiều đó tiền mà bắt được cô thì đúng là không uổng chút nào.

Vấn đề là ai có khả năng đó?

Chả ai cả.

Vừa đâm ra đường Tây Sơn thì một chiếc xe cầu chạy đến chắn ngang những chiếc xe cảnh sát. Vật cản xuất hiện bất ngờ, chiếc Yamaha FZ150i vội bẻ lái sang trái và dừng lại vì chiếc xe cầu đã chắn ngang gần hết con đường. Họ đã bị cô cắt đuôi, một lần nữa cô lại thoát khỏi sự truy bắt của cảnh sát một cách ngoạn mục. Đám cảnh sát bước xuống xe nhìn theo bóng chiếc ô tô đen không biển số khuất sau màn đêm chỉ biết cáu gắt, tức giận. Nhưng họ đâu biết rằng người lái chiếc xe cầu kia lại chính là Đầu Trọc, đồng bọn của cô gái.

"Khốn kiếp." Chàng trai bực dọc đập mạnh tay xuống tay ga cáu bẳn.

"Xin lỗi, xin lỗi mấy anh nha ..." Đầu Trọc giả vờ xuống xe tát tã nói, mắt không ngừng quan sát tên cảnh sát đi mô tô trẻ tuổi ấy. "Tự dưng mấy anh xuất hiện làm tui không kịp trở tay gì hết."

"Không sao đâu, anh cứ đi trước đi." Tò vè điềm dạm và hòa nhã, hắn khẽ đáp lại.

"Vây tui đi trước nha."

Không nán lại để tiếp tục chơi trò mèo vờn chuột với lũ cớm, Đầu Trọc lên xe rồi lái đi.

"Đội trưởng làm sao đây?" Đám cảnh sát xuống xe nhìn hắn hỏi, về mặt tội sảm lại.

Đã bao nhiêu lần vây bắt Phượng Hoàng, chưa một lần nào họ thành công. Nay đội trưởng mới của họ - một kẻ với rất nhiều chiến công hiển hách được cử đến để giúp đỡ nhưng vẫn thất bại. Thử hỏi làm sao họ không như thế cho được?

Phượng Hoàng hầy đội đấy, tôi nhất định sẽ bắt cô phải chịu sự trừng phạt của pháp luật vì những tội lỗi cô đã gây ra.

"Về thôi." Không có bất cứ một động thái nào, hắn mỉm cười nói rồi lên xe của mình.

Chiếc Yamaha FZ150i chạy đi trong bao ánh nhìn đầy ngạc nhiên của đám cảnh sát. Điều khiến họ khó hiểu nhất chính là nụ cười nửa miệng của hắn, một nụ cười ngạo nghễ khó hiểu trước sự thất bại đầu tiên trong sự nghiệp.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2: Nhiệm Vụ Mật

Trời hừng sáng, bên ngoài mưa rơi ngày càng lớn, tiếng chuông sớm của nhà thờ gần đó cũng đã vang. Ngôi nhà lầu ba tầng cuối đường Diên Hồng đóng chặt cửa, không có một ánh đèn, nó âm u đến đáng sợ. Bên trong ngôi nhà một cô gái đang chậm rãi thay bộ quần áo còn dính đầy máu trên người ra. Đi đến, mở nắp cái thùng chứa đầy tro, bỏ nó cùng chiếc mặt nạ vào và điềm nhiên mở bật lửa mà đốt. Cô đốt không một chút chần chừ hay e ngại, mùi máu tanh còn vương trên bộ quần áo ấy làm cô thật sự khó chịu. Nói đúng hơn là những kí ức liên quan đến nó làm cô cảm ghê tởm bản thân mình.

Đặt khẩu súng giảm thanh vào bên tủ trái đầu giường và thay vào đó là khẩu Deagle mới tinh. Lấy con dao găm nhỏ đặt dưới bốt giày, không để nó làm tổn thương đến cô.

Mái tóc không quá dài cũng chẳng quá ngắn suôn mượt khẽ tung theo từng đợt gió thổi qua, đôi mắt nâu lạnh lẽo ẩn chứa dưới đôi mi rậm. Bờ môi đỏ mọng mím chặt làm khuôn mặt trắng hồng đã có vẻ vô cảm nay càng trở nên lạnh lùng hơn. Trong bộ đầm ngắn màu trắng cô gái nhìn thanh thoát, xinh đẹp như tiên nữ giáng trần. Nhùi máu tanh, về mặt lạnh lùng cùng sự trầm tư lại biến cô thành một ma nữ của chốn địa ngục tăm tối. Đó chỉ là vẻ bề ngoài cô tạo tạo cho mình hay đó thật sự là bộ mặt thật của cô? Chẳng một ai có thể biết rõ cả. Khẩu Deagle giấu sau dây lưng và bị tóc phủ kín.

Cánh cửa phòng hé mở, cô gái đứng khoanh tay trước ngực cạnh cánh cửa sổ đã thả màn che kín đưa nửa mắt nhìn kẻ vừa bước vào rồi lại vén he hé một bên màn nhìn ra ngoài. Cô thích ngắm nhìn cái cảnh buổi sáng bình yên như thế, ít nhất cô có thể tìm thấy cho mình một giây phút thanh thản. Cô biết sau những gì đã làm thì cô hoàn toàn không xứng đáng với điều đó nhưng vẫn hi vọng, vẫn chờ đợi một ngày được thật sự giải thoát. Chỉ là ngày đó quá xa xôi, cô thật sự không còn đủ kiên nhẫn để mà đợi chờ nữa rồi. Nhưng dù có cố gắng như thế nào cô cũng chẳng thể làm được điều mình muốn, rồi khỏi đây và ra đi cùng người mình yêu.

"Như Băng."

Một chàng trai từ ngoài bước vào khẽ gọi, đôi mắt đen lầy lạnh lẽo như hố sâu chốn vực thẳm. Giọng khàn khàn, chậm rãi và cái phong thái bất cần của một sát thủ chuyên nghiệp. Cô gái chẳng buồn nhìn anh cũng chẳng lên tiếng nói gì, chỉ đơn giản là im lặng. Không để ý đến thái độ của cô, chàng trai lại tiếp tục nói, mang theo sự trù mến, lo lắng của mình. Không cần biết cô đối với mình như thế nào, không cần biết phải mất bao lâu anh mới có thể khiến cô hé môi cười, chỉ cần ngày nào còn sống anh sẽ cố hết sức để bảo vệ, chăm sóc thật tốt cho cô. Anh làm như thế không những vì anh mà còn vì ông chủ và người anh em tốt đã mất của mình.

"Ông chủ muốn gặp em."

Câu nói đó của chàng trai đã làm cô gái phải đưa mắt nhìn anh. Hai từ "ông chủ" quen thuộc bỗng nghe xa lạ biết nhường nào, thật đáng thương. Cô gái nhếch môi để lộ nụ cười nửa miệng mỉa mai, một ánh mắt buồn thoáng xuất hiện. Nhưng không lâu sau đó, nó đã biến mất trả lại sự lạnh lùng vốn có cho khuôn mặt xinh đẹp ấy. Chàng trai tuy bề ngoài không để tâm lắm về những biểu hiện trên gương mặt đó nhưng thật lòng anh rất lo, rất muốn nhanh chóng đưa cô rời khỏi đây. Chỉ là anh thật sự bất lực và không có cách nào để làm được điều đó cả. Nhất là khi ở nơi đây vẫn còn có một người náu giữ bước chân cô gái, là cha của cô.

"Em biết rồi." Cô gái đáp lại một cách nhạt nhẽo.

Chàng trai bước đi nhanh, vẻ lịch lãm và điển trai đã làm biết bao cô gái siêu lòng. Nhưng anh chỉ yêu mỗi Hà Như Băng mặc dù cô chưa từng đáp lại tình cảm ấy. Như Băng là một cô gái đặc biệt, đó là nhận định trong suy nghĩ của riêng anh. Nói về sắc đẹp chắc chắn rằng cô không thua kém bất kì ai trên đời này. Nói về địa vị cô cũng là một nhân vật tầm cỡ, đó là điều không thể phủ nhận. Cô là con gái ông chủ anh, là nữ sát thủ "Phượng Hoàng" máu lạnh giết người không gớm tay, không một chút chần chừ. Nhưng chính vì thế mà cô thật khó gần và anh khó có thể làm cô động lòng, làm cho cô chấp nhận tình yêu của mình.

Ngày đầu nhận nhiệm vụ, anh đã không hoàn thành. Mục tiêu là một người phụ nữ ngoài năm mươi, là một quan chức cấp cao của Trung Quốc. Khi đó cô mới mười hai tuổi nhưng nhìn cách cô giết người thì ai cũng phải nể phục. Tiếp cận đối phương rất dễ dàng rồi một dao cứa cổ thật nhanh gọn. Không ai phát hiện đến khi thấy người phụ nữ đó ôm vết cứa khá sâu ở cổ ngã xuống, không một tiếng la hét hay chống cự. Ai cũng bảo cô đáng sợ nhưng trong mắt anh thì cô cũng chỉ là một cô gái yếu đuối cần được bảo vệ và che chở.

...

"Ba."

Cả hai dừng lại ở căn phòng duy nhất ở tầng ba, họ đi vào cúi đầu chào. Cô gái thốt gọi, khuôn mặt không để lộ bất cứ cảm xúc nào. Người đàn ông ngồi bên ghế xoay nhìn ngoài cửa sổ quay về phía cô dò xét. Căn phòng tối nhưng không đến nỗi nào, xung quanh nhiều người đứng đồn mắt về phía cô có nam có nữ. Nam mặc bộ đồ vét đen nhưng có vài người mặc quần jeans và khoác áo da đen bóng. Ở đây chỉ có ba người nữ, họ mặc quần đùi bó sát kết hợp với áo thun dây màu đen, bên hông là khẩu súng lục AF2011-A1. Họ là sát thủ, là người của đêm tối, màn đêm sẽ giúp họ ẩn mình tốt nhất khi bị truy bắt. Có lẽ vì thế mà họ yêu màu đen và luôn tin vào màn đêm, vào tử thần - người cha đỡ đầu của họ.

"Hôm qua một chút nữa là con thất bại rồi, con có biết mình đã gây ra rắc rối lớn thế nào không?"

Cái giọng khản đặc chậm rãi vang lên rồi gần xuống nhấn mạnh từng lời, đôi mắt nhìn cô và nhìn tất cả những người có mặt trong phòng tỏ ý không hài lòng. Khuôn mặt vẫn lạnh lùng như lúc này, cô gái rút súng chìa vào vầng thái dương của mình. Cô biết sau những sơ suất trong lần hành động đêm qua của mình thì cần có một người đứng ra chịu trách nhiệm và chấp nhận hình phạt. Hoặc người đó là ba cô hoặc người đó là cô, và tất nhiên nếu được chọn lựa cô sẽ chọn con đường đó cho bản thân mình. Một hành động thật mạnh mẽ và gan dạ nhưng cũng thật ngu xuẩn.

"Xin ba xử phạt." Cô gái nói, đôi mắt nâu mở to nhìn người cha.

"Ông chủ."

Chàng trai lo lắng lên tiếng nhưng khi bắt gặp ánh trừng nhìn của ông chủ anh lại lặng đi. Người đàn ông chậm rãi đứng dậy đi lướt qua tất cả những người trong phòng, tay cầm tập hồ sơ màu vàng, chậm rãi hỏi. Ông nhìn cô, khuôn mặt thâm trầm mang theo nét mặt đầy sát khí. Suốt bao nhiêu năm qua ông đã cố gắng đào tạo đứa con gái này và chưa lần nào cô làm hỏng chuyện ngoại trừ lần này. Dù là con ông nếu có lỗi cũng phải đón nhận hình phạt nhưng thật may mắn là không phải tại cô.

"Con có biết tại sao mình gây nên lỗi lầm đó không?"

"Ông ta biết con sẽ đến nên đã đợi con ... Là Hắc Long đã gửi cảnh cáo cho ông ta."

Cô gái nói giọng vẫn đều đều, khuôn mặt không chút nét sợ hãi hay bối rối.

"Không có, đúng là mọi lần đều là anh nhưng đây là nhiệm vụ mặt anh làm sao có thể ..."

Nghe cô nói, chàng trai vội bên tiếng chen ngang, ánh mắt nhìn chằm chằm với hi vọng cô sẽ tin những gì anh nói. Mặc dù biết rõ tính anh, tin vào những lời anh nói nhưng cô cũng chẳng nói gì hay thể hiện điều đó trên nét mặt của mình. Ngoài anh ra cô không thể đoán được ai lại thay mình gửi mảnh giấy đó.

"Còn gì nữa không?" Người đàn ông nheo mắt nhìn con gái.

"Anh ta ... Đội trưởng Lâm đã về Qui Nhơn ... Chúng con đã đổi mặt nhau ..." Phượng Hoàng lại tiếp tục, một vài kí ức chợt kéo đến làm nhói đau vết thương chưa lành trong lòng cô.

Dừng lại đưa mắt nhìn cô gái, cái ánh nhìn khế đưa nét thờ dãi nhưng rồi rất nhanh chóng khuôn mặt đó đã lấy lại vẻ lạnh lùng vốn có. Người đàn ông không tiếp tục đề tài mà chỉ đưa tập hồ sơ trên tay mình cho cô khế nói.

"Ta có vài thông tin về nguyên nhân của sự việc lần này." Cái giọng khản đặc nhấn mạnh từng lời như đang chơi trò thử lòng của từng người.

Như Băng buông súng, nhận lấy tập hồ sơ từ ông mở ra xem rồi lặng người đi một lúc không lâu. Khuôn mặt vốn rất điềm tĩnh, vốn không bao giờ để lộ cảm xúc nhưng nay lại thoáng một nét giận dữ. Bờ mi dài rậm cong hếch lên, tóc bay theo từng đợt gió thổi qua để lộ cái nhìn sát bén của đôi mắt nâu.

Một phút,

Hai phút, ...

Cô gái ngẩng mặt xoay người và chìa đầu súng vào chàng trai, đôi mắt nâu mở to trừng. Chàng trai ngỡ ngàng nhìn cô, một chút bàng hoàng thoáng qua nhưng rồi lấy lại được bình tĩnh anh trầm giọng. Trong cuộc đời, anh chưa từng làm gì có lỗi với cha con họ Hà nên anh tin họ sẽ không hiểu lầm và nghi ngờ tâm lòng của anh. Nhất là Hà Như Băng, một người vô cùng thân thiết, có vài lần đã liều mình để cứu anh. Hơn nữa anh cũng tin họ không thể chưa nghe anh giải thích đã vì hiểu lầm mà ra tay với anh.

"Phượng Hoàng, em chìa súng vào anh làm gì? Anh luôn trung thành với ông chủ ..." Chàng trai chậm rãi nói nhưng chưa kịp hết câu thì ...

"Trong cuộc đời tôi ghét nhất một loại người ... Đó là những kẻ phản bội."

Cô gái nói như đang rít lên con giận dữ của mình, ngón tay bóp cò không chút chần chừ. Chính sự phản bội đã hủy hoại một tình bạn trong sáng của cô, cũng chính sự phản bội đã cướp đi một người anh trai đáng kính nhất trên đời của cô. Cô ghét và nguyên rủa những kẻ như thế ngoại trừ ... Đặng Tuấn Long.

"Anh Nhật ..." Giữa không gian tĩnh lặng một tiếng gọi lớn vang lên.

"Đoàng "

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Cô Gái Của Tử Thần

Mặt trời đã lên gần đến đỉnh đầu, người đi trên đường tập nập hơn, đông đúc hơn. Tiếng cười nói chuyện trò, tiếng còi xe âm ỉ, ... Đã che lấp âm thanh tiếng súng phát ra khi bắn. Trong căn phòng không khí chùng xuống ngột ngạt, nặng nề, khác xa với vẻ thanh bình bên ngoài. Người đàn ông đi đến ghế ngồi xuống, tay lau lau cái dao găm sắc nhọn trong tay mình. Những người trong phòng im lặng dồn ánh nhìn quan sát hai sát thủ giỏi nhất ở đây. Chàng trai cười nhạt, ánh mắt đen thoảng buồn nhưng khuôn mặt vẫn thản nhiên. Cô gái vẫn nắm chặt khẩu súng chĩa vào anh, khuôn mặt xinh đẹp vô cảm ai thấy cũng phải rùng mình.

"Bịch."

Một âm thanh bống vang phía sau chàng trai, viên đạn vừa bắn ra đã găm giữa trán kẻ đứng sau anh. Chàng trai xoay nhìn hấn rồi lại nhìn cô gái và ông chủ chờ đợi lời giải thích. Cô gái hạ súng vất sau đầu thất lưng của cái đầm ren ngắn màu trắng. Lúc này người đàn ông mới đặt con dao xuống bàn, đưa mắt trừng nhìn họ gần giọng. Không phải giọng nói đó, không phải những lời nói đó làm họ run sợ mà tất cả chỉ vì khuôn mặt vô cảm của ông cùng hành động của Như Băng làm họ phải e dè. Không cần ông giải thích họ cũng đoán được phần nào nguyên nhân của lần thanh quyết lần này.

"Đó là kết cục của nội gián, các người rõ chưa?"

"Rõ."

Tất cả đồng thanh đáp lại, đầu hơi cúi thấp, âm thanh vang lên khá to và dứt khoát. Như Băng bước đi về phía trước, rời khỏi căn phòng đó, giọng vang lên rất nhỏ nhưng thật lạnh lùng biết nhường nào. Lại thêm một sinh mạng nữa lại bị cô cướp đi mà không biết lí do là tại vì sao. Mỉm cười nhìn cô, chàng trai thở phào nhẹ nhõm rồi tự trách bản thân thật ngốc, đã quen cô bao lâu vậy mà lại hiểu lầm ý của cô. Nhưng làm sao có thể trách anh được cô chứ, suy nghĩ và hành động của Như Băng thật khó để một ai đó đoán được cả.

"Con mệt, đi nghỉ trước đây."

Không có bất kì âm thanh nào vang lên đáp lại câu nói đó. Mặc kệ, cô gái vẫn bước đi, bóng dáng nhỏ bé trông thật cô độc, thật mệt mỏi. Chàng trầm lặng nhìn theo cô gái, nụ cười ban nãy đã tắt hẳn, đôi mắt lo lắng, ân cần. Tiếng điện thoại reo, chàng trai đưa mắt nhìn ông chủ, trong lòng khẽ thờ dài. Thời gian ở đây đủ để anh biết cuộc điện thoại đó là của ai mặc dù anh chưa từng gặp người đó. Người đàn ông nghe máy không lâu thì tắt, khuôn mặt nghiêm nghị lạnh lùng bỗng đổi sắc. Ông đứng lên đi lướt qua họ, nói nhanh.

"Bạch Nhật, cậu đi với ta."

Tuy có chút ngỡ ngàng nhưng rất nhanh chóng anh đã lấy lại vẻ mặt điềm tĩnh vốn có trên khuôn mặt mình, vội rào bước theo ông. Rời khỏi ngôi nhà hai người bước lên một chiếc Bentley Continental màu đen đang đợi trước nhà. Chiếc xe chậm chậm lăn bánh sau đó tốc độ nhanh dần, một vẻ khấn trương kì lạ.

Bên trên cửa sổ lầu hai Như Băng nhìn theo họ, cả người cô run lên khụy chân ngồi xuống nền, nước mắt chảy dài trên má. Không biết cô đã yêu đuổi như thế này bao lần nhưng mỗi lần như thế sự mệt mỏi lại tăng lên gấp bội. Mùi máu tanh làm cô muốn buồn nôn, sợ hãi nhưng càng muốn thoát khỏi thì nó càng bao trùm lấy cô. Nhấn chìm cô xuống đáy sâu của bể máu người tanh tươi. Cô là một thiếu nữ mười bảy gần tròn mười tám nhưng tại sao không thể có cuộc sống bình thường như bao cô gái đồng chan lứa? Một câu hỏi cô đã hỏi bản thân không biết bao nhiêu lần nhưng mãi cho đến bây giờ cô vẫn chưa tìm ra câu trả lời. Cũng có thể suốt cả cuộc đời này cô sẽ không bao giờ tìm thấy câu trả lời mình cần trừ khi ... Cha cô chết đi.

Ngồi trên sàn thật lâu, nước mắt đã khô cạn, Như Băng gượng đứng dậy rời khỏi ngôi nhà và lang thang trên đường phố. Trời bắt đầu ngả trưa, nắng mỗi lúc một gắt hơn, đường lên đỉnh Thu Bồn ở chuồng gà khá vắng vẻ. Cũng chẳng có gì là lạ cả, những người ở đây thường đi làm cả một ngày và về nhà vào lúc chiều tối. Với lại đỉnh Thu Bồn chỉ là nơi hẹn hò lí tưởng của những đôi trai gái, những người trẻ thích ngắm toàn bộ khung cảnh thành phố. Chẳng mấy ai lại cuốc bộ lên cái đỉnh dốc cao, chẳng có lấy một ánh đèn như ở đây cả.

"Buông ra, anh làm trò gì vậy? Buông ra ..."

Tiếng nói gắt gỏng của một cô gái khề vang, Như Băng đưa mắt nhìn sang. Là một đôi trai gái, gã con trai áp sát cô bạn gái vào cái vách đá dưới bóng cây, một tay ôm eo tay còn lại sờ mó lung tung. Cô gái ấy tỏ vẻ khó chịu cố đẩy hấn ra nhưng không được, cô quá yếu. Như Băng đến gần vỗ nhẹ tay lên vai gã con trai ấy, miệng không thốt bất cứ lời nào. Tuy đó là chuyện riêng của hai người bọn họ nhưng cô thật sự khó chịu với những việc làm đồi bại đó. Dù là một sát nhân nhưng cô không thể kìm chế bản thân không xen vào những chuyện như thế này được.

"Tránh ra, cô làm gì thế?"

Hấn cúi bấn khi bị làm phiền nhưng khi thấy cô thì hạ giọng, vẻ mặt trông thật đều, tay lần sang eo Như Băng. Hấn nói, cái thái độ cùng những lời nói đó càng làm sôi sục sự nóng giận của cô gái. Chưa một ai dám chạm vào người cô và nói những lời như thế vậy mà gã đàn ông này lại ... Thật là số hấn đã đến ngày tận ...

"Sao cô em cũng muốn thử hả?"

"Buông ra."

Như Băng nói gọn, khuôn mặt đanh lại, mái tóc dài và bộ váy ren tung nhẹ theo từng đợt gió thổi. Gã đó cười cười, tay sờ xuống mông cô buông lời thô tục. Nhắm nghiền mắt cố kìm cơn giận của mình, đêm qua đã có quá nhiều rắc rối, cô thật không muốn tiếp tục làm ba phiền lòng. Nhưng cô càng nhẫn

nhìn thì gã con trai này càng quá đáng, càng buông những lời thật tâm thương và đáng khinh.

"Thôi em ơi, thích thì nói thích đi giả bộ làm gì."

"Khốn kiếp."

Cô gái tức giận gần giọng chửi, chụp lấy tay hắn bẻ ra sau thật nhanh và gọn. Khuôn mặt ấy dù tức giận nhưng vẫn tỏ ra thản nhiên, lạnh lùng. Môi mím chặt, tay khóa chặt không để gã đồn mặt ấy có cơ hội phá gỡ. Gió thổi một lúc mạnh hơn, chiếc đầm ngắn của cô tung hất để lộ khẩu súng ở sau thắt lưng. Nhưng cô không dùng đến nó, đơn giản vì gã này không xứng để chết dưới nòng súng đã cướp đi sinh mệnh của những người vô tội.

"Á ... Con mẹ mày, thả tao ra ... Con nhỏ khốn kiếp, ông không xử mày thì không làm người ..."

Bị bẻ đau gã con trai mắng chửi vùng vẫy, mặt nhăn túm lại như khi ăn ớt. Cô gái kia sững lại rồi môi nhếch lên cười hả hê, lên tiếng mỉa mai. Đã bao lần giết người, đã bao lần nghe những lời cầu xin sự tha thứ nhưng hiếm có ai lại dọa dẫm, mắng chửi cô như thế. Nhưng kì lạ thay cô không hề cảm thấy giận dữ mà trái lại còn cảm thấy những lời đó rất đúng.

"Đáng đời mày, thằng khốn."

Cô ta nói rồi quay bỏ đi, Như Băng buông tay đá vào bụng hắn. Nhìn hắn nằm dưới đất lăn qua lăn lại đau đớn cô quay lưng đi tiếp. Đối với hạn người này cô không muốn làm bẩn tay mình, có lẽ vì thế mà cô đã tha thứ, đã không lấy đi sinh mạng rề mạt của hắn. Nhưng với cái sĩ diện ảo của lũ đồn mạt như hắn thì làm sao có thể nuốt nổi con giận này chứ? Chỉ có một cách ... Ăn miếng trả miếng ...

"Con khốn."

Gã con trai lồm chồm ngồi dậy mò lấy tảng đá nhỏ nhưng vẫn có thể gây ra sát thương, lớn tiếng mắng rồi lao vào cô. Nhanh như chớp cô gái rút con dao trong ống giày xoay lại. Lưỡi dao sắc nhọn trong bàn tay mềm mại của cô gái di chuyển một cách uyển chuyển trên cổ gã đàn ông như một vũ điệu của quỷ.

"Bịch."

Hắn ngã xuống tay ôm vết cắt sâu ở cổ vùng vẫy một cách yếu ớt, máu văng tóe ra và dính lên bộ đầm trắng tinh khiết của Như Băng. Điều đó không quan trọng, điều đáng chú ý đến là cô đã giúp thế gian này loại bỏ một tên cận bã. Cô gái kia quay người lại thấy cảnh đó chết sững, cô té khụy xuống đường run rẩy. Như Băng quay người đi xuống dốc dừng lại nhìn cô gái rồi lại bước đi tiếp. Cô gái nhìn theo cô nửa sợ hãi nửa biết ơn.

oOo

Chiếc Bentley Continental màu đen dừng trước nhà hàng Đường Sắt trên đường Nguyễn Tất Thành. Người đàn ông và chàng trai bước xuống, ông khẽ thở dài. Hai người đi vào trong, lách qua sân bóng, khuôn viên và nhà khách lớn ở phía trước. Vòng ra phía sau và đi vào căn phòng cuối của dãy phòng ăn dành cho khách vip. Cánh cửa mở, hai người bước vào, một bàn ăn đã chuẩn bị sẵn. Một màn tre ngăn cách căn phòng làm hai ngăn, bên trong có một người đang ăn, Bạch Nhật không thấy rõ mặt ông ta.

"Ông chủ."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Ông Chủ Giấu Mặt

Người đàn ông đi đến cúi đầu kính cẩn, thấy vậy chàng trai cũng đi đến cúi đầu chào. Mặc dù chưa thể chắc chắn người bên trong là ai nhưng chỉ cần ông chủ anh hạ mình cúi chào thì anh cũng thể làm như thế. Bởi vì anh biết trên thế gian này chỉ có một người duy nhất có thể khiến ông phải phục tùng một cách trung thành như thế.

"Cậu ta là ai?" Người bên trong hỏi, giọng trầm đục đầy uy quyền. Người đàn ông đưa mắt nhìn cậu rồi khẽ lên tiếng trả lời.

"Cậu ta là Hắc Long, là sát thủ giỏi nhất của chúng ta."

"Lại đây."

Chàng trai nhìn ông muốn nói rằng người giỏi nhất chính là Như Băng không phải anh. Nhưng anh chưa kịp nói người bên trong đã lên tiếng trước. Cậu bước đến gần, người bí ẩn đưa tay ra khỏi màn tre hướng về cậu. Bạch Nhật bắt tay người đó, cái bắt tay bốp chặt như đang có cuộc chiến ngầm giữa hai người. Và cậu chợt phát hiện ra vết sẹo khá dài trên mu bàn tay trái.

"Ngồi đi." Buông tay cậu ông ta nói gọn, cái giọng trầm đục khẽ thở dài rồi lại lên tiếng.

"Con bé thế nào rồi?"

"Rất ổn."

Chàng trai và người đàn ông ngồi xuống cái bàn ăn đã được chuẩn bị sẵn. Nghe người bên trong hỏi ông trả lời khuôn mặt có gì đó buồn bã, khác khổ. Là sát thủ, anh không chỉ giỏi quan sát tình hình mà quan trọng nhất là có khả năng suy đoán những suy nghĩ trong đầu của bất cứ ai mình muốn. Nhất là đối thủ của mình nếu không anh đã không thể tồn tại được ở cái thế giới đen tối này đến tận bây giờ.

"Nó đẹp lắm nhỉ?"

Người bên trong tiếp tục hỏi, giọng nhỏ dần mơ màng về một hình bóng xưa cũ. Mi mắt sụp xuống che phủ đôi mắt rầu rĩ người đàn ông cười nhạt đáp lại. Tuy không biết họ đang nói về ai nhưng anh có thể chắc chắn rằng người đó gắn liền với một kỉ niệm nào đó trong quá khứ. Tuy rất chán với cuộc nói chuyện của họ nhưng anh không thể rời khỏi đây cũng chẳng thể nói gì.

"Phải. Con bé giống hệt người phụ nữ ấy."

Cả hai chìm trong im lặng, không khí chùng xuống đột ngột, chàng trai vẫn luôn quan sát hai người. Một vài nghi vấn xuất hiện trong đầu nhưng cậu biết mình không nên hỏi hay lên tiếng nói gì cả. Cô gái họ đang nhắc đến có phải là Như Băng? Tại sao khi nhắc đến người phụ nữ nào đó cả hai người lại buồn, đau lòng đến như thế? Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra và nó có liên hệ như thế nào với Như Băng?

"Đến lúc rồi."

Người bên trong lại lên tiếng cắt ngang dòng suy tư của chàng trai. Cậu nhìn người bên trong rồi nhìn ông chủ. Khuôn mặt ông đột ngột đổi sắc, vội vàng van nài như lo sợ điều gì đó. Anh không thích nhìn ông chủ như thế, anh càng ghét hơn cái thái độ coi thường người khác của ông ta. Nhưng ở đây anh là một kẻ không có quyền được lên tiếng nói bất cứ điều gì cả, chỉ có thể ngồi một bên mà nghe thôi.

"Ông chủ, tôi xin ông ... Con bé còn quá nhỏ ..."

"Tám giờ sáng mai người của Cung gia sẽ đến đón con bé."

Người bên trong cắt ngang câu nói của người đàn ông, giọng dứt khoát y như rằng đó là một quyết định không cách nào thay đổi được nữa. Người đàn ông nghe nói bật đứng dậy, giọng gấp gáp hơn. Ông thốt gọi, khuôn mặt tái hắc đi, những ngón tay đan vào nhau cố kìm chế những cảm xúc của mình. Đã tham gia tổ chức khá lâu nhưng chưa bao giờ anh được thấy bộ mặt đó của ông chủ mình.

"Ông chủ ..."

"Được rồi. Tôi hơi mệt, tôi đi trước đây."

Gạt phất sang một bên người bên trong nói rồi bỏ đi. Người đàn ông thất thần ngồi xuống ghế, vẻ nghiêm nghị biến mất, khuôn mặt đầy khác khổ. Ông biết sẽ có một ngày mình mất đi đứa con gái duy nhất nhưng ông đâu có ngờ ngày ấy lại đến sớm như thế này. Ông biết mình đã thật tàn nhẫn khi biến cô thiếu nữ xinh đẹp thành một sát thủ máu lạnh. Nhưng đó là mệnh lệnh ông không thể làm trái mặc dù ông rất thương cô. Ông biết mình có thể dùng một phát súng giải thoát cho cô nhưng lại không nỡ ra tay. Ông không thể lại ra tay hại chết cô như đã từng làm hại em gái mình được.

"Ông chủ."

Thấy người đàn ông loạng choạng bước đi như sắp ngã chàng trai vội đưa tay đỡ, khẽ gọi lo lắng. Anh rất muốn lên tiếng nói giúp cho ông chủ của mình nhưng họ đang nói chuyện gì anh không biết thì làm mà lên tiếng chen ngang cơ chứ. Đánh phải trở mắt nhìn ông chủ của anh buồn phiền, hạ mình van xin người đàn ông kia mà không có cách nào để giúp ông. Một cảm giác bất lực đáng sợ biết nhường nào.

"Ta không sao. Đi thôi."

Ông cười nhạt xua đi không cần chàng trai đỡ hay đỡ mình gì cả. Bạch Nhật buông tay, đi theo sau ông, sự tò mò về người giấu mặt kia, về cuộc nói chuyện giữa hai người bao trùm lấy tâm trí cậu. Ngày mai chuyện gì sẽ xảy ra? Sao ông chủ cậu lại đau xót như thế? Cung gia là ai? Và họ sẽ đưa Như Băng đi đâu?

Hai người lên xe, chiếc xe lăn bánh chạy nhanh dần. Bên ngoài nắng gắt, người qua lại trên đường vắng hắt hắt khác xa sự đông đúc ban sáng. Suốt cả quãng đường từ nhà hàng về đến nhà người đàn ông không nói gì cả. Đây quả thực là một sự im lặng đáng sợ, nó còn ghê gớm hơn việc cô gái lấy mạng một ai đó. Nhưng cậu cảm nhận được ông chủ của mình đang rất buồn, lo lắng và cả đau lòng nữa. Cậu biết đơn giản là vì bàn tay ông đang nắm chặt khẽ run, ghì xuống ghế kim nệm.

Chiếc Bentley Continental màu đen dừng trước nhà, người đàn ông bước xuống nhìn ngôi nhà thờ dài. Tâm trạng ông lúc này thật tệ, tệ nhất là mỗi khi nghĩ đến việc phải đối mặt với con gái mình và giao nhiệm vụ vừa được nhận từ ông chủ. Ông cúi đầu định bước vào nhưng ...

"Ba."

Tiếng cô gái thốt gọi khẽ vang, ông và chàng trai đưa mắt nhìn ngạc nhiên. Cô gái đứng đó, khuôn mặt lạnh tanh, tay vẫn cầm dao găm, chiếc váy ren ngắn màu trắng dính máu. Cô lúc này cũng giống như một thiên thần vừa vấy bẩn máu của chốn địa ngục tối tăm, không có lối thoát.

"Như Băng."

Chàng trai lo lắng đi nhanh về phía cô gọi nhỏ, anh biết cô không phải dạng con gái yếu đuối cần được bảo vệ nhưng mỗi lần thấy cô như thế anh lại không có cách nào kìm chế được mình. Đi lướt qua anh, cô đến gần cha, mùi máu tanh làm cô thật sự rất khó chịu. Nhưng ánh nhìn phát ra từ đôi mắt của cha cô càng đáng sợ hơn rất nhiều.

"Vào thay đồ đi."

"Dạ."

Như hiểu được chuyện gì đã xảy ra ông nói, vẻ mặt nghiêm khắc đã giảm đi phần nào. Cô gái cúi đầu chào rồi đi vào trong, từng bước đi thật thản nhiên làm người khác phải kinh sợ. Cô vừa cửa cô một người, cướp đi sinh mạng của người đó. Nhưng bây giờ cô lại thản nhiên bước đi như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Đi vào phòng, cởi bộ váy ren bỏ vào thùng và đốt, cô đi tắm sẵn rửa vết máu dính trên con dao. Nhắm mắt lại và kìm ức về cái ánh nhìn đầy kinh hãi trong đôi mắt của cô gái kia trời dậy làm cô giật mình mở mắt. Cô thở dốc, lồng ngực đau như muốn nổ tung ra. Nước đã rửa sạch vết máu dính trên người cô, xua đi phần nào cái mùi tanh tưởi khó chịu. Lấy khăn tắm quấn người lại cô đi ra khỏi phòng tắm.

"Ba."

Người đàn ông đã ngồi bên cửa sổ từ lúc nào cô không biết. Như Băng khẽ gọi nhưng khuôn mặt lại chẳng để lộ sự ngạc nhiên. Người đàn ông nhìn cô cười nhạt rồi nhìn bên ngoài cửa sổ khẽ lên tiếng. Có thể đây là ngày cuối cùng ông được nhìn thấy đứa con gái yêu dấu này, không thể cứ nghiêm khắc với cô mãi được. Phải trân trọng khoảng thời gian ngắn ngủi này nếu không sau này có hối hận cũng không kịp

"Ngày mai họ sẽ đến đón con."

"Giết ai?"

Dường như đã quen với việc đó cô hỏi ngay, bàn tay nắm chặt cây dao găm. Người đàn ông không trả lời cũng chẳng đưa mắt nhìn cô mà chỉ khẽ buông một tiếng thở dài. Như Băng lại lên tiếng, tuy hơi ngạc nhiên với hành xử kì lạ của cha nhưng cô lại không đả động gì đến chuyện đó.

"Cha ..."

"Giả làm Cung Thiên Tinh."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Mặt Nạ Sát Thủ

Trời bắt đầu ngã tối, cơn mưa cuối mùa kéo dài, gió thoảng nhẹ lạnh ngắt. Như Băng đứng bên cửa sổ tay khoanh trước ngực, mặt trầm tư. Kể từ khi nhận nhiệm vụ này cô tự nhốt mình trong phòng, bỏ mặc tập hồ sơ nằm yên vị trên giường. Nguyên nhân khiến cô trầm tư như thế chỉ có một mà thôi. Đó chính là sự kì lạ trên khuôn mặt, thái độ cùng hành động của ba cô.

"Phượng hoàng."

Cánh cửa phòng khẽ mở, Bạch Nhật dịu dàng bước vào thốt gọi. Cô ngoảnh đầu nhìn, đôi mắt nâu xoáy sâu vào chàng trai ẩn chứa một sát khí rất lớn. Chàng trai đi đến gần, mắt chú ý đến tập hồ sơ trên giường, cầm lên tay anh chậm rãi lên tiếng. Tuy khá là quan tâm đến nội dung của tập hồ sơ trên tay mình nhưng thình thoảng điều chàng trai quan tâm nhất là cô gái. Anh ngược nhìn cô gái, quan sát từng sự thay đổi trên nét mặt cô. Nhưng thật tiếc là gương mặt xinh đẹp ấy lại chẳng có bất kì cảm xúc nào cả.

"Là nhiệm vụ mới à? Cung Thiên Tinh mất tích lúc mới hai tuổi, là người thừa kế duy nhất của Cung gia. Mục tiêu Cung Đại Vũ, ông nội Cung Thiên Tinh, kẻ đang nắm giữ một dây mật mã."

Chàng trai không đợi gì cứ vậy mà mở ra xem, giọng sang sảng vang một cách rành rọt. Nhưng cô gái cũng chẳng buồn để ý, lòng chợt thấy trống trải vô cùng. Bàn tay này, bàn tay đã nhuộm những dòng máu đỏ tươi của rất nhiều người. Mùi tanh tưởi lan toả trong không khí, nó bao quanh lấy cô từng giây từng phút, ở khắp mọi nơi. Tuy đã quen với nó nhưng thật sự mà nói Như Băng cảm thấy rất sợ hãi, nhất là khi màn đêm buông xuống. Đôi mi dài cụp xuống che giấu màu mắt nâu đẹp nhưng vô hồn, mái tóc rũ xuống che mất nửa mặt.

"Đỉnh Từ Lăng là kẻ nguy hiểm nhất, hẳn chính là kẻ đã giăng bẫy bắt sống Sói Xám. Em nên cẩn thận với gã này đấy."

Chàng trai ngừng đầu nhìn cô gái nhắc nhở và chợt phát hiện vẻ trầm tư, buồn bã trên khuôn mặt cô gái. Khuôn mặt lạnh giá hơi tái, môi mím chặt, những

ngón tay đan vào nhau găng kìm chế nỗi sợ của mình. Bạch Nhật đi đến nhẹ nhàng nắm tay cô, đôi mắt thiết tha, ân cần, miệng nhếch để lộ nụ cười an ủi. Anh khẽ nói, từng câu từng chữ thể hiện rõ tấm lòng cùng những suy nghĩ trong lòng mình.

"Anh không biết em đã giết ai nhưng anh chắc hẳn rằng kẻ đó không phải người tốt. Đừng tự trách mình như thế nữa, em giết người bao giờ cũng có lý do chính đáng cả."

"Kể khi giết theo mệnh lệnh mặc dù biết họ vô tội ư? Nói thừa, đừng quên tôi là một sát thủ."

Như Băng nhanh chóng rút tay lại, ghé sát tai anh thăm thỉ, giọng đánh lại khẽ vang tựa con gió thổi qua. Bản năng của một kẻ giết người không góm tay không cho phép cô yếu đuối, sợ hãi và tuyệt đối không được để ai phát hiện ra điểm yếu của mình. Cô khoanh tay trước ngực xoay người ra hướng cửa sổ trở lại về trầm lặng ban nãy. Từng đám mây trôi lơ lửng mang theo tâm hồn đa cảm của cô gái đưa đến những vùng đất bình yên. Biết mình đã nói điều không nên nói Bạch Nhật im bật, khẽ thở dài một tiếng.

"Đi ra."

Như Băng lạnh lùng xua đuôi, mắt vẫn nhìn về phía chân trời ngoài vùng biển bao la rộng lớn. Anh cũng nhìn cô thật lâu rồi đi đến bên giường đặt tập hồ sơ xuống, đưa mắt nhìn cô lần nữa rồi mới rời khỏi đó. Lúc này cô gái mới đưa mắt nhìn, chân chậm rãi đến gần cái tủ gỗ ở đầu giường, chột khựng lại. Bàn tay đưa tới toan mở nhưng rồi nắm chặt lại và rút về, có cái gì đó thúc giục cô mở cửa tủ ra. Sau lúc lâu chần chừ cuối cùng cô gái cũng quyết định mở, đôi mắt đỏ hoe đã ngăn ngăn nước.

Một sợi ruy băng đỏ cũ kĩ được đặt bên trong tủ và hầu như ngoài nó ra chẳng còn gì khác. Như Băng chậm rãi đưa tay cầm lên, nước mắt tuôn trào, cả người run bần bật. Gió bên ngoài thổi mạnh, một vài đợt gió lùa vào phòng qua khung cửa sổ và tung hất tấm rèm cửa.

"Phong ơi ..."

Nắm chặt sợi ruy băng đặt trước ngực cô thốt gọi một cái tên thân quen của quá khứ. Thả người ngồi bệt xuống sàn nhà, cô gục mặt lên giường khóc nghẹn không thành tiếng. Từng giọt nước mắt rơi nóng hổi, mặn chát nhỏ xuống thấm vào ra giường. Tim đau nhói như bị trăm ngàn mũi tên đâm xuyên qua, hai tay ghì chặt vào thành giường. Cái móng dày và nhọn ở ngón út đâm vào lòng bàn tay làm rách da, máu roron roron chảy. Một vài kí ức bị vùi lấp, lãng quên trong quá khứ đang vùng vẫy cố gắng xâm chiếm cô gái nhỏ. Một kí ức gắn liền với chàng trai có cái tên Trần Hoàng Phong, một trong những nạn nhân của cô.

Ngày hôm đó, chỉ một tiếng "đoàng" Phong đã nằm sải dài dưới nền gạch lạnh lẽo. Đôi mắt anh nhìn cô vừa ngỡ ngàng vừa sợ hãi, môi mấp máy nói không thành tiếng. Khuôn mặt cậu đang tái nhợt dần vì bị mất máu quá nhiều nhưng mắt vẫn rướn mở nhìn chăm cô gái. Cánh tay lếch về phía Như Băng một cách nặng nề và rồi...

Cậu đã ngắt.

Cô gái nhìn cậu tim thất chặt như đang bị vặn bóp, hai hàng nước mắt chảy dài trên gò má. Tuy đây không phải lần đầu cô chảy nước mắt nhưng lại là lần đầu kể từ khi cô bắt đầu nhiệm vụ giết người. Đứng trước Hoàng Phong cô không còn là Phụng Hoàng mà cô chỉ đơn thuần là Như Băng. Không phải nói đứng trước anh cô là một cô gái mười lăm đang yêu một người mà biết rõ là không được.

Trước khi gặp anh, cô chưa từng biết đến khái niệm cười là gì. Cô chỉ biết sống với chiếc mặt nạ không cảm xúc và tâm trí chỉ có nhiệm vụ. Nhưng rồi anh đến mang theo tiếng cười, niềm hạnh phúc và làm tan chảy trái tim giá lạnh của cô. Đến lúc ra đi, anh đã mang theo tất cả kẻ cả trái tim cô. Như Băng khụy gối ngồi cạnh anh, nhẹ nhàng cúi người hôn lên đôi môi tím tái, đan ngón tay mình vào bàn tay anh. Tiếng tim đập thình thịch của Phong đang yếu dần, hơi thở đứt quãng. Như Băng cười nhạt, đưa khẩu súng lên...

"Đoàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Đêm Định Mệnh

Trong không gian tĩnh lặng một tiếng súng vang vọng phá vỡ sự cô tịch vốn có ở đây. Hoàng Phong ngỡ ngàng đưa mắt nhìn cô gái, vẻ lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt. Trái tim anh quặn thắt lại đau đớn còn hơn cả nỗi đau thể xác đang dần đẩy anh đến gần tử thần. Môi mấp máy muốn nói gì điều gì đấy nhưng lại không còn chút sức lực nào để nói. Anh chỉ nhìn cô hai hàng nước mắt chảy dài trên khuôn mặt nhợt nhạt.

"Mãi yêu nhau trọn kiếp."

Như Băng nói rất nhỏ nhưng từng lời từng chữ vang lên một cách rõ ràng. Viên đạn vừa bắn ra găm chặt vào bả vai trái của cô. Máu từ vết thương chậm chậm ứa ra chảy xuống cánh tay và nhỏ giọt xuống đất. Tuy rất đau, đau đến nỗi cô phải mím chặt môi nhưng trên môi vẫn gượng một nụ cười nhạt khẽ nói. Đôi mắt nâu ánh lên tia tuyệt vọng vẫn nhìn chăm chàng trai, cả thân người khẽ run nhẹ.

"Phượng Hoàng "

Sói Xám và Bạch Nhật vừa hoàn thành nhiệm vụ đã vội chạy đến để hỗ trợ cô. Nhưng vừa đến nơi thì thấy Như Băng bị thương ở cả vai hai người chạy nhanh đến lo lắng thốt gọi. Nụ cười nhạt lúc này của cô tắt hẳn trả lại cho khuôn mặt xinh đẹp ấy vẻ lạnh lùng vốn có. Sói Xám đặt đôi bàn tay to lớn, thô ráp của mình lên bờ vai nhỏ bé và dịu cô rời khỏi đó, Bạch Nhật chữa thẳng họng súng vào chàng trai đang thoi thóp nằm dưới nền đất lạnh lẽo rún mắt nhìn theo Như Băng.

"Đừng, hãy để anh ấy tự sinh tự diệt đi."

Khựng đứng lại cô gái ngoảnh đầu nhìn Hoàng Phong và Bạch Nhật nói, cái giọng nhỏ nhẹ như gió lướt. Im lặng nhìn anh một lát khá lâu cô quay người bước đi cùng Sói Xám. Bạch Nhật trầm mặt nhìn chàng trai, lòng dấy lên một sự ganh tị như bao gã con trai đang yêu khác. Anh yêu Như Băng, yêu ngay từ lần đầu gặp nhưng cô chưa từng đáp lại mặc dù biết rất rõ tình cảm của anh. Nhưng còn Hoàng Phong, hẳn ta chỉ bên cạnh cô mới một tháng thôi vậy mà đã làm tan chảy trái tim băng giá ấy. Chàng trai tự hỏi lòng mình những câu hỏi ngốc nghếch mà biết rõ không có lời giải đáp. Phải chăng tình yêu anh dành cho cô không đủ lớn hay anh không phải người mà định mệnh dành cho cô? Bạch Nhật quay bước đi, từng bước chân nặng trĩu tâm sự.

Hoàng Phong nằm đó rún mắt nhìn theo dáng họ đang dần khuất hẳn trong màn sương đêm khá dày. Rồi anh lại đưa mắt ngắm nhìn những vì sao lấp lánh trên bầu trời, miệng hé một nụ cười nhợt nhạt và nhớ đến khoảng thời gian hạnh phúc sống trong thế giới tình yêu của hai người.

Phải Như Băng là sát thủ, là người ra tay bắn anh bị thương nhưng anh biết cô thật lòng yêu anh. Sự thật đã chứng minh cô tha làm mình bị thương còn hơn là giết anh, hơn nữa cô cũng đã ngăn cản gã con trai kia giết anh. Mặc dù cô rất tàn nhẫn, rất lạnh lùng nhưng tình yêu anh dành cho cô sẽ mãi mãi không bao giờ mất đi. Trừ khi anh chết, mà cho dù như thế anh vẫn sẽ yêu cô, dù kiếp này hay kiếp khác cũng thế. Tình yêu đó biết là sai trái nhưng sẽ không bao giờ biến mất khỏi thế gian này.

Nhưng còn gia đình, cha mẹ anh? Họ đã chết, chết dưới tay cô và anh đã tận mắt chứng kiến khi vụ việc xảy ra. Anh đã rất muốn cứu họ nhưng anh không đủ khả năng nên chỉ còn biết đuổi theo cô để trả thù, để bắt cô chịu tội trước pháp luật. Nhưng bây giờ đến cả mạng sống của mình anh cũng không chắc có giữ được hay không mà đòi trả thù.

Như Băng bây giờ là kẻ thù đã hại anh phải nhà tan cửa nát, giết chết cha mẹ anh. Nhưng tại sao cô phải làm thế, họ đối xử với cô không tốt hay họ đã làm gì có lỗi với cô? Không thể nào từ khi bắt gặp cô lang thang trên đường, họ đưa cô về nhà chăm sóc, quan tâm lo lắng cho cô từng li từng tí. Với họ cô không phải là đứa trẻ được nhặt ở chợ về mà cô là đứa con gái ruột mang nặng đẻ đau của mình.

Phải trả thù. Nhất định phải trả thù.

Một ý nghĩ thôi thúc trong đầu anh, Hoàng Phong từ từ nhắm nghiền mắt lại, hơi thở đứt quãng và dần rơi vào cơn mê man. Đêm tối thật lạnh lẽo và đáng sợ biết bao khi ta chợt nhận ra trên thế gian này chỉ còn mỗi một mình anh cô đơn giữa dòng người vô tình, lạnh lùng của thế gian.

"Ông chủ có người bị thương." Trong cơn mê man anh nghe tiếng ai đó nói chuyện. Anh rất muốn mở mắt ra xem là ai nhưng bây giờ anh rất mệt, mí mắt dán chặt mở không nổi thôi đành mặc kệ và chìm sâu vào cơn mê.

"Xem còn sống không? Đưa lên xe đi."

Người đàn ông mặc bộ vest đen bước xuống chiếc xe Haima Haima7 nhìn chàng trai nói, đôi mắt nâu chậm rãi quan sát xung quanh. Bác tài xế cùng mấy vệ sĩ phụ nhau nhẹ nhàng nâng chàng trai trẻ vào xe. Rồi tất cả họ lên xe rời khỏi nhưng ánh mắt vẫn đưa ra ngoài xem xét phòng bị cẩn thận. Chiếc xe chậm chậm lăn bánh rời khỏi đó và mỗi lúc chạy nhanh hơn.

oOo

Những tia nắng sớm đầu tiên bắt đầu xuất hiện, trên đường Diên Hồng khá vắng vẻ. Như Băng ngồi bên bàn trang điểm chậm chậm chải mái tóc dài của mình, khuôn mặt vẫn lạnh lùng nhưng lại có chút gì đó đau thương. Suốt đêm qua cô cứ như thế, đến ngồi trên bệ cửa sổ tối gần sáng mới chuẩn bị cho nhiệm vụ mới. Hoàng Phong, người đầu tiên cô yêu và cũng là cuối cùng.

Mặc lên người bộ đầm màu trắng, bộ đồ mà ba đã chuẩn bị sẵn trước đó. Nhìn sợi ruy băng màu hồng trên bàn hơi lưỡng lự một lúc thật lâu rồi cô từ từ cầm trên tay buộc lên mái tóc dài đen nhánh. Môi nhếch lên để lộ nụ cười nửa miệng chứa đầy chua chát, xót xa.

"Như Băng, người họ Cung đến rồi."

Bạch Nhật mở cửa đi vào thông báo, đôi mắt dừng lại ở sợi ruy băng trên mái tóc. Cậu biết chủ nhân của thứ đó là ai nhưng cậu không ngờ rằng đã ba năm trôi qua mà cô vẫn chẳng thể quên người đó. Mí mắt anh sụp xuống che giấu sự đố kỵ, trái tim đang bị tổn thương của mình. Dù biết kẻ đó đã chết nhưng anh vẫn mong mình chính là Hoàng Phong, là người mà Như Băng mãi mãi không bao giờ quên.

"Đi thôi."

Như Băng đứng lên xoay người bước đi lướt qua chàng trai tiến về phía cánh cửa lạnh lùng nói. Mùi hương hoa giấy thoang thoảng, là mùi hương từ sợi ruy băng màu hồng toả ra. Hơi sững lại một lát chàng trai mới sực tỉnh vội bước đi theo cô gái. Dọc theo lối hành lang dài rức rờ trong ánh đèn sáng chói, một vài tia nắng từ bên ngoài lọt vào nhẹ dịu, rẽ phải đi xuống cầu thang và đi thêm một đoạn nữa hai người mới ra tới phòng khách. Hai người đàn ông mặc đồ vest màu đen lịch sự ngồi nói chuyện với ba cô. Khuôn mặt ông có chút gì đó đau lòng, lo lắng, lại có vẻ gì đó nuối tiếc. Có lẽ ông đang lo lắng cô sẽ làm hỏng nhiệm vụ lần này. Cũng phải thôi, dạo này cô làm hỏng khá nhiều chuyện mà.

"Ba."

Như Băng bước đến cúi thấp đầu khẽ gọi, cái giọng treو nhưng trầm lắng, chậm rãi và thận trọng. Cha cô quay nhìn miệng hé nụ cười triu mến, một nụ cười hiếm thấy trên khuôn mặt lạnh lùng và nghiêm khắc ấy. Ông đứng dậy đi đến nắm bàn tay cô lạnh trảm, cả thân người khẽ run như đang lo sợ điều gì đó. Nếu ai đó quan sát kĩ sẽ phát hiện ra mí mắt ông đã uron ướt, ông đã khóc.

"Con gái."

Ông ôm chằm cô vào lòng, hai mắt nhắm nghiền lại cảm nhận chút ấm áp cuối cùng của tình thân. Tuy hơi ngạc nhiên nhưng khuôn mặt cô gái lại chẳng biểu hiện bất cứ cảm xúc nào. Rồi khỏi vòng tay ba cô đưa mắt nhìn sang hai người đàn ông, một cảm giác nguy hiểm khó tả. Nhất là người đàn ông có đôi mắt màu xanh, màu của hi vọng. Khuôn mặt ông ta đánh lại quan sát cô thật lâu rồi bắt ngờ cúi thấp đầu kính cẩn.

"Tiểu thư."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Bi Kịch Quá Khứ

Chiếc BMW 6-Series chở Như Băng chậm chậm lăn bánh rồi mỗi lúc chạy nhanh dần và khuất hẳn sau cuối con đường vắng bóng người. Người đàn ông vẫn đứng đó ngóng theo một lúc thật lâu rồi mới quay gót đi vào trong nhà. Từng bước chân thật nặng nề, cả trời đất như chao đảo, không kim được mà nước mắt tuôn rơi trên khuôn mặt luôn tỏ ra nghiêm khắc, lạnh lùng ấy. Còn gì đau khổ hơn khi đứa con gái mình nuôi dưỡng, yêu thương suốt mười lăm năm trời rời xa mình. Nỗi đau đó còn to lớn, đáng sợ hơn là cái chết, là tử thần.

"Ông chủ."

Thấy ông chủ nghiêng người như muốn ngã, Bạch Nhật vội đỡ lấy ông lo lắng thốt gọi. Tuy không biết có chuyện gì xảy ra nhưng cậu đoán được rằng đây là nhiệm vụ mà ông không muốn giao cho Như Băng làm nhất. Chỉ là hơi khó hiểu một chút, tại sao ông không giao nhiệm vụ này cho ai khác mà cứ phải là Như Băng? Rốt cục ông đang sợ cái gì, lo lắng cái gì? Còn ông chủ giấu mặt hai người gặp hôm trước là ai? Tại sao mệnh lệnh của ông ta lại có trọng lượng đến như vậy? Một loạt những câu hỏi được đặt ra nhưng chàng trai không hỏi. Làm sát thủ đã năm năm anh biết có những chuyện không nên biết thì không nên hỏi, chỉ nên thực hiện theo mệnh lệnh thôi. Người đàn ông lặng trảm nhìn cậu về ưu tư lộ rõ, lát sau ông đẩy nhẹ cậu ra và trở về phòng. Những bước đi xiềng xích, nặng trĩu tâm sự, những bước đi trong vô thức.

Trong căn phòng buồng màn kín mít không một ánh đèn tối om, người đàn ông ngồi gục đầu xuống bàn làm việc. Cả thân người ông run bần bật vì sợ vì lo, sợ sẽ mất đứa con gái này mãi mãi, lo cô sẽ biết rõ thân thế của cô và biết những việc làm sai trái trong quá khứ của ông. Một sai lầm liên quan mẹ cô, Hà Nguyệt Đình em gái ông. Thời gian cứ như thế mà trôi qua, trời bắt đầu ngả trưa, người đàn ông đã chìm trong giấc ngủ say. Một vài kí ức đã ngủ vùi suốt mười mấy năm nay lại vùng vẫy, trời dậy một cách dữ dội.

oOo

"Nguyệt Đình về nhà đi, em và Cung Hữu Khang không có kết quả gì đâu."

Người đàn ông nói nắm chặt tay em gái ghì giữ chặt. Mặc cho sự ngăn cản, khuyên ngăn của anh trai cô gái vẫn cố vùng vẫy thoát khỏi cái nắm chặt của anh trai, đôi mắt nhìn thẳng ông kiên định. Gió nhẹ nhẹ thổi, mái tóc đen dài xoắn một cách tự nhiên tung hất theo chiều gió, bờ mi đã ngấn ngấn nước. Người đàn ông trảm mắt nhìn em gái lòng đau đớn xót xa thay cho mối tình đầy oan trái và đau khổ này. Ông rất muốn tác thành cho hai người họ, muốn chúc phúc cho gia đình nhỏ này. Nhưng ông chủ rất tốt với anh em ông hướng hồ ông ta đã từng cứu sống sinh mạng nhỏ bé của em gái ông. Làm sao ông có thể để mặc em gái lấy kẻ thù của ông chủ được, đó là chuyện không thể nào. Với lại tình yêu mà ông ấy dành cho em gái anh cũng sâu đậm chẳng kém gì Cung Hữu Khang. Kết hợp cô với ông ta là điều đúng đắn nhất ông nên làm.

"Anh mặc kệ em đi. Em yêu Khang và anh ấy cũng vậy. Xin anh đấy, đừng chia cắt tụi em."

Nguyệt Đình hạ giọng van nài, từng câu từng chữ như mũi dao sắc nhọn đâm thẳng vào tim anh trai. Nhìn sự kiên định của em gái ông cảm thấy mình thật sự bất lực, thật vô dụng khi không thể tự mình đưa ra bất cứ quyết định nào cả. Trong đêm khuya vắng lặng, con đường Nguyễn Tất Thành ban ngày vốn rất đông người qua lại, rất nhộn nhịp nhưng vào lúc này đây nó lại trở nên vắng vẻ, điều hiu. Tiếng hai anh em cãi vã hơi lớn làm não động cả không gian yên tĩnh hiếm có ở đây. Thình thoảng lại có vài chiếc xe ways độ bỏ chạy vèo qua như đang chạy đua với gió và chẳng mấy quan tâm đến cuộc cãi vã của ba người.

"Anh Vĩnh Tường."

"Khang."

Một giọng trầm lắng khẽ vang, hai anh em đưa mắt nhìn, Nguyệt Đình giật mình thốt gọi. Thấy em cái vùng vẫy dữ dội hơn người đàn ông càng ghì tay giữ chặt thêm, hai mắt trảm nhìn chàng trai. Nhưng ánh mắt ấy chợt dịu xuống khi nhìn sang đứa trẻ trong tay anh ta một cách triu mến.

"Xin anh hãy cho phép tụi em bên nhau. Xin anh hãy vì Thiên Tinh mà tác thành cho tụi em."

Cung Hữu Khang khụy gối quỳ xuống trước người đàn ông van xin một cách tha thiết. Hà Vĩnh Tường hơi khựng lại, bắt đầu cảm thấy lung lay, muốn tác hợp cho hai người họ. Ông bắt đầu nói lỏng tay em gái, đầu óc mông lung suy nghĩ, một ý nghĩ ông chưa từng nghĩ đến. Nhưng ông lại không bao giờ ngờ rằng chỉ vì một phút yếu mềm trong nhất thời mà ông đã mãi mãi mất đi Hà Nguyệt Đình, em gái ông.

"Tôi ..."

"Không."

"Đoàng."

Hà Vĩnh Tường định nói gì đó nhưng cô em gái bắt ngờ vùng hất mạnh tay anh trai, lao nhanh đến đẩy mạnh chàng trai ra hết lên và sau đó là tiếng súng nổ đã chen ngang. Hơi khựng lại lát lâu, cả hai người con trai chết lặng nhìn Nguyệt Đình đổ gục xuống đất cùng vết đạn xuyên qua giữa trán. Máu bắn cùng óc văng ra dính lên người chàng trai và đứa bé. Sau lúc lâu chết lặng Cung Hữu Khang như sực tỉnh đưa tay còn lại vội đỡ lấy cô tay kia vẫn ôm chặt đứa bé, cả run lên nước mắt ngưng đọng ở khoé mi.

"Không, đừng mà ... đừng bỏ anh và con mà, xin em đây ..."

Từng tiếng van xin tha thiết khê vang, những dòng nước mắt nhạt nhoà. Hà Nguyệt Đình đã chết. Cung Hữu Khang gục đầu khóc bên người vợ thân yêu, trái tim như bị xé tan ra thành từng mảnh. Đứa bé gái trên tay ông khóc ré lên, không biết vì bị tiếng súng làm giật mình hay vì nó biết nó đã trở thành đứa trẻ mồ côi. Hà Vĩnh Tường đưa mắt nhìn theo hướng của viên đạn vừa bay tới. Ông chết lặng nhìn tên sát thủ rồi nhìn em gái miệng nở một nụ cười chua chát. Là ông chủ, kẻ bắn chết em gái ông chính là vị ông chủ mà ông kính trọng, biết ơn nhất. Là người đã ban mạng sống thứ hai cho em ông, ban cho ông địa vị và tiền bạc như ngày hôm nay.

Lùi lại vài bước ông quay người bước đi, từng bước nặng nề, khuôn mặt ông đầy khắc khổ. Bóng dáng ấy dần khuất sau màn đêm tối tăm bỏ mặc hai gã đàn ông đang đau đớn, tự trách trước sự ra đi đầy bất ngờ của Hà Nguyệt Đình. Ba con người, hai tình yêu nhưng chỉ có một người được đáp lại. Lúc này đây tất cả đã kết thúc, sự tranh đấu để giành được tình yêu không còn. Cô gái đã chết, phải bây giờ giữa họ chỉ còn hận thù giữa hai gia tộc. Một mối thù liên quan đến một dây mật mã kho báu. Cung Đại Vũ, chính ông đã ra tay với Trần Hải Đông, cha ông. Ông phải trả thù, phải bắt họ trả giá, phải đánh gục Cung Hữu Khang, vì chính hắn đã cướp đi tình yêu của ông, hạnh phúc của ông, mục tiêu sống của ông.

Kẻ sát thủ ngồi bệt xuống nền xi măng lạnh lẽo trên sân thượng gần quán kem feeling hai cách đó không xa, nơi mà ông vừa chính tay bắn chết người con gái mình yêu nhất trên đời. Hai hàng nước mắt nóng hổi, mặn chát chảy dài thấm vào miệng người đàn ông. Ông ngược đời mắt nhắm nước nhìn lên bầu trời thăm thẳm. Tâm can dần xé ghê gớm, giả như ông không nóng lòng mà bắn phát súng đó thì cô đã không chết.

Thiên Tinh còn quá nhỏ đã mất mẹ, dù nó không phải con của ông nhưng nó là máu mủ của Nguyệt Đình. Ông yêu cô, yêu tính cách, yêu con người và yêu cả con gái cô. Sau khi trả được thù nhà họ Cung ông sẽ dùng phần đời còn lại chăm sóc cô, yêu thương cô. Nhưng ... có nỗi đau nào to lớn là bị chính con gái, cháu gái phản bội. Phải, ông sẽ dùng Thiên Tinh trả thù nhà họ Cung. Nghĩ đến đó ông hé miệng nở một nụ cười gượng nhưng thật đáng sợ.

"Xin lỗi anh không cố ý, xin lỗi ..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Tiểu Thư Giả Mạo

Chiếc xe BMW 6-Series dừng ở ngôi biệt thự to lớn, rộng rãi trên đường Nguyễn Thị Định cách nhà cô mấy con đường. Như Băng bước xuống xe, trầm lặng nhìn chằm ngôi biệt thự quan sát một cách cẩn thận. Trong trái tim cô bỗng có cảm giác thân thuộc kì lạ với ngôi nhà này. Phải chăng cô đã từng đến đây? Không thể nào, ngay từ khi biết nhớ cô không có bất cứ kí ức nào liên quan đến nơi này.

"Tiểu thư, vào trong thôi."

Cái gã có đôi mắt màu xanh đi lướt qua mở cửa rồi lên tiếng nhắc nhở cất ngang dòng suy tư của cô. Như Băng gật nhẹ đầu, vội rảo bước theo sau ông ta nhưng cô vẫn cẩn thận quan sát xung quanh, thói quen khó bỏ của một sát thủ. Nhưng càng đi vào trong cái cảm giác thân thương lại càng mãnh liệt hơn. Nó giống như cái cảm giác kẻ đi làm xa vừa đặt chân về ngôi nhà đầu yêu của mình.

Dọc theo lối đi khá rộng ngoài sân, ven hai bên trồng đủ loại cây kiểng, hoa đẹp nhưng thứ làm cô gái chú ý nhất là cây hoa giấy bên trái cổng ra vào. Dừng bước, cô gái nhắm nghiền mắt cảm nhận mùi hương nhẹ dịu của hoa giấy. Trong từng cơn gió thoảng qua mái tóc dài tung nhẹ nhưng vẫn bị sợi ruy băng màu hồng buộc chặt, mi mắt run nhẹ vì gió, cái đầm ngắn phấp phấp ở viền váy.

"Hình như cô thích hoa giấy lắm thì phải?"

Tiếng gã đàn ông lúc này khẽ vang, nụ cười nửa miệng buồn bã. Từ cô ông như lại thấy được một bóng hình thân yêu của người xưa, Nguyệt Đình. Như được nhắc nhở cô gái đánh mặt lại, vẻ hồn nhiên thoải mái lúc này biến mất hẳn. Xoay nhìn ông ta cô trầm giọng nói chân vẫn tiến về phía trước.

"Đi thôi."

Rời khỏi khu vườn dọc lối đi trước nhà hai người đi vào trong, rẽ trái và đâm thẳng tới phòng khách. Những chùm đèn không mở nhưng vẫn lộ rõ vẻ xa hoa của mình, những chiếc ghế được bao bọc thật êm ái. Như Băng bỏ mặc sự sang trọng ở đây và đến gần những khung ảnh cũ kỹ. Một cặp vợ chồng trẻ bế đứa bé trên tay, trong ánh mắt họ cô đã thấy được sự yêu thương, trù mến.

"Đó là thiếu gia, phu nhân chụp với tiểu thư lúc trước."

Gã đàn ông lại một lần nữa lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của cô gái. Lặng trầm một lát cô cầm khung ảnh lên tay chạm nhẹ từng khuôn mặt, một câu hỏi bật thốt khỏi miệng. Trái tim bỗng thất lại, cảm giác nhớ nhung khó tả. Có lẽ vì bức hình ấy quá hạnh phúc làm cô gợi nhớ đến mẹ, một người mà cô chưa từng biết mặt. Không có bất kì tấm ảnh nào của mẹ, ba cũng chưa từng nhắc gì về mẹ. Tuy rất muốn hỏi ba về bà nhưng cô nghĩ có lẽ vì sự ra đi của bà là nỗi đau to lớn với ông nên lại thôi không hỏi.

"Họ là người thế nào?"

"Là người rất tốt."

Một cái giọng khàn khàn bất ngờ vang lên trả lời câu hỏi băng quơ của cô. Như Băng nhanh chóng xoay người, đưa mắt quan sát kĩ kẻ vừa đáp lời mình. Một ông cụ khoảng bảy mươi, bảy lăm gì đó, da tuy nhăn nheo nhưng vẫn lộ rõ khí chất uy nghi, nghiêm nghị khác người. Đôi mắt ông nheo lại nhìn chăm cô rồi bước nhanh đến ôm chặt cô vào lòng, giọng run run nói.

"Cháu gái ta, chào mừng cháu trở về nhà."

"Ông là ông nội cháu ư?"

Như Băng hỏi, vẻ mặt chẳng có chút gì là ngạc nhiên cả. Làm sát thủ khá lâu đã cho cô khả năng quan sát, đoán biết sự việc một cách chuẩn xác. Nhưng để hoàn thành nhiệm vụ cô bắt buộc phải đóng kịch cho thật giống. Nhất là khi Cung Đại Vũ nổi tiếng là một lão cáo già xảo quyệt.

"Tất nhiên rồi cháu ngốc ạ."

Người đàn ông buông cô ra nói trù mến, đôi mắt vẫn không ngừng quan sát cô. Như sực nhớ ra điều gì đấy ông xoay lại nói với người đàn ông mắt xanh.

"Ông chuẩn bị phòng, đồ ăn, quần áo cho Thiên Tinh chưa?"

"Dạ rồi, thưa ông chủ."

Ông ta cúi đầu kính cẩn đáp lại nhưng ở ông ta cô luôn cảm thấy có cái gì đó không an toàn, rất nguy hiểm. Cung Đại Vũ xoay đầu nhìn cháu gái mỉm cười, nắm lấy tay cô dắt đi. Cái dáng vẻ quan tâm ấy lại làm cô xao lòng, bờ môi mím chặt lại.

"Đi nào, ta đưa con đi tham quan nhé?"

Như Băng không đáp lại chỉ mỉm cười gật nhẹ đầu, một nụ cười dịu dàng hiếm thấy trên khuôn mặt của một nữ sát thủ lạnh lùng. Rời khỏi phòng khách họ đi lên lầu, phòng của cô nằm ở cuối dãy tầng hai bên trái cầu thang. Khung cửa sổ làm bằng kính trong suốt từ đây cô có thể thoải mái ngắm nhìn những vì sao sáng chói trong những đêm có trăng. Ngoài ra xung quanh phòng treo đầy hạc giấy, ngôi sao được gấp bằng giấy màu.

"Là ta gấp đấy, con thích không?"

"Thích ạ."

Nghe ông nội hỏi cô đáp lại, vẻ mặt hồn nhiên, thích thú của một cô nàng tuổi mười bảy sắp bước sang tuổi mười tám. Rời khỏi đó hai ông cháu tiếp tục đi tham quan những nơi khác. Bốn căn phòng bên phải cầu thang là phòng của bốn vị thiếu gia hay nói đúng hơn là bốn hộ vệ của Cung gia nhưng tiếc là họ đã ra ngoài làm việc cho ông. Không sao, không có họ cản trở cô sẽ nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ hơn. Rời khỏi tầng một Cung chủ tịch đưa cháu gái tham quan thư viện ở tầng ba và phòng làm việc của ông ở phòng thứ hai bên phải cầu thang ở tầng thứ bốn, còn phòng ngủ thì nằm ở khu vườn phía sau ngôi nhà ở tầng một.

"Rằm"

Vừa rời khỏi phòng ông, hai ông cháu định quay xuống phòng khách thì một tiếng động mạnh phát ra từ căn phòng cuối cùng ở bên trái cầu thang tầng ba. Như Băng khựng lại ngơ ngác, nụ cười lúc này biến mất hẳn. Cô chậm chậm bước đến gần, nắm chốt cửa vọt nhanh và đi vào. Mặc cho sự ngăn cản của ông ngoại, cô là một sát thủ, đề cao cảnh giác và thận trọng chính là nguyên tắc cơ bản nhất.

"Cút." Một giọng nói gần xuống, một người đàn ông đứng ở cửa sổ nói mà không thèm đưa mắt nhìn cô.

"Ta đưa một người đến gặp con, quay lại đây nào."

Cung chủ tịch nói, khuôn mặt khắc khổ, giọng trầm xuống buồn bã. Người đàn ông kia vẫn không thèm xoay lưng nhìn cứ như thế mà xua đuổi cô.

"Hữu Khang "

Cung chủ tịch lại khẽ gọi tên con trai, cái tiếng gọi thiết tha. Lúc này người đàn ông mới ngoảnh đầu nhìn về phía họ. Ông khựng lại một lát cả thân người khẽ run, môi mấp máy nói điều gì đó không thành lời.

"Nguyệt Đình."

Như sực tỉnh lại với hiện tại, ông sấn đến ôm chặt lấy cô thốt gọi một cái tên nào đấy. Như hiểu ra chuyện gì cô gái khẽ thốt gọi, giọng hạ thấp nhất đến mức có thể.

"Ba, con về rồi ... Á ..." Đẩy mạnh cô gái ra Hữu Khang lặng người hồi lâu lại lớn tiếng mắng chửi xua đuổi.

"Cút đi ... Cút ... Trả Nguyệt Đình lại cho ta ... cút hết đi ... Nguyệt Đình ..."

"Đi thôi."

Thấy con trai nổi điên Cung chủ tịch nhanh chóng đưa Như Băng rời khỏi đó, trái tim quặn đau như bị trăm ngàn mũi tên xuyên qua. Ông biết con trai không bị điên chỉ là ông chưa chấp nhận được sự ra đi của vợ và sự biến mất đột ngột của con gái. Ông cần thời gian để bình tĩnh, để chấp nhận sự thật, may mắn là Thiên Tinh đã trở về. Nhưng tại sao bất hạnh lại nối tiếp kéo đến với Cung gia của ông? Phải chăng đây là quả báo cho những tội lỗi ông đã gây ra trước đây? Tương lai cung gia sẽ thế nào không ai biết được. Thôi thì mặc chuyện gì đến sẽ đến. Ít nhất lúc này đây người thừa kế duy nhất của Cung gia đã trở về. Mặc dù cô không biết gì về kinh doanh, về thương trường nhưng ông sẽ từ từ dạy dỗ, bồi dưỡng cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Cung Gia

Một bữa tối trôi qua thật nặng nề, trong bàn ăn chỉ có hai ông cháu Cung Đại Vũ. Tuy Cung chủ tịch luôn cố gượng cười, gấp thức ăn cho cô cháu gái nhưng cái vẻ khắc khổ vẫn hiển hiện rõ ràng trên khuôn mặt ấy. Vừa ăn ông vừa trầm ngâm vừa nhớ đến dáng vẻ của con trai khi này. Hà Nguyệt Đình đã chết mười mấy năm nhưng đứa con trai si tình của ông vẫn như thế, vẫn nhốt mình trong phòng không chịu gặp ai. Nay đến cả đứa con gái bị thất lạc mười lăm năm rồi mà ông vẫn phũ phàng xua đuổi. Có lẽ trong tâm trí ông lúc này chỉ có mỗi khi vợ quá cố thôi.

Mặc dù luôn chăm chú dùng bữa nhưng cô gái vẫn lén đưa mắt theo dõi từng thay đổi trên nét mặt ông nội. Cô biết hiện ông đang rất đau lòng vì sự sa sút của con trai, cô cũng không muốn tiếp tục đóng giả Cung Thiên Tinh. Nhưng nếu không làm như thế thì sẽ rất khó để thực hiện nhiệm vụ lần này. Nhận thấy cái không khí tĩnh lặng, căng thẳng ở đây cô gái cũng chẳng tiện lên tiếng. Đối với Như Băng nó chẳng đáng là gì, điều mà cô quan tâm là tại sao Cung Hữu Khang lại không chịu nhận con gái? Ở Cung gia còn quá nhiều điều khó hiểu nhưng thôi mặc họ. Cô phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ mà ba giao mới được.

"Cháu ăn xong rồi, cháu về phòng trước đây ạ."

Như Băng đứng lên kính cẩn cúi đầu chào lễ phép nói. Cung Đại Vũ đưa mắt nhìn cô thăm trầm một cách kì lạ. Ông đang nghĩ gì? Tại sao lại dùng ánh mắt ngờ vực đó nhìn cô? Như Băng hơi lo tự hỏi trong đầu mình, đôi mắt vẫn nhìn ông nội chờ đợi. Thấy ông nội gật nhẹ đầu cô mới chậm chậm rời khỏi phòng ăn. Vừa rời khỏi phòng, đi đến chân cầu thang cô thấy ba chàng trai từ bên ngoài bước vào đi lướt qua cô và tiến vào bên trong phòng ăn, là những thiếu gia của Cung gia. Nhưng hình như vẫn còn thiếu một người, Đình Từ Lăng, kẻ đã giết chết Sói Xám.

Cô gái dừng bước nhìn theo họ nét mặt đành lại thoáng giận dữ. Với cô Sói Xám như một người anh trai nhưng anh đã chết khi còn quá trẻ. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ này cô nhất định sẽ giết chết hết bốn người họ trả thù cho anh. Còn bây giờ thì mặc kệ tên Từ Lăng đó đang ở đâu chẳng liên quan đến cô. Không có hấn cang tốt, sẽ bớt kẻ cản trở cô hành động. Điều quan trọng là cô phải nhanh chóng chuẩn bị hành động, không thể cứ chậm chạp như thế này.

Rời khỏi tầng trệt cô về phòng mình ở tầng hai, thay bộ đồ bó sát người, buộc mái tóc thật cao, gọn và chuẩn bị hành động. Nhìn sợi ruy băng màu hồng trên bàn trang điểm, bờ mi sụp xuống buồn bã. Đi đến cạnh cửa sổ đôi mắt nhìn xa xăm nhớ về một bóng hình đã qua. Tận sâu thẳm trong lòng cô bắt đầu bị cảm giác bất an xâm chiếm, chỉ là không rõ nổi bất an đó là gì. Điện thoại đổ chuông, Như Băng đưa mắt nhìn, nhắm nghiền mắt lại hít một hơi thật sâu như đang chờ đợi. Chờ đợi lời trách mắng của ba cô vì sự chậm trễ, chờ đợi một lời quan tâm mà biết rõ là sẽ không bao giờ có được và còn chờ đợi rất nhiều điều khác nữa ... Cô gái bắt máy, cái giọng trong trẻo thường ngày bỗng trầm xuống.

"Ba."

"Thế nào rồi?"

Vừa nghe tiếng cô gái vang lên trong điện thoại giọng người đàn ông đã sang sảng vang, vẻ sốt sắn, lo lắng hiện rõ. Nhận ra sự lo lắng, bồn chồn ấy Như Băng bắt đầu cảm thấy hoài nghi rất nhiều điều. Ba cô đang lo lắng điều gì? Những biểu hiện kì lạ từ khi giao nhiệm vụ này cho cô là tại sao? Ông không tin tưởng ở cô hay là vì lí nào khác? Có thật nhiệm vụ này quan trọng đến như thế không?

"Tôi nay hành động."

Như Băng nói, cố giữ vẻ điềm tĩnh trong giọng nói của mình. Mặc dù có nhiều điều thắc mắc muốn hỏi nhưng cô lại không hỏi. Cô biết ông nhất định sẽ nói cho cô biết lí do nhưng là vào lúc thích hợp hơn. Nghe con gái nói người đàn ông lặng trầm một lúc lâu rồi mới tiếp tục nói, cái giọng hạ thấp đột ngột.

"Cẩn thận đấy, nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ rồi về nhà ngay hiểu chưa?"

"Con biết rồi."

Câu nói đó đã kết thúc cuộc nói chuyện của hai cha con cô. Cúp máy, thả cái điện thoại xuống giường, cô đi đến bên cửa sổ, môi khẽ nhếch lên để lộ nụ cười nửa miệng. Dù thời gian này ba rất khác thường nhưng cô rất thích, rất mong thời gian ngừng trôi. Thật ấm áp và hạnh phúc khi được ba quan tâm cẩn thận như thế. Có lẽ đây là lần đầu tiên trong suốt bao nhiêu năm qua ông yêu thương cô như thế. Như Băng đã quá quen với sự nghiêm khắc và ánh nhìn lạnh lùng của ba. Đôi khi trong cuộc sống có những điều bất ngờ như thế chợt đến cho ta cảm giác hạnh phúc nhất thời. Như thế đã quá đủ rồi.

Trời đã bắt đầu về khuya, những tia sáng dịu nhẹ soi sáng vào căn phòng, tất cả những người trong nhà đều đã đi ngủ. Không quá vội vàng, cô gái vẫn ngồi đó ngược nhìn ánh trăng chờ đợi thời cơ đến. Mãi đến một giờ sáng Như Băng mới chầm chậm rời khỏi phòng đi lên phòng làm việc của Cung Đại Vũ trên tầng bốn. Dừng bước ở ngưỡng cầu thang nhìn về phía cánh cửa phòng Cung Hữu Khang, đầu óc rỗng tuếch. Một lát thật lâu như sự tĩnh lặng về với hiện tại cô vội bước nhanh vào trong phòng, những bước chân không phát ra tiếng động.

Đêm khuya vắng vẻ, ngôi biệt thự chìm trong giấc ngủ say. Không một bóng người, không một tiếng động, ngôi biệt thự tĩnh lặng đến đáng sợ. Như Băng đi vào phòng làm việc của Cung Đại Vũ, đứng lại đưa mắt quan sát xung quanh thật cẩn thận. Trừ bức tường chứa cánh cửa ra thì xung quanh ba bức tường còn lại là kệ sách, cạnh cửa sổ đối diện với cửa ra vào là bàn làm việc, bên phải cửa ra vào là bộ sofa dùng để tiếp khách.

Sau một lúc lâu suy xét kĩ càng Như Băng mới bắt đầu bước đi thật nhẹ nhàng, lục lọi những hộc nhỏ dưới bàn, tìm kiếm trên kệ sách. Không có gì cả. Thứ cô cần là một dây số không phải đồ vật, nó có thể được lưu giữ ở bất kì đâu. Phạm vi tìm kiếm khá rộng nhưng thời gian thì lại rất ít. Cô gái khẽ thở dài khi nghĩ đến điều đó và lại tiếp tục tìm kiếm sau vài giây nghỉ ngơi.

Cuối cùng cô cũng phát hiện ra vật khả nghi, phạm vi tìm kiếm đã được thu nhỏ lại. Cái hộc cuối cùng đã bị khóa được làm bằng sắt cứng, chất liệu dùng làm kết sắt, cô gái khẽ môi cười đắc thắng y như đã tìm thấy thứ mình cần. Nhẹ nhàng rút hai cây kẹp xước trên mái tóc của mình xuống, đưa vào lỗ và bẻ khoá.

Một giây ...

Hai giây ...

Và rất lâu nữa cô vẫn không sao mở được, không dừng lại ở đó cô gái vẫn tiếp tục cố gắng mở khoá. Nhưng rồi cánh cửa phòng hé mở, Như Băng giật mình vội vàng dừng lại cúi thấp xuống, tìm đập nhanh hơn. Mắt nhắm lại và cảm nhận hoạt động của đối phương một cách chuẩn xác. Kẻ vừa vào đang đến gần cô, rất gần ... Là phía bên phải, hé mở mắt cô nhẹ nhàng trườn người về phía bên trái. Mồ hôi bắt đầu vã ra nhiều hơn, tim cô đập mạnh như muốn nhảy khỏi lồng ngực. Nếu để họ phát hiện ra cô thì xem như nhiệm vụ lần này đã thất bại, cô sẽ chẳng còn cơ hội thứ hai.

"Râm."

"Ai?"

Một tiếng động nhỏ vang lên làm chàng trai giật mình. Anh quay phắt người lại lớn tiếng hỏi và nhanh chân đi đến mở đèn sáng trưng. Như Băng đã vô ý đụng phải chồng sách sát bên chân bàn làm việc. Thôi xong, cô gái cố gắng giữ vẻ bình tĩnh nhất có thể, đứng thẳng người lên ngăn đầu nhìn kẻ mới đến và ...

"Băng ..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Gặp Lại

Như Băng và Trần Hoàng Phong chết lặng nhìn nhau, cả thân người như đông cứng thành đá. Họ chưa bao giờ ngờ rằng sẽ có một ngày gặp lại nhau mà lại còn gặp trong tình cảnh này nữa. Đúng là số phận thích trêu chọc người khác. Một tình yêu những tưởng đã bị vùi lấp theo thời gian vậy mà ngày hôm nay khi đối diện với nhau cái tình yêu ấy lại trở dậy, lại xâu xé tâm can hai người họ. Xuất thân, địa vị và gia đình là nguyên nhân chia cắt, giết chết tình

yêu của họ. Biết rõ mình đã từng thề sẽ hận cô nhưng khi vừa gặp lại anh không những không hận mà muốn giữ chặt cô bên mình. Phải đó chính là tình yêu, có nhiều ngọt ngào và cũng lắm đắng cay.

"Sao em lại ở đây?"

Im lặng lúc lâu Trần Hoàng Phong trầm mặt gần giọng hỏi, bờ mi sụp xuống che giấu sự yếu đuối của bản thân. Như Băng bước đến gần anh giả vờ tỏ vẻ ngạc nhiên. Nhưng từng nét mặt, cử chỉ, suy nghĩ của anh cô gái đều đã nhận thấy, đã thấu hiểu. Cô biết mình không có tư cách van anh đừng hận mình nhưng cô thật sự không muốn anh đối xử với cô như thế.

"Tôi là Cung Thiên Tinh, đây là nhà ông nội tôi thì tất nhiên tôi phải ở đây rồi. Còn anh là ai thế?"

"Rốt cục em muốn cái gì hả?"

Hoàng Phong lớn tiếng hỏi, đôi mắt trừng nhìn cô gái. Sự xuất hiện của cô đã mang đến cho anh một cảm giác bất an. Cô là sát thủ, là hiện thân của tử thần và là kẻ đã hủy hoại gia đình, tương lai, cuộc đời anh. Nhưng anh lại cứ yêu cô như thế, yêu thật sâu đậm, thật chân thành. Nghe chàng trai hỏi Như Băng khựng lại tim đập càng lúc càng nhanh hơn, mím chặt môi và chìm trong im lặng.

"Hai đứa làm gì thế?"

Một giọng nói chen ngang vang lên từ ngoài cửa nghiêm khắc và uy quyền. Cả hai đứa mắt nhìn, là ông nội, theo sau ông còn có ba gã cô vừa thấy lúc tối. Đưa mắt nhìn sang Phong, môi nhếch lên để lộ nụ cười tự mãn nhưng nét mặt lại có chút đau thương. Như Băng chạy đến ôm chầm ông nội nũng nịu, chẳng khác nào một tiểu thư quen được nuông chiều.

"Ông nội, anh ta là ai thế? Con chỉ sợ ý định phải chồng sách đã bị anh ta mắng lớn tiếng như thế rồi."

Hoàng Phong trừng người nhìn chằm chằm cô bắt đầu hoài nghi về người con gái này. Cô ta là ai và tại sao lại xuất hiện ở đây? Nếu cô ta là Như Băng thì đã không có những biểu hiện như thế. Như Băng là con người như thế nào? Một con người trầm tính, lạnh lùng và khép kín. Còn người con gái này thì trái ngược lại hoàn toàn. Dù biết bản thân mình đang làm những hành động thật trẻ con, trái với những quy tắc mình đặt ra nhưng để không bị phan phui thân phận cô cần phải làm như vậy. Xin lỗi, Hoàng Phong.

"Tứ Lãng à, nó Thiên Tinh, là đứa cháu gái bị thất lạc mười lăm năm nay của ta đó. Cậu nên đối xử với nó như cậu đã đối xử với ta bao lâu nay nhé."

Cung chủ tịch chậm rãi nói, dịu dàng xoa xoa mái tóc cháu gái vỗ về. Nhưng dù giọng nói đó rất có uy nghi, trọng lượng nhưng vào lúc này đây nó chẳng còn là gì. Hai người nhìn chằm chằm nhau, ánh mắt chan chứa yêu thương nhưng lại bị cái gì đó ngăn cản. Trong hai ánh mắt đó có yêu thương, có hận thù nhưng lại lẫn lộn không rõ ràng. Và chẳng ai có đủ bản lĩnh để mà nhận ra điều đó ở họ.

"Dạ." Tứ Lãng cúi đầu lễ phép đáp lại. Ngẩng đầu lên và lại nhìn chằm chằm cô gái, một ánh mắt xoáy sâu thăm trầm.

"cháu mệt rồi, cháu đi ngủ trước ạ. Ông ngủ ngon, các anh ngủ ngon."

Như Băng nhón chân hôn phớt lên má ông tinh nghịch nói rồi quay nhìn bốn người con trai mỉm cười. Rồi khỏi đó cô nhanh chóng đi xuống cầu thang, khuôn mặt đanh lại hai hàng nước mắt nóng hổi, mện chất lẫn dài trên đôi gò má và thấm vào bờ môi đỏ mọng. Vết thương ở cổ tay bỗng nhói đau nhưng nó có thấm vào đâu so với cơn đau ở trái tim cô.

Đêm nay nhiệm vụ đã thất bại nhưng cô đã gặp lại Phong. Cô rất vui, phải, trước đây từng ngày từng giờ trôi qua cô đều mong được gặp lại anh và ngày hôm nay điều ước đó đã trở thành hiện thực. Tuy anh có thể sẽ trở thành vật cản đường, ngăn cản cô hoàn thành nhiệm vụ. Nhưng dù gì đi nữa cô cũng không thể ra tay với anh lần nữa, cô không nỡ và có lẽ cũng không đủ khả năng làm hại anh. Hoàng Phong đã khác trước rất nhiều, anh lạnh lùng, mạnh mẽ hơn.

Một đêm trôi qua thật dài và khó khăn đối với Như Băng và Hoàng Phong. Làm sao có thể nhắm mắt mà ngủ khi người họ yêu thương, nhưng nhớ bao lâu nay đang ở gần họ, bên kia ba bức tường. Rồi khỏi phòng Như Băng chậm bước đi dạo quanh khu vườn trước nhà, lòng nặng trĩu tâm sự.

"Chào tiểu thư."

Một tiếng gọi đồng thanh khẽ vang lên từ phía sau lưng, rất đều đặn. Cô gái xoay người lại nhìn họ nhưng rồi lại trở nên lặng trầm. Ba chàng trai cô đã gặp ban tối cùng Hoàng Phong đến gần. Họ cúi chào một cách kính cẩn chỉ trừ mỗi Hoàng Phong cứ đứng trơ đó mà nhìn cô. Như Băng cúi nhẹ đầu đáp lại và đôi mắt dừng lại ở chàng trai. Đi lướt qua ba người kia cô đến gần anh gần giọng ra vẻ ta đây tiểu thư.

"Anh không chào tôi sao?"

"Tại sao cô lại đến đây? Mục đích của cô là gì hả?"

Lơ đi câu nói của cô gái, Hoàng Phong nói, đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm cô lộ rõ vẻ lo sợ. Cô có thể làm hại anh, gia đình anh nhưng anh không cho phép cô ra tay với Cung gia. Họ không những là ân nhân đã cứu sống anh mà còn ban cho anh cuộc sống mới, địa vị và tiền tài. Anh rất biết ơn và muốn báo đáp họ cho dù là phải hi sinh cả mạng sống anh cũng cam lòng.

"Tiểu thư cô mặc kệ cậu ấy đi, cậu ấy là kẻ hay nhảy cảm mà. Tôi là Đinh Tử Toàn rất vui được gặp cô."

Một anh chàng tóc đầu đinh nói, cái vẻ hòa đồng và vui vẻ của anh đã xua đi bầu không khí đang trở nên căng thẳng. Như Băng xoay người lại nhìn anh mỉm cười nhưng khuôn mặt lại không để lộ cảm xúc. Một chàng trai mái tóc vàng khá dài được buộc lại bằng một sợi dây thun màu, nhướn đôi chân mày bàn tay cô đưa lên bờ môi hôn nhẹ.

"Tôi là Đinh Duật Luân."

Như Băng vẫn im lặng không đáp lại, đưa mắt lần lượt nhìn họ quan sát thật cẩn thận. Chàng trai cuối cùng có mái tóc chẻ một mái, bờ mi dài rậm phủ xuống che giấu vẻ mặt điềm tĩnh dịu dàng. Cái giọng trầm lắng âm áp khẽ vang, mắt vẫn nhìn chăm cô gái.

"Chào tiểu thư. Tôi là Đinh Từ Văn, rất vui được gặp cô."

"Còn hần là Đinh Từ Lăng, là người dẫn dắt của chúng tôi đó." Từ Toàn hát đầu về phía Hoàng Phong nói.

"Đinh Từ Lăng... Các anh là anh em hả?"

Cô gái thốt hỏi, tất cả họ im lặng, khuôn mặt đanh lại thoáng một nỗi buồn. Nhìn phản ứng của họ cô biết mình đã hỏi một điều không nên hỏi. Sau lúc lâu lặng trầm Từ Toàn mỉm cười trả lời.

"Không, chúng tôi là cô nhi được chủ tịch cứu mang."

"Ông nội thật tốt."

Một câu nói băng quơ vô tình phát ra từ đôi môi đó. Ba chàng trai gật nhẹ đầu, môi nhếch lên nở nụ cười đầy biết ơn. Từ Lăng tiến đến gần cô ghé sát tai thăm thì, từng lời từng chữ vang lên tuy rất nhỏ nhưng lại gần giọng nhấn mạnh. Bốn mắt nhìn nhau, hai khuôn mặt không cảm xúc, một luồng sát khí u ám bao quanh hai người. Nhưng không một ai trong số họ nhận ra điều đó cả, đó là một bí mật.

"Vì vậy tôi không cho phép ai làm hại chủ tịch. Hãy nhớ cho kỹ đấy."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Bảo Vệ

Nói rồi Từ Lăng chậm bước rời khỏi đó, ba người kia đưa mắt nhìn nhau rồi nhìn Cung tiểu thư. Mặc dù không biết giữa hai người họ có quan hệ gì nhưng ba người có thể chắc chắn rằng họ đã quen nhau từ lâu. Và hình như giữa Đinh Từ Lăng và Cung Thiên Tinh có sự hiểu lầm nào đó. Một hiểu lầm lớn nếu không cô gái đã không có thái độ như thế. Nét mặt cô xịu xuống vẻ đau khổ hiện rõ trên khuôn mặt xinh đẹp ấy.

Còn Từ Lăng, một kẻ trầm tính rất ít khi nói chuyện cũng rất ít khi lớn tiếng với ai vậy mà lúc này anh lại tỏ ra gắt gỏng, khó chịu đối với cô gái. Hay tại vì chàng trai quá nhạy cảm, đề phòng thái quá cũng nên. Cũng phải thôi, một người giàu có và nhiều kẻ thù như Cung Đại Vũ tất nhiên sẽ có nhiều kẻ tìm cách tiếp cận và làm hại ông. Nếu muốn bảo vệ cho chủ tịch thật tốt họ bắt buộc phải trở nên đa nghi, phải suy xét thật cẩn thận. Họ thả lỏng người còn hơn bỏ sót, tính mạng của chủ tịch là quan trọng hơn cả mà. Nhưng cô gái này thì khác, cô là đứa cháu gái duy nhất của chủ tịch và sẽ là chủ nhân sau này của bốn người bọn họ, cậu không nên vô lễ như thế.

"Tiểu thư, cô mặc kệ cậu ấy đi."

Từ Toàn nói, mắt lơ đãng nhìn lên bầu trời vượn vai ngập ngừng. Có lẽ vì đêm qua cô và chàng trai gây náo động ở phòng làm việc của ông nội nên đã phá giấc ngủ của họ. Như Băng mỉm cười gật nhẹ đầu rồi tiếp tục đi dạo, ba chàng trai cũng vội rào bước theo sau. Những bước chân chậm chạp đầy tâm sự, ai cũng chìm trong thế giới của riêng họ.

Nhìn những cánh hoa giấy nhẹ nhàng rơi khỏi cành, Như Băng khẽ nhếch môi cười nhớ đến những ngày tháng hạnh phúc bên cạnh Hoàng Phong. Nhưng rồi lại nhớ đến những chuyện xảy ra ngày hôm đó, bờ mi sụp xuống vẻ ưu tư, buồn bã lộ rõ. Hoàng Phong chính là Từ Lăng, là hung thủ đã giết chết Sói Xám. Như thế có thể xem là có qua có lại, cô giết cha mẹ anh, anh giết Sói Xám, cô lời quá còn gì. Tất cả những cảm xúc xuất hiện trên khuôn mặt cô gái đã lọt vào tầm quan sát của Từ Văn, một người đã lặng lẽ quan sát cô từ nãy đến giờ. Từ cô anh luôn có cảm giác không an toàn, sát khí phát ra từ cô rất đáng sợ. Và anh bắt đầu hoài nghi về sự thật trong mối quan hệ bí mật của Từ Lăng và Thiên Tinh.

Cô có thật là Cung Thiên Tinh hay không? Hay cô chỉ là một kẻ giả mạo muốn trà trộn vào nơi này vì mục đích nào đó chẳng?

oOo

Đã mấy ngày trôi qua, cô vẫn chẳng có chút manh mối gì về dãy số bí mật trong nhiệm vụ lần này. Lại còn thêm bốn gã hộ vệ luôn theo sát không cho cô cơ hội tay. Chắc có lẽ vì thế mà ba cô đã lo lắng, quan tâm cô hơn bình thường. Còn phải đối phó với Đinh Từ Lăng, người duy nhất biết rõ con người thật của cô.

"Con không đi cùng chúng ta sao?"

Cung chủ tịch hôn nhẹ lên trán cô cháu gái bé bỏng hỏi. Như Băng lắc nhẹ đầu rồi đưa mắt nhìn sang Từ Lăng, cái ánh nhìn chan chứa sự yêu thương. Anh nhanh chóng xoay mặt sang hướng khác về mặt lạnh lùng làm tim cô nhói đau. Cung Đại Vũ đi ra bước lên xe, theo sát là bốn gã hộ vệ ranh mãnh và thiện chiến. Chiếc xe lăn bánh chạy nhanh dần để lại cô gái vẫn đứng ở đó nhìn theo họ. Tiếng chuông điện thoại rung nhẹ làm cô sực tỉnh trở về lại với hiện tại.

"Ông chủ muốn gặp em."

Là tin nhắn của Bạch Nhật, cô đọc xong và bắt đầu bị cảm giác bất an xâm chiếm. Cất điện thoại vào trong túi cô nhanh chân đi vào trong và lên thẳng phòng làm việc của ông nội. Rút hai cây kẹp xước trên mái tóc và thử bẻ lại lần nữa.

Một giây ...

Hai giây ...

Và năm phút sau đó ...

"Cốp."

Tiếng động vang nhẹ, cô gái đã bẻ được ổ khoá. Như Băng đưa tay lau mồ hôi đang vã ra vì lo lắng, nhoen miệng cười hài lòng.

"Kétttt ..."

Từ từ mở cái hộp ra cô gái thất vọng ngồi bệt xuống đất. Trong hộp chẳng có gì cả nhưng tại sao lại phải khoá kĩ đến như thế? Phải chăng vì sự việc xảy ra lần trước nên ông đã dời món đồ trong cái hộp này đến một chỗ khác an toàn hơn. Cung Đại Vũ quả là một lão cáo già, có lẽ ngay từ đầu ông ta đã luôn đề phòng cô.

"Cô làm gì ở đây?"

Một giọng nói bất ngờ vang cắt ngang dòng suy nghĩ của cô gái, Như Băng giật mình ngẩng đầu ngược nhìn chủ nhân của giọng nói đó và chết điếng cả người. Mồ hôi vã ra nhiều hơn, tim đập mạnh hơn, mắt mở to nhìn chằm chằm Cung Hữu Khang.

"Con đang tìm album ảnh nhà mình, con muốn xem ảnh của mẹ."

Cô gái nói nhỏ, từng câu từng chữ vang lên rõ ràng điềm tĩnh. Người đàn ông khựng lại, đôi mắt vẫn nhìn chằm cô dò xét, ngờ vực. Ông không tin những gì cô nói cũng không tin cô là Cung Thiên Tinh con gái ông mặc dù cô rất giống vợ ông. Từ ông cô luôn cảm nhận được sự tính toán, dò xét và một luồng sát khí đáng sợ.

"Tiểu thư cô tìm thấy chưa? ... Thiếu gia."

Từ Lăng từ bên ngoài đi vào nói, vừa thấy Cung Hữu Khang anh cúi đầu chào. Tuy hơi ngạc nhiên nhưng cô gái nhanh chóng hiểu ra và đáp lại. Nhưng lúc này anh đã đi cùng chủ tịch rồi sao bây giờ lại ở đây. Hay anh đã đoán được cô nhất định sẽ hành nên quay lại ngăn cản. Dù sao cũng cảm ơn anh đã xuất hiện đúng lúc và giải vây cho cô.

"Tôi tìm mãi nhưng không thấy, thôi để lát nữa ông về lấy cho tôi cũng được."

Như Băng đứng lên ông người vờ môi miệng nói rồi quay lưng đến cạnh anh, hai mắt nhìn chằm chàng trai vừa biết ơn vừa lo lắng. Cung Hữu Khang vẫn đang nhìn chằm cô, có vẻ ông ta không tin những gì mà cô và Hoàng Phong nói. Cô đã đánh giá con người này quá thấp, lúc đầu gặp cô con tưởng ông là một gã điên. Nhưng xem ra trong ngôi nhà này ông ta cũng là một nhân vật không thể xem thường được.

Còn về phần Từ Lăng, anh không nói gì thêm chỉ mở to mắt mà nhìn Cung thiếu gia cảm thấy có lỗi. Phải, anh đã từng thề rằng sẽ không để ai làm hại Cung gia, không lừa dối Cung gia nhưng lúc này đây anh không thể trơ mắt nhìn Như Băng gặp nguy hiểm. Anh biết hôm nay chủ tịch ra ngoài cô nhất định sẽ hành động nên tìm cách trở về để ngăn cản. Thật không ngờ vừa tới ngưỡng cầu thang đã nghe tiếng thiếu gia và cô nói chuyện. Mặc dù không có mặt ở đây trước đó nhưng cậu đã phần nào đoán được những chuyện xảy ra ở trong phòng.

"Cô là ai?"

Cung Hữu Khang bất ngờ chụp lấy cổ tay cô gái ghì lại gần giọng hỏi. Đôi mắt đen láy tựa hồ đen sâu thẳm không lối thoát. Như Băng nhìn chằm người đàn ông, khuôn mặt lạnh giá không để lộ bất cứ cảm xúc nào. Tim cô vừa đập nhanh, đập mạnh như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

"Thiếu gia làm gì thế? Cô ấy chỉ muốn xem album ảnh thôi mà. Chúng tôi đi trước."

Chàng trai tuy có hơi giật mình nhưng vẫn giữ được bình tĩnh. Anh hất tay ông ta ra kéo cô đứng ra phía sau mình che chắn. Đôi mắt nhìn thẳng vị thiếu gia đa nghi nói, bàn tay nắm chặt tay cô gái để ở phía sau lưng run run. Lần đầu tiên kể từ khi đến đây anh nói dối, lừa gạt Cung gia. Vừa nói dứt lời, Từ Lăng nắm tay chặt cô gái và kéo đi nhanh rồi khỏi đó.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Vị Khách Không Mời

"Buông ra ... Buông tôi ra coi ... Hoàng Phong ... Buông ra ..."

Hất mạnh tay chàng trai ra cô gái cúi gắt nói. Cô biết rõ anh làm vậy để giúp cô nhưng quá nguy hiểm. Cô không muốn anh gặp nguy hiểm, không muốn anh làm việc anh không muốn. Cung gia có ơn rất lớn với anh, cô biết anh thật lòng không muốn lừa dối họ. Hai người lặng nhìn nhau lát lâu, Hoàng Phong xoay người bước đi.

"Tại sao lại giúp tôi?"

Như Băng hỏi, khuôn mặt đánh lại, môi mím chặt nhìn anh. Chàng trai dừng bước đưa mắt nhìn cô, giọng khẽ vang. Con gió nhẹ thoảng qua hất tung mái tóc cô ra sau, làm lộ rõ vẻ mặt lạnh giá xinh đẹp.

"Tôi không cho phép cô làm hại Cung gia và cũng không muốn cô gặp nguy hiểm. Cô đi đi, đừng ở lại đây nữa."

"Khi nào chưa hoàn thành nhiệm vụ tôi sẽ không đi đâu cả."

Như Băng nói không đợi chàng trai đáp lại đã quay gót bước đi. Sợi ruy băng màu hồng trong túi áo bất ngờ rơi ra bay theo chiều gió, cô gái không hề nhận biết điều đó cứ thế mà bước đi. Từ Lăng hơi nhón chân chụp lấy, hai mắt nhắm nghiền lại cảm nhận mùi hương nhẹ dịu của hoa giấy.

Từ trên lan can cửa sổ ở tầng bốn Cung Hữu Khang lặng lẽ quan sát họ, bờ mi sụp xuống buồn bã khi nhớ đến hình bóng người xưa. Tự thâm tâm ông biết cô gái đó rất giống vợ mình và cũng hiểu rất rõ cô ta đến đây vì một mục đích nào đấy. Cái vẻ lạnh lùng, bất cần, sự ngạo mạn thái quá lại gợi ông nhớ đến một người, Hà Vĩnh Tường. Người đàn ông vừa quay vào trong khép cửa sổ lại thì cũng là lúc Như Băng dừng bước ngược lên nhìn. Trong trái tim giá lạnh của cô có một thứ gì đó thôi thúc cô thân thiết với Cung gia hơn và cản ngăn cô làm hại họ. Hơi lặng trầm một lát rồi cô quay người rời khỏi ngôi biệt thự lộng lẫy xa hoa ấy để trở về với ba, với căn cứ của những sát thủ.

Không ngồi trên chiếc ô tô đắt tiền, chỉ đơn giản là đi bộ. Không gian ban chiều tuy có nhộn nhịp, đông vui nhưng trong không khí vẫn có cái trong lành nhẹ dịu. Bước đi chậm chậm, tâm trí chỉ mãi nghĩ về Hoàng Phong, miệng nhoen cười hạnh phúc. Đã lâu lắm rồi cô không có nụ cười như thế, chắc có lẽ là từ cái đêm cô ra tay bắn anh, cái đêm có cuộc nói chuyện ngắn gọn giữa cô và chàng trai. Họ yêu nhau, trao nhau thật nhiều nhưng còn bây giờ ngoài kí ức và trái tim bị tổn thương họ chẳng còn gì cả.

"Phượng Hoàng."

Đang mãi chìm trong những kí ức đau thương của quá khứ cô đã không nhận ra mình đã về đến nhà. Đến khi một giọng nói quen thuộc khẽ vang đã cắt ngang dòng suy tư của cô gái. Như Băng đưa mắt ngược nhìn, là Bạch Nhật, nụ cười tắt hắt trả lại cho khuôn mặt xinh đẹp ấy vẻ lạnh lùng vốn có.

"Ba tôi đâu?"

Cô gái hỏi, không đầu không đuôi, đôi mắt cũng chẳng liếc nhìn anh một cái. Vẫn cái vẻ lạnh lùng, cao ngạo, tuy đã quen nhưng chàng trai vẫn cảm thấy rất buồn.

"Trong phòng làm việc."

Bạch Nhật đáp gọn, đôi mắt vẫn nhìn chằm cô. Như Băng đi lướt qua cậu vào trong nhà, bỏ lại lối đi dài sau lưng cô chậm bước đi lên cầu thang. Mở nhẹ cánh cửa cô gái đi vào trong, tuy trong lòng đang rất vui nhưng cô phải cố gắng kiềm chế không để lộ cảm xúc của bản thân.

Căn phòng buồng rèm kín mít không một ánh đèn, người đàn ông ngồi gục mặt bên bàn làm việc. Như Băng nhẹ chân bước đến gần nhìn dáng vẻ mệt mỏi của ông mà đau lòng. Nhưng rồi ... Cô hơi khựng lại khi thấy mấy tấm ảnh gia đình nhỏ của Cung Hữu Khang. Lỗi tại cô, đã nhiều ngày rồi mà vẫn chưa có chút manh mối nào cả. Nếu cô sớm hoàn thành nhiệm vụ thì ông đâu phải cực khổ như thế. Như Băng khẽ thở dài, nhẹ tay cầm mấy tấm hình lên xếp lại gọn lại sang một bên. Đúng lúc người đàn ông sức thức giấc, ông đưa mắt nhìn con gái, mi mắt giật mạnh, khuôn mặt tái hắt khi thấy cô cầm những tấm hình trong tay.

"Ai cho con chạm vào thứ này?"

Giật mạnh xấp hình trong tay cô gái, ông quát lớn vẻ mặt căng thẳng quá mức. Bị ba mắng cô gái lặng cúi đầu chậm rãi lên tiếng xin lỗi.

"Xin lỗi ba."

Biết mình phản ứng hơi thái quá ông khựng lại, nét mặt dịu xuống. Ông dang rộng đôi tay chào đón con gái, môi nhếch lên để lộ nụ cười hiền từ. Như Băng bước nhanh đến sà vào lòng ông hạnh phúc dâng trào. Đã lâu lắm rồi ông mới ôm cô như thế, chẳng còn gì để mà ganh tị với Cung Thiên Tinh.

“Tránh ra ... Tôi muốn gặp ông chủ của các người ... Tránh ra ...”

“Ông không thể vào.”

“Ông chủ đã nói tránh ra mà ... Hự ...”

“Cần họ lại, đừng để họ làm phiền ông chủ và tiểu thư.”

“Dạ.”

“Ba nghỉ ngơi tí đi, để con xuống dưới xem sao.”

Tiếng Bạch Nhật và ai đó tranh cãi lớn tiếng vang vọng vào căn phòng. Bị làm phiền cô gái nheo mắt lại tức giận nhưng vẫn cố không để ba phát hiện ra điều đó. Rời khỏi vòng tay ba cô gái chống tay đứng dậy cúi thấp đầu lễ phép nói. Người đàn ông gật nhẹ đầu, cô gái quay người bước đi. Đôi mắt ông âm trầm nhìn theo dáng con gái khuất hẳn sau cánh cửa. Như Băng là một đứa con gái ngoan ông thật sự không muốn mất đứa con gái này. Mười lăm năm, bên cạnh nhau đã mười lăm năm làm sao ông nỡ để cô rời xa mình. Ông biết sẽ có một ngày cô nhất định sẽ trở về bên cạnh cha ruột, sẽ hận vì ông đã hại chết mẹ cô hay nói đúng hơn ông đã bao che cho tên hung thủ. Gượng đứng dậy ông chậm rãi đi đến mở cửa và ra ngoài.

Như Băng chậm bước đi xuống cầu thang, đôi mắt cẩn thận quan sát xung quanh. Bên dưới phòng khách khá đông người, chia làm hai phe rõ ràng. Một bên do Bạch Nhật đứng đầu, bên còn lại là một gã khoác chiếc áo parky sẫm màu, đầu đội mũ vành lưỡi trai. Tiếng đánh nhau, tiếng rên rỉ của những người bị thương làm cô khó chịu.

"Dừng lại."

Như Băng gằn giọng, đám hỗn loạn dừng hẳn, không ai nói gì ai mà họ tự né sang một bên nhường đường cho cô. Cô gái liếc nhìn chàng trai rồi xoay về phía kẻ gây loạn lên tiếng, cái giọng trong trẻo vang lên đều đều. Khuôn mặt ấy, giọng nói ấy chẳng cái nào mang âm hưởng của sự sống.

"Ông muốn gì?"

"Tôi muốn gặp Hà Vĩnh Tường."

Người đàn ông nói, cái giọng khàn đục quen thuộc làm cô gái hơi nao lòng. Nhìn chằm chằm kẻ ngạo mạn ngông cuồng dám gọi thẳng tên ba mình cô gái định nói gì đó nhưng lại bị chen ngang.

"Ông là ai?"

Người đàn ông vừa bước xuống cầu thang vừa hỏi, cái giọng lạnh lẽo như chuỗi âm thanh chốn địa ngục. Đôi mắt nheo lại tỏ vẻ bức bối, khó khăn lắm ông với con gái mới được ở riêng vậy mà lại bị những người này phiền nhiễu.

"Ba."

Như Băng thốt gọi rồi cả cô và Bạch Nhật vội vàng đi đến đầu ông, nhưng ánh mắt vẫn dờn vào gã ngạo mạn kia.

"Hà Vĩnh Tường."

Gã đàn ông gằn giọng gọi cả tên lẫn họ của ông ra, nhoeo miệng cười. Nhìn cái kiểu cười quen thuộc ấy người đàn ông điển trai lập bập thốt gọi một cái tên.

"Hữu ... Hữu ... H ... Khang ..."

Như Băng nghe ba gọi tên ấy cô chết sững nhìn chằm chằm người đàn ông chờ đợi. Cung Hữu Khang chẳng phải là người đã phá hỏng kế hoạch của cô sao? Tại sao ông ta lại đến đây và ông ta muốn gì? Ông ta chậm chậm đưa tay cầm vành nón mở xuống, trong đôi mắt ấy ánh lên tia nhìn hận thù.

"Ba."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Bạn Cũ

“Hà Vĩnh Tường, anh vẫn khỏe chứ?”

Cung Hữu Khang đưa chiếc nón vành cho tên cận vệ, mắt nhìn thẳng ba Như Băng mà nói. Cái vẻ mặt chất chứa đầy thù hận, oán trách nhưng vẫn

gương cười chậm rãi lên tiếng. Hà Vĩnh Tường nhìn chăm ông gương mặt trắng bệch, hai bàn tay run rẩy. Một nỗi sợ bắt đầu bao trùm lấy con người, lấy tâm trí của ông. Vẫn cố giữ vẻ lạnh lùng, nghiêm nghị ông hắng nhẹ giọng nhìn thẳng vị khách mới đến chậm rãi nói.

“Vào phòng rồi nói chuyện.”

“Ba, sao ba lại đến đây?”

Sau lúc lâu chết lặng vì bất ngờ cô gái khẽ thốt hỏi, khuôn mặt cứng đờ lúc này cũng đã mất đi sắc thái. Nhìn khuôn mặt không biểu hiện bất cứ cảm xúc nào của Như Băng ông nói. Cái giọng khàn khàn như đang dò hỏi và đánh trúng vào tim đen của cô gái.

“Con đang gọi ta hay gọi anh ta?”

“Con ...”

“Đừng làm khó con bé.”

Không để con gái nói hết lời Cung Hữu Khang chậm rãi chen vào, khuôn mặt âm trầm hiện lên nét đau thương. Lúc này trong mỗi người bọn họ ai cũng mang trong lòng một nỗi lo sợ riêng nhưng tất cả đều cố gắng không để lộ điều đó.

“Nguyệt Đình ...”

“Vào phòng rồi nói.”

Như sợ Cung Hữu Khang nói ra điều gì đó đã được ông che giấu kể bao nhiêu năm nay Hà Vĩnh Tường gằn giọng chen ngang. Như hiểu được điều gì đó Cung thiếu gia nhìn sang cô gái trầm mặt. Đáp lại cái nhìn dò xét của ông cô gái lại nhếch môi để lộ nụ cười lạnh lẽo không cảm xúc. Hà Vĩnh Tường tiếp tục hạ giọng nhắc lại lần nữa rồi xoay người bước đi.

“Đi thôi.”

“Ba.”

Như Băng khẽ gọi, đôi mắt nâu ánh lên tia lo lắng, tay nắm chặt khẩu súng luôn giấu phía sau lưng quần. Cô sợ người này đã phát hiện ra thân phận của cô, sợ ông ta sẽ vạch trần sự thật và làm hỏng kế hoạch của ba. Chỉ còn một cách duy nhất, giết chết ông ta. Nhưng nếu làm vậy Cung Đại Vũ sẽ càng cảnh giác hơn với lại có nhiều hộ vệ như thế này làm sao ra tay mà không để lộ thân phận cơ chứ.

“Không sao ông, đợi ta một lát.”

Hà Vĩnh Tường dừng bước ngoảnh đầu mỉm cười trấn an cô con gái. Sống với cô một thời gian khá dài nên tất nhiên ông hiểu rõ suy nghĩ của cô. Ông không thể để ông làm như thế, nếu không sau này khi mọi chuyện bại lộ cô không những hận ông mà còn hận chính bản thân mình. Nếu Như Băng hận ông thì không sao nhưng nếu cô hận chính bản thân mình thì nó còn đau khổ hơn cả cái chết. Ông thật lòng không muốn như thế, ông mong sau khi mọi chuyện kết thúc sẽ đưa cô đến một nơi bình yên, sống một cuộc đời thật hạnh phúc, thanh thản.

“Dạ.” Như Băng gật nhẹ đầu nhìn theo dáng hai người đàn ông đi vào phòng và bắt đầu lo lắng khi cánh cửa khép chặt lại.

Hà Vĩnh Tường và Cung Hữu Khang đã đi vào trong phòng làm việc của ông khá lâu. Như Băng đứng trước cửa phòng mà lòng nóng như đang có ngọn lửa hừng hực cháy. Cô đi đi lại lại chốc lát thì dừng bước nhìn cánh cửa phòng thờ dài và tiếp tục đi đi lại lại như thế. Bạch Nhật đứng tựa người vào thành cầu thang, khoanh tay trước ngực trầm lặng quan sát cô gái.

Bên trong căn phòng cửa buồng rèm tối om, đèn cũng chẳng mở lấy một cái. Hà Vĩnh Tường ngồi xuống chiếc ghế xoay bên bàn làm việc nhìn gã em rể chờ đợi. Cung Hữu Khang đứng cạnh cửa sổ khoanh tay trước ngực, đôi mắt nhìn xa xăm ra khung cảnh bên ngoài. Một vài kí ức đã được lãng quên theo thời gian nay đang được khơi lại. Những vết thương tưởng chừng đã lành lại nay cũng bắt đầu nghiêm trọng hơn. Sau lúc lâu im lặng cuối cùng Cung Hữu Khang cũng lên tiếng, cái giọng khàn khàn trầm xuống.

"Cô gái đó ... Là Thiên Tinh, là con gái của tôi thật sao?"

"Phải, nhưng nó không biết gì cả. Tôi sẽ không cho nó biết và cũng không cho phép cậu cướp nó đi."

Hít một hơi thật sâu người đàn ông gật nhẹ đầu thừa nhận, tay cầm chặt tấm hình của Như Băng chụp lúc còn bé nói với cái giọng hơi run run. Cung Hữu Khang cười nhạt, cái vẻ khắc khở lại làm người ta phải chạnh lòng. Ông quay người lại, bốn mắt mở to trừng nhìn nhau.

"Tại sao vậy? Nó cũng là cháu gái anh và cũng là con gái tôi mà."

"Để đạt được mục đích phải chịu hi sinh thôi, người thân cũng được, tiền tài cũng xong, chả có vấn đề gì cả. Tôi không muốn nó bị nhà họ Cung các người liên lụy như Nguyệt Đình năm đó."

Hà Vĩnh Tường nhún vai nói, mặc dù luôn tỏ ra lạnh lùng nhưng vẻ ưu tư, sầu thảm vẫn hiển hiện rất rõ trên khuôn mặt ấy. Cung Hữu Khang nhìn anh vợ sững lại, nét mặt âm trầm, có chút gì đó xót xa đau đớn. Ngày hôm đó khi vợ ông gục xuống, trút hơi thở cuối cùng trong lòng ông Hà Vĩnh Tường cũng đã lạnh lùng quay người bỏ đi như thế. Trái tim ông dường như đã đóng băng từ lâu lắm rồi, phải làm thế nào mới có thể làm tan chảy trái tim lạnh giá ấy.

Nhưng ông ta đã nói đúng chính mối thù sâu nặng giữa Cung gia và một kẻ giầu mặt đã làm liên lụy đến bà.

"Tôi phải nói cho con bé biết sự thật này."

Cung Hữu Khang xoay người vừa đi về phía cánh cửa vừa gấp gấp nói, những bước đi thật nhanh. Câu nói dọa dẫm đó có vẻ không mấy ảnh hưởng đến Hà Vĩnh Tường. Chậm rãi đứng dậy nói, đôi mắt nhìn xoáy sâu, vẻ mặt đanh lạnh thách thức.

"Đi đi, xem coi nó sẽ tin ông hay tin ta."

Cung Hữu Khang khựng lại xoay nhìn, trong ánh mắt ấy rục lên tia sáng của hận thù, oán trách. Ngồi xuống ghế sofa Cung Hữu Khang hạ giọng, tỏ vẻ mệt mỏi chán nản. Trên đời này ông chỉ còn ba và Thiên Tinh là người thân, ông không thể mất đứa con gái này. Hơn nữa cô lại là chứng nhân cho tình yêu giữa ông và Hà Nguyệt Đình đã từng tồn tại. Đó là một tình yêu rất đẹp, phải, đẹp nhất trên đời này.

"Rốt cục anh muốn gì?"

"Nó là con gái tôi, tôi không thể để ai cướp đi, kể cả cậu nữa."

Hai người đàn ông lờm nhìn nhau, Vĩnh Tường nói, cái giọng vang lên đều đều. Khẽ thở dài, hai người lại một lần nữa rơi vào im lặng. Rất lâu sau đó Cung Hữu Khang mới gượng đứng dậy chậm bước rời khỏi đó. Nhưng ông đột nhiên dừng lại xoay nhìn Hà Vĩnh Tường gần giọng cảnh báo.

"Sẽ có một ngày tôi đòi lại đứa con gái này. Tôi sẽ không để mất nó như năm đó tôi mất Nguyệt Đình nữa đâu."

Nói rồi ông mở cửa và rời khỏi căn phòng u ám đó, tâm trạng nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Cuối cùng ông đã tìm được đứa con gái ruột thịt nhưng tiếc là Như Băng vẫn chưa biết rõ thân thế của mình. Ông phải làm sao mới có thể dành lại đứa con gái ruột này, sợi dây kết nối tình cảm giữa ông và vợ. Nhưng tại sao người anh rể này luôn phản đối, trước thì chia cắt vợ chồng ông, sau thì chia xa cha con ông? Hay ông đã làm gì đắc tội với ông ta chăng? Không thể nào.

"Ba."

Vừa thấy Cung Hữu Khang từ trong phòng bước ra Như Băng vội đến gần thốt gọi. Lúc này cô vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ cô không thể để lộ thân thế được. Nhưng người đàn ông này tại sao lại theo dõi cô và ông ta có quan hệ gì với ba cô? Cung Hữu Khang đưa mắt nhìn cô lặng thinh một lát rồi đi lướt qua gần giọng nói như đang ra lệnh.

"Đi thôi."

"Nhưng ..."

"Đi đi, nhớ nhanh chóng trở về nhà đây. Ba sẽ đợi con."

Như Băng định nói gì đó nhưng đúng lúc Hà Vĩnh Tường từ trong phòng bước ra, hất nhẹ đầu với cô con gái. Ông nói, cái giọng nhẹ nhàng như đang dặn dò con gái. Nhưng nếu ai biết sự thật về thân phận, quan hệ của cô gái và Cung Hữu Khang sẽ đoán được ông ta đang giấu mặt Cung thiếu gia. Như hiểu được ý của ba cô gái cúi đầu chào một cách lễ phép rồi vội rào bước đi theo sau Cung Hữu Khang.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Tình Cũ Khó Phai

"Thiên Tinh, cháu đã ở đâu vậy? Cháu có biết không tìm thấy cháu ta lo như thế nào không hả?"

Vừa thấy Như Băng từ bên ngoài đi vào nhà Cung Đại Vũ bước nhanh đến ôm chầm lấy cô lo lắng hỏi vội, hơi thở lúc này đã dịu xuống, vẻ căng thẳng trên khuôn mặt ông khi nãy cũng biến mất. Cô gái không đáp lại chỉ lặng im đưa mắt nhìn sang Đình Tử Lăng, sáng lên tia ưu sầu. Cung Hữu Khang lúc này mới từ từ đi vào nhà nhoen miệng cười trả lời thay con gái, cái giọng khàn khàn chất chứa đầy yêu thương, trĩu mến.

"Con dẫn con bé đi dạo tí thôi mà ba."

"Khang ... con ..."

Cung chủ tịch buông Như Băng ra khỏi vòng tay mình nhìn con trai đầy ngạc nhiên, miệng lắp bắp không nên lời. Ông vui lắm mặc dù không thể hiện điều đó trên gương mặt. Cuối cùng con trai ông cũng vượt qua ngưỡng cửa của nỗi đau mất vợ và tiếp tục cuộc sống bên cạnh con gái. Nhưng chỉ trong vài ngày ngắn ngủi tại sao con trai ông lại có sự thay đổi trong suy nghĩ lớn đến như thế? Mặc kệ, miễn sao Cung Hữu Khang sống tốt và tiếp tục quay trở lại giúp ông cai quản Cung gia là được rồi. Nhìn gương mặt nửa vui mừng nửa nghi hoặc, như hiểu được suy nghĩ của người cha sau hồi lặng im một lát Cung Hữu Khang cười cười nói tiếp, bước đến gần xoa đầu con gái.

"Con đã chìm trong đau buồn quá lâu rồi, tới lúc con phải có trách nhiệm của một người cha đối với con gái chứ."

"Tốt, nghĩ được như thế thì hay quá. Chào mừng con trở về với Cung gia."

Cung chủ tịch cười mãn nguyện nhất thời buột miệng thốt lên, vẻ mặt rạng rỡ hạnh phúc ấy thật hiếm có. Ba chàng họ Vệ nhìn nhau khẽ cười vui mừng thay cho chủ tịch. Đây là lần đầu tiên kể từ khi đến đây tất cả họ nhìn thấy vẻ mặt này của thiếu gia. Phải, tất cả những điều này là nhờ sự trở về của vị tiểu thư đáng yêu kia. Nhưng rồi họ chợt nhận ra vẻ ưu tư trên khuôn mặt của Như Băng và vẻ lặng trầm của Tử Lăng. Cả ba rất tò mò nhưng họ biết rõ tính cách của chàng trai, một khi anh không muốn nói thì ép thế nào cũng không được. Thôi thì để một ngày nào đó anh sẽ tự nói với họ, đành vậy thôi. Rồi ánh nhìn khỏi chàng trai cô gái xoay người cúi đầu chào và lễ phép nói. Cô không biết mình nên vui hay nên buồn khi phải một lần nữa trở thành kẻ địch với người mà cô yêu thương nhất trên đời sau ba.

"Cháu mệt rồi, cháu về phòng trước ạ? Xin lỗi đã làm ông lo lắng, con chào ba."

Cô gái xoay nhìn Cung thiếu gia khuôn mặt đánh lại như đang đứng giữa bờ rìa đấu tranh của cảm xúc và lý trí. Cung chủ tịch đúng là đối xử với cô rất tốt, cũng như cha mẹ của Hoàng Phong. Nhưng cô thật sự không có sự lựa chọn nào khác, cô không thể phản bội lại cha mình. Thôi thì đành có lỗi với ông nội hờ này, có lỗi với Hoàng Phong và cả Cung gia.

Nói rồi Như Băng bước đi mà không đợi câu trả lời của vị chủ tịch già nua, đáng về một mối chán chường. Cung chủ tịch và Cung Hữu Khang nhìn nhau rồi nhìn cháu gái thờ dài. Sau khi cúi đầu chào ba Cung Hữu Khang vội rảo bước đuổi theo con gái. Bốn chàng trai nhìn nhau với cái vẻ tò mò rồi cũng cúi chào Cung chủ tịch thật gấp gáp và đi theo hai người đó.

Từ trên gác cao gã quản gia nhìn theo nhếch môi cười đắc ý cho sự thành công bước đầu tiên của kế hoạch báo thù. Một kế hoạch đã được vạch sẵn mười lăm năm về trước, cái ngày mà ông đã bắt cóc Cung Thiên Tinh khỏi Cung gia. Ông sẽ bắt người nhà họ Cung trả giá cho lỗi lầm năm xưa và cho cái chết của Hà Nguyệt Đình. Chỉ có máu đồi bằng máu thì hận thù mới có thể xoa dịu. Ông sẽ từ từ tận mắt mà chứng kiến cảnh họ Cung sụp đổ. Nghĩ đến đó ông lại bật cười hả hê, cái dáng vẻ đau khổ chất chứa đầy hận thù và âm mưu thâm độc thật đáng tội nghiệp.

oOo

"Thiên Tinh."

Mặc cho Cung Hữu Khang vẫn gọi mãi tên mình ở đằng sau, cô gái cứ bước đi thậm chí là bước nhanh hơn bình thường rất nhiều. Vừa đuổi kịp, người đàn ông đã nắm lấy tay cô kéo lại, một tay chống xuống đùi, hơi thở gấp gáp. Nghi một lúc cho hơi thở đều lại ông ngẩng đầu nhìn con gái lên tiếng.

"Từ nay con đừng đến đó nữa."

"Tại sao?"

Như Băng hất mạnh tay ông ra khoanh tay trước ngực hỏi với cái vẻ mặt bất cần. Nếu ông thật sự đã đến nhà cô thì chắc chắn đã biết thân phận của cô nên chẳng còn gì để mà che giấu nữa. Hữu Khang lặng đi, ông không biết phải nói như thế nào và cũng thừa biết đứa con gái này của ông sẽ chẳng tin những gì ông sắp nói ra. Thấy ông không nói gì cô gái xoay người bước đi, bờ mi sụp xuống lo lắng cho cha cô, Hà Vĩnh Tường. Hữu Khang nhìn theo dáng khuất hẳn mà lòng quặn đau gē gợn.

"Thiếu gia."

Bốn chàng trai đi đến khẽ gọi, đôi mắt ánh lên tia hoài nghi nhìn ông đầy lo lắng. Người đàn ông xoay người nhìn họ cười nhạt rồi bước đi, những bước chân thật nặng nề. Thật đau đớn khi đứa con gái duy nhất ở trước mặt mình lại không thể nhận, cũng chẳng thể nói ra những gì mình đang nghĩ. Phải chăng đó chính là hình phạt cho sự cố gắng làm trái định mệnh để được ở bên cạnh Hà Nguyệt Đình. Nghĩ đến đó khóe mắt ông đỏ hoe, nỗi buồn sâu thẳm hiện rõ trên nét mặt. Nhưng rồi ông dừng lại xoay nhìn họ hạ giọng, một hành động thể hiện sự quan tâm đặc biệt của người cha dành cho con gái.

"Hãy thay ta chăm sóc nó, bảo vệ nó thật tốt."

"Thiếu gia yên tâm."

Từ Toàn khịt mũi đáp lại, đôi mắt đen tròn mở to nhìn vị thiếu gia tội nghiệp của mình. Đợi bốn chàng trai gật nhẹ đầu ông mới chậm chậm quay người bước đi. Không ai nói gì ai nhưng Tử Lăng đã tự ý tách mình khỏi những người bạn đi vào phòng tìm cô gái. Như Băng đứng cạnh cửa sổ xoay nhìn anh rồi lại xoay nhìn ra bên ngoài lặng trầm. Chàng trai đi đến đứng cạnh cô im lặng một lát thật lâu mới lên tiếng hỏi khẽ.

"Tại sao vậy? Tại sao em lại là sát thủ, lại luôn làm tổn thương người khác vậy? Cung thiếu gia đã rất tội nghiệp rồi ..."

"Phong ..."

Câu nói của cậu chưa dứt cô gái đã nhanh thoắt ôm chầm thốt gọi, vẻ lạnh lùng mạnh mẽ dường như chỉ là lớp vỏ bọc nguy tạo. Tiếng cô khe khẽ vang như ngọn gió khẽ lướt, như chiếc lá non vừa nhịp nhàng rơi xuống mặt đất. Cô vẫn ôm chặt cậu không buông, đôi mắt nhắm nghiền lại tìm đến những cảm xúc đã qua. Cô nói, những câu nói xuất phát từ sự yếu đuối của trái tim, thứ tình cảm mà cô từng coi thường nhất.

"Anh đừng nói gì hết hãy cứ đứng im như thế ... Chỉ một lát thôi được không? Xin anh đừng từ chối em ... "

"Không, anh phải nói ... Phải nói cho em biết ..."

"Đừng mà ... Phong..."

Bị chàng trai khước từ thẳng thừng Như Băng đẩy nhẹ anh ra khẽ nói. Cô ngược nhìn anh, đôi mắt đã nhạt nhòa nước, đôi bờ vai nhỏ bé khẽ run nhẹ. Không đợi cô gái nói hết câu, nhanh như chớp chàng trai nắm tay cô kéo sát lại và ôm chặt vào lòng mình. Cái giọng thiết tha khẽ vang làm cô gái rơi nước mắt.

"Em là ai? Rõ ràng anh rất hận em, anh đã từng thề phải giết em trả thù cho ba mẹ nhưng anh không có cách nào ra tay, không cách nào bắt mình ngừng yêu em cả ..."

Chàng trai nói về nghiêm nghị thường ngày trên gương mặt đã biến mất, giọng bắt đầu run run. Như Băng cười trong nước mắt nhón chân hôn phớt lên môi anh. Chàng trai nimm cười hai tay vòng quanh eo kéo cô sát lại gần mình cúi đầu mà hôn, một nụ hôn thật say đắm

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Khởi Đầu Mới

Trời bắt đầu ngã tối, tất cả mọi người đều có mặt ở phòng ăn chỉ trừ hai người, Như Băng và Đình Từ Lăng. Vị chủ tịch già ngồi giữa bàn gần ngay lối ra vào, đôi chân mày hơi chau lại tỏ vẻ khó chịu. Ba chàng thiếu gia họ Đình ngồi dãy bàn bên phải lặng nhìn nhau trong lòng sốt sắn đầy lo lắng, chàng trai chưa bao giờ để mọi người chờ đợi như thế này bao giờ. Cả cô Thiên tình tiểu thư kia nữa đúng là không biết phép tắc hay lịch sự chút nào. Mọi người đã đợi hai người cả tiếng đồng hồ rồi còn gì nữa, không biết có xảy ra chuyện không. Bỏ mặc vẻ lo lắng của mọi người Cung thiếu gia vẫn thản nhiên ngồi ở dãy bàn bên trái cạnh Cung tịch ăn bữa cơm của mình. Tuy vậy nhưng trong lòng cũng đầy áp sự lo âu, sợ hãi. Ông sợ Hà Vĩnh Tường vì không muốn mất đứa cháu gái này mà vội đưa nó tránh xa Cung gia không một lời báo trước. Ông đã mất đi người phụ nữ mà mình yêu thương nhất rồi ông không thể để mất luôn đứa con gái duy nhất này được.

"Ông nội."

"Chủ tịch."

Như Băng và Từ Lăng tay trong tay chậm chậm đi vào, trên môi là một nụ cười rạng rỡ. Hai người khẽ gọi cắt ngang dòng suy tư của tất cả những người có mặt trong phòng ăn vào lúc này. Buông tay chàng trai ra mặc dù rất không muốn, cô gái đi đến choàng tay ôm cổ ông nội hôn phớt lên má. Sau đó cả hai ngồi vào hai ghế đối diện nhau, môi vẫn nở nụ cười rạng rỡ. Ánh mắt họ nhìn nhau chứa đựng tình yêu thương và sự quan tâm, lo lắng cho nhau. Đó chính là cái mà người ta vẫn thường gọi là tình yêu. Nhưng rồi ...

"Rằm."

"Đem cơm vào phòng cho tôi."

"Dạ thưa ông chủ."

Cung Đại Vũ đặt mạnh đôi đũa xuống bàn đứng phắt dậy gần giọng nói. Liếc nhìn hai người bằng đôi mắt nhọn, khuôn mặt âm trầm không biểu hiện bất kì cảm xúc nào, đến ngay cả một sát thủ thường phân tích sắc mặt, hành động của đối thủ như cô gái cũng phải cảm thấy lúng túng. Người đàn ông không nói thêm gì nữa mà quay người bước đi, chàng trai vội đứng dậy cúi đầu lễ phép nói. Anh thừa biết người đàn ông tỏ ra khó chịu đến như thế chỉ vì không muốn thấy anh và Như Băng trở nên thân thiết. Ông làm vậy không chỉ muốn cho họ thấy tâm trạng không vui của mình mà ông còn muốn cảnh cáo Từ Lăng và ba chàng trai họ Đình không được có ý gì với cháu gái ông, Cung Thiên tình.

"Xin ông hãy cho phép cháu được quen với Thiên Tình, xin hãy cho phép chúng cháu được yêu nhau."

Nghe anh nói người đàn ông dừng bước xoay nhìn anh đôi mắt đen thâm sâu khó lường. Dẫu biết mình không đủ tư cách và cũng chẳng hứa hẹn cho cô một tương lai giàu sang, phú quý. Nhưng anh nhất định sẽ yêu cô, thương cô, trân trọng và nâng niu như khoảng thời gian trước đây. Cô không phải là Cung Thiên Tình, không phải người nhà họ Cung, cô chỉ là kẻ giả mạo nên hai người chẳng cần phải đợi Cung Đại Vũ cho phép. Nhưng chủ tịch đã cứu anh, ban cho anh cuộc sống mới nên tất nhiên anh hi vọng sẽ nhận được lời chúc phúc của ông. Chỉ là lúc này đây làm sao ông có thể biết Như Băng không phải là đứa cháu gái bị thất lạc của ông cơ chứ? Anh cũng không thể vạch trần sự thật này ra được nếu không cô sẽ gặp nguy hiểm. Anh không thể ích kỉ chỉ vì tình yêu của mình mà đẩy cô vào chốn nguy hiểm được. Nếu anh làm như thế thì thật không xứng đáng để yêu cô.

"Tôi thích cậu, mến cậu thậm chí muốn bồi dưỡng cho cậu nhưng tuyệt đối sẽ không gả cháu gái của tôi cho cậu. Không bao giờ, cậu hiểu chứ? Đừng có mơ mộng viễn vong như thế nữa, cậu làm tôi thất vọng quá."

"Cháu xin lỗi nhưng cháu ..."

Sau lúc lâu im lặng người đàn ông nói, cái giọng khàn khàn mang theo sự lạnh buốt của gió đông. Lúc này đây Như Băng đã đứng hẳn đây, nụ cười trên môi tắt hẳn trả lại vẻ trầm lặng cho khuôn mặt xinh đẹp đó. Rồi khỏi vị trí của mình cô đến gần nắm lấy chàng trai khẽ lên tiếng. Từng câu từng chữ cô nói ra từ một quyết định đã được sẵn và sẽ chẳng có ai thay đổi được. Nhưng điều đó chẳng quan trọng bởi vì Cung chủ tịch nhất định sẽ tìm mọi cách để bắt hai người họ phải chia tay và nghe theo sự sắp xếp của ông.

"Dù ông có đồng ý hay không cháu và anh ấy vẫn sẽ yêu nhau, bên nhau. Nhưng cháu hi vọng sẽ nhận được lời chúc phúc từ ông. Không, phải nói là Từ Lăng chứ không phải cháu."

"Vớ vẩn, cháu muốn làm gì thì tùy cháu nhưng ông tuyệt đối sẽ không chấp nhận và rồi ông cũng sẽ bắt hai đứa phải chia tay nhau thôi. Không tin thì cứ đợi mà xem."

Người đàn ông nói rồi quay gót bước đi, cái dáng người lạnh lùng ấy lại làm chàng trai thêm buồn. Lúc này Cung Hữu Khang, người vốn im lặng này giờ mới lên tiếng. Ông biết ba mình là một lão già cổ chấp nhưng ông không thể để vì thế mà con gái mình phải rời xa người cô yêu quý. Ông nhất định sẽ thuyết phục ba đồng ý cho hai người yêu nhau, bên nhau và dù phải trở mặt với ba mình ông cũng sẽ giúp hai người họ đến cùng.

"Mặc kệ ông nội đi, hai đứa muốn sao thì cứ việc, còn về phần ông cứ để ba lo. Nhưng hãy hứa với ba hai đứa nhất định phải hạnh phúc đấy."

Nói rồi ông quay bước đi, đây là việc đầu tiên ông có thể làm cho con gái mặc dù cô không biết sự thật về thân thế của mình cũng chẳng hề mở miệng nhờ vả sự giúp đỡ của ông. Không trách được, cũng tại ông tất cả, ông chỉ mãi đắm chìm trong nỗi đau mất vợ mà quên đi sự tồn tại của đứa con gái duy nhất. Điều mà bây giờ ông có thể làm đó là cố gắng bù đắp cho cô thật nhiều, yêu thương và tìm cho cô một người yêu cô hơn ông. Và người đó chính là Đinh Từ Lăng, là cận vệ tài giỏi nhất của Cung gia cũng là người con gái ông đã lựa chọn. Ông nên tin tưởng ở con mắt nhìn người của Như Băng.

"Cảm ơn thiếu gia."

"Cảm ơn ba."

Hai người nhìn theo Cung Hữu Khang khẽ lên tiếng biết ơn nhưng ông vẫn bước đi thật nhanh. Không phải vì ông không muốn nhận lời cảm ơn đó mà là ông có việc khác quan trọng hơn phải làm. Thôi thì để lời cảm ơn đó đến khi cha con ông nhận nhau thì nghe cũng chẳng muộn, chẳng có gì phải gấp cả. Đợi khi Cung thiếu gia đi khỏi ba gã thiếu gia họ Đinh mới vội đứng dậy đi đến bên cạnh hai người họ tò mò hỏi.

"Này, hai người quen khi nào thế? Vậy mà giấu kỹ ha, phải phạt hai người mới được."

Từ Toàn đập mạnh tay xuống bả vai Từ Lăng khịt mũi tỉnh nghịch hỏi, miệng nhovn nụ cười thật hồn nhiên. Như Băng và chàng trai không đáp lại, họ chỉ cười cười lặng im nhìn nhau thật triu mến và tràn đầy yêu thương. Nhưng rồi Từ Văn bước đến dịu dàng nói, khuôn mặt hiển hiện rõ sự ưu buồn, tâm trạng và suy nghĩ của anh tất cả những người có mặt ở đây đều hiểu rất rõ. Từ Văn đã thật lòng thích vị tiểu thư giả mạo này nhưng anh biết cô và Từ Lăng yêu nhau nên không muốn chen vào giữa họ. Mặc dù vậy khi nghe họ chính thức xin được yêu nhau lòng anh bỗng nhiên rất buồn. Tuy nhiên anh vẫn luôn chúc phúc cho họ, ủng hộ tình yêu bị ngăn cấm bởi địa vị xã hội của họ. Và anh sẵn sàng làm mọi chuyện để giúp cho hai người họ có thể bên nhau mãi mãi không chia lìa.

"Tiểu thư, Từ Lăng... chúc mừng hai người, tôi hơi mệt đi trước nha."

Chàng trai quay lưng chậm chậm bước đi, từng bước chân thật nặng nề tâm sự. Từ Lăng và Như Băng nhìn theo chàng trai khuất hẳn sau lối đi rồi nhìn nhau có chút cảm giác tội lỗi. Hai bàn tay lại nắm chặt hơn như sợ một khi buông tay đối phương ra sẽ mất nhau mãi mãi. Nhưng rồi Từ Toàn lên tiếng nói xua đi cái không khí ngột ngạt đến khó thở, cả hai lại gượng mỉm cười.

"Kệ cậu ấy đi, mà hai người bắt đầu khi nào thế sao hỏi không trả lời vậy hả? Tiểu thư... Từ Lăng..."

"Chúc mừng tiểu thư."

Đinh Duật Luân cười nhẹ lên tiếng cắt ngang câu hỏi của Từ Toàn giải nguy cho hai người. Vẫn im lặng không đáp lại hai người chỉ mỉm cười nhìn họ, tay vẫn nắm chặt không buông. Nhưng rồi nhận ra sự hiện của một người đang đứng bên cửa sổ dõi theo họ, cô gái khẽ thốt gọi. Khuôn mặt đánh lại, nụ cười tắt hẳn trả lại vẻ lạnh lùng vốn có cho gương mặt xinh đẹp ấy, bờ mi dài cong héch lên để lộ màu mắt nâu vẫn đục.

"Nhật..."

Nhẹ nhàng buông tay chàng trai ra và tách mình khỏi họ, cô gái bước nhanh chân về phòng mà đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Vừa đi đến trước cửa phòng cô đã bị một bàn tay nắm kéo vào phòng một cách thô bạo. Thái độ của Bạch Nhật lại làm tăng thêm sự lo lắng trong lòng cô gái. Cô sợ Bạch Nhật sẽ lại ra tay với Từ Văn một lần nữa, sẽ làm hại anh chỉ vì không muốn để cho hai người bên nhau.

"Nhật, sao anh lại ở đây?"

Nhận ra sự khác lạ của cô bạn gái chàng trai cũng vội rời khỏi hai người bạn rào bước đi theo sau cô. Tận sâu thẳm trong trái tim một cảm giác lo sợ bắt đầu xâm chiếm anh. Anh sợ mình sẽ mất cô một lần nữa, sợ mình và cô sẽ đứng hai chí tuyến khác nhau, sợ hai người sẽ lại chia hòng sủng vào nhau như cái đêm hôm đó. Càng nghĩ đến điều đó anh lại càng bước nhanh hơn nhưng khi đến trước phòng cô, anh nắm chặt chốt cửa lưỡng lự không mở. Và rồi một giọng nói từ bên trong căn phòng vang ra, một giọng nói quen thuộc... là hân, kẻ đã cùng cô ra tay với Trần gia. Một kẻ đã cướp hết tất cả của anh và anh tuyệt đối sẽ không tha thứ cho hân dễ dàng như anh đã bỏ qua cho cô gái.

"Em không được yêu tên đó, nhiệm vụ này cứ để anh thực hiện em mau về với ông chủ đi."

Chương 16: Chap 16

Bên ngoài trời bắt đầu mưa to dần, mùi hương hoa giấy theo đó mà phản phát khắp không gian cùng với hơi lạnh của nước. Bạch Nhật vẫn nắm chặt tay Như Băng, đôi mắt nhìn xoáy sâu ánh lên tia tức giận. Anh giận vì ganh tị với Đinh Từ Lăng và tự hỏi mình tại sao người cô yêu lại là Từ Lăng, vì sao dù đã trải qua bao nhiêu năm rồi cô vẫn không thể từ bỏ mối tình này? Điều làm anh giận nhất là trong khi đang thực hiện nhiệm vụ cô lại cùng hắn nói lại tình xưa và làm lơ tình cảm của anh. Anh đã làm gì sai để cô phải đối xử với anh như thế chứ? Anh không hiểu mà anh cũng chẳng muốn hiểu làm gì, giờ đây anh chỉ muốn giành lại cô từ tay cái gã Đinh Từ Lăng kia thôi.

"Anh đang nói điên cái gì vậy? Đây là nhiệm vụ đích thân ba giao cho tôi sao có thể để anh thực hiện. Anh đi đi, tôi không cần anh giúp gì hết, chỉ mong anh đừng làm chuyện rối thêm là được."

Như Băng hất mạnh tay anh ra lạnh lùng quay người đi đến cạnh khung cửa kính lơ dềnh nhìn ra ngoài nói. Cô biết Bạch Nhật luôn chăm sóc, quan tâm và sẵn sàng hi sinh vì mình nhưng người cô yêu là Hoàng Phong. Trái tim cô thật sự không thể chấp nhận tình yêu sâu nặng, nồng cháy của người đã cùng cô vào sinh ra từ bao lâu nay này được. Cô cũng biết mình đang làm anh tổn thương nhưng cô thật sự không còn cách nào khác, đành vậy thôi. Tình yêu luôn ích kỉ mà.

"Em thật ư mê, anh không cho phép và chắc hẳn ông chủ cũng như anh cũng không đồng ý cho em yêu hắn, em hãy rời khỏi đây đi còn rất nhiều nhiệm vụ đang chờ em làm mà."

Bạch Nhật nói, giọng hạ thấp như đang van nài khẩn thiết, anh không muốn cũng chẳng cam lòng để cô bên cạnh Từ Lăng. Anh yêu cô, yêu ngay từ lần gặp đầu tiên và tình cảm đó ngày càng sâu đậm hơn qua những lần sinh tử có nhau. Nhưng lúc này đây cô đang rung động trước một kẻ vừa gặp không bao lâu, cô muốn từ bỏ tất cả vì hắn. Không được, anh không thể để chuyện này xảy ra.

"Tôi nói rồi chuyện của tôi không cần anh quản, về phần ba tôi sẽ tự lo được. Anh chỉ cần lo tốt thân mình là được."

"Anh nhất định phải thay ông chủ, thay Huy chăm sóc và bảo vệ em thật tốt."

"Không cần, chỉ cần có Phong bên cạnh tôi là đủ rồi. Dù anh có làm gì đi nữa thì người duy nhất tôi yêu trên đời này chỉ có mỗi mình Phong thôi."

Như Băng đáp lại mà không hề nhìn anh lấy một cái, hai tay khoanh trước ngực hơi run run. Chàng trai nói đúng, cha cô nhất định sẽ không đồng ý nhưng không vì thế mà cô từ bỏ tình cảm của mình. Cô tin ba sẽ hiểu, sẽ chấp nhận và chúc phúc cho hạnh phúc khó khăn lắm mới có của mình. Từ Lăng đứng bên ngoài này giờ đã nghe hết nhưng anh vẫn đứng im đó nắm chặt chốt cửa chứ không bước vào. Lòng bỗng nhói đau khi thấy cô phải buồn lo cho tình cảm bị ngăn cấm của hai người. Anh thật vô dụng, chuyện này sao lại để một mình cô sầu não đến thế kia chứ.

"Không, em không được yêu hắn ... Anh yêu em, em biết mà đúng không? Hãy ở bên cạnh anh, hãy yêu anh đi ..."

"Á, anh làm vì vậy buông tôi ra ... Buông ra ... Bạch Nhật ... anh điên hả? Nhật ..."

Bạch Nhật bất ngờ sấn đến ôm chặt lấy cô, luôn miệng nhắc đi nhắc lại một câu như thế. Như Băng giật mình vừa la hét vừa vùng vẫy cố gắng đẩy anh ra nhưng lại không đủ sức. Hành động này của anh làm cô thật sự cảm thấy sợ hãi, cảm thấy thật kinh tởm và rồi lại cảm thấy tội lỗi khi đã làm tổn thương quá nhiều. Từ Lăng đứng bên ngoài cảm thấy lo lắng nên định cửa vào trong xem sao nhưng đúng lúc đó một âm thanh vang lên làm anh khựng đứng lại.

"Bốp."

Như Băng bất ngờ đẩy anh ra rồi tát mạnh vào mặt anh, trừng nhìn bằng đôi mắt sắc nhọn xen lẫn sự tức giận cực cùng. Bạch Nhật sững lại ôm bên má vừa bị tát đến đỏ ửng nhìn cô gái nhưng rồi anh lại tiếp tục sấn tới ôm chặt cô đẩy mạnh nằm xuống giường. Mặc cho cô la hét cố gắng đẩy anh ra chàng trai vẫn nằm đè lên người Như Băng, cời nút áo cô ra, hôn lên môi cô, lên cổ cô. Bị Bạch Nhật giữ chặt, cô gái cố trườn người lại gần đầu giường cố gắng lấy thứ đang nằm dưới cái gối kia.

"Buông ra ... Nhật đừng mà, em xin anh ... Buông ra ... Nhật ..."

"Rầm."

Nghe tiếng người yêu gào khóc van xin một cách thảm thiết Đinh Từ Lăng đập mạnh cửa chạy vào, khuôn mặt hiện rõ sự lo lắng. Thấy Bạch Nhật có hành động xấu xa muốn hãm hiếp cô gái, anh vội sấn đến chop lấy cổ áo kéo chàng trai ra khỏi cô gái và vùng tay đấm thẳng vào mặt. Trong lòng anh bùng bùng như đang có ngọn lửa hùng hực cháy thiêu đốt cả sự điềm tĩnh vốn có. Thật không thể tha thứ khi người con trai này định dùng vũ lực hiếp người mà anh yêu nhất, trân trọng nhất trên đời. Anh phải giết hắn, giết kẻ đã liên tục làm tổn hại đến những người anh yêu quý.

"Khốn kiếp, thằng đốn mạt sao mày có thể đối xử với cô ấy như thế hả? Thế mà nói là mày yêu cô ấy ư? Mày không đủ tư cách đâu ... Thằng khốn tao

phải giết chết mày ... Chó chết ..."

"Phong, anh đừng đánh anh ta nữa mà ... Em xin anh mà, Phong ..."

Như Băng chạy đến một tay nắm chặt tay anh giữ lại một tay lại nắm phần cúc áo bị bứt nút. Cô nhìn chằm Bạch Nhật trong đôi mắt nâu đã ươn ướt nước mắt ánh lên tia thất vọng. Buông tay Từ Lăng ra đi đến bên cạnh đầu giường cô bất ngờ rút khẩu súng lục màu trắng đặt dưới gối chĩa thẳng vào Bạch Nhật. Chàng trai bị đánh đau mới sực tỉnh và nhận ra mình vừa có hành động đòi bại như thế nào. Ánh nhìn cô khuôn mặt xịu xuống cả thân người run nhẹ, sự hối hận, sự kinh tởm coi thường bắt đầu xâm chiếm anh. Anh tự trách sao mình lại làm như thế, sao lại làm cô sợ hãi? Thế là hết, cô sẽ không bao giờ thứ anh, tha thứ cho những hành động đáng xấu hổ của ngày hôm nay. Ngay cả anh cũng khó mà tha thứ cho bản thân mình thì làm sao dám hi vọng cô tha thứ cho mình chứ.

"Anh đi đi, từ giờ ngoài công việc ra giữa chúng ta chẳng còn bất cứ quan hệ gì cả, kể cả bạn bè cũng không còn. Hi vọng anh không lặp lại chuyện này một lần nào nữa."

Như Băng gần giọng nói tay cầm khẩu súng từ từ hạ xuống quay người nhìn sang hướng khác. Hai hàng nước mắt nóng hổi, mặn chát lăn chậm chậm trên gò má cô, trái tim quặn thắt đau đớn. Phải, tuy cô không yêu Bạch Nhật nhưng bao lâu qua cô luôn coi anh như người thân trong gia đình. Ngày hôm nay trở mặt xem như tan thành anh đã tan thành mây khói. Cô đã mất đi người anh trai là Sói Xám nay lại tiếp tục mất đi Bạch Nhật, không còn cách nào khác cả. Cô không thể tha thứ cho những gì anh làm ngày hôm nay, cũng như không thể xóa hết những kí ức tồi tệ đó.

"Xin lỗi, anh không cố ý ... Thật đó, anh không biết hôm nay mình bị làm sao nữa ... Anh chưa từng nghĩ mình sẽ làm như thế với em ... Anh, anh xin lỗi ... Băng ..."

Bạch Nhật nói nước mắt bắt đầu tuôn rơi, rơi cho một lúc sai lầm và rơi cho tình thân thiết bao lâu nay có nguy có bị tan vỡ. Anh không muốn, anh không cam tâm để tình cảm suốt mấy năm của mình tan theo mây khói. Lúc này đây anh chỉ muốn bên cạnh cô cho dù chỉ với tư cách bạn bè thôi cũng được. Nhưng điều đó thật viễn vông cô sẽ không bao giờ đồng ý, sẽ không dễ dàng tha thứ cho anh như vậy. Dẫu biết thế nhưng anh vẫn cố gắng van xin sự tha thứ của cô, biết đâu lại được thì sao.

"Anh đi đi, tôi thật sự rất thất vọng về anh ... Anh còn nhớ cái ngày tôi dùng súng bắn vào bả vai mình để cắt đứt tình cảm với Phong chứ? Hôm nay tôi cũng sẽ làm thế để cắt đứt tình cảm của chúng ta ..."

Nghe cô gái nói như vậy anh giật nảy mình vội lao nhanh đến muốn xin cô hãy thu hồi câu nói lúc nãy nhưng Từ Lăng lại không cho anh đến gần cô gái. Cũng phải thôi, sau những gì anh đã gây ra làm sao chàng trai có thể yên tâm để anh ta đến gần Như Băng chứ. Có trách thì phải trách Bạch Nhật sao lại chỉ vì một phút gan tị, giận dữ mà gây ra lỗi lầm lớn đến như vậy cơ chứ. Thật chẳng đáng tha thứ tí nào.

"Không, Băng ..."

Cô gái nói rồi nâng súng chĩa vào cổ tay mình, mắt nhắm nghiền lại và toan bóp cò. Hai chàng trai giật mình thốt gọi, lao nhanh đến giật lấy khẩu súng trong tay cô. Bạch Nhật hơi lớn tiếng nói, khuôn mặt đanh lại nhưng nét đau khổ vẫn hiển hiện rõ trên khuôn anh. Phải, anh không muốn rời xa cô nhưng cũng không muốn nhìn cô tự làm mình bị thương chỉ vì anh. Anh sẽ đi nhưng không nghĩa là anh từ bỏ tình cảm của mình, anh sẽ trở lại khi mà cô đã dịu đi cơn giận dữ.

"Được rồi anh đi, anh chỉ xin em đừng bao giờ tự làm mình bị thương như thế nữa, có được không? Em làm như thế chẳng khác nào em đang lóc da lóc thịt anh cả ... anh xin em đừng có làm như thế nữa, em phải nghĩ cho ông chủ chứ."

Chàng trai nói mà không đợi câu trả lời của cô gái đã quay người chạy đi, bởi vì anh biết nếu mình tiếp tục đứng đó anh sẽ òa khóc trước mặt cô mất thôi, sẽ không cách nào bỏ đi được nữa. Chỉ lần này thôi, phải anh chỉ bỏ đi lần này thôi nhưng sau này khi được cô tha thứ anh sẽ không bao giờ bỏ đi như thế này nữa. Cánh cửa vừa khép lại cô gái quay ngoắc người lại thốt gọi cái tên đã rất đời quen thuộc bao lâu nay trong nước mắt nhạt nhòa. Đau, trái tim cô lúc này đang rất đau, cô thật sự không dám tin tình nghĩa giữa cô và Bạch Nhật đã kết thúc từ đây. Cô lại một lần nữa mất đi một người anh trai yêu quý không mang cùng một dòng máu với mình.

"Nhật ..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Chap 17

Nhìn theo dáng chàng trai khuất hẳn sau cánh cửa, bờ mi cô gái sụp xuống che giấu đôi mắt nâu đã thấm đẫm nước. Trái tim cô quặn thắt đau đớn ghê gớm như có hàng ngàn mũi tên đâm xuyên qua. Trước giờ cô luôn xem Bạch Nhật như một người anh trai đáng kính nhưng hôm nay những gì anh đã gây ra làm cho cô thật quá thất vọng. Cô biết mình đã làm anh tổn thương nhưng cô chưa bao giờ ngờ sẽ có ngày anh làm ra những hành động tồi tệ, xấu xa như hôm nay.

"Em không sao chứ? Có bị thương ở đâu không?"

"Em không sao, em muốn yên tĩnh một mình, gặp nhau sau nhé."

Sau lúc lâu lặng trầm nghe hai người họ nói chuyện như sự tĩnh trở về với hiện tại tại Tử Lăng vội cởi áo khoác của mình ra khoác lên người cô gái lo lắng hỏi. Như Băng lắc nhẹ đầu, miệng gượng mỉm cười cố không để chàng trai lo lắng, tay buông khẩu súng xuống giường. Như hiểu được nỗi đau trong trái tim của cô gái chàng trai ôm cô vào lòng dịu dàng xoa nhẹ đôi bờ vai bé nhỏ an ủi.

"Không được, em đang như thế này thì làm sao anh yên tâm để em một mình được."

"Phong."

Ngước đôi mắt ầng àng nước nhìn chàng trai, bờ môi cô mấp máy khẽ gọi tên anh. Tại sao anh luôn nhìn thấy vẻ mặt xấu xí, tội nghiệp nhất của cô vào những lúc như thế này chứ? Nhưng cũng thật may mắn khi có chàng trai bên cạnh chăm sóc, quan tâm và lo lắng cho cô.

"Được rồi, em cứ yên tâm ngủ đi anh sẽ ngồi đây canh giấc cho em."

"Cảm ơn anh."

Mãi đến khi trời gần khuya Như Băng đã chìm trong giấc ngủ say, chàng trai hôn nhẹ lên trán cô rồi đi ra ngoài. Cánh cửa vừa khép lại, đôi mắt nâu hé mở, cô gái bước xuống giường đi đến bên khung cửa kính ngược nhìn những vì sao lấp lánh trên bầu trời đêm và nhớ đến khoảng thời gian đầu mới gặp Bạch Nhật. Đó là quãng thời gian đẹp để biết bao nhiêu, hạnh phúc biết bao nhiêu. Nhất là khi đó Sói Xám vẫn còn bên cạnh hai người, sát cánh chiến đấu cùng hai người. Nhưng giờ thì hết thật rồi... Sói Xám đã chết, cả cô và Bạch Nhật đều đã thay đổi. Sự thay đổi đó có tốt cho hai người không hay nó chỉ mang đến những tổn thương, đau khổ cho họ.

"Thiếu gia, sao ông lại ở đây? Thiên Tinh, cổ ..."

Tử Lăng giật mình thốt gọi khi mới vừa ra khỏi phòng cô gái đã thấy Cung Hữu Khang đứng cạnh cửa phòng khoanh tay trước ngực tựa lưng vào tường. Ông lặng trầm nhìn chàng trai nhoen miệng cười một cách kì lạ và hát nhẹ đầu ra hiệu rồi quay người bước đi. Như đã hiểu ý ông chàng trai vội rảo bước đi theo sau ông, trong lòng bỗng dấy lên một nỗi lo sợ. Lo rằng ông sẽ đòi ý sẽ giống như chủ tịch ngăn cấm tình yêu của hai người, sợ vì nếu ông biết rõ thân thế của cô ông sẽ ra tay làm hại cô. Và chuyện sẽ thật sự nghiêm trọng hơn nếu người họ Cung phát hiện ra mục đích cô đến đây. Liệu như họ biết được chuyện này họ có để cho cô một con đường sống không? Nếu họ thật sự muốn trừng phạt cô thì anh biết phải làm sao? Anh không thể làm hại Cung gia cũng chẳng thể để Cung gia làm hại cô. Đó thật sự là điều làm anh cảm thấy khó xử nhất. Giữa Như Băng và Cung chủ tịch anh biết phải chọn ai, phải giúp ai và bảo vệ ai? Không, anh sẽ không lựa chọn bất kì ai cả, anh sẽ ngăn cản họ làm tổn hại đến nhau.

"Nó là con gái của ta ..."

"Sao ạ? Ông đang nói gì vậy, Thì Thiên Tinh đúng là con gái của ông mà."

Cung Khang Hữu thở dài đột ngột lên tiếng nói cắt ngang dòng suy tư của chàng trai. Anh ngược nhìn ông sững hai lòng bàn tay bắt đầu chảy mồ hôi ướt đẫm. Nỗi lo sợ của anh đang dần trở thành hiện thực, vị thiếu gia này đang muốn dò xét anh hay ông ta chỉ đang nói bằng quơ? Anh thật sự rất muốn biết ông đang nghĩ gì, toan tính gì trong đầu nhưng điều đó thật khó. Mặc dù trong lòng đang rất lo sợ nhưng chàng trai vẫn cố gắng giữ vẻ điềm tĩnh vốn có của khuôn mặt này. Im lặng một lát Cung thiếu gia lại tiếp tục câu chuyện của mình, nét mặt trầm trầm thoáng chút đau buồn.

"Nó là con gái ruột của ta chứ không phải kẻ giả mạo. Ta biết cậu luôn nghĩ nó là kẻ mạo danh nhưng nó đúng là con gái ta, đây là sự thật không thể nào chối cãi được."

"Nhưng cô ấy không hề nói gì với tôi, tôi tin cô ấy sẽ không bao giờ che giấu tôi chuyện gì cả."

Hơi bất ngờ với điều mà người đàn ông vừa nói chàng trai lên tiếng đáp lại. Đôi mắt vẫn nhìn chăm ông theo dõi từng nét biểu hiện trên khuôn mặt. Nhưng rồi anh chợt nhận ra cái tia sáng sâu thẳm trong ánh mắt của Cung thiếu gia. Ông đã thay đổi, khi vừa đến Cung gia Cung Hữu Khang là một gã lập dị, điên điên khùng khùng mà theo những người làm trong nhà kể lại ông bị như thế là do cú sốc mất vợ và con gái. Nhưng còn Cung Hữu Khang bây giờ thì điềm tĩnh, uy nghiêm và đôi khi là mưu xảo.

"Nó không biết ... Đó là một bí mật ..."

Cung Hữu Khang cười nhạt nói, chàng trai lặng đi tuy đã hiểu được phần nào câu chuyện của ông nhưng anh vẫn còn vài điều chưa rõ lắm. Nếu Như Băng đúng là con gái ông tại sao ông không nói sự thật với cô gái? Với lại ông dựa vào đâu mà khẳng định chắc chắn Như Băng chính là đứa con đã mất tích bao lâu nay của ông. Dù có rất nhiều thắc mắc nhưng chàng trai lại không hỏi mà chỉ im lặng lắng nghe.

"Nó giống y hệt cô ấy, nhìn nó mà ta cứ ngỡ là lại được nhìn thấy Nguyệt Đình vậy."

Sau lúc lâu im lặng ông lại thở dài lần nữa rồi nói, đôi mắt nhìn xa xăm ra màn đêm tối tăm. Đêm khuya gió lùa hơi mạnh Cung Hữu Khang khẽ ho thành, đã rất lâu rồi ông mới ra ngoài vào lúc đêm khuya như thế này. Có lẽ chính vì thế mà mới đứng ngoài gió có một lát ông đã cảm thấy lạnh mà ho cả khàn cổ. Cuối cùng ông lại rơi vào im lặng một lần nữa, không biết hành động này đã tái diễn từ nay giờ bao nhiêu lần rồi.

o0o

Trong cơn vô thức Bạch Nhật chạy tới eo biển khuyu gối xuống bãi cát vươn vai dang rộng hai tay lên trời và gào khóc. Anh biết hôm nay mình đã làm

sai, đã làm một việc không đáng được tha thứ. Nhưng nói thật lòng anh chưa từng nghĩ mình sẽ có hành động đó, sẽ làm cô tổn thương sâu sắc đến như thế. Nhớ lại những giọt nước mắt trên khoé mi cô lúc đó mà trái tim anh quặn thắt lại đau đớn, nỗi ân hận căm xé tâm can anh. Anh tự thấy bản thân mình còn không bằng cả loài cầm thú, thì có mặt mũi nào mà sống trên đời này cơ chứ. Mà dù có muốn chết thì khi xuống đó anh làm sao có thể nhìn mặt Sói Xám được cơ chứ.

"Cậu đang khóc à, sao thế có thể kể ta nghe được không?"

Một giọng nói bất ngờ khẽ vang chàng trai đưa mắt ngược nhìn. Là cái gã đã đến đón Như Băng đến Cung gia lần trước, màu mắt xanh khá đặc biệt đó làm sao anh quên được. Vội gạt dòng nước mắt trên khuôn mặt chàng trai lặng trầm nhìn ông mà không đáp lại lời nào. Như hiểu được tâm trạng lúc này của anh hẳn khẽ cười mơ màng nhớ lại một câu chuyện đã qua. Một câu chuyện về nỗi đau đã đeo bám hằn, ăn mòn và nhấn chìm hằn trong sự ân hận.

"Cậu khóc vì Cung tiểu thư phải không? Nhìn cậu mà cứ như nhìn thấy tôi hồi trẻ ấy, tôi cũng đã từng như cậu ... yêu một người không hề yêu mình ... Nhưng để có được tình yêu của cô ấy tôi đã tìm mọi cách... Đã làm đủ mọi chuyện xấu xa ..."

"Vậy kết quả như thế nào?"

Chàng trai đưa mắt nhìn sang hỏi nhanh, với cái vẻ quan tâm đặc biệt đến chuyện của người đàn ông này. Cũng phải thôi dù gì hai người cũng cùng là những kẻ đau khổ vì không được người mình yêu đáp lại mà. Nghe chàng trai hỏi, người đàn ông lại tiếp tục kể về câu chuyện tình yêu của mình. Trong đôi mắt xanh đẹp để ánh lên tia lửa hận thù, hận thù vì yêu và hận thù vì mối thù lớn của gia đình.

"Đêm hôm đó tôi đã lỡ tay bắn chết cô ấy, nhìn cô ấy nằm trong vòng tay kẻ thù mà tim tôi đau đớn như có trăm ngàn mũi tên xuyên qua vậy. Tôi biết mình không có quyền như thế nhưng tôi thật sự không có cách nào khác bắt mình ngừng yêu cô ấy cả. "

Kể đến đó người đàn ông lặng đi khoé mi đỏ hoe, ông bỗng nhiên đứng lên phủi sạch người, đưa mắt nhìn sang anh gần giọng nói rồi quay người bước đi. Mặc dù ông đã nói vậy nhưng khi nghĩ đến câu chuyện của ông thì đó cứ như một bài học, như một lời nhắc nhở anh vậy. Nếu anh cứ tiếp tục tranh giành những thứ vốn không thuộc về mình có khi nào cô cũng sẽ chết giống như người phụ nữ trong câu chuyện lúc này. Nếu như thế thì anh thả mình buông tay chúc phúc cho cô và Tử Lăng cho rồi. Dầu nghĩ như thế nhưng anh không làm được, anh không kiềm chế được tình cảm của mình.

"Hãy nhớ yêu phải tranh giành. Nếu cố gắng tranh giành ít nhất cậu còn có một chút cơ hội được đáp lại. Còn nếu không thì cậu mãi mãi chẳng bao giờ được đáp lại đâu. Hãy nhớ cho kĩ những lời tôi nói đấy, còn làm theo hay không là tùy ở cậu."

"Tại sao ông lại muốn giúp tôi?"

Thấy người đàn ông quay người bước đi, chàng trai vội lên tiếng hỏi. Ông ta dừng bước nhếch môi cười khẽ đáp lại rồi tiếp tục bước đi.

"Vì cậu rất giống tôi, đều là những kẻ thất bại trong tình yêu."

Nhìn theo dáng người đàn ông khuất hẳn sau con đường, chàng trai thở dài và lại lo lắng đưa mắt nhìn ra mặt biển bao la rộng lớn. Nói chuyện với ông ta dường như tâm trạng của anh đã nhẹ nhõm đi phần nào. Tình yêu chân thành rồi sẽ có một ngày được đáp lại, anh luôn tin như thế.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Chap 18

Những tia nắng sớm ban mai vừa bắt đầu ló dạng, tiếng lũ chim sẻ hót ríu rít làm náo động cả không gian yên tĩnh, bờ mi cô gái run nhẹ rồi từ từ hé mở mắt. Ngồi tựa đầu vào thành cửa sổ ngủ suốt một đêm dài làm cô mệt mỏi. Cả thân người tê mỏi như vừa trải qua một khoá huấn luyện sát thủ cực kì nghiêm khắc. Vịn tay lên tường Như Băng gượng đứng dậy đi vào trong phòng tắm rửa thay bộ quần áo sạch sẽ khác. Nhưng rồi cô khựng lại đưa tay chạm nhẹ vào vết thâm tím ở bả vai, có lẽ là do cuộc dẫn co với Bạch Nhật tối hôm qua gây ra. Tâm trạng tưởng chừng đã tốt hơn rất nhiều nhưng vừa nhớ đến chuyện hôm qua cô lại cảm thấy thật buồn bã, thật đau đớn.

"Băng "

"Chờ em một tí."

Tiếng chàng trai thốt gọi làm cô gái giật mình vội với tay lấy cái áo khoát lưới màu đen treo trên móc ở nhà tắm mặc vào. Cô gái lên tiếng đáp lại, vội vàng vuốt vuốt mái tóc cho gọn gàng rồi quay đi ra khỏi phòng tắm. Và dường như đã quên đi vết bầm tím cùng câu chuyện đã xảy ra tối hôm qua. Khuôn mặt lại nở một nụ cười thật rạng rỡ biết bao nhiêu.

"Băng "

Cô gái vừa ra khỏi phòng tắm chàng trai đã bất ngờ ôm chầm lấy cô khẽ thốt gọi. Cái hơi thở ấm áp, cái tiếng đập nhanh từ trái tim của chàng trai phát ra cô đều nghe thấy hết, cảm nhận thấy rõ mồn một. Đợi anh nói xong tay một chút cô gái nhẹ nhàng quay người lại đứng đối diện với anh, miệng hé nở một

nụ cười hạnh phúc. Anh cúi thấp người hôn nhẹ lên trán cô, tay vẫn ôm chặt không buông, đôi mắt nhìn cô đầy triu mến. Như sức nhớ ra điều gì đó, anh đưa tay vào túi quần lấy một sợi ruy băng màu hồng ra. Vuốt nhẹ và túm gọn mái tóc lại rồi dùng sợi ruy băng buộc mái tóc cô lên. Đây chính là kỉ vật tình yêu, là món quà đầu tiên mà chàng trai tặng cho cô.

"Ừm hum, mới sáng ra mà hai người làm cái trò gì thế hả?"

Cung đại Vũ từ bên ngoài đi vào tần hắng giọng ra hiệu, đôi chân mày nhíu lại nhìn xoáy sâu. Tuy rất thích chàng trai nhưng ông chưa từng nghĩ sẽ gả đứa cháu gái duy nhất này cho anh. Trần Hoàng Bảo, ba của Từ Lăng là bạn ông, là một trong sáu người nắm giữ bí mật về kho báu. Nhưng điều đó không có nghĩa là ông đồng ý hôn sự này, tình yêu này. Và dù gì họ cũng đã không còn ông chẳng việc gì phải chấp nhận cuộc tình này cả.

"Ông nội, sao ông lại đến đây?"

"Chủ tịch."

Vừa thấy ông hai người đã vội buông nhau ra nhìn ông thốt gọi. Vị chủ tịch chậm rãi đi đến ngồi ở cuối giường trông mắt nhìn chàng trai. Ông nói, cái giọng lạc lõng vô cùng, khuôn mặt âm thầm thâm sâu. Đến cả một sát thủ chuyên quan sát phân tích tình hình như cô gái cũng chẳng thể đoán được ông đang nghĩ gì. Quả không hổ thẹn là lão cáo già cực kì ranh mãnh, xảo trá nhất trên thương trường.

"Đây là phòng cháu gái ta chẳng lẽ ta không được phép vào đây hay sao?"

"Được chứ, cháu chỉ hơi ngạc nhiên khi thấy mới sáng sớm mà ông đã vào phòng tìm cháu thôi."

"Cậu lên phòng đợi tôi một lát, tôi có chút chuyện riêng muốn nói với Thiên Tinh."

"Vâng, thưa chủ tịch. Anh đi trước nhé hẹn gặp em ở bữa ăn sáng."

"Tạm biệt anh."

Chàng trai cúi đầu kính cẩn một cách lễ phép đáp lại, ngẩng đầu đưa mắt nhìn sang cô gái nét mặt thoáng chút lo lắng rồi quay gót đi ra. Anh thật sự rất sợ cô sẽ bị Cung chủ tịch làm xao động mà từ bỏ tình yêu này. Cứ nghĩ đến việc một ngày nào đó anh sẽ mất cô thì trái tim anh lại co thắt như có ai đó bóp vặn trái tim anh.

"Ông nội, ông tìm cháu có gì không ạ?"

Như Băng nhìn chàng trai đi khỏi rồi nhìn ông nội thốt gọi, nỗi bất an bắt đầu xâm chiếm tâm trí cô. Người đàn ông vẫn im lặng chờ đợi chàng trai đi khỏi, đôi mắt đảo nhìn xung quanh phòng. Một lát thật lâu ông mới chậm rãi đi đến bên khung cửa kính chấp hai tay ra sau nới. Đôi mắt nhìn xa xăm ra bên ngoài khung cửa sổ, cái giọng khàn đặc chậm rãi vang lên.

"Con là thừa kế duy nhất của Cung gia, ta muốn con lấy một người thật môn đăng hộ đối. Hay chia tay với Từ Lăng đi."

"Thật ầu trĩ, cái tư tưởng phong kiến cổ hủ đó giờ chẳng còn nữa đâu thưa ông. Cháu yêu Từ Lăng và chẳng có gì có thể chia cắt chúng cháu được đâu. Ông đừng tốn công vô ích làm gì nữa, tính cháu như thế nào chắc hẳn ông đã rõ rồi nhỉ?"

"Ta biết nhưng chỉ cần con nghe lời ta sẽ cho con rất nhiều thứ còn không thì con chẳng có gì cả."

"Ông sẽ cho con cái gì nào?"

Cô gái rần rờ nói, người đàn ông quay phắt người lại ném cho cô cái ánh nhìn đầy sắc nhọn. Như Băng cúi đầu lặng thinh, đôi mắt nâu sụp xuống cố gắng kìm chế những cảm xúc của mình. Người đàn ông gần giọng tiếp tục nói, đôi mắt vẫn quan sát kĩ nét mặt của cháu gái. Ông biết nếu bắt cô từ bỏ tình yêu của mình thì nhất định cô sẽ rất đau khổ nhưng rồi thời gian sẽ chữa lành tất cả. Thà để cô đau một lần rồi thôi còn hơn phải thấy cô đau đớn hơn nửa đời người như ba cô. Có thể lúc này đây cô sẽ hận ông vì những điều ông đã làm nhưng ông tin rồi một ngày nào đó sẽ biết ơn ông.

"Ta tự có sắp xếp. Còn nữa nếu con nghe lời ta, ta không những sẽ trao hết quyền thừa kế cho con mà còn giao cho con mã số kho báu nhưng phải đợi qua đám cưới của con và Đặng thiếu gia."

Cô gái nhìn ông trầm lặng, trái tim và tâm trí bắt đầu tranh đấu, giằng xé con người cô. Phải, đúng là cô muốn có được dãy số đó nhưng cô cũng rất yêu Từ Lăng, cô không muốn mất anh, đánh mất tình yêu của hai người. Cô phải làm sao? Ba, đây là nhiệm vụ mà ba đích thân cô giao cho cô, hơn nữa ông cũng rất chú trọng đến nhiệm vụ lần này. Cô không thể vì một chút ích kỉ mà làm ông thất vọng, đau lòng. Như Băng cup bờ mi xuống cố ngăn mình bật khóc, môi mím chặt nuốt ực cả nước bọt và nước mắt vào trong. Đôi mắt nâu bật mở to, khuôn mặt đanh lại, mọi cảm xúc yếu mềm lúc nãy đều biến mất. Như Băng đã biến mất, người đứng đây lúc này là nữ sát thủ Phụng Hoàng lạnh lùng, không có máu và nước mắt.

"Được, con sẽ chia tay Từ Lăng, con xin nghe theo sự sắp đặt của ông. Những thứ khác con không cần, con chỉ cần dãy số đó thôi ... Hi vọng ông sẽ giữ lời."

"Con có hứng thú với thứ đó vậy sao? Con sẵn vì nó từ bỏ tình yêu sâu nặng của mình sao hay con đang lừa gạt ta như một kẻ ngốc?"

"Tin hay không thì tùy ở ông nhưng con thật sự có hứng với dãy số của ông."

Cô gái nói, cái giọng trong trẻo mang theo một chút âm hưởng của chốn địa ngục tâm tối. Người đàn ông hài lòng nhìn cô bật cười thành tiếng. Ông đứng dậy và đi đến hôn nhẹ lên trán cháu gái rồi rời khỏi đó. Cánh cửa khép lại, cô gái đổ sụp xuống nền đất lạnh lẽo, sợi ruy băng tuột khỏi mái tóc và bị gió cuốn bay ra cửa sổ. Đôi mắt nâu ướt đầm nước nhấm nghiền lại, môi mím chặt không để mình khóc thành tiếng. Mái tóc dài buông xoã trải dài xuống đất, che khuất cả khuôn mặt u buồn của cô gái. Không khí trong phòng bỗng trở nên thật ngọt ngào, thật khó thở.

oOo

Chàng trai lặng trầm ngồi bên ghế sofa chờ đợi, lòng lại thấy còn cao nóng như lửa đốt. Hai tay anh nắm chặt và bắt đầu đổ mồ hôi ướt rượt nhưng điều đó đâu còn quan trọng vào lúc này đây. Anh thật sự rất sợ mất cô lần nữa, cô là cháu gái ruột của chủ tịch, anh biết phải làm sao đây? Anh không muốn, không cam lòng từ bỏ tình yêu này và rời xa cô. Nếu như thế chẳng thà anh chết đi còn hơn chứ sống mà không có cô thì đâu còn ý nghĩa gì nữa. Lần trước mất cô anh đã sống rất khổ sở, rất khó khăn vậy còn lần này nếu thật sự mất cô anh sẽ phải sống như thế nào đây?

"Xin lỗi đã để cậu đợi lâu."

Mở cánh cửa đi vào người đàn ông nhìn chàng trai nói cắt ngang dòng suy tư của anh rồi đi đến ngồi xuống chiếc ghế bên bàn làm việc. Chàng trai đứng bật dậy nhanh chóng chấp hai tay phía trước cúi chào chủ tịch. Nhận thấy sự vui vẻ trên khuôn mặt ông anh thở phào nhẹ nhõm. Chắc có lẽ Như Băng đã thuyết phục được ông rồi cũng nên. Sau lúc lâu im lặng người đàn ông khẽ nói, đôi mắt nhìn xoáy sâu.

"Cậu hãy chia tay với Thiên Tinh đi."

"Cháu không thể và cháu chắc chắn rằng Thiên Tinh cũng sẽ không bao giờ đồng ý."

Chàng trai nói, đôi mắt nhìn thẳng vị chủ tịch kiên định cho tình cảm của mình. Phải, anh yêu cô và cô cũng yêu anh, tình yêu đó không chỉ vì vài ba câu nói của chủ tịch mà hai người từ bỏ được. Trải qua bao nhiêu khó khăn, phải đấu tranh với bản thân hai người mới quyết định ở bên nhau. Thật trớ trêu, cái thân phận sát thủ vừa bị gạt sang một bên thì thân phận tiểu thư Cung gia lại trở thành bức tường dày ngăn cản tình yêu của hai người. Phải chăng cả cuộc đời này số mệnh đã định hai người người có duyên không phận?

"Nó đồng ý rồi."

Người đàn ông lạnh lùng đáp lại, miệng nhovn nụ cười đắc thắng. Câu nói đó như tiếng sét đánh ngang tai chàng trai, anh chết lặng nhìn chăm vị chủ tịch già nua. Nói dối ... Ông đang nói dối, Như Băng sẽ không bao giờ đồng ý những chuyện như vậy. Anh biết cô yêu anh, cô sẽ không dễ dàng từ bỏ tình yêu của mình như vậy. Trừ khi ... trừ khi cô đã biết mình thật sự là cháu gái Cung chủ tịch. Chẳng lẽ Cung thiếu gia đã nói cho cô biết rõ mọi chuyện rồi ư? Không, không thể nào, chẳng phải ông ta đã một mực nhờ anh giữ kín chuyện này sao? Vậy nguyên nhân khiến cô đồng ý chia tay với anh là gì?

"Cháu không tin."

"Tin hay không là tùy ở cậu nhưng đây chính là sự thật không thể nào sai được, cậu có thể tự mình hỏi nó."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Chap 19

"Cậu chia tay với Thiên Tinh đi."

"Cháu không thể và cháu chắc chắn rằng Thiên Tinh cũng sẽ không bao giờ đồng ý."

"Nó đồng ý rồi."

"Cháu không tin."

"Tin hay không là tùy ở cậu nhưng đây chính là sự thật không thể nào sai được, cậu có thể tự mình hỏi nó."

Đình Từ Lăng thần thờ bước đi trong vô định, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, trái tim quặn thắt lại đau đớn. Từng lời từng chữ Cung chủ tịch nói lúc này cứ văng vẳng bên tai, nó như lưỡi dao sắc nhọn đâm sâu vào trái tim anh làm chảy máu, rất nhiều máu. Không, Như Băng nhất định sẽ không đồng ý, là chủ tịch gạt anh, ông ta làm như thế là để chia cắt hai người. Anh phải hỏi cô, phải nghe chính miệng cô nói cô không hề từ bỏ tình cảm của họ. Nghĩ đến đó chàng trai lao nhanh hơn qua lối đi dài rộng lớn lộng lẫy trong ánh đèn sáng chói của chum đèn neon. Nhưng anh không biết rằng mình đang tiến gần hơn đến sự đau khổ cùng cực của tình yêu. Bởi vì tình yêu không chỉ có sự ngọt ngào, hạnh phúc mà nó còn thấm đẫm nước mắt mắt và khổ đau nữa. Và có rất ít người trên thế gian này có thể nhận được một tình yêu hoàn mỹ, hạnh phúc.

"Băng ... Băng ..."

Mở mạnh cửa chàng trai gấp gấp gọi lớn nhưng rồi anh sựng lại hai mắt mở to chết lặng. Từ bên trong tấm màn ngăn cách chia căn phòng ra làm hai,

Như Băng và Bạch Nhật nắm tay nhau chậm chậm đi ra. Cái cách tay trong tay thân thiết của hai người như đang sát muối lên trái tim đang bị tổn thương của anh. Và dường như anh đã biết câu trả lời của những câu hỏi anh muốn hỏi cô. Chàng trai từ từ lần lượt đưa mắt nhìn họ môi mấp máy không nói thành lời, nỗi uất hận dâng cao đỉnh điểm. Chỉ mới cách đây không bao lâu thôi, hai người đã thề hẹn mãi có nhau vậy mà giờ đây cô đã thay đổi. Lòng dạ con gái đúng thật là như câu mưa nắng thất thường, thay đổi chớp nhoáng không thể ngờ đến. Anh cứ tưởng Như Băng đặc biệt khác nhưng sự thật đã chứng minh cô cũng tầm thường như bao người con gái khác. Đòi người không nên quá đặt lòng tin vào một người nào đó nếu không muốn phải chịu đau khổ vì bị phản bội.

"Có chuyện gì thế? Anh có cần phải gọi lớn tiếng như thế không? Mới sáng mà ồn ào quá đi mất."

Như Băng lên tiếng hỏi, khuôn mặt tỏ ra lạnh lùng và xa lạ, cái giọng trong trẻo vẫn vang lên thật đều đều. Đứng bên cạnh cô gái Bạch Nhật chỉ im lặng quan sát chứ không vội lên tiếng chen vào. Anh biết dù Như Băng cố tỏ vẻ lạnh lùng, hững hờ nhưng thật ra trái tim cô vẫn không ngừng yêu Từ Lăng. Và tình yêu đó ngày càng sâu nặng, có khi cô còn có thể hi sinh mình để bảo vệ anh ta. Anh rất muốn chen vào, rất muốn cướp lại cô từ trong tay chàng trai nhưng không biết phải làm thế nào mới đúng. Anh không cần biết, bây giờ anh chỉ nghĩ một điều rằng lúc này mình cần ở bên cạnh và cho cô mượn bờ vai để nương tựa. Cho dù chỉ với tư cách của một người bạn thôi cũng được, chỉ cần được ở bên cạnh, chia sẻ niềm vui nỗi buồn với cô là đủ.

"Xin em hãy nói đi, hãy nói đây không phải sự thật đi ... Hãy nói em yêu anh ... Hãy nói rằng em không từ bỏ tình yêu của chúng ta ... Em làm ơn hãy nói gì đó đi ... Băng ..."

Từ Lăng sấn tới lay mạnh bả vai cô gái nói, giọng nói bắt đầu run run. Hắt nhẹ tay anh ra cô gái quay lưng đi đến bên khung cửa kính khoanh tay trước ngực. Im lặng một lúc thật lâu, hít một hơi thật sâu cô gái chậm rãi lên tiếng, nước mắt đã ngưng đọng ở khóe mi. Không được, cô không được khóc nếu không anh sẽ biết mục đích cô chia tay với anh là gì mất thôi. Như thế thì sẽ làm hỏng nhiệm vụ này, sẽ làm ba cô thật sự thất vọng về cô. Cô đã mắc quá nhiều sai lầm, lần này cô không thể tiếp tục phạm sai lầm nữa. Cô không thể vì sự ích kỉ, vì tình yêu của mình mà làm hỏng nhiệm vụ ba giao được.

"Tránh ra, anh đang làm cái quái gì thế hả? Đừng quên tôi là tiểu thư của anh đấy."

"Băng."

"Xin lỗi, để hoàn thành nhiệm vụ tôi sẵn sàng làm tất cả, kể cả chia tay với anh. Với tôi tình yêu chỉ là một chút rung động nhất thời còn nhiệm vụ mới chính là mạng sống. Phải thừa nhận rằng quay trở về bên anh là một lựa chọn ngu ngốc nhất trong cuộc đời của tôi đấy."

"Cô chính là loại người như thế nhưng tôi thật ngốc, lần nào cũng tin tưởng ở cô và rồi lần nào cũng bị cô làm tổn thương. Trong mắt cô tôi là gì vậy hả?"

"Là bàn đạp để tôi hoàn thành nhiệm vụ."

Cô gái nói, Từ Lăng cười nhạt nhẽo, đáng vẻ đau khổ làm Bạch Nhật lặng người. Anh không biết mình nên vui hay nên buồn cho những chuyện đang xảy ra. Anh cũng không biết phải nói gì, chỉ lặng im nhìn chàng trai bước loạng choạng rời khỏi đó. Anh rất hiểu tâm trạng lúc này của Từ Lăng nhưng đã cùng yêu chung một cô gái thì trong hai người nhất định phải có một người đau khổ. Và kẻ đó không thể là Bạch Nhật được, tình yêu luôn luôn ích kỉ như thế.

"Phong, em xin lỗi."

"Băng, em làm sao thế?"

Cánh cửa phòng vừa khép lại cô gái liền đổ sụp xuống nền đất thốt gọi trong nước mắt. Trái tim cô đau lắm, nhìn nước mắt anh rơi mà tâm can cô đau đớn như bị xé thành trăm ngàn mảnh nhỏ. Cô tha người hứng chịu nỗi đau đó là mình, người bị tổn thương cũng là mình. Nhưng đó là điều đó là không thể nào, anh bị tổn thương là điều không thể tránh khỏi. Chàng trai vội chạy đến bên cạnh lo lắng, thấy cô đau khổ mà lòng anh quặn thắt đau đớn. Những giọt nước mắt nóng hổi, mặn chát chậm chậm lăn dài trên đôi gò má nhợt nhạt của cô gái rồi nhỏ giọt xuống bàn tay anh. Anh biết trái tim cô đang rất đau nhưng rồi thời gian nhất định sẽ chữa lành cho cô. Anh cũng tin rằng một ngày nào đó cô sẽ cười, một nụ cười hạnh phúc vì anh.

"Tôi không sao, không cần anh lo lắng. Đừng nghĩ như vậy là tôi đã bỏ qua chuyện lần trước ... Không dễ thế đâu. Nhưng dù gì hôm nay cũng cảm ơn anh đã giúp đỡ và tôi cũng hi vọng anh sẽ giữ kín chuyện ngày hôm nay nếu không thì đừng trách tôi sao quá vô tình đấy."

Đầy nhe chàng trai ra Như Băng lạnh lùng nói, khuôn mặt đã thấm đẫm nước mắt. Nhận được cuộc gọi của cô anh rất vui nhưng thật không ngờ cô muốn anh làm mọi như Cung Đại Vũ. Nhất là lúc này đây thấy cô tự làm bản thân bị thương anh vừa lo lắng, vừa sợ hãi nhưng lại không nói thể thành lời. Mà dù anh có lo lắng, quan tâm như thế nào thì cũng không thể xóa bỏ được những tổn thương chính anh đã gây ra cho cô trước đó. Tuy vậy anh vẫn muốn làm tất cả mọi chuyện để có thể bù đắp những lỗi lầm của anh trước đó.

"Anh biết mà anh nhất định sẽ giữ kín miệng, còn chuyện tối hôm đó anh ... anh cũng không biết mình bị làm sao nữa. Thật sự anh chưa từng nghĩ mình sẽ làm như thế với em ... Chỉ là nhìn hai người hạnh phúc như thế anh lại không kìm chế được cảm xúc của bản thân ... Anh ..."

"Được rồi tôi không muốn nghe anh giải thích gì nữa hết. Tôi mệt rồi, tôi muốn được yên tĩnh một mình. Anh đi đi, chẳng còn ai ở đây để đóng kịch nữa đâu."

Bạch Nhật lúng túng giải thích nhưng chưa hết lời đã bị cô gái lạnh lùng gạt phắt sang một bên. Lúc này cô thật sự rất mệt, chẳng còn tâm trí và chút hơi sức nào đâu để mà nghe anh giải thích. Dẫu biết mình đang quá đáng nhưng tâm trạng cô đang rất rối bời, cô cần thời gian để mà bình tĩnh trở lại. Thôi thì chuyện của anh sau này hãy tính, còn về phần Từ Lăng sau khi hoàn thành nhiệm vụ cô nhất định sẽ đi tìm anh. Nhưng liệu khi đó cô có còn cơ hội nữa không? Cô đã làm tổn thương anh rất nhiều lần chắc chắn anh sẽ không dễ dàng tha thứ cho cô như lần này đâu. Chàng trai khẽ đáp lại, nhìn cô bằng đôi mắt tràn đầy sự yêu thương, trù mến.

"Được rồi anh sẽ ngồi im ở đây không làm phiền em nữa được chứ? Làm ơn đừng bao giờ xua đuổi anh nữa mà ... Dù gì chúng ta đã sống bên nhau bao nhiêu năm trời rồi, em nể chút tình nghĩa đi mà nếu không vì anh thì em hãy vì Huy mà tha thứ cho anh nhé? Bằng à ..."

"Anh đúng là lòi thoi mà, anh đang làm phiền tôi đấy. Được rồi, anh muốn làm gì thì cứ làm miễn sao đừng làm phiền sự yên tĩnh của tôi là được."

Cô gái tiếp tục chen ngang một lần nữa, vẫn nói với cái thái độ xa lạ. Thật ra cô đã tha thứ cho Bạch Nhật rồi nhưng cô phải tỏ vẻ như thế để anh chừa mà lần sau không phạm lại lỗi lầm như thế nữa. Hơn nữa lúc này cô đang trở mặt với Từ Lăng, nếu để anh biết cô tha thứ cho anh thì anh sẽ lại tiếp tục theo đuổi cái tình yêu ảo tưởng của bao lâu nay. Cô không thể để anh sai rồi lại sai được, tình yêu phải xuất phát từ hai người chứ không phải một bên đơn phương như thế.

"Được rồi, được rồi ... Anh xin hứa sẽ không làm phiền em được chưa."

"Tốt nhất là anh nên như thế đi."

Chàng trai nói rồi quay người đi ra ngồi ở chiếc ghế cạnh cửa, mắt vẫn nhìn cô gái đầy vẻ lo lắng. Phải, Như Băng rất mạnh mẽ là thế nhưng anh biết cô đang rất mệt mỏi, rất đau khổ. Anh cảm thấy mình thật vô dụng khi không giúp được gì cho cô. Cũng phải thôi, cô gái cũng như ông chủ ông , là một người rất khó đoán, che giấu cảm xúc cũng rất giỏi. Đã bao nhiêu lần anh muốn đưa cô rời khỏi cái nơi đầy chết chóc và tanh máu này nhưng cô gái không chịu. Vì ở đây còn có ba cô ... có Từ Lăng

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Nữ Sát Thủ

Một ngày nữa lại trôi qua thật nặng nề, Như Băng ngồi thần thờ tựa mình vào tường nhìn ra ngoài cửa sổ, trái tim cô quặn thắt đau đớn. Bạch Nhật ngồi bên cạnh, ánh mắt luôn chú ý vào cô gái lo lắng. Cô rời xa Đình Từ Lăng anh rất vui nhưng nhìn cô đau khổ như vậy anh lại cảm thấy hối hận vì sao mình lại không ngăn cản cô chia tay với hắn. Và rồi anh lại tự trách bản thân sao quá vô dụng, sao lại không có cách nào khiến cô yêu anh dù chỉ là một chút thôi cũng không được. Cô có quyền sống cho bản thân, tại sao cứ phải hi sinh tình yêu của mình để hoàn thành nhiệm vụ cơ chứ? Cũng giống như lần đó vì không muốn làm tổn thương Đình Từ Lăng mà cô đã bắn vào bả vai mình. Đúng là ngốc hết chỗ nói mà.

"Em đâu cần phải làm như thế, anh tin chắc ông chủ sẽ không trách em đâu. Nhìn em như thế này trái tim anh đau lắm, em biết không hả?"

Thấy cô gái lặng im ngồi ở đó suốt từ ngày hôm qua đến giờ, chàng trai lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của cô gái, anh nói đôi mắt mông lung nhìn ra bên ngoài. Như Băng cười nhạt, ngay từ khi bước vào con đường sát thủ thì cô đã không còn có cái quyền lựa chọn nữa rồi. Điều này đáng lẽ Bạch Nhật phải hiểu rất rõ chứ, anh cũng là một sát thủ cơ mà. Với lại đây cũng là cơ hội rất tốt để cô hoàn thành nhiệm vụ và nhanh chóng quay trở về bên cạnh ba cô. Rời khỏi Cung gia sẽ chẳng còn gì khiến cô phải buồn, phải nhớ nhưng nữa kể cả khi đó là Đình Từ Lăng.

"Có thể được lựa chọn sao? Đừng có tỏ ra ngây thơ như thế, không hợp với anh đâu."

Cô gái ngoảnh đầu lại nhìn anh nói, cái giọng xen chút mỉa mai chua chát. Rồi cô vịn tay vào tường gượng đứng dậy quay người bước đi, những bước chân nặng trĩu tâm sự. Cảm giác rời xa Từ Lăng rất giống cái cảm giác đang đứng giữa bờ rìa ranh giới của sống và cái chết. Cánh cửa phòng khép lại bên trong căn phòng chỉ còn nỗi Bạch Nhật vẫn ngồi lặng im ở đó. Một lúc thật lâu anh đứng dậy hít một hơi thật sâu và chậm chậm rời khỏi Cung gia. Nói thật lòng nếu không phải vì Như Băng thì anh chẳng muốn ở đây thêm một giây một phút nào nữa. Không khí ở đây quá ngột ngạt, nặng nề và nó làm anh cảm thấy thật khó thở.

oOo

Bữa ăn tối, tất cả đều có mặt đầy đủ, Từ Lăng và Như Băng lặng im nhìn nhau, vẻ khắc khổ hiện rõ trên khuôn mặt chàng trai nhưng còn cô, vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt xa lạ. Nhưng hơn ai hết vào lúc này đây cô gái chính là người đang phải gánh sự đau khổ tột cùng. Rõ ràng cô rất yêu Từ Lăng lại không thể thừa nhận, lại không thể bên cạnh và đáp lại tình yêu của anh. Trên cuộc đời này còn có nỗi đau nào đau khổ hơn điều ấy chứ? Vị chủ tịch biết rõ tâm trạng của họ nhưng vì Cung gia, ông không thể để cháu gái lấy một kẻ không bệ thế như Từ Lăng. Đúng là cậu ta là người xuất sắc nhất trong bốn vị thiếu gia ông nhận nuôi nhưng tuyệt đối không phải là tuyệt vời người có thể làm cháu rể ông. Mọi chuyện ông đều đã có sự sắp xếp ổn thỏa đã được định sẵn trước khi tìm được cô cháu gái này. Ông không thể để tình yêu trẻ con của hai người phá hỏng hết tất cả được.

"Cháu ăn xong rồi, cháu xin phép đi trước."

Chàng trai đặt chén cơm vẫn còn hơn một nửa xuống bàn đứng dậy cúi đầu lễ phép nói. Tất cả đều dồn ánh mắt vào anh trừ hai người, Cung chủ tịch và Như Băng. Vị chủ tịch già vẫn chăm chú ăn bữa tối lơ đãng lời nói của chàng trai. Còn Như Băng không nhìn anh cũng không có nghĩa là cô không yêu anh, không quan tâm đến anh. Cô rất muốn nắm chặt tay anh giữ lại, rất muốn kêu anh ăn thêm cơm đi nhưng lại không thể. Từ Lăng tự hành hạ bản thân như vậy chẳng khác nào anh đang hành hạ cô cả. Tại sao anh yêu cô đến như thế nhưng không thể hiểu được nỗi khổ của cô, tấm lòng cô dành cho anh chứ? Hay tại vì tình yêu của hai người chưa đủ sâu nặng, không đủ lớn mạnh để có thể hiểu được đối phương đang nghĩ gì?

"Cháu xin phép đi trước ạ."

Chàng trai lên tiếng thưa lần nữa và không đợi Cung chủ tịch đồng ý cậu đã tự ý rời khỏi bàn ăn. Ba vị thiếu gia còn lại nhìn cậu lo lắng nhưng cũng chẳng nói gì. Rồi họ xoay nhìn Như Băng với mắt đầy căm giận và oán trách về lạnh lùng, vô tình đó. Lúc này đây vị chủ tịch già mới đặt mạnh chén đĩa xuống bàn và đứng phắt dậy xoay nhìn theo chàng trai lớn tiếng. Ông không thể để cậu tiếp tục như thế, phải phá vỡ cái mộng đẹp yêu đương của cậu. Dù gì Như Băng cũng đã từ bỏ và giờ thì đến lượt anh phải buông bỏ tình yêu này nếu không cả cuộc đời này anh sẽ phải sống trong đau khổ. Và rồi một ngày nào đó ông sợ cô gái không thể tiếp tục dẫn lòng mình mà từ bỏ tất cả để quay trở về bên anh. Đến lúc đó thì xem như mọi công sức chia lìa họ của ông đều tan thành mây khói.

"Cậu đứng lại cho ta ... Cậu tưởng mình là ai mà dám tỏ thái độ đó với ta ... Đình Từ Lăng, đừng quên bây giờ ta chính là chủ nhân của cậu đấy, Đừng có xác xược như thế ..."

"Ba, ba quá đáng rồi đấy. Có thể ba không chấp nhận cho cậu ta quen với Thiên Tinh nhưng con đồng ý, vì dù gì con cũng là ba của con bé, con cũng có quyền quyết định."

"Con ..."

Cung Hữu Khang đặt nhẹ chén com xuống bàn đưa mắt nhìn cha nói. Đang mãi cầm cúi ăn nghe ông nói cô gái liền ngẩng mặt lên, khuôn mặt lạnh lùng không cảm xúc. Những người khác cũng lặng thinh nhìn ông, thật bất ngờ, một người luôn lễ phép nay lại thốt nên những lời vô lễ như thế. Hai người họ Cung nhìn chăm nhau, ánh mắt sáng lên tia kiên định.

"Đó không phải chuyện của ba, xin đừng chen vào."

"Này Cung Thiên Tinh, cô nói như thế là ý gì hả? Từ Lăng vì cô mới bị chủ tịch đối xử như thế đấy."

"Đó là chuyện của chúng tôi không liên quan đến anh, đừng có nhiều chuyện nữa."

"Cô ..."

"Toàn, kệ họ đi cậu đừng chen vào nữa."

Thấy tình hình có vẻ không ổn, Duật Luân nắm cổ tay Đình Từ Toàn kéo ngồi xuống. Mọi chuyện đang rối tung lên vậy mà Từ Toàn chen vào góp vui làm không khí vốn đã căng thẳng nay lại càng căng thẳng hơn. Nhất là Từ Lăng, nghe cô nói mà như vậy anh lại càng buồn và chán nản hơn rất nhiều.

"Nhưng mà ..."

Như Băng đặt chén com xuống bàn nói chen vào, đôi mắt nâu liếc nhìn như đang thách thức. Lần lượt nhìn hết tất cả họ rồi cô chậm chậm rời khỏi đó đi lướt đến gần chàng trai ghé tai thầm thì. Cái giọng nhẹ nhàng vang như gió lướt, mang theo âm hưởng của chốn địa ngục tối tăm.

"Nếu thật sự yêu hãy đợi tôi và đừng bao giờ làm hòn đá cản đường"

Chàng trai sững lại khuôn mặt cứng đờ nhìn theo dáng cô gái đi xa dần. Im lặng ... Lại một lần nữa những người ở đây lại chìm trong im lặng. Chàng trai xoay người lại nhìn vị chủ tịch già nua và ...

"Cháu mãi mãi yêu tiểu thư xin ông hãy cho phép."

Chàng trai khuyu gối quỳ xuống trước ông van nài, vẻ đau khổ đã chẳng còn trên khuôn mặt anh. Anh biết cô yêu mình, biết cô rời xa mình vì mục đích đó nào, anh không biết và cũng chẳng muốn biết. Mặc kệ mục đích có làm hại Cung gia hay không giờ anh chỉ muốn bên cạnh cô, đưa cô rời khỏi đây. Cung chủ tịch nhìn cậu và bắt đầu hoài nghi cô gái, hoài nghi lời hứa của cô. Lúc này cô đã nói gì với Từ Lăng tại sao thái độ cậu ta thay đổi nhanh như vậy? Cô thật sự đang nghĩ gì và thứ cô muốn là gì? Nhưng xem ra cô rất hứng thú với dây mật mã kia, thật ra cô đã biết gì về bí mật đó.

"Tôi ..."

"Rất tiếc là anh không đủ tư cách để bên cạnh cô ấy, hơn nữa cô ấy đã có vị hôn phu là tôi rồi."

Bạch Nhật từ bên ngoài đi vào nói, nhìn anh cái vẻ mặt ngạo nghễ đắc thắng. Từ Lăng đưa mắt nhìn kẻ mới đến rồi nhìn Cung chủ tịch ngỡ ngàng không tin vào những gì đang suy diễn trong đầu anh. Cậu ta chẳng phải là đồng bọn của Như băng sao? Hai người họ rốt cục đang có âm mưu gì? Tại sao chủ tịch lại để Như Băng và hắn ta đến nhau?

"Chào cậu, Đặng Tuấn Long thiếu gia, cũng lâu rồi chúng ta không gặp nhỉ?"

"Dạ, chắc cũng sáu năm rồi đấy ạ, chủ tịch vẫn khỏe chứ?"

Người đàn ông ngồi xuống ghế chậm rãi chào hỏi một cách lịch sự, thái độ khác hẳn đi. Bạch Nhật đi đến gần ném cho chàng trai cái nhìn mỉa mai đắc thắng rồi lễ phép cúi chào ông nội Như Băng. Phải, cũng đã lâu lắm rồi mới có người gọi cậu Đặng Tuấn Long như thế. Sau khi Đặng gia xảy ra chuyện cũng từ đó anh đã vô tình lãng quên mình họ Đặng. Nhất là mối thù cả nhà bị giết anh vẫn chưa tìm ra hung thủ vậy mà bây giờ vẫn còn tâm trạng để yêu đương. Không, bây giờ anh đang thực hiện nhiệm vụ chứ không phải đang chìm trong tình yêu ngọt ngào.

"Hắn ta ..." Đình Từ Toàn định lên tiếng hỏi nhưng như đã đoán được suy nghĩ của anh nên ông lên tiếng giải đáp. Đôi mắt nhắm lại, lộ rõ vẻ thâm sâu khó đoán cùng sự tinh tường sau bao năm lăn lộn chốn thương trường.

"Cậu ta là người thừa kế của Đặng gia, cũng là vị hôn phu tương lai của Thiên Tinh."

"Chào mọi người rất mong sau này được chỉ bảo thêm. Trần Hoàng Phong lâu rồi không gặp nhỉ, cậu vẫn khỏe chứ?"

Bạch Nhật đi lướt qua họ đến gần chàng thăm thì, trong giọng nói pha chút đe dọa. Từ Lăng nhìn anh ngỡ ngàng và bắt đầu cảm thấy lo sợ. Lo sợ sẽ mất Như Băng, lo sợ hai người họ đang âm mưu hại nhà họ Cung. Không được, anh không thể để hai người họ làm hại chủ tịch và thiếu gia. Anh phải ngăn cản âm mưu của họ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chap 21

Một đêm dài nữa lại trôi qua thật nặng nề, bốn vị thiếu gia họ Đình mỗi người ngồi một nơi trong căn phòng của Đình Từ Lăng. Đình Từ Toàn vốn là kẻ ưa nói nay cũng nín im thin thít đưa mắt nhìn Đình Duật Luân và Đình Từ Văn chờ đợi. Nhưng hai người họ chỉ đáp lại bằng một sự lặng im đáng sợ chứ không nói bất cứ lời nào cũng chẳng có bất cứ hành động nào. Tuy có giận thái độ lạnh lùng của Cung Thiên Tinh nhưng họ biết rõ tình cảm mà cô đối với Từ Lăng là hoàn toàn thật lòng. Chỉ là không biết rõ lý do cô quyết định rời xa chàng trai, từ bỏ tình yêu của mình là gì. Họ thật lòng muốn thấy Như Băng và chàng trai hạnh phúc bên nhau, nhất là Từ Văn. Anh không muốn thấy cô buồn, không muốn thấy cô khóc lại càng không muốn thấy Từ Lăng sầu khổ. Nếu biết trước khi ở bên nhau hai người họ lại phải gánh chịu nỗi đau khổ lớn đến như thế thì anh sẽ không bao giờ nhường cô gái cho Từ Lăng.

"Giờ cậu định làm thế nào? Mà lúc này tiểu thư nói gì với cậu vậy?"

Sau một lúc chìm trong im lặng thật lâu Đình Duật Luân mới khẽ lên tiếng hỏi, đôi mắt lơ đãng nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Như hiểu thấu ra trái tim cô gái Đình Từ Lăng vờn vai đứng dậy nhìn họ bằng đôi mắt kiên định. Anh biết Như Băng yêu mình và cô đã kêu anh đợi cô nên chắc hẳn cô đã sự chuẩn bị trước rồi. Nhưng thật khó chịu khi thấy bạn gái của mình sánh bước cùng một gã con trai khác. Nhất là khi kẻ đó cũng yêu cô sâu đậm như anh và đã từng muốn xâm hại cô. Nhưng anh lại chẳng thể làm gì khác ngoài việc nhìn cô bên cạnh hắn, cùng hắn bàn đến chuyện đám cưới. Thật khó chịu.

"Nếu Băng đã bảo tôi chờ đợi cô ấy thì tôi sẽ chờ đợi, tôi tin người mà cô ấy yêu là tôi. Tôi yêu cô ấy, tôi không biết mình sẽ như thế nào nếu như có một ngày tôi thật sự mất đi cô ấy một lần nữa."

"Anh chắc chắn như vậy sao? Anh không phải là tôi thì làm sao mà hiểu được những suy nghĩ của tôi chứ? Đừng tự tin như thế chứ, đúng là khó ưa."

Một giọng nói bất ngờ chen ngang, những chàng trai ngoảnh đầu quay lại nhìn kẻ vừa lên tiếng nói. Là Như Băng, cô đứng tựa lưng vào thành cửa, cái áo thun dây màu đen dường như lại không bị chiếc áo khoác lưới màu trắng che khuất. Lại thêm cái quần jeans ngắn cùn cùn khiến cô trở nên xinh đẹp và sexy. Khoanh tay trước ngực cô nói nhanh rồi xoay người bước đi. Đôi mắt nâu đang dần dần đục chậm lướt nhìn tất cả bọn họ. Cô rất vui khi nghe anh nói như thế nhưng lại không thể hiện ra mặt, điều đó làm cô thật sự khó chịu. Cô nói rồi rất nhanh chóng xoay người bước đi, dáng người tuy nhỏ bé nhưng mạnh mẽ và đầy sức sống. Cô giống như một loài hoa cỏ dại, cao ngạo, lạnh lùng và tràn đầy sức sống mãnh liệt. Nhưng đã là một loài hoa dại thì rất khó để hái, để chăm sóc và để nâng niu. Dầu biết là khó nhưng chàng trai vẫn muốn thử, vẫn muốn lao đầu vào như một con thiêu thân bất chấp cả những sóng gió biết là khó lòng vượt qua ở phía trước mặt.

"Tôi muốn đến một nơi mau chuẩn bị xe đưa tôi đi nhanh lên, đừng ở đó tám nhảm nữa."

Như Băng nói, vẫn với cái vẻ lạnh lùng, cao ngạo đáng ghét lúc chiều. Nhưng nếu ai đó quan sát kỹ sẽ thấy khi vừa quay người lại cô đã nhếch môi để lộ một nụ cười, một nụ cười hạnh phúc của tình yêu. Và nụ cười đó chỉ nở chỉ vì mỗi mình Đình Từ Băng. Thấy chàng trai vẫn đứng đờ người như thế Đình Từ Toàn và Đình Duật Luân vội hỏi thúc.

"Còn làm gì nữa vậy hả? Tiểu thư gọi cậu kìa."

"Hả?"

"Đi đi, nhanh lên, đừng để tiểu thư đợi lâu."

"Còn không đi mau, muốn đứng đó đến bao giờ hả?"

Thấy cô gái nói rồi xoay người bước đi Đình Từ Toàn đẩy nhẹ người chàng trai lên phía trước cười cười hỏi thúc. Anh biết người mà cô yêu cầu chính là Từ Lăng chỉ là không nói ra miệng mà thôi. Hai người này rõ ràng rất yêu nhau, muốn bên cạnh nhau nhưng tại sao cứ phải dối lòng như thế? Đúng là khó hiểu thật mà, thôi thì phải tìm cách tạo cơ hội cho hai người bọn họ thôi. Chỉ cần cố gắng giúp đỡ cho họ đầu sau này có thành hay không ba người bọn họ cũng chẳng có gì phải nuối tiếc, phải hối hận.

"Ồ ... ờ, tớ đi trước nha."

"Đi mau đi, đúng là lè mề như con rùa mà."

Sau lúc đờ người, câu nói của Từ Toàn như làm anh sức tỉnh quay trở lại hiện tại. Miệng nhoeo nụ cười rạng rỡ, chân vội rảo bước đi theo cô gái. Trong lòng bỗng rạo rực một niềm vui mà anh cũng biết rõ là tại sao. Chắc có lẽ là vì được ở riêng bên cạnh cô nên khiến anh cảm thấy vui như thế. Càng nghĩ anh lại càng bước nhanh hơn, anh không muốn cô phải đợi lâu, không muốn lãng phí chút thời gian ngắn ngủi được ở bên cô. Chỉ có hai người bên nhau.

"Từ Lăng ... chúc may mắn, nhớ chăm sóc tốt tiểu thư đấy."

"Ừ, biết rồi yên tâm đi."

Từ Văn đột nhiên gọi giật lại nói, chàng trai nhìn cậu nhoeo miệng cười đáp lại rồi vội vã rời khỏi đó rảo bước theo sau cô gái. Như Băng đã đợi ở trước cửa nhà còn chàng trai thì xuống hầm lấy xe. Mặc dù không biết cô đi đâu khi mà trời còn chưa hừng sáng nhưng anh vẫn sẵn lòng đưa cô đi bất kì nơi đâu. Bởi thời gian và cô bên nhau rất ít nên anh muốn trân trọng, muốn làm tất cả vì cô. Chỉ trừ một việc, làm hại Cung gia và phản bội lại chủ tịch là cậu ông làm được. Và anh tuyệt đối sẽ không để cô ra tay với Cung gia, không bao giờ.

"Để tôi đưa cô ấy đi, anh cứ ở nhà đi."

Từ Lăng vừa mở cửa xe đã bị Bạch Nhật dùng bàn tay đóng sập lại ngăn cản. Bốn mắt mở to trừng nhìn nhau, cái vẻ mặt hạnh phúc của Từ Lăng càng làm cho chàng trai thêm bức tức, ganh tị. Từ Lăng hất nhẹ tay chàng trai ra gần giọng, đôi mắt sụp xuống làm khuôn mặt trở nên âm trầm. Chuyện gì cũng có thể nhường nhịn riêng chuyện tình cảm là không thể nào. Con người luôn luôn có sự ích kỉ như thế, nhất là trong tình yêu. Và Bạch Nhật cũng là một trong những kẻ như thế, điều đó chẳng có gì là lạ cả.

"Là cô ấy bảo tôi chờ. Tôi không cần biết cậu là ai nhưng tôi biết người cô yêu là tôi. Nếu không muốn bị tổn thương và thất vọng tốt nhất cậu nên rút lui đi. Đừng để cô ấy phải ghét cậu thêm một lần nữa."

Nghe tình địch nói đắc thắng như thế chàng trai khẩy cười thành tiếng. Anh biết Từ Lăng nói rất đúng nhưng dù là tia hi vọng nhỏ nhoi nhất anh cũng không thể nào từ bỏ được. Há chẳng phải tình yêu đó không hề sâu đậm, không hề khắc cốt ghi tâm sao? Không tình yêu mà anh dành cho cô to lớn đến nỗi anh có thể tha thứ mọi lỗi lầm cho cô, chết vì cô.

"Tự tin quá đấy. Đừng quên cô ấy là sát thủ, là kẻ đã giết chết cha mẹ anh. Anh định từ bỏ hết hận thù để bên cạnh cô ấy sao? Vậy anh sẽ ăn nói như thế nào với ba mẹ anh? Cậu định nói với họ là vì con quá yêu cô ấy, con không thể trả thù cho ba mẹ, con xin lỗi."

Câu nói của Bạch Nhật dường như là con dao sắc nhọn đâm vào vết cũ chưa lành hẳn của anh. Phải, chính Như Băng đã giết họ trước mặt anh và dù anh đã cố nhưng vẫn không thể ép mình ngừng yêu cô. Anh mặc kệ những ân oán đó, anh nhất định phải yêu cô, phải giữ cô bên cạnh mình. Mất cô một lần trong đời là quá đủ rồi, anh không muốn tiếp tục sống trong cảnh nhớ thương, đau khổ như trước đây nữa. Như Băng, cô là thiên thần hay ác quỷ, tại sao lại khiến những chàng trai này điên loạn vì yêu cô?

"Tôi yêu cô ấy và tin chắc rằng cô ấy cũng yêu tôi, chỉ cần như thế thôi là đủ lắm rồi. Ba mẹ sẽ hiểu và chúc phúc cho tình yêu của chúng tôi, dù gì họ cũng đã từng rất thương cô ấy mà."

Hoi khựng lại trước câu nói đó, Bạch Nhật cười mỉa mai nói. Thêm một quá khứ khác lại được khơi gọi lại, một bức tường khác lại xuất hiện và ngăn cách hai người xa nhau hơn. Thậm chí bức tường này còn dày hơn, vững chắc hơn trước rất nhiều. Bất chấp cả điều đó chàng trai ngoan cường nói, mọi cảm xúc yêu thương như ứa động ở cổ.

"Anh đã giết Sói Xám, anh trai duy nhất của Băng cô ấy sẽ để anh yên sao? Có thể bây giờ cô ấy chọn anh nhưng anh có chắc một ngày nào đó cô ấy không hối hận về quyết định của mình. Còn cả cái chết của Sói Xám nữa, cô ấy thật sự có thể nào quên sao?"

"Việc của em từ bao giờ do anh quyết định thế? Đừng có suốt ngày ra vẻ anh trai của em như thế nữa ... Thật đáng kinh tởm"

Như Băng từ bên ngoài đi vào nói, đôi mắt nâu nhìn xoáy sâu vào chàng trai. Khuôn mặt lạnh lùng cùng luồng sát khí lớn mạnh toả ra từ con người cô. Đôi mi dài rậm cong hất lên làm cô trở nên sắc xảo, xinh đẹp hơn rất nhiều. Cô đẹp nhưng điều làm họ yêu cô là vì cô có một trái tim đầy tình cảm, mặc dù cô luôn tỏ ra lạnh lùng.

"Đi thôi."

Ngồi lên xe cô gái nói gọn, đôi mắt nâu vẫn đục nhìn Từ Lăng ánh lên tia dịu dàng. Chỉ mới mấy vài tiếng không gặp thôi cô đã nhớ anh nhiều đến như thế thì nếu mai đây không được gặp anh nữa cô sẽ sống như thế nào? Cứ nghĩ đến chuyện đó là trái tim cô đau thắt ghê gớm như đang chết dần, chết mòn.

"Nhưng ..."

"Tin tôi đi, Bạch Nhật. Tôi và anh bên nhau chỉ là một màn kịch, người tôi thật sự yêu là ai anh biết rõ mà đúng không? Mà cho dù phải bước vào lễ đường với anh thì đó không phải là hạnh phúc mà là quãng đường đau khổ nhất của cuộc đời tôi."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chap 22

Chiếc xe lao nhanh trong gió, Như Băng lơ đãng nhìn ra con đường vắng lặng thấp thoáng vài bóng người đi tập thể dục sớm. Ở một góc trời, mặt trời đang dần ló dạng, chàng trai đưa mắt nhìn sang cô khẽ hỏi. Càng ngắm nhìn nó tâm trí cô càng thêm mông lung và phức tạp, cô thật sự không biết mình phải làm sao cả. Nếu để anh biết mục đích cô chia với anh chắc chắn anh sẽ ngăn cản, sẽ làm hỏng kế hoạch của cô. Nhưng nếu không cho anh biết có khi nào anh từ bỏ tình yêu của hai người hay không? Với lại Cung Đại Vũ là kẻ xảo trá, nếu để anh biết chắc chắn ông ta sẽ đoán ra từ việc quan sát nét mặt của anh. Cũng có thể lắm, đó là một điều rất dễ làm đối với một kẻ đã lăn lộn thương trường bao lâu nay như Cung Đại Vũ.

"Tiểu thư, cô muốn đi đâu vậy, trời còn chưa sáng mà?"

"Ra eo đi, tôi đi đâu là chuyện của tôi anh không cần quan tâm còn nếu thấy phiền thì anh cứ việc về trước."

Như Băng nói nhưng không hề nhìn sang chàng trai, đôi mắt nâu vẫn đục trầm tư. Nhìn cô, anh thật sự không biết cũng chẳng đoán được cô đang nghĩ gì nhưng anh biết mình muốn bên cạnh, muốn ôm chặt cô vào lòng và muốn đưa cô rời khỏi đây. Điều đó thật ngớ ngẩn cô sẽ không bao giờ đồng ý, hay đơn giản là vì cô sẽ không bao giờ từ bỏ nhiệm vụ. Nhất là khi đây là nhiệm vụ ba cô giao cho và Như Băng không thể để ông thất vọng. Còn anh, nhà họ Cung có ơn với anh, tính mạng anh là của họ, anh không thể để cô làm hại họ được. Chiếc xe dừng, hai người rời khỏi xe và chậm chậm đi xuống bãi cát. Như Băng khoanh tay trước ngực ngắm ánh mặt trời khẽ thở dài. Ở đây thật quá bình yên, đây chính là điều mà cô luôn khát khao có được. Nhưng làm sao có thể chứ, cô không thể bỏ đi và bỏ mặc ba mình không lo. Còn ông, ông sẽ không bao giờ chịu từ bỏ tổ chức, từ bỏ ông chủ giàu kia.

"Chúng ta rời khỏi đây đi, hãy đến một nơi không ai biết chúng ta là ai."

Từ Lăng nói, đôi mắt nhìn chăm cô gái sáng lên tia hi vọng và chờ đợi cái gật nhẹ. Thật nhẹ nhõm khi có thể nói ra hết những suy nghĩ của mình với người mình muốn nói. Như Băng xoay người nhìn anh, mi mắt sụp xuống, giọng khẽ vang. Cái giọng nhỏ nhẹ dường như gần bị tiếng sóng biển trấn áp, che lấp hết chỉ để lại một chút âm vang yếu ớt. Nhưng nét mặt lạnh lùng, không mang theo bất kì cảm xúc nào thì khó mà bị che lấp được.

"Tôi không thể, không thể vì anh từ bỏ nhiệm vụ, không thể vì anh phản lại cha mình. Tôi chỉ có thể chọn ba nếu anh bắt tôi phải chọn một trong hai người ... Xin lỗi."

"Anh không bắt em phản lại ông ấy, không bắt từ bỏ nhiệm vụ, anh chỉ muốn chúng ta hãy rời khỏi đây, hãy đến một nơi bình yên dành cho chúng ta."

Từ Lăng nói rồi thoáng chốc đã ôm chặt lấy cô vào lòng mình. Anh sợ một khi mình buông tay anh sẽ mất cô như đêm hôm đó. Anh không muốn, anh không thể để mất cô, không thể kết thúc tình yêu này một lần nữa. Anh đã mất quá nhiều rồi, anh không thể mất thêm cái gì nữa cả.

"Buông ra."

Như Băng đẩy mạnh anh ra, quay phắt người lại gần giọng. Cô thật sự muốn làm theo những gì anh nói nhưng cô không thể. Trái tim cô, tâm hồn cô đã thuộc về anh nhưng còn tâm trí này, thể xác này thì vĩnh viễn thuộc về ba. Ông muốn cô chết cô sẽ chết, kêu cô giết người cô sẽ giết. Cô không thể rời xa ông, nếu anh thật sự không chấp nhận được điều đó thì hai người đành phải thôi.

"Anh không thấy buồn cười sao? Tôi là sát thủ, tôi đến để hại nhà họ Cung. Còn anh, anh thà chết cũng phải bảo vệ họ ... Anh với tôi có thể sao? Đừng ngốc như vậy nữa."

Nghe cô gái nói anh sững lại, khuôn mặt đánh lại đau khổ. Phải, cô đã nói đúng nhưng mặc kệ điều đó, chỉ cần hai người từ bỏ và rời khỏi đây. Chỉ cần rời khỏi đây thì bất cứ chuyện gì cũng không còn liên quan đến hai người nữa. Hai người có thể tự do tự tại sống cuộc sống bình yên bên nhau.

"Mặc kệ những ân oán của họ, chúng ta hãy rời khỏi đây đi."

"Còn ba tôi?"

Cô gái nói, anh lặng đi, thì ra vấn đề giữa hai người chính là ba cô. Nhưng ông là ai? Anh thậm chí chưa từng gặp ông lấy một lần. Nếu ông thật sự thương cô thì đã không để cô đi giết người rồi bao lâu nay rồi.

"Em thật sự muốn tiếp tục nhiệm vụ này, tiếp tục cuộc sống đầm máu sao?"

"Phải."

"Dù phải trở thành kẻ thù của anh lần nữa?"

"Phải."

Cô gái nói, giọng tuy vẫn lạnh nhưng hai hàng nước mắt đã lăn dài trên gò má. Vết thương ở bả vai như đang nhói đau, đang gọi lại một quá khứ đã qua. Cô thà rằng người bị thương là mình chứ không phải là anh, nhưng đòi người đâu ai như ý muốn được.

"Em nhìn thẳng anh đi ... Nhìn thẳng anh mà nói em sẵn sàng ra tay với anh một lần nữa nếu anh cản trở em làm hại chủ tịch và thiếu gia."

Chàng trai bất chợt nắm mạnh tay cô kéo quay lại đối diện với mình mà gào lên, khuôn mặt đơ ra như bị đông cứng. Nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp ấy nhạt nhòa nước mắt mà tim anh quặn thắt đau đớn. Anh biết mình đang tôn thương cô nhưng anh không thể để cô rời xa anh lần nữa. Anh càng không cho phép cô làm hại gia đình ân nhân của mình.

"Đừng khóc ... Đừng khóc mà, mỗi lần thấy em khóc như thế tim anh đau lắm."

Vết nhẹ tay lên khuôn mặt ấy anh khẽ thốt thật dịu dàng. Bất chợt cô nắm lấy bàn tay anh, ngược đôi mắt ầng ầng nước hạ thấp giọng mà nói. Ngoài việc cầu xin anh cô chẳng biết phải làm gì khác cả. Nếu anh thực sự chấp nhận cô sẽ đưa anh đến gặp ba và cầu xin lời chúc phúc của ông. Bây giờ đồng ý hay không là còn phụ thuộc ở quyết định của anh.

"Hãy rời khỏi đây đi, sau khi hoàn thành nhiệm vụ em sẽ tìm anh ... Em hứa sau khi lấy được thứ mình muốn em sẽ rời khỏi Cung gia và không gây bất cứ tổn hại nào cho họ."

"Không thể nào. Anh không thể để em lấy bất cứ thứ gì cung như không cho em làm hại Cung gia. Từ bỏ đi, anh xin em hãy từ bỏ tất cả vì anh, vì tình yêu của chúng ta đi."

Chàng trai đẩy nhẹ cô ra xoay nhanh người hạ thấp giọng nói. Chính lời yêu cầu vô lí đó của cô đã làm anh sốc tỉnh, đã làm anh nhớ đến Cung gia, nhớ đến những ơn nghĩa của họ đối với anh. Anh không thể ích kỉ, không thể vì tình yêu của mình mà để mặc cho cô làm hại Cung gia. Nhưng anh không thể rời xa cô, phải làm sao, phải làm sao mới có thể vẹn cả đôi đường? Với lại theo lời thiếu gia nói thì Như Băng chính là con gái ông, tiểu thư của Cung gia. Anh không muốn sau này khi biết được thân thế của mình cô sẽ phải hối hận vì những gì đã làm. Như hiểu được suy nghĩ của chàng trai cô gái cười nhạt lui lại vài bước. Sau vài giây lặng im, đôi mi dài rậm sụp xuống rồi bất ngờ bật mở cong héch trả lại cho khuôn xinh đẹp ấy vẻ lạnh lùng vốn có. Rút nhanh khẩu súng sau lưng quần chìa thẳng vào chàng trai cô gái lớn tiếng gọi cả họ lẫn tên cậu ra. Hai hàng nước mắt đã khô cạn, một là cô giết chết anh vì nhiệm vụ, hai là cô từ bỏ tất cả để cùng anh cao chạy xa bay. Cô không thể làm được bất cứ điều nào cả, đành liều thôi.

"Đinh Hoàng Phong, chính là do anh ép tôi phải ra tay đừng có trách tôi sao vô tình đấy."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Chap 23

Con gió thổi thoáng qua tung hất mái tóc cô gái ra sau, bờ mi dài cong hất lên để lộ đôi mắt nâu ẩn chứa đầy sát khí. Tay phải nắm chặt khẩu súng, môi mím chặt cố kìm nén những cảm xúc trên gương mặt. Đã bao lần cô chìa súng vào người khác nhưng chẳng lần nào khó khăn, tranh đấu nội tâm mãnh liệt như lần này. Từ Lặng lặng người nhìn cô, khuôn mặt cứng đờ nhưng rồi lại hé nụ cười nhạt nhẽo. Ngồi xuống bãi cát xoay hướng nhìn sang những đợt sóng đang tung tăng vỗ vào bờ chàng trai lên tiếng. Thật đau đớn khi người con gái mình thương yêu nhất chìa họng súng vào mình và nói sẽ bóp cò nếu như mình ngăn cản nhiệm vụ của ấy.

"Em muốn giết tôi sao?"

Nghe cái giọng anh hỏi thật nhẹ dịu nhưng sao từng lời từng chữ như đang oán trách, đang mỉa mai. Oán trách vì đã chìa súng vào anh, mỉa mai vì cái tình yêu yếu ớt đến mức không thể vượt qua được một thử thách nào cả. Phải, có lẽ ngay từ khi sinh ra số mệnh của họ đã được định sẵn họ mãi mãi là kẻ thù của nhau. Biết rõ đây là điều mình cần làm nhưng sao trái tim cô lại quặn thắt đau đớn và cô cũng chẳng thể ra tay với anh. Vẫn nắm chặt khẩu súng lục cô gái hạ thấp giọng nhưng lời nói vang lên thật rõ ràng, rành mạch.

"Bất cứ kẻ nào cản trở tôi hoàn thành nhiệm vụ đều phải chết, kể cả anh."

"Giống như đêm hôm đó sao? Em sẽ bắn tôi, đưa tôi đi gặp diêm vương lần nữa sao?"

Chàng trai xoay nhìn thẳng cô tiếp tục hỏi, trên môi vẫn hé nở nụ cười nhạt nhẽo. Như Băng cứng rắn đáp lại, khuôn mặt không mang sắc thái nào của sự sống. Tiếng sóng vỗ rì rào vào bờ càng làm tâm trạng của hai người họ trở nên miên man. Hai người nhìn chằm chằm nhau, nỗi đau ăn sâu vào trái tim dần xé tâm can. Rõ ràng rất yêu nhau nhưng lại phải trở thành kẻ thù, lại phải mất nhau đến hai lần.

"Phải."

"Được, vậy thì em bắn đi. Dù gì thì tôi cũng đã từng chết trong tay em một lần rồi chết thêm lần cũng chẳng sao. Chỉ xin em hãy nhớ tôi yêu em kể cả chết rồi vẫn yêu em nhưng nếu em làm hại Cung gia tôi tuyệt đối không bao giờ thứ cho em."

Chàng trai dọa dẫm nói, hai mắt từ từ nhắm lại chờ đợi, nét mặt giãn ra thanh thản lạ kì. Như Băng lặng im nhìn anh, tay run run không nắm vững súng được nữa. Rất nhẹ nhàng, cô hướng nòng súng xuống cổ tay mình nhưng mắt vẫn nhìn chằm chàng trai. Trước đây để hoàn thành nhiệm vụ cô không thể không bắn anh nhưng rồi cô cũng đã bắn vào bả vai mình để khắc cốt ghi tâm mối tình này. Còn bây giờ cũng lại vì nhiệm vụ cô phải chìa súng vào anh lần nữa nhưng nếu cô bị thương thì anh sẽ không sao. Từ Lặng, xin lỗi ...

"Đoàng."

Một âm thanh vang vọng nhưng lại bị tiếng sóng biển vỗ vào bờ và tiếng còi xe inh ỏi lấn áp. Ở cái nơi ồn ào tiếng xe cộ, tiếng sóng biển cùng tiếng ồn ào của khu chợ gần đó thì ai mà nghe thấy âm thanh của súng nổ chứ. Huống hồ đây lại là một khẩu súng lục giảm thanh khi bắn nữa. Khẩu súng tuột khỏi tay cô gái rơi xuống bãi cát nhưng không gây ra tiếng động quá lớn.

Một giây ...

Hai giây ...

Và rất lâu sau đó vẫn không có bất cứ cảm giác đau đớn nào cả. Chàng trai hé mở mắt rồi chết sững người, môi mấp máy khe khẽ cất tiếng nói. Những giọt máu tươi đặc quánh và tanh tưởi từ cổ tay cô ứa ra, mùi thuốc súng khét rẹt. Tuy rất đau nhưng khuôn mặt xinh đẹp ấy trông thật thanh thản, nhẹ nhõm biết bao nhiêu.

"Tại sao em luôn làm như thế? Tại sao em luôn làm trái tim tôi đau nhói vì lo lắng cho em và còn vì tự trách bản thân mình quá vô dụng, không thể bảo vệ tốt cho em?"

"Tôi không thể ra tay với anh nhưng tôi cũng không thể không hoàn thành nhiệm vụ này. Anh yên tâm, chỉ cần có được dây mật mã đó tôi sẽ lập tức rời khỏi Cung gia. Còn chuyện của chúng ta xem như kết thúc ở đây."

Bóp chặt vết thương ở cổ tay đang chảy rất nhiều máu cô gái chậm rãi nói. Hơi lưỡng lự một lát rồi cô xoay người bước đi, bờ môi mím chặt lại vì đau đớn. Khuôn mặt nhợt nhạt, mang theo chút đáng vẻ cô đơn. Bất chợt chàng trai đứng nhanh dậy lao đến ôm chặt lấy ghì giữ lại, anh nói.

"Anh sẽ chờ, anh sẽ rời khỏi đây nhưng hãy hứa là em sẽ không hại bất cứ ai của Cung gia, được chứ? Hãy hứa sau khi hoàn thành nhiệm vụ này em sẽ không nhận thêm vụ nào khác được không?"

Mặc dù vết thương đang rất đau nhưng cô gái vẫn nở nụ cười thật hạnh phúc. Xoay người lại nhìn anh cô gật nhẹ đầu, nét mặt tái bệch. Hai người nhìn nhau rồi rất nhẹ nhàng chàng hôn lên môi cô, một nụ hôn thật mãnh liệt và say đắm. Nhưng rồi chợt nhớ ra điều gì đấy Từ Lăng vội buông cô gái ra, bẽ xốc cô lên tay. Anh bước đi thật vội vã, cái bước chân loạng choạng vì lún cát. Nhưng nó tuyệt đối không thể nào trở thành lí do làm anh dừng bước và đặt cô xuống đất trở lại. Cũng giống như việc anh chưa từng từ bỏ anh, từ bỏ tình yêu của hai người vậy.

"Á ... Anh làm gì vậy? Thả em xuống ... Thả..."

Giật nảy mình cô gái nói hơi lớn tiếng, hai gò má bắt đầu ửng hồng. Trước giờ chưa có ai bế xốc cô lên như thế bao giờ kể cả Sói Xám và Bạch Nhật. Nếu là người khác ắc hẳn cô đã cho kẻ đó biết tay rồi nhưng còn anh thì đặc biệt hơn. Đơn giản vì anh là bạn trai của cô mà, tất nhiên phải có những đặc quyền hơn người khác rồi. Mặc cho cô gái dỗi nẩy la hét lớn tiếng như thế nào đi nữa chàng trai vẫn ôm chặt cô trên tay, mắt đắm đắm nhìn phía trước mà nói.

"Im lặng nào, anh phải đưa em đến bệnh viện gấp viên đạn ra mới được."

Như hiểu tâm ý chàng trai Như Băng lặng thinh và ngoan ngoãn nằm trên vòng tay anh. Đưa hai tay quàng qua cổ, tựa đầu vào lồng ngực anh khe khẽ nói. Hai mắt nhắm nghiền lại, môi nở nụ cười nhợt nhạt nhưng đầy hạnh phúc.

"Em muốn đưa anh về gặp ba."

"Được, nhưng phải băng bó vết thương trước đã."

Chàng trai nhỏ nhẹ nói, cô gái thò thè gật đầu và dường như đã quên đi sự đau đớn do vết thương gây ra. Trong lòng bỗng ấm áp vô cùng, cô dần chìm vào giấc ngủ nồng nhất thời. Dấu bước chân của hai người đã được in trên bãi cát nhưng lại bị sóng biển làm phai nhòa. Đời người cũng như thế, tuy lắm lúc hạnh phúc nhưng cũng không thiếu đau khổ. Điều quan trọng là ta phải trân trọng và cố gắng gìn giữ thứ mà khó khăn lắm ta mới có được.

"Ừm."

Vì mãi chìm trong hạnh phúc của tình yêu ngọt ngào ấy hai người đã không phát hiện ra bên kia công viên có một gã luôn theo dõi họ. Một gã có đôi mắt khá đặc biệt, màu xanh trời của hi vọng. Là gã quản gia của Cung gia, là người tin cậy bên cạnh của Cung chủ tịch. Ông ta nhìn hai người, khuôn mặt âm trầm, yêu hận lẫn lộn không thể nhận ra ông đang yêu hay hận. Nhìn hai người khuất hẳn, ông thờ dãi nhìn xa xăm ra biển khơi mênh mông, rộng lớn mà thâm thẳm. Một câu nói dành cho một người phụ nữ đã mất cách đây mười mấy năm về trước. Chết bởi phát súng bắn ra từ khẩu súng tía của ông, chết vì bảo vệ người bà ta yêu, bảo vệ cha của con gái bà ta. Hà Nguyệt Đình.

"Đình à, Tỉnh rất giống em ... em có thấy không? Anh sẽ không để nó lựa chọn Cung gia thay vì chọn anh đâu. Anh sẽ bắt tất cả từng người bọn chúng phải đau khổ, phải đền mạng cho em. Còn cả mối thù của gia đình anh nữa ... Chắc phải làm khổ Thiên Tỉnh của em một chút rồi. Anh xin lỗi, em đừng trách anh nha."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 24: Chap 24

Vết thương đã được băng lại cẩn thận, viên đạn cũng đã được lấy ra, tuy vẫn còn đau nhưng đã dễ chịu hơn trước rất nhiều. Rời khỏi bệnh viện chiếc xe chậm chậm lăn bánh chạy lướt qua những con đường đang dần tắt nấp người qua lại và dừng trước một ngôi nhà cuối đường Diên Hồng. Cả hai bước xuống xe, chàng trai đi đến bên cạnh nhẹ nhàng nắm lấy tay cô. Đây là ngôi nhà cô đã sống mười mấy năm nay nhưng sao lần này trở về tìm cô lại đập nhanh bất thường, tay chân thì hơi run. Phải chăng cô đang sợ? Cô sợ ba sẽ không đồng ý chuyện của hai người, sợ ông sẽ làm hại anh và còn sợ rất nhiều thứ nữa. Nhưng đây không phải lúc sợ hãi, chỉ có đôi mắt với ông và cầu xin lời chúc phúc của ông cô mới mong được bình yên bên cạnh người mình yêu. Vì tương lai, vì tình yêu khó khăn lắm cô mới có được mảnh ghép liềm một phen thôi. Sau lúc lâu lưỡng lự, hít một hơi thật sâu Như Băng điềm tĩnh đi vào trong nhà. Tìm cô bắt đầu loạn nhịp, đầu óc trống tuếch, nét mặt thoáng nét lo lắng nhưng rất nhanh chóng tất cả đã bị đẩy lùi.

"Phượng Hoàng."

Một gã cạo trọc đầu vừa thấy cô đã nhanh chân bước thốt gọi. Lơ đi câu nói của anh ta, cô gái hỏi, cái giọng đầy uy quyền của một kẻ đứng đầu. Vẫn nét lạnh lùng ấy, vẫn sự cao ngạo ấy nhưng lúc này trên khuôn mặt xinh đẹp lại có chút mềm mỏng của một cô gái đang yêu. Hơn nữa lại có chút lo lắng trợn lẩn với ý chí kiên định, quyết tâm theo đuổi tình yêu. Thật chẳng giống Phượng Hoàng chút nào cả.

"Ba tôi đâu?"

"Trong phòng."

Hắn đáp lại ngắn gọn, không đầu không đuôi cũng chẳng mang theo âm hưởng nào của sự sống. Nhưng rồi khi hắn vừa đưa mắt nhìn sang Từ Lăng, nét mặt neho lại con gợn dữ dăng cao đỉnh điểm, nói lớn tiếng. Cái khuôn mặt ấy hắn sẽ chẳng bao giờ quên được, dù cho anh có hóa thành tro bụi hắn cũng sẽ nhận ra. Sự xuất hiện của anh đã gọi hắn nhớ đến cái chết của Sói Xám, người chỉ huy mà hắn tôn sùng nhất.

"Là hắn, chính hắn đã giết anh Sói ... Chính là hắn."

Cái từ "anh Sói" vừa vang lên đã gây nên một sự chú ý đặc biệt. Đám người vốn nãy giờ chỉ mải mê với công việc của riêng mình bỗng dừng lại đi đến đứng sau lưng gã trọc đầu. Nhận thấy sự hận thù trên gương mặt họ cô gái đẩy nhẹ chàng trai ra sau mình gần giọng nói. Sau vài lần thoát khỏi nguy hiểm trong gang tấc đã tạo cho cô một sự điềm tĩnh lạ kì. Giọng cô chậm rãi vang tuy nhỏ nhưng rất có uy quyền.

"Không phải việc của cậu, anh ấy là khách của tôi. Tránh ra."

"Chị Băng, dù rằng tui em rất kính phục chị, không muốn làm trái lệnh của chị nhưng hắn là kẻ đã giết anh Huy, em không thể tha cho hắn."

"Kể cả nếu phải giết tôi sao?"

Như Băng vẫn nói với cái vẻ điềm tĩnh, đôi mắt nâu mở to trừng nhìn tất cả họ. Nghe cô nói tất cả lặng đi, họ nhìn nhau chẳng biết phải nói điều gì cả. Trong giọng nói ấy có một sự đe dọa rất nhẹ nhàng nhưng đáng sợ. Cô là con gái duy nhất của ông chủ, là người mà cả Sói Xám và Hắc Long yêu thương nhất, làm hại cô chẳng khác nào làm họ đau lòng cả. Mà cho dù cậu có muốn ra tay với cô thì chắc gì đã làm được điều đó chứ, chỉ sợ chưa kịp ra tay cậu đã không còn cơ hội thấy được ánh ban mai nữa rồi.

"Tại sao hắn lại đến đây?"

Một giọng nói chen ngang, tất cả dồn ánh mắt vào kẻ mới đến. Đám đầu trọc tách sang hai bên rồi cúi gập người chào một cách lễ phép. Không đáp lại câu hỏi đó Như Băng nắm tay chàng trai bước đi, mặt vênh lên để lộ vẻ khinh thường, cao ngạo của cô. Ngoài việc phải nhanh chóng đưa anh rời khỏi đây cô chẳng thể nghĩ thêm được điều gì khác cả. Càng chần chừ, Từ Lăng càng gặp nguy hiểm, cô sợ mình sẽ không đủ khả năng bảo vệ anh an toàn rời khỏi đây.

"Đứng lại. Em có thể vào còn hắn thì không."

"Băng."

Bạch Nhật bất ngờ nắm lấy cổ tay đang bị thương của cô giật mạnh khỏi bàn tay chàng trai lớn giọng nói. Bị chạm mạnh vào vết thương cô gái nhắm chặt mắt lại cố kìm cơn đau. Khuôn mặt vừa hồng hào trở lại bỗng chốc đã tái hân đi. Nhận ra điều đấy Từ Lăng lo lắng thốt gọi và lao nhanh đến gần cô. Nhưng lại bị Bạch Nhật cản lại, vung tay đập mạnh vào mặt. Một âm thanh vang lớn khiến lũ người xung quanh cười thật hả hê. Tất cả đều vì Sói Xám, anh đã giết người đàn anh vĩ đại nhất ở đây, một người sẵn sàng hi sinh cả tính mạng của mình để bảo vệ chiến hữu.

"Bốp."

Chưa kịp phản ứng cũng chẳng muốn đánh trả lại chàng trai để mặc cho họ đánh sao đánh. Phải, làm như thế biết đâu sẽ giải tỏa được nỗi hận trong lòng bao lâu nay. Chỉ cần được ở bên Như Băng thì dù là bị đánh đến nhập viện cũng xứng đáng. Chàng trai cười nhạo đón nhận những cú đấm giáng trời của Bạch Nhật, khóe mi đã rướn máu.

"Dừng tay."

Mặc dù vết thương đang rất đau nhưng cô không thể đứng đó trơ mắt nhìn anh bị người của mình đánh được. Phải ngăn cản họ lại nếu không anh sẽ bị thương nặng mất. Dùng cánh tay đang bị thương cô gái cố gắng nắm chặt tay Bạch Nhật giữ lại. Đôi môi hơi run nhưng vẫn cố nói, cái giọng vang lên rõ ràng, lạnh mạch. Cô biết rõ Nhật đánh anh không chỉ vì anh là hung thủ đã giết chết Huy mà còn vì cô nữa.

"Buông ra."

Bạch Nhật gần giọng, hai mắt mở trừng nhìn cô gái, nét mặt thâm trầm giận dữ. Phải, chàng trai này là kẻ đã giết chết Sói Xám nhưng điều làm anh căm giận là hắn đã cướp mất trái tim cô. Tất cả những gì cô đang nghĩ trong đầu đều đúng hết, cô biết, chàng trai biết và tất cả những người có mặt ở đây đều biết hết điều đó.

"Anh nghĩ mình là ai mà dám nói với tôi như thế?"

Tạm gác cơn đau sang một bên cô nói lớn tiếng, khuôn mặt vốn đã lạnh lùng nay lại thêm phần tái xanh làm khuôn mặt cô càng thêm đáng sợ. Tuy vậy không một ai nhận ra vết thương ở cổ tay cô gái đang chảy máu. Từ Lãng lơ chồm dưới đất gượng đứng dậy nhưng lại bị Đầu Trọc đá mạnh vào vai nên tiếp tục ngã xuống đất.

"Anh bảo em tránh ra."

Bạch Nhật hất mạnh tay ra, cô gái ngã choàng xuống đất, vết thương chảy máu nhiều hơn. Mồ hôi vã ra làm tắt cả khuôn mặt xinh đẹp ấy nhưng cô vẫn không rên rỉ một tiếng nào cả.

"Băng."

Từ Lãng lo lắng thốt gọi, nét mặt chau lại giận dữ. Anh có thể không trách họ vì đã đánh mình nhưng anh không thể tha thứ nếu họ làm tổn thương cô. Anh bắt đầu cảm thấy mình đã lựa chọn rất đúng, ở đây cô có thể bị thương bất cứ lúc nào, anh nhất định phải đưa cô đi. Đi đến một nơi thật bình yên, một nơi không có máu và nước mắt. Ở nơi ấy chỉ có tiếng cười và niềm hạnh phúc giản đơn. Chỉ như thế thôi là quá đủ rồi.

"Chị Băng, tay chị chảy máu rồi kìa."

Nghe tên Đầu Trọc nói Bạch Nhật quay phắt lại, khuôn mặt hốt hoảng gào lên gấp gáp. Anh rất sợ, sợ phải nhìn thấy cô bị thương và sợ cô bị thương là do mình. Anh rất hiểu tính cô, luôn luôn chịu đựng một mình chứ chẳng bao giờ chia sẻ cho ai cả. Chính vì vậy mà nỗi lo trong anh càng dâng cao, anh sợ một ngày nào đó cô biến mất khỏi cuộc đời anh mà không một lời giải thích.

"Băng, em sao vậy? Ứng mau lấy hộp thuốc ra đây ... Nhanh lên ...."

"Dạ."

"Tránh ra."

Đẩy mạnh Bạch Nhật sang một bên cô chống tay gượng đứng dậy đi đến bên cạnh Từ Lãng. Đưa mắt nhìn tất cả họ cô trịnh trọng thông báo, đôi mắt nâu nhìn xoáy sâu như đang dọa dẫm. Từng lời từng từ vang lên thật rõ ràng, nó như mũi dao sắc nhọn đâm sâu vào trái tim đang rỉ máu của Bạch Nhật.

"Từ Lãng là bạn trai của tôi. Ai làm hại anh ấy tức là muốn chống đối với tôi. Khi đó sống chết các người cứ liệu mà coi chừng đó."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chap 25

Tiếng còi xe bên ngoài vang lên ỉn ỏi làm náo động cả con đường. Trái ngược hẳn với bên ngoài, bên trong ngôi nhà không khí bỗng chùng xuống ngột ngạt đến khó thở. Bạch Nhật trầm mặt nhìn Như Băng và Đinh Từ Lãng tay trong tay mà lòng nhói đau như đang có ai cắt da cắt thịt anh vậy. Đám Đầu Trọc đưa mắt nhìn nhau rồi nhìn ba người họ, nỗi uất hận dâng trào mà lại không thể làm được gì. Rõ ràng kẻ thù đang đứng trước mặt mà lại không thể ra tay giết hẳn báo thù cho người đã khuất, cảm giác đó thật khó chịu. Sói Xám đối với họ mà nói là một người anh trai thân thiết trong gia đình, lần đó nếu không nhờ anh ta đã liều mình hi sinh để Đầu Trọc chạy thoát thì chắc có lẽ bây giờ cậu ta đang ngồi đánh cờ với diêm vương rồi. Cũng chính cô đã từng thề trước mặt họ nhất định sẽ báo thù cho Sói Xám. Vậy mà nay Phượng Hoàng lại đứng ra bảo vệ cho hắn, trở mặt với họ. Tình yêu đúng là có một sức mạnh thật đáng sợ.

"Chị Băng, vậy còn anh Huy? Trước đây chính chị đã hứa sẽ giúp bọn em giết hẳn trả thù cho anh Huy cơ mà. Sao bây giờ lại ..."

"Anh ấy cũng như anh trai tôi. Anh ấy mất tôi cũng rất buồn nhưng người có lỗi là chúng ta mà. Trước đây tôi đã sai ... Xin lỗi, tôi không thể ra tay với người này và cũng không cho phép các người làm hại anh ấy."

"Chị đúng mù quáng, hấn chẳng tốt đẹp gì đâu, chắc chắn hấn ta đang lợi dụng chị vì mục đích nào đó cũng nên."

Đầu Trọc hấn học chen vào nói, trừng mắt liếc nhìn Từ Lăng, đặt mạnh hộp sơ cứu xuống bàn rồi quay bỏ đi. Cậu không biết tại sao một người lạnh lùng như Như Băng lại rung động trước một kẻ tầm thường như Đinh Từ Lăng, cậu chỉ cần biết mình phải giết chết hấn trả thù cho Huy. Nhưng phải làm sao ra tay khi mà cô gái cứ đứng bên cạnh bảo vệ hấn như vậy?

"Đừng nói chuyện đó nữa, để anh băng lại vết thương cho em đã."

Tạm gác lại nỗi đau trong tim mình Bạch Nhật hạ giọng nói, cúi người vụng về mở hộp sơ cứu. Cô gái nhìn anh lặng trầm một lát rồi lạnh lùng nắm chặt tay Từ Lăng quay bước đi mặc kệ cả vết thương đang chảy máu của mình. Nhưng cũng không quên thốt lên một câu, một câu nói như mũi dao sắc nhọn đâm thẳng vào tim chàng trai.

"Chuyện của tôi không cần anh lo, chỉ cần anh đừng làm hại Phong là tôi biết ơn anh lắm rồi."

Nhìn theo dáng cô gái, khuôn mặt anh đậm lại, mí mắt sụp xuống che giấu những giọt nước mắt nóng hổi. Anh biết với cô anh chẳng là gì nhưng khi nghe những lời nói đó lòng anh lại quặn thắt, lại dâng lên một nỗi oán hận. Giá như Đinh Từ Lăng hay Trần Hoàng Phong không có mặt trên đời này thì giờ anh sẽ không phải đau khổ như thế này. Có thể chỉ khi đó cô mới chấp nhận anh và chừa cho anh một góc nhỏ trong tim. Nhưng thật tiếc là chuyện đó sẽ chẳng bao giờ xảy ra cả, đúng là mơ mộng hão huyền mà.

"Con đâu cần phải nói tuyệt tình như thế chứ ... Dù gì hai đứa cũng thân nhau cũng đã khá lâu rồi mà."

Một giọng nói khàn đục bất ngờ vang, cô gái ngược nhìn lên lan can cầu thang rồi lặng trầm. Tất cả những người có mặt ở đây lặng đi đầu cúi hơi thấp xuống, là ba cô - Hà Vĩnh Tường. Cúi thấp đầu chào ba, khuôn mặt cô đánh lại không hề lộ bất cứ cảm xúc nào. Bờ mi run nhẹ không biết vì cô đang sợ ông phản đối hai người hay vì sợ ông sẽ ra tay làm hại chàng trai trả thù cho Sói Xám. Nhìn con gái rồi xoay sang quan sát gã bạn trai của con gái dò xét một cách cẩn thận. Một lúc sau ông quay người bước đi, miệng buông một câu thật nhạt nhẽo và xa lạ.

"Lên phòng gặp ta ... Còn cậu cứ đứng im ở đó ..."

"Dạ."

Cô gái nhẹ giọng đáp lại, đôi mắt nhìn chàng trai có chút phân vân. Cô quay bước đi lên gác, như được cơ hội trời ban đám Đầu Trọc quay quanh chàng trai, ngón tay bẻ kêu răng rắc.

"Để tao xem mày giỏi đến đâu, giờ thì không còn tiê thư bảo vệ mày nữa đâu."

Đầu Trọc vung mạnh tay nhằm vào mặt chàng trai mà đám, miệng nhoeo nụ cười đắc ý. Đám đàn em xung quanh reo cổ vũ, dường như tất cả đã quên mất lời dọa dẫm của cô gái lúc này. Từ Lăng không né tránh, cũng không phản đòn, cứ đứng đó để mặc họ ra tay đánh mình. Anh biết họ oán hận anh về cái chết của Sói Xám, anh để họ đánh, để họ trút hết hận thù. Và rồi đợi chờ lời chúc phúc của họ, chỉ có điều đó mới thật sự làm cho cô gái cảm giác hạnh phúc trọn vẹn. Nhưng rồi ...

"Mày đang làm cái quái gì thế?"

Bạch Nhật bỗng sấn đến chụp giữ nắm đấm của Đầu Trọc lớn tiếng hỏi. Đôi mắt vẫn đục trừng nhìn đám người của mình gần giọng như đang tỏ rõ uy quyền của một kẻ đứng đầu. Đám người hùng hổ lúc này bỗng im bất đưa mắt nhìn nhau rồi bắt đầu tản ra. Tất cả họ dần trở lại với công việc của mình nhưng thỉnh thoảng vẫn lên đưa mắt nhìn hai chàng trai tò mò. Đợi tất cả giải tán hết anh mới từ từ buông tay Đầu Trọc ra. Bạch Nhật quay người bước đi, khuôn mặt đánh lại nhưng vẫn lộ rõ nỗi buồn. Rõ biết cô gái không yêu mình nhưng tại sao cứ đâm đầu vào để rồi tự chuốc lấy đau khổ.

"Tại sao anh lại giúp tôi?"

Từ Lăng nhìn theo chàng trai thốt hỏi, giọng điềm tĩnh pha chút hoài nghi. Thật kì lạ khi cách đây không bao lâu một kẻ muốn đánh chết mình giờ lại đứng ra bảo vệ mình. Thật khó hiểu. Dừng bước chàng trai đáp lại nhưng không hề nhìn tình địch lấy một cái.

"Chúng tôi nợ anh một mạng sống, chuyện liên quan đến Sói Xám xem như kết thúc tại đây. Còn về Như Băng, tôi sẽ làm mọi cách có thể để dành lại được cô ấy từ trong tay anh. Chỉ cần một ngày hai người chưa đám cưới thì tôi vẫn còn cơ hội."

"Tôi sẽ đợi, sẽ tranh giành công bằng với anh."

"Như thế này mà công bằng được sao? Trong trái tim cô ấy bây giờ chỉ còn có mỗi anh. Chỉ e đến một phần mười cơ hội tôi cũng không có được ấy chứ. Mà thôi đó là chuyện của tôi, anh không cần quan tâm đâu."

Bạch Nhật cười nhạt, từ từ hạ người ngồi xuống ghế sofa khẽ nói. Từ Lăng lắng nghe chăm chú và chợt cảm thấy thật hổ thẹn khi nhận ra tình cảm của Từ Lăng dành cho cô còn sâu đậm hơn anh rất nhiều. Như sức nhớ ra điều gì đấy Bạch Nhật đứng dậy đi đến lấy mấy cuộn băng sơ cứu và thuốc đỏ bỏ vào bì nylon xanh rồi đưa cho Từ Lăng nói.

"Tay cô ấy đang chảy máu, phiền anh băng lại cho cô ấy giùm ... tôi thật sự không muốn thấy cô ấy bị thương chút nào, hãy thay tôi bảo vệ tốt cho cô ấy nha."

"Anh yên tâm đi. Anh không nhờ tôi vẫn sẽ làm như vậy mà. Nếu cô ấy bị thương tôi cũng chẳng vui hơn cậu là mấy đâu. Ai da anh đánh tôi đau thật

đấy."

Nhận túi đồ từ trên tay của chàng trai, hai người khẩy cười nắm chặt tay nhau kéo hắt vào sát nhau bắt đầu cho tình bạn lâu dài và bắt đầu cho cuộc cạnh tranh công bằng trong tình yêu. Dù cô chọn ai trong hai người họ cũng vui vẻ chấp nhận và chúc phúc cho tình yêu đó. Không thể yêu nhau thì đành làm bạn còn hơn phải trở thành kẻ xa lạ. Được nhìn thấy nụ cười của cô nhìn thấy cô hạnh phúc đó xem như là sự an ủi lớn nhất. Bạch Nhật lo lắng nhìn mọi người thăm thì điều gì đấy, Từ Lăng đưa mắt nhìn sang anh nhưng rồi lại nhìn sang hướng khác và chẳng mấy quan tâm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Chap 26

Cánh cửa phòng khép lại căn phòng chìm trong bóng tối chỉ có vài tia sáng mờ từ bên ngoài lọt vào qua tấm màn che cửa sổ, người đàn ông ngồi bên bàn làm việc trầm tư, đôi mắt lơ đãng không nhìn thẳng con gái. Hay nói đúng hơn là ông không biết nên nhìn cô bằng ánh mắt như thế nào và nên nói những gì. Ông không muốn cô đến với Đình Từ Lăng nhưng biết rõ mình không thể ngăn cản được tình yêu của cô nên ông chỉ đành chúc phúc cho cô. Như Băng nhìn ông, bờ mi dài cong hếch lên để lộ khuôn mặt lạnh lùng cùng sự cao ngạo vốn có trên khuôn mặt xinh đẹp mà lạnh trầm chờ đợi. Đã đoán trước được phản ứng của ông khi nghe mình thừa chuyện này nhưng điều đó vẫn làm cô thấy buồn, thấy hụt hẫng. Im lặng, tất cả chỉ là một sự im lặng kì lạ, không khí trong phòng chùng xuống đột ngột. Nhưng rồi người đàn ông bất ngờ xoay ánh nhìn sang cô, một tia nhìn dò xét làm cô xao lòng, lo lắng. Ông luôn như thế lúc giao nhiệm vụ cho cô, lúc cô trở về nhà với bộ quần áo dính đầy máu người, ... Và cả lúc này nữa thật thâm sâu, khó đoán.

"Con thật sự yêu hẳn đến thế sao?"

Người đàn ông chậm rãi lên tiếng hỏi, phá vỡ sự tĩnh lặng thường có trong phòng. Cái giọng trầm đục mang theo sự lạnh lẽo, buốt giá của mùa đông nhưng đâu đó trong giọng nói đó vẫn nhận ra được sự quan tâm của một người cha dành cho con gái. Đưa mắt nhìn ba cô gái lễ phép nói, sự kiên định hiện hiện rõ trên khuôn mặt. Đây là cuộc tình khó khăn lắm cô mới có được cô không thể dễ dàng từ bỏ tất cả được. Không bao giờ

"Dạ, thưa ba. Con xin chịu chấp nhận bất cứ hình phạt nào ba đưa ra nhưng con chỉ xin một lời chúc phúc từ ba ... Ba ..."

Người đàn ông cười một cách nhạt nhẽo, đôi mắt mông lung nhìn ra ngoài khung cửa sổ. Trước đây khi em gái anh tiến gần Cung gia để thực hiện nhiệm vụ và không bao lâu sau đó cô ấy cũng trở về và đã đứng trước mặt ông, nói y hệt như Như Băng lúc này. Lại một lần nữa cả hai người họ rơi vào lặng im, không khí trong phòng tiếp tục chùng xuống ngày càng ngột ngạt đến khó thở. Cô gái vẫn nhìn ba chờ đợi nhưng đáp lại chỉ là một chuỗi âm thanh không tiếng động, không lời nói. Tim cô đập nhanh hơn, nỗi sợ hãi đang dần chiếm lấy cô, nhấn chìm xuống đáy sâu của biển khơi. Một cảm giác thật khó chịu, cô chưa từng có cảm giác này bao giờ kể cả vài lần đối mặt với tử thần.

"Ba."

Như Băng khẽ gọi, nét mặt giãn ra, khuôn mặt lạnh lùng, giả tạo đã được gỡ xuống. Trước ông cô chỉ đơn thuần là Hà Như Băng, một cô gái vô cùng xinh đẹp, trong sáng. Hà Vĩnh Tường vẫn lặng trầm như thế, tay đặt dưới đồng sách trên bàn nắm chặt một tấm hình, tấm hình ông chụp chung với Hà Nguyệt Đình. Ông thật sự rất sợ sẽ mất đứa con gái này như ông đã từng mất Hà Nguyệt Đình, em gái duy nhất của ông.

"Xin ba hãy chúc phúc cho tụi con ... Hãy chấp nhận tình yêu của chúng con ... Con xin ba ..."

Cô gái tiếp tục nói, đầu óc bắt đầu rối tung và không thể suy nghĩ thêm được gì nữa. Đặt tấm hình xuống bàn ông xoay nhìn con gái, khuôn mặt đánh lại khi chợt nhớ về một quá khứ đã qua. Một quá khứ đau buồn mà đã từ rất lâu ông không muốn nhắc lại nữa. Ông chậm rãi lên tiếng đáp lại, giọng vang lên đều đều nhưng lại có vài nhịp bị ngắt quãng. Hơi thở bỗng trở nên khó khăn, có lẽ là vì ông sắp đưa ra một quyết định không nên có. Chuyện này có thể gây ra những rắc rối lớn, cũng có thể gây nguy hiểm đến tính mạng cô và có thể là chàng trai. Ông thật sự không biết mình có thể bảo vệ, chở che cho cô được bao lâu nữa. Đành phải phó mặc cho số phận thôi, cũng giống như việc ông từ bỏ gia đình mình để bảo vệ họ khỏi cuộc trả thù của ông chủ ông. Ông rất nhớ người vợ hiền thực, nhớ đứa con trai duy nhất của mình. Chắc có lẽ giờ đứa trẻ ấy đã sắp có gia đình nhỏ của riêng nó rồi. Dù gì nó cũng hơn Như Băng đến năm tuổi cơ mà.

"Sau khi hoàn thành nhiệm vụ này con có thể làm những gì mình thích ... ta biết mình sẽ không ngăn cản được con, dù ta đồng ý nhưng không có nghĩa là ta sẽ chúc phúc cho hai đứa."

"Cảm ơn ba ... Con sẽ đợi, con tin một ngày nào đó ba sẽ chúc phúc cho tụi con ... Ba, con ...."

Môi hé nụ cười rạng rỡ thốt gọi ba, hàng nước mắt nóng hổi lăn chậm trên gò má. Giây phút tự do bao lâu nay cô chờ đợi mong mỏi, khao khát cuối cùng đã đến. Nhưng không hiểu tại sao cô lại có cảm giác không trọn vẹn, thiếu thiếu một điều gì đấy. Có thể là vì ông nói sẽ không chúc phúc cho tình yêu của cô cũng nên. Giọng cô vang lên rất nhỏ, lại thêm phản rung rung theo những hàng lệ nhạt nhòa. Cô tin chắc để đưa ra quyết định này ông đã suy nghĩ, đã đấu tranh với bản thân ghê gớm. Cô thật sự rất lo cho ông, cho khoảng thời gian sắp tới khi cô cùng Từ Lăng ra đi. Nhưng cô thật sự không thể tiếp tục ở lại cái nơi đầy máu tanh như thế này. Cô rất sợ và ghê tởm bản thân khi mỗi ngày bàn tay cô đều nhuộm máu tươi. Đã biết bao người chết dưới hòng súng, dao của cô, vô tội có, tội lỗi cũng có. Cô không quan tâm điều đó, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ được giao là được.

"Chính vì sự bảo thủ trước đây của ta đã ép chết mẹ con. Ta không muốn chuyện đó lại xảy ra một lần nữa ... Mất một người là quá đủ rồi, ta thật sự

không thể mất thêm người thân nào nữa."

Hà Vĩnh Tường tiếp tục nói đôi mắt nhìn xa xăm, nước đã bắt đầu ngưng đọng ở khóe mi. Bước nhanh đến ôm chầm lấy ba Như Băng khóc nghẹn không thành tiếng. Phải, cô cảm thấy thiếu vì biết rõ ông sẽ không rời bỏ nơi đây để đi cùng cô. Cô sợ không có mình bên cạnh sẽ không có ai chăm sóc ông và sợ nhất là ông sẽ gặp nguy hiểm. Nhưng cô thật sự không thể tiếp tục ở lại nơi đây, không thể tiếp tục giết người theo mệnh lệnh mà biết rõ rằng người đó không đáng phải chết. Cũng giống như ba mẹ Đình Từ Lãng và gia đình Đình Từ Văn, như thế thật bất công với họ.

"Đi đi."

Đẩy nhẹ con gái ra ông lên tiếng xua đuổi, khuôn mặt khắc khổ càng làm ông trở nên già nua. Đưa tay quạt hàng nước mắt nhạt nhoà trên khuôn mặt mình, hít một hơi thật sâu cô quay lưng bước đi. Cánh cửa mở ra rồi nhẹ nhàng khép lại, con gái đã đi khỏi, ông gục đầu mà bật khóc thành tiếng. Thật khó khăn và đau khổ biết nhường nào khi quyết định để đứa con gái mình thương yêu suốt mười mấy năm trời rời xa mình.

"Con nhất định phải hạnh phúc đấy."

Cô gái đứng trước cửa phòng thật lâu, bờ mi sụp xuống ướt đẫm. Thật tiếc khi cô đã không nghe được lời thì thầm của ông, không thấy được dòng nước mắt đau khổ của ông. Hai chàng trai lặng trầm nhìn cô, trái tim bỗng nhói đau khi nhận ra cô vừa khóc. Bước lên cầu thang đi đến gần Như Băng, Từ Lãng dịu dàng ôm cô vào lòng xoa nhẹ đôi vai nhỏ bé an ủi.

"Đi thôi."

Chàng trai khẽ lên tiếng, tay vẫn ôm chặt cô không buông. Im lặng và ngoan ngoãn bước đi theo anh nhưng rồi sự nhớ đến điều gì đó cô dừng bước ngoảnh đầu nhìn Bạch Nhật nhỏ giọng nhờ vả. Như Băng lúc này trông thật yếu đuối, thật mỏng manh làm sao.

"Xin hãy chăm sóc ba giúp em... Xin hãy bảo vệ cho ông ấy"

Anh biết rồi, em yên tâm đi."

Hai người mỉm cười nhìn nhau một lát rồi cô cùng Từ Lãng bước đi và rời khỏi đó. Bạch Nhật nhìn theo cô đang sánh bước cùng người con trai khác mà lòng đau như cắt. Tuy vậy anh vẫn gượng hé nở nụ cười trên môi, một nụ cười cay đắng. Đầu Trọng nhẹ bước đến cạnh anh, vỗ nhẹ lên bờ vai an ủi

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chap 27

Chiếc xe dừng trước bật thêm trong khuôn viên khá rộng lớn của Cung gia, Như Băng bước xuống xe mỉm cười nhìn chàng trai rồi quay bước đi vào trong nhà. Anh không đi vào hầm xe ngay mà đứng ở đó nhìn theo cho đến khi dáng cô gái khuất hẳn sau cánh cửa.

Bữa sáng, mọi người đã dần có mặt đầy đủ ở phòng ăn, khuôn mặt ai cũng chẳng mang chút sắc thái vui vẻ. Cô gái đi đến hôn phớt lên má ông nội như một qui tắc ngầm được đặt ra giữa hai ông cháu rồi ngồi xuống bàn ăn, khuôn mặt đánh lại không để lộ bất kì cảm xúc nào. Khác hẳn về mặt lúc ở bên cạnh chàng trai, cô vui vẻ và hạnh phúc biết bao nhiêu. Cũng phải thôi Cung chủ tịch không muốn cô yêu Đình Từ Lãng, vì hạnh phúc và tương lai của mình cô đành nghe theo thôi. Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ này cô sẽ được tự do, không còn phải nghe theo sự sắp đặt của bất kì ai nữa. Kể cả cha cô và ông chủ giấu mặt kia, như thế thì còn gì hạnh phúc hơn.

"Từ Lãng đâu?"

Nhận thấy chàng trai chưa có mặt vị chủ tịch già đưa mắt nhìn ba vị thiếu gia khẽ hỏi. Họ nhìn nhau rồi nhìn Cung tiểu thư chờ đợi câu trả lời nhưng đáp lại chỉ là vẻ mặt thờ ơ đang chăm chú vào bữa sáng. Từ Lãng đã đi với cô từ đêm qua nhưng đến tận bây giờ vẫn chưa thấy mặt mũi đâu hết vậy mà cô vẫn điềm nhiên ăn sáng như thế, thật khó chịu. Thật chả hiểu nổi Từ Lãng có vị trí như thế nào trong trái tim cô.

"Tiểu thư, Từ ..."

"Dạ hôm nay cậu ấy cảm thấy không khoẻ nên đang nghỉ trên phòng ạ, thưa chủ tịch."

Khó chịu với thái độ của cô Đình Từ Toàn chau mày định nói gì đó nhưng chưa hết câu đã bị Đình Duật Luân chen ngang. Điều đó lại làm cậu ta khó chịu hơn với cô gái, đặt mạnh đĩa xuống bàn cậu ta đứng lên cúi đầu lễ phép. Là một người thẳng tính anh thật không thể chịu nổi cái sự giả dối của Như Băng. Muốn bên nhau thì cứ nói thẳng ra cần gì phải lén lút lút che giấu khổ sở như thế chứ.

"Cháu ăn xong rồi, cháu xin phép về phòng trước."

"Ừ."

Như hiểu được tâm trạng của những người có mặt ở đây sau cuộc nói chuyện tối qua nên ông cũng chẳng tỏ ra nghiêm khắc với họ quá. Vị chủ tịch già gật nhẹ đầu ừ một tiếng thật nhạt nhẽo, thật xa lạ. Chàng trai đứng lên lờ mờ trông mắt cô một lát rồi quay người bước đi. Hai chàng trai còn lại chỉ biết nhìn theo dáng chàng trai khề buông tiếng thở dài. Chuyện Từ Lăng chưa có cách lo xong đã đến chuyện Từ Toàn ngày càng ghét tiểu thư. Chẳng biết phải làm sao mới có thể giải quyết được đống lộn xộn này, đúng là đau đầu mà.

"Từ Lăng."

Nhưng chưa ra tới ngưỡng cửa đã thấy Từ Lăng đi vào cậu ta thốt gọi. Chàng trai vỗ nhẹ vai phải Từ Toàn rồi đi lướt qua tiến đến gần cúi chào Cung chủ tịch một cách lễ phép. Anh biết mình là kẻ bất hiếu, bất nhân, bất nghĩa khi quyết định từ bỏ mối thù giết cha mẹ, bỏ mặc ông chủ, vị ân nhân đã cứu giúp và cu rư mang anh để chạy theo tiếng gọi của con tim.

"Ngồi xuống đi, lần sau không nên để người khác phải chờ đợi cậu như vậy nữa."

Vị chủ tịch nói, mắt chẳng ngược nhìn chàng trai lấy một cái. Lơ đi câu nói đó của ông, Từ Lăng vẫn đứng đó chờ đợi, chờ đợi cái ngược nhìn của ông, chờ đợi sự chú ý của ông. Nhưng Cung chủ tịch vẫn thế, chỉ lo ăn nốt phần ăn của mình. Hay nói đúng hơn là ông đang né tránh ánh mắt hờn giận, trách móc vì sao ông lại ngăn cấm tình yêu của anh. Ông thật sự rất mến chàng trai nhưng ông không thể để anh đến với cháu gái ông. Ông không muốn vì người con trai này mà cháu ông gặp nguy hiểm khi bị lôi kéo vào cuộc chiến tranh giành kho báu như đời trước.

"Từ Lăng."

Đình Duật Luân thấy vậy khẽ gọi tên chàng trai nhắc nhở nhưng cũng vẫn bị Từ Lăng lơ đi. Anh vẫn đứng chấp tay phía trước im lặng nhìn chằm vị chủ tịch đáng kính chờ đợi. Anh biết việc mình ra đi là quá ích kỉ nhưng chịu thôi, trong tình yêu ai cũng như thế cả. Anh cũng biết Cung gia có ơn với mình nhưng Như Băng đã hứa sẽ không làm hại họ, anh tin cô. Anh sẽ đợi những tháng ngày cùng cô sống cuộc sống bình yên, hạnh phúc.

"Cậu có gì muốn nói với ta à?"

Nhận thấy điều kì lạ ở chàng trai Cung Đại Vũ bật thốt hỏi. Ngược đời mắt nhìn cậu dò xét, chân mày chau lại tỏ vẻ không hài lòng. Mặc kệ những điều đó chàng trai vẫn đứng đó chằm chằm thưa chuyện. Giọng cậu nhẹ nhàng vang lên thật ấm áp và chan chứa sự triu mến. Nhưng trong giọng nói ấy lại lộ rõ sự kiên định, giống như khi anh nói với ông là anh yêu Thiên Tinh và sẽ không bao giờ từ bỏ tình yêu ấy. Không bao giờ.

"Cháu sẽ tạm thời đi Hà Nội một thời gian, xin ông cho phép."

Nghe anh nói người đàn ông lúc này mới thật sự chú ý đến chàng trai. Hạ thấp giọng ông hỏi, khuôn mặt đanh lại trở nên âm trầm. Ông không muốn Từ Lăng làm cháu rể ông nhưng cũng không muốn đi cánh tay đắc lực nhất là anh.

"Tại sao lại đi vào lúc này? Sắp đến lễ kết hôn của Thiên Tinh rồi, cậu không ở lại dự sao?"

Nghe ông nói chàng trai lặng đi, nhưng rất nhanh chóng nụ cười lại xuất hiện trên gương mặt anh. Đặt chén đĩa xuống bàn Như Băng đứng phắt dậy đôi mắt nâu nhìn thẳng ông nội mà nói. Cô rất sợ anh sẽ vì chuyện này mà chán nản và thật sự muốn rời xa cô. Mỗi khi nghĩ đến chuyện đó lòng cô lại như đang có ngọn lửa hùng hực cháy vậy.

"Đám cưới của cháu không cần anh ta dự cũng không cần ông đi quăng bá giùm cháu."

Nói rồi cô quay lưng bước đi, cái dáng vẻ cao ngạo lạnh lùng lại làm Từ Toàn thêm khó chịu. Cậu ta khoanh tay trước ngực thầm chửi cô nhưng rồi anh khựng lại khi nhận ra nụ cười trên môi Từ Lăng. Không đúng, chắc chắn giữa hai người họ đang có âm mưu nào đấy, anh không biết ... Anh chỉ đoán thế thôi.

"Đúng là à tiểu thư đáng ghét."

"Tiểu thư ... Ở lại mạnh khỏe."

Lơ đi câu nói của Từ Toàn chàng trai khẽ gọi, đôi mắt nhìn cô gái chan chứa yêu thương. Như Băng dừng bước xoay nhìn chàng trai, môi nhếch lên để lộ nụ cười dịu dàng. Như nhận ra điều gì đấy, Từ Văn cụp bờ mi mỉm cười dù trái tim anh cảm thấy khó chịu. Hai người họ đã có quyết định, và dù như thế nào đi nữa anh cũng ủng hộ hết mình. Đơn giản là vì Từ Lăng là bạn thân nhất của anh, còn cô gái ... là người đầu tiên trong cuộc đời làm anh rung động. Nhưng anh không thể vì thế mà tranh giành với Từ Lăng, không vì thế mà lãng quên nhiệm vụ trả thù cho ba mẹ anh.

"Anh đi cẩn thận ... Đừng quên lời hẹn của chúng ta đấy."

Nói rồi cô gái quay người bước đi, khuôn mặt rạng rỡ hạnh phúc. Cảm giác ấm áp đang dần ru cô đưa vào giấc mơ đẹp của tình yêu. Mặc kệ những sóng gió trong tương lai, lúc này đây cô chỉ sống cho hiện tại.

"Được tùy cậu vậy."

Dù đã đi khá xa nhưng cô vẫn nghe tiếng ông nội nói chuyện với chàng trai. Cô rất vui vì mọi chuyện diễn ra rất thuận lợi và cũng rất buồn vì sắp phải tạm thời xa anh. Nhưng vì tương lai cô phải kìm chế lòng mình để không làm anh bận tâm lo lắng. Phải, tất cả những gì cô làm đều vì tương lai hạnh phúc của hai người sau này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28: Chap 28

Cháu ăn xong rồi, xin phép ông cháu cho cháu được về phòng trước ạ."

Vừa thấy bóng dáng cô gái khuất hẳn sau cánh cửa Đình Duật Luân và Đình Từ Văn đã vội đứng dậy đồng thanh lên tiếng nói một cách lễ phép. Thấy đôi phương cũng nói như mình, hai người dừng lại đưa mắt nhìn nhau rồi khẽ mỉm cười và dường như hiểu rõ suy nghĩ của đôi phương. Không ai nói ai họ cứ lặng lẽ và làm theo những gì đã quyết định trước đó. Họ có rất nhiều điều muốn hỏi Như Băng chỉ là hỏi ở đây chẳng tiện tí nào.

"Này, hai cậu ..."

Hoi bất ngờ với sự ăn khớp hiếm thấy của họ, Đình Từ Toàn trở mắt nhìn chăm và định nói điều gì đó. Nhưng vào đúng lúc đấy vị chủ tịch già đã lên tiếng chen ngang, mắt chẳng thèm nhìn lấy họ một cái. Với ông bây giờ người cần được quan tâm nhất chính là Từ Lăng và chuyện cần giải quyết gấp là xóa bỏ cái tình yêu đang cháy bỏng trái tim cậu. Ông rất mến Từ Lăng nhưng ông nhất định không thể gả đứa cháu gái này cho cậu. Từ Lăng chỉ có thể bên cạnh giúp đỡ bảo vệ chứ tuyệt đối không thể trở thành nam chủ nhân của Cung gia.

"Ừ, đi đi."

"Đi trước nha."

Hai chàng trai đi đến chỗ nhẹ vai Từ Lăng và Từ Toàn nói. Tuy rất muốn ở lại nghe cuộc nói chuyện giữa chủ tịch và chàng trai nhưng họ còn có việc quan trọng hơn phải làm. Ở đây có một mình Từ Toàn là đủ rồi, chắc chắn cậu ta sẽ chẳng để chủ tịch làm gì uy hiếp chàng trai. Thấy hai người bạn bước đi Đình Từ Toàn ừ ừ định nói gì đó, tay nắm vạt áo Duật Luân giữ lại.

"Chờ tớ đi với chứ."

"Cậu cứ ở đây trông chừng Từ Lăng nhé, bọn tớ đi nói chuyện với tiểu thư."

Đình Duật Luân ghé tai chàng trai thăm thì, vẻ mặt tỏ ra nghiêm trọng. Từ Toàn nhìn Từ Lăng, nhìn chủ tịch rồi nhìn hai chàng trai gật nhẹ đầu. Nhưng cả ba đều có biết lời nói đó đã bị một người nghe thấy, một người lúc này giờ chỉ mãi chăm chú ăn, Cung Hữu Khang. Thật ra ông luôn lắng nghe cuộc nói chuyện, tranh cãi của họ nhưng lại không lên tiếng chen ngang. Bởi vì ông biết vấn đề chủ yếu đề xuất phát từ ba mình và để giải quyết được chuyện này ông cần nói chuyện riêng với ba.

"Được hai cậu đi đi."

"Đi thì đi đi đừng có rề rà như con gái thế chứ."

Thấy ba chàng trai cứ đứng đó thăm thì, chốc chốc lại đưa mắt nhìn mình và Từ Lăng nên Cung chủ tịch mới lên tiếng. Điều ông bận tâm lúc này không phải là sự hành xử kì lạ của những chàng trai mà là sự ra đi của Từ Lăng. Ông rất muốn giữ cậu lại nhưng không biết nên giữ như thế nào. Từ Lăng vẫn đứng đó, khuôn mặt trầm lặng lơ đãng như đang toan tính điều gì đó. Bên cạnh anh Từ Toàn đứng đấy nhìn chăm chàng trai neho mà khó hiểu. Chẳng phải đêm qua anh ta nói sẽ không từ bỏ cô gái nhưng lúc này lại đòi ra đi. Phải chăng vì cuộc gặp riêng tối qua của chàng trai và Cung tiểu thư chăng? Họ đã đi đâu và nói những gì? Tại sao lại đi từ lúc hai, ba giờ sáng mà đến gần ngả trưa mới trở về? Và cô đã làm gì để Từ Lăng quyết định ra đi, từ bỏ Cung gia, từ bỏ tình yêu của anh.

"Chúng cháu cũng xin phép đi trước ạ."

Chàng trai cúi đầu lễ phép nói rồi bỏ đi mà không chờ đợi sự đồng ý của vị chủ tịch già. Thấy vậy Từ Toàn cũng vội cúi chào ông rồi nhanh chân rào bước đi theo chàng trai. Tuy có hơi lo lắng hành động này sẽ làm vị chủ tịch già khó chịu nhưng Từ Toàn không thể cứ đứng đó với ông và không quan tâm đến toan tính nào đó của những người bạn. Anh sẽ xin lỗi chủ tịch vào một dịp nào đó, chắc chắn thế. Còn bây giờ anh phải làm rõ bí mật giữa cô tiểu thư khó ưa và Đình Từ Lăng mới được.

"Tại sao ba cứ phải chia cắt tụi nó vậy? Chẳng lẽ ba muốn lặp lại nỗi đau như con một lần nữa sao? Không được bên cạnh người mình yêu quả thật là một cực hình, ba à..."

Đợi khi mọi người đã đi hết Cung Hữu Khang mới chậm chậm đưa mắt nhìn ba mà nói. Nét mặt ông đậm lại khi nhắc về một chuyện đã qua, một chuyện mà cả cuộc đời này ông không bao giờ quên được. Một nỗi đau của quá khứ nhưng vẫn tồn tại đến bây giờ và nó đang xây đến với con gái ông. Lơ đi câu nói của con trai người đàn ông vẫn chăm chú vào bữa ăn của mình. Tuy vậy ông bỗng thấy nhói đau khi nghe những lời con trai nói. Không được mềm lòng, không được nhún nhường. Ông đã tự nhủ bản thân mình như thế, điều đó quả thật rất khó khăn.

"Ba."

Đập mạnh tay xuống bàn Cung thiếu gia lớn tiếng gằn giọng thốt gọi ba. Khuôn mặt ông đỏ bừng, đôi chân mày chau lại để lộ những nếp nhăn. Lúc này

Cung Đại Vũ mới đặt chén đĩa xuống bàn, ngồi ngả lưng ra ghế khoan tay trước ngực nhìn con trai. Chính vì đồng ý cuộc hôn nhân không môn đăng hộ đối của Cung Hữu Khang và Hà Nguyệt Đình mà đã gây nên một bi kịch đã kéo dài suốt bao năm nay. Ông không thể để chuyện này tái diễn lại một lần nữa, không thể để cháu gái ông rơi vào bi kịch như con trai ông được nữa. Không bao giờ.

"Ta đã quyết định rồi con không cần nói thêm gì nữa, không ai có thể làm ta đổi ý đâu."

"Ba thật ích kỉ ... Vì ba, vì sự tham lam của Cung gia mà Đình Đình mới chết, con thật sự rất ghét, rất ghê tởm và tự hỏi tại sao mình lại là con cháu Cung gia chứ."

"Bốp."

Một âm thanh nhỏ nhưng lại đủ sức làm náo động cả không gian yên tĩnh ở nơi đây. Cung Hữu Khang tay ôm bên má bị đánh, mắt mở to nhìn nhìn người cha già đầy oán hận. Ba có thể đánh ông, mắng ông thậm chí là giết ông nhưng ông ấy không thể chia cắt tình yêu và mạng đau khổ đến cho con gái ông. Ông không cho phép điều đó xảy ra, ông phải ngăn cản. Đúng, phải ngăn cản bi kịch của ông tái diễn lại lần nữa.

"Con hãy thôi nói như thế đi, đúng là đồ bất hiếu, có lẽ tại ta đã quá nuông chiều nên mới làm con hư hỏng như thế. Sai lầm lớn nhất trong cuộc đời ta là chấp nhận cho con kết hôn với Hà Nguyệt Đình đó, con biết không?"

Nói rồi vị chủ tịch già giận dữ đứng dậy quay người bước đi, khuôn mặt âm trầm. Tuy nói như vậy nhưng đó không thật sự là suy nghĩ trong lòng ông. Ông rất mến Nguyệt Đình, rất hạnh phúc khi có đứa con dâu như thế. Nhưng ông không thể nói thật với con trai, ông không thể tạo thêm bất kì tia hi vọng nào đó cho tình yêu của cháu gái và Đình Từ Lăng. Trần gia không còn, Từ Lăng lấy tư cách gì để yêu cháu gái ông, đem đến hạnh phúc cho cháu gái ông bằng cách nào cơ chứ? Đúng là nực cười mà.

Không nói thêm gì nữa Cung thiếu gia lặng im nhìn theo bóng dáng đi xa dần. Nhìn ra khung cửa sổ đôi mắt xa xăm ánh lên tia buồn rầu lo lắng. Ông bắt đầu nhớ đến nụ cười khó hiểu lúc này của Từ Lăng, một vài câu hỏi thoáng qua đầu. Rốt cục giữa chàng trai và con gái ông đã xảy ra chuyện gì? Lời hẹn mà họ nhắc đến là gì? Càng suy nghĩ đầu óc ông càng rối, càng không tìm thấy câu trả lời. Những tia nắng gắt buổi trưa chiếu rọi xuống con đường Nguyễn Thị Định vắng vẻ, một vài dáng người qua lại vội vã. Chạm nhẹ tay vào khung cửa kính, ông khẽ nhíu mày để lộ một nụ cười rạn rờ khi nhớ đến một người của quá khứ, vợ ông, Hà Nguyệt Đình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chap 29

Rời khỏi phòng ăn cô gái chậm chậm bước đi dọc theo lối hành lang dài. Một vài tia nắng gắt lọt vào ngôi nhà qua những khung cửa kính cách li âm thanh. Mái tóc dài buông xoã tung hất nhẹ ra sau, bờ mi dài cong hếch lên để lộ đôi mắt nâu lạnh lùng sắc sảo. Tuy đã cố kìm nén cảm xúc nhưng trên khuôn mặt xinh đẹp ấy vẫn nở nụ cười rạn rờ. Thật kì lạ khi một người lúc nào cũng kiểm soát được nét mặt và tâm trạng của mình nhưng lúc này lại biểu hiện lộ liễu đến thế kia. Chẳng giống Như Băng tí nào, tình yêu quá là đáng sợ. Đôi khi nó còn đáng sợ hơn cả tử thần ấy chứ.

"Tiểu thư, đợi chúng tôi với."

Duyệt Luân gọi lớn, cô gái dừng bước xoay người nhìn họ đầy ngạc nhiên. Hai chàng trai chạy nhanh đến chỗ cô, khò người chống tay lên đầu gối thở dốc, mồ hôi nhễ nhại trên khuôn mặt. Một lát sau, khi đã dần lấy lại hơi thở đều đặn như bình thường, Từ Văn đứng thẳng người nhìn cô hỏi khẽ. Cái giọng trầm mang theo chút hương vị của người Bắc Ninh. Tuy lúc đầu hơi khó nghe nhưng quen nhau lâu, tiếp xúc nhiều riết rồi cũng quen. Dù gì cô ở đây cũng gần hơn ba tháng rồi mà với lại anh ta lại rất chơi thân với Từ Lăng không quen thì đúng là chuyện lạ.

"Cô định bỏ trốn cùng Từ Lăng sao? Không được đâu, chủ tịch nhất định sẽ cho người truy bắt hai người trở về đây ... Về cô thì tôi không lo rồi, con Từ Lăng chắc chắn sẽ bị phạt lắm đó. Tốt nhất cô nên từ bỏ ý nghĩ đó đi là vửa."

Hơi ngạc nhiên với câu hỏi cùng lời can ngăn của chàng trai cô gái vẫn mở to đôi mắt mà nhìn họ. Thấy thái độ của cô dường như đã làm chàng trai hiểu ra mình đang nói bậy. Đưa mắt nhìn sang Duyệt Luân, Từ Văn lặng đi, anh không biết phải tiếp tục cuộc nói chuyện này như thế nào. Làm bạn với Từ Văn đã mấy năm nay đáng lẽ anh phải hiểu tính cách của cậu ta chứ. Đúng là ngốc thật mà.

"Lời hẹn của hai người chẳng phải là bỏ trốn cùng nhau sao? Đừng có giả ngây ngô với chúng tôi nữa, cô không tin chúng tôi sao?"

Duyệt Luân chen vào tiếp tục câu nói dở dang của Từ Văn, đôi mắt nhìn chăm cô gái dò xét. Như hiểu được suy nghĩ của họ Như Băng che miệng cười phì rồi nói. Cái giọng nhỏ nhẹ nhưng con gió thổi lướt qua, cô luôn thế, luôn khiến Từ Văn phải choáng ngợp vì cô. Nhưng cô đâu muốn như thế, trái tim cô dù là trước đây hay bây giờ đều chỉ có một bóng hình duy nhất. Trần Hoàng Phong. Chỉ là tình yêu này có quá nhiều ngăn cách và thử thách, cô không biết mình có vượt qua được không, đành chỉ biết cố gắng hết sức mình thôi.

"Không có, nếu không biết rõ xin các người đừng nói bậy ... Nếu để ông nội tôi nghe thấy rồi hiểu lầm thì phiền đó."

"Phải đó, các cậu nên cân trọng lời nói của mình đấy."

Đúng lúc ấy Từ Lăng và Từ Toàn đi đến, chàng trai bước đến đứng bên cạnh nắm tay cô mỉm cười nhìn họ chen ngang. Hai người thể hiện tình yêu của mình trước những người bạn không một chút che giấu. Có lẽ vì lúc này ở đây không có Cung chủ tịch họ mới dám biểu lộ tình cảm của mình. Còn những người này, họ đều là bạn của Từ Lăng, anh tin họ sẽ không hại mình. Kể cả Từ Văn, vì anh biết anh ta đã thật lòng yêu mến Như Băng nhưng lại không muốn tranh giành với bạn bè. Nhất là khi người đó lại là Đình Từ Lăng.

"Này, hai người ..."

Từ Toàn trở mặt nhìn họ đầy ngạc nhiên miệng lắp bắp không nói thành lời. Dường như hiểu ra điều gì bờ mi Từ Văn sụp xuống miệng nở một nụ cười buồn. Duật Luân nhìn Từ Văn rồi nhìn tiểu thư và Từ Lăng bắt đầu cảm thấy lo lắng. Cậu biết Từ Văn thích Cung tiểu thư nhưng không muốn tranh đấu với Từ Lăng nên đã chôn chặt những cảm xúc đó vào tim. Cậu cũng biết tình cảm của Từ Lăng và tiểu thư không phải chỉ bắt đầu ngày một ngày hai mà nó đã tồn tại rất lâu rồi. Có thể là trước khi Từ Lăng đến đây, nhưng giữa hai người họ đã từng xảy ra chuyện gì? Tại sao khi mới gặp cô anh đã tỏ ra khó chịu, đề phòng? Hơn nữa khí chất phát ra từ cô gái chẳng bình thường chút, đôi khi nó sát khí đằng đằng. Rất đáng sợ.

"Vậy tại sao cậu đòi đi Hà Nội? Rốt cục hai người định làm gì hả?"

Không suy nghĩ nữa Từ Duật đưa mắt nhìn hai người họ dò hỏi, đôi mắt đầy nghi ngại. Từ Lăng nhìn sang Như Băng lặng trầm một lát rồi anh chậm rãi lên tiếng. Nếu như anh đã công khai mối quan hệ giữa mình và cô cho họ biết thì anh cũng không cần phải che giấu nguyên nhân mình đòi đi Hà Nội làm gì. Trong thời gian anh ở nơi xa xôi đó ba người họ có thể giúp anh chăm sóc, bảo vệ cô. Như thế chẳng phải rất tốt sao, ít nhất anh có thể yên tâm hơn khi không có mặt ở đây.

"Sau khi cô ấy lấy được thứ mình muốn chúng tôi sẽ rời khỏi đây, đi đến chân trời chỉ dành cho hai chúng tôi ... sẽ chẳng còn ai ngăn cản tình yêu của chúng tôi."

"Thứ cô muốn lấy là gì? Cô rốt cục là ai?"

"Luân ... Đình mà ..."

Trong thoáng chốc Duật Luân rút súng chìa thẳng vào cô, giọng lạnh lùng tiếp tục gặng hỏi. Từ Lăng và Từ Văn sững sờ thốt gọi tên hân khuôn mặt đầy nét lo âu. Còn Từ Toàn vẫn tiếp tục há hốc mồm nhìn họ đón nhận từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Bốn mắt mở to trừng nhìn nhau, hắt nhẹ mái tóc dài buông xoã ra sau cô gái tiến gần nóng sùng. Cô chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ quay lại bên anh, cũng chưa từng nghĩ sẽ có ngày phải có lời giải thích cho những người này hiểu. Phải, đúng là trước đây những điều đó cô không cần làm nhưng bây giờ đã khác rồi. Cô không thể vì mình mà khiến anh trở mặt với những người bạn sinh từ bao lâu nay của anh. Như thế là bất công với cả Từ Văn lẫn Từ Lăng. Cô không thể tiếp tục ích kỉ như thế.

"Tôi là sát thủ ... Tôi đến đây theo nhiệm vụ được giao."

Giọng nói lạnh lẽo vang lên đều đều như đang thách thức. Tất cả đều chết lặng nhìn cô, nét mặt đông cứng lại, môi mím chặt không để lộ cảm xúc của mình. Một vài kí ức đã ngủ quên bao lâu nay đang cố vùng dậy phá vỡ sự bình yên trong lòng họ. Nhất là Đình Từ Lăng và Đình Từ Văn. Những kí ức về cái chết của cha mẹ họ, đó là thứ mà họ không muốn nhớ nhất.

"Mục đích của cô là gì? Cô muốn lấy thứ gì của Cung gia?"

Từ Văn chen ngang, môi nhếch lên cười mỉa mai. Phải, anh đã yêu cô, yêu một sát thủ được phái đến để làm hại Cung gia. Cái thân phận của cô lại gọi cho anh nhớ về một quá khứ đã qua. Đêm hôm đó, một đêm mùa đông lạnh buốt, anh cùng đưa em gái bảy tuổi núp dưới gầm giường và tận mắt nhìn thấy ba, mẹ anh đổ gục xuống sàn nhà. Anh chỉ hận tại sao lúc đó mình không ra khỏi chỗ nấp để mà liều mạng với họ cơ chứ? Không thể làm thế, nếu anh cũng có kết cục như ba mẹ thì đứa bé gái tội nghiệp kia biết phải làm sao? Là Tam Từ Sát Thủ, họ đều đeo mặt nạ nên anh không thể nhận ra là ai. Nhưng chỉ ít anh biết mặt danh của họ qua cuộc chuyện trò sau khi ba mất. Chỉ hi vọng Như Băng không phải là một trong những kẻ sát nhân đó. Anh sẽ phải làm sao nếu cô đúng là những kẻ đó?

"Mặt danh của cô là gì?"

"Phượng Hoàng."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Chap 30

Tiếng cô gái nhẹ nhàng vang lên nhưng lại có nguồn sức mạnh đáng sợ làm chao đảo cả đất trời trước mặt Từ Văn. Tam Từ Sát Thủ - những kẻ giết người không có máu và nước mắt, những kẻ đáng sợ nhất trong thế giới sát thủ, Sói Xám đã chết, Hắc Long thì không rõ tung tích còn Phượng Hoàng giờ đây đang đứng trước mặt anh. Chỉ cần một bước chân thôi anh có thể giết cô ta trả thù cho ba mẹ và đứa em gái của mình. Nhưng đôi chân anh lại như bị đá chôn chặt mà không cách nào nhấc lên được. Khuôn mặt Từ Văn đông cứng, hai hàng nước mắt nóng hôi tuôn trào và lăn chậm trên gò má. Anh không biết mình phải làm gì, càng không biết phải đối với cô ra sao. Anh đã từng thề trước mộ ba mẹ nhất định sẽ giết Tam Từ Sát Thủ trả thù cho

họ. Nhưng điều đó thật khó khăn.

"Hai năm trước cô đã giết tổng giám đốc Bùi của công ti Thiên Phúc đúng không?"

Từ Văn tiếp tục dò hỏi, đôi mắt nhìn chăm cô ánh lên tia sáng đầy căm hận, máu trong ruột gan anh như đang sôi sùng sục. Hai bàn tay nắm chặt lại cô kìm nổi chế hận thù đang dâng cao đỉnh điểm trong lòng anh. Tự sâu thẳm trong trái tim anh thầm cầu nguyện những gì đang xảy ra chỉ là một giấc mơ. Phải, đây chỉ là cơn ác mộng đáng sợ nhưng thật tiếc đó chính là một sự thật không cách nào chối bỏ được. Từ Lăng, Duật Luân và cả Từ Toàn chết lặng nhìn chàng trai rồi nhìn cô gái ngỡ ngàng. Nếu Như Băng thật sự là hung thủ thì Bùi Tấn Bảo phải làm sao khi mà anh đã lỡ yêu cô thật sâu đậm? Cả Từ Lăng nữa, anh không thể vì chuyện này mà trở thành kẻ thù với Từ Văn được. Không thể nào, ông trời không thể đối xử quá tàn nhẫn như thế với Từ Văn, thật không công bằng tí nào.

"Phải."

Nhìn thẳng chàng trai Như Băng đáp lại, gương mặt dịu xuống, giọng nói lạt hẳn đi. Cô dường đã đoán được chuyện gì đang xảy ra, cô cũng đã biết được thân phận của Từ Văn. Cô bắt đầu cảm giác thấy mùi máu tanh lan toả trong không khí, cả thân người run nhẹ nhìn chàng trai chờ đợi. Cô rất sợ mùi vị này, sợ những sớm bình minh khi thức dậy với cái bộ đồ dính đầy máu. Chết cô không sợ nhưng nếu cô thật sự phải hết dưới tay Tấn Bảo thì Hoàng Phong biết phải làm sao? Nhưng cô đâu thể nói với họ tất cả những chuyện xảy ra đều do Sói Xám và Hắc Long làm được. Hơn nữa cô cũng không thể nói với anh rằng Bùi Ngọc Hân vẫn còn sống và đang ở nhà một người quen của cô. Nếu để Bạch Nhật và người của ba cô biết được chuyện này thì rắc rối to. Thôi thì cứ để mọi tội lỗi cho một mình cô gánh là được rồi.

"Là cô sao ? Tại sao lại là cô? Tại sao? Tại sao hả ... ba mẹ tôi đều là những người vô tội mà, tại sao lại giết họ, tại sao vậy hả?"

"Xin lỗi, tất cả đều vì nhiệm vụ thôi."

Cô gái nói, chàng trai mở to mắt trừng nhìn cô nỗi căm hận ngày càng đáng sợ hơn. Chính câu trả lời đó của cô đã làm chàng trai mất hết kiên nhẫn, lí trí dường như đã bị che lấp bởi một màu đen. Thật đáng sợ khi cô lạnh lùng ra tay giết bao nhiêu người chỉ vì hai từ nhiệm vụ.

"Không, Từ Văn ... Đừng mà, tôi xin cậu ..."

Trong thoáng chốc chàng trai giật lấy khẩu súng trong tay Duật Luân chĩa vào cô gái toan bóp cò. Từ Lăng hoảng hốt vừa la lên vừa nắm khuỷu tay cô gái kéo ra phía sau mình. Thấy vậy Duật Luân và Từ Toàn hoảng hốt chạy đến nắm cổ tay Từ Văn giữ lại lớn tiếng. Họ cũng giống như Từ Văn lúc này, đều rất muốn tự tay giết Như Băng nhưng tuyệt đối không vì thế mà làm liên lụy tới Từ Lăng. Hơn nữa tình cảm mà Từ Văn dành cho gái sâu nặng như vậy nếu để anh tự tay giết cô thì thật tàn nhẫn. Chắc chắn khi đó chàng trai sẽ suốt đời sống trong sự đau khổ, trách móc bản thân. Họ nhất định không thể để bị kịch này xảy ra với hai người bạn được.

"Cậu điên hả? Đến cả Từ Lăng mà cậu cũng muốn giết hả? Bình tĩnh chút đi."

"Tránh ra."

Đẩy hai người họ ra chàng trai gào lên, khuôn mặt nhợt nhạt trong nước mắt, trái tim như bị xé thành trăm ngàn mảnh nhỏ. Nắm tay Từ Lăng kéo sang một bên Như Băng đi đến nắm lấy bàn tay cầm súng của Từ Văn đặt lên giữa trán mình. Nhìn anh bằng đôi mắt nâu u buồn, giọng cô khe khẽ vang lên như cơn gió lướt qua. Cô luôn cảm thấy mình có lỗi với Bùi Tấn Bảo, xem như đây là dịp cô trả nợ cho anh và cả Từ Lăng nữa.

"Tôi nợ anh một mạng, Bùi Tấn Bảo. Nếu làm như thế mà làm người ngoài sự hận thù trong lòng anh thì hãy ra tay đi ... Dù phải chết dưới tay anh tôi cũng sẽ vui vẻ chấp nhận và không một lời oán trách."

Nói rồi Như Băng từ từ nhắm nghiền mắt lại chờ đợi, khuôn mặt lạnh lùng thường ngày bỗng thanh thản lạ kì. Chưa bao giờ cô ại có cảm giác nhẹ nhõm, bình an như thế này. Chẳng còn gì vui sướng hơn việc kể từ đây bàn tay cô không phải nhuộm đầy máu tươi của những người vô tội nữa. Phải cảm ơn Bùi Tấn Bảo đã giải thoát cho cô khỏi cuộc sống địa ngục này.

"Cô tưởng tôi không dám ra tay với cô sao? Ba, ba hãy xem con trả thù cho ba đây."

"Không, Từ Văn ... Đừng mà ..."

Từ Văn lại lớn tiếng gào lên, tay nắm chặt khẩu súng và lại toan bóp cò lần nữa. Nhưng ...

"Xin cậu tha cho nó."

Cung Hữu Khang bất ngờ xuất hiện nắm lấy họng súng ghì lại hạ giọng van xin. Nhưng cái khí chất cao quý phát ra từ người cậu lại làm những người có mặt ở đây phải nể sợ. Từ Văn ngỡ ngàng nhìn ông rồi mỉm cười mỉa mai mà nói, từng lời từng chữ như mũi dao sắc nhọn đâm thẳng vào tim ông. Có những việc sự thật họ không biết nhưng ông không thể cho họ biết rõ thân thế của cô. Ông không muốn con gái mình bị lôi kéo vào những cuộc chiến vô nghĩa của Cung gia.

"Cô ta không phải con gái ngài, cô ta đến để hại ngài hại Cung gia đó thiếu gia à. Ngài không cần phải bảo vệ loại người như cô ta đâu."

"Ta biết, hơn nữa ta còn biết mình nợ nó rất nhiều, ta không thể để cậu làm hại nó. Cậu có thể giết ta nhưng ta tuyệt đối không cho phép cậu ra tay làm tổn thương nó, dù chỉ là một sợi tóc thôi cũng không được."

Cung thiếu gia nhìn sang con gái rồi nhìn chàng trai nói, khuôn mặt đầy khắc khổ. Như Băng mở mắt nhìn ông đầy biết ơn nhưng thật tiếc cô không phải con gái ruột của ông. Tuy nhiên nếu được lựa chọn lại cha mẹ cô vẫn muốn làm con gái của Hà Vĩnh Tường một lần nữa.

"Cung thiếu gia đây là ân oán của chúng tôi xin ông đừng chen vào. Từ Văn nói đúng, tôi không phải con gái ông ... Ông không cần làm bất kì điều gì vì tôi đâu."

Cô gái nói, khuôn mặt đành lại không mang theo bất cứ cảm xúc nào. Không nhìn cô gái Cung Hữu Khang nói, miệng nở nụ cười chua xót, tâm can dần xé đau đớn.

"Một ngày là cha con, cả đời vẫn mãi là cha con. Từ Lăng, Từ Toàn, Duật Luân các cậu mau đưa con bé rời khỏi đây đi."

"Không ..."

"Dạ."

Người đàn ông nói, Từ Văn sẵn đến giữ cô lại nhưng bị Cung thiếu gia giữ chặt. Đợi họ đi khỏi ông mới buông Từ Văn ra đi đến gần cửa sổ nhìn xa xăm nói. Cái giọng khàn đục vang lên một cách mơ màng như đang nhớ đến một chuyện gì đấy. Một câu chuyện buồn liên quan đến Hà Nguyệt Đình.

"Phượng Hoàng là con gái ta, là con gái ruột bị thất lạc của ta."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Chap 31

Rời khỏi dãy hành lang dài, bốn người chậm chậm bước đi dạo quanh sân trước của ngôi biệt thự, ai cũng chìm trong thế giới của riêng mình. Nhưng cả ba chàng trai đều dồn ánh mắt nhìn cô gái, tâm trí lại nghĩ đến Đình Từ Văn, đến những nỗi đau anh đang phải chịu đựng. Từ Văn thật đáng thương, anh đã trót yêu đúng người có mối thù giết cha mẹ với mình. Tất cả đều xót xa, đều đau đớn thay cho chàng trai và muốn tìm cách xoa dịu cho anh. Nhưng phải làm sao khi anh lại yêu đúng người có mối thù sâu nặng với anh? Đó quả thực là một điều thật khó khăn.

"Từ Lăng, anh đi chuẩn bị đồ trước đi em có chuyện muốn nói riêng với Từ Toàn và Duật Luân."

Như Băng bỗng nhiên lên tiếng cắt ngang dòng suy tư của những người có mặt ở đây. Họ nhìn chằm cô chờ đợi một sự giải thích, chàng trai gật nhẹ đầu rồi quay lưng đi vào trong nhà. Bất chợt anh dừng bước quay lại nhìn họ với nét mặt đầy lo lắng, trầm lặng trong giây lát rồi anh lại bước đi tiếp. Không khí nơi đây chùng xuống một cách ngột ngạt đến khó thở. Nó còn hơn cả khi cô đứng đối mặt với ba và chờ đợi hình phạt cho những lần phạm sai lầm.

"Cô muốn nói gì? Nói đi."

Đợi lúc Từ Lăng đã đi xa rồi nhưng cô gái vẫn lặng thinh, Duật Luân mới lên tiếng hỏi. Như Băng đưa mắt nhìn họ rồi bờ mi sụp xuống nhìn những cánh hoa giấy nhẹ nhàng rơi xuống đất. Vẫn im lặng nhìn họ mãi đến một lúc thật lâu cô mới chậm chậm lên tiếng. Khuôn mặt xịu xuống, toát lên vẻ khao khát tự do, khao khát bên cạnh người mình yêu thương. Trước đây cô luôn nghĩ đó là một điều thật xa vời nhưng hôm nay cô tin mình sẽ đợi được ngày đó. Nhất là khi ba đã hứa sau khi hoàn thành nhiệm vụ này ba sẽ cho cô rời khỏi tổ chức và ra đi cùng tình yêu của mình. Dẫu luôn cảm thấy có lỗi với ba nhưng cô không thể tiếp tục ở đây và giết người theo nhiệm vụ được nữa.

"Tôi biết các người lúc này chắc hẳn rất ghét tôi nhưng xin đừng cản trở tôi hoàn thành nhiệm vụ."

"Khốn kiếp, chẳng lẽ cô bảo chúng tôi cứ đứng im trơ mắt nhìn cô làm hại Cung gia hả? Tôi không làm được."

Duật Luân nói, trong mắt ánh lên tia giận dữ nhưng rồi anh bỗng khựng lại. Khuôn mặt xinh đẹp ấy đành lại, bờ mi cong hất lên, đôi mắt nâu bắt đầu vẫn đục. Cô nhìn xoáy sâu họ, không để lộ bất kì cảm xúc hay suy nghĩ nào, chỉ đơn giản như đang đe dọa họ. Đi đến gần giàn cây hoa giấy đôi mắt xa xăm chìm trong thế giới nào đó, hồi lâu cô gái mới lên tiếng. Cái giọng trầm bổng như chuỗi âm thanh của chốn địa ngục sâu thẳm và tăm tối. Cô lúc này chẳng giống một sát thủ tí nào, phải nói cô rất giống một cô gái mười bảy mười tám tuổi mơ mộng, đa cảm thì đúng hơn. Chính điều đó đã làm anh không thể tiếp tục lớn tiếng trách móc cô được nữa.

"Tôi không muốn hại họ, tôi chỉ cần một thứ duy nhất ... Xin hãy giúp tôi."

"Cô thật tham lam."

Trùng trùng nhìn cô gái Duật Luân bực dọc nói, đôi chân mày rậm chau lại khiến anh trông chừng chặc hơn rất nhiều. Thấy anh bỏ đi Từ Lăng vốn lặng im theo dõi cuộc trò chuyện từ nãy giờ cũng vội vàng rào bước theo sau. Cô gái xoay nhìn anh lớn tiếng nói, một chút van xin nhưng lại có đôi chút uy quyền như một mệnh lệnh. Ngoài việc đó ra cô không biết mình phải làm gì họ mới đồng ý giúp cô. Thôi thì chỉ đành cố gắng hết sức, may ra cơ hội sẽ đến với cô thì sao.

"Đây là cơ hội duy nhất cho tôi rời khỏi tổ chức ... là cơ hội để tôi cùng Phong được ở bên nhau, xin hãy giúp tôi."

Hai chàng trai dừng bước ngoảnh đầu nhìn cô trầm mặt suy nghĩ, nét mặt đăm chiêu ấy càng làm cô gái thêm phần lo sợ. Nếu hai người họ không những không giúp mà còn phơi bày thân phận thật của cô trước mặt Cung chủ tịch thì cô biết phải làm sao? Cô không thể để nhiệm vụ lần này thất bại được, nếu không cô sẽ mãi mãi không được rời khỏi tổ chức nữa. Và cả tình yêu giữa cô với Từ Lăng biết phải làm sao? Cô không thể rời xa anh. Không thể nào.

"Cô thật sự yêu Từ Lăng như thế sao? Cô có thể từ bỏ tất cả vì cậu ấy sao? Kể cả mạng sống sao?"

Một câu hỏi bất ngờ vang lên chen ngang cuộc nói chuyện của ba người họ. Đưa mắt nhìn kẻ mới đến cô gái im bất động, cả thân người run lên nhẹ nhẹ, đầu óc bắt đầu trống rỗng. Nỗi lo sợ trong lòng cô bỗng dâng cao đột ngột, cô chậm rãi nói, giọng hơi ngắt quãng. Từ Toàn và Duật Luân nhìn hai người họ lòng dấy lên một nỗi lo lắng. Anh không muốn nhìn thấy Từ Văn chính tay làm hại cô gái rồi đẩy cả anh và Từ Lăng vào chốn đau khổ của sự xa cách. Thật sự mà nói họ đã chịu rất nhiều tổn thương, mất mát nên tất nhiên anh không muốn nhìn thấy họ tiếp tục như thế nữa. Nhưng anh phải làm sao mới có thể giúp họ giải quyết mớ lộn xộn này đây?

"Phải."

"Được tôi sẽ giúp cô."

Từ Văn nói, cô mở to đôi mắt nhìn anh đầy ngỡ ngàng, thật khó tin khi anh đồng ý giúp cô. Vậy còn mối hận thù giữa cô và anh thì sao, chẳng lẽ anh định bỏ qua hết tất cả những điều ấy sao? Nếu như thế thật thì cô có lỗi với anh rất nhiều, phải làm sao cô mới có thể bù đắp những tổn thương mình đã gây ra cho anh đây?

"Anh thật sự có thể tha thứ cho tôi sao?"

Như Băng ngập ngừng hỏi, nét mặt thoáng nét vui mừng. Từ Văn lặng người không đáp lại, đôi mắt nhìn cô một cách kì lạ. Anh không thể không tha thứ cho cô, cho đứa con duy nhất của Cung thiếu gia, người thừa kế duy nhất của Cung gia. Với lại tự sâu thẳm trong thâm tâm anh luôn cố gắng tìm cho mình một lí do để tha thứ cho cô.

"Không, chỉ cần cô đừng bao giờ làm tổn thương Từ Văn là được."

"Tất nhiên rồi, tôi rất yêu anh ấy thì làm sao có thể làm hại cô ấy được. Anh yên tâm đi."

Cô gái nói, môi nhếch lên để lộ một nụ cười rạng rỡ hiếm thấy. Trước giờ ngoài việc được yêu, được bên cạnh Từ Văn thì chẳng có điều gì khác khiến cô vui như chuyện này. Từ Toàn và Duật Luân đưa mắt nhìn nhau mỉm cười rồi đi đến khoát vai chàng trai lên tiếng chen ngang.

"Cô muốn chúng tôi giúp như thế nào?"

"Hãy ở bên cạnh bảo vệ Phong giúp tôi, tôi rất sợ sẽ có người ra tay với anh ấy."

Cô gái nói, khuôn mặt đánh lại mọi cảm xúc đều biến mất. Người khiến cô lo sợ nhất chính là Cung chủ tịch, Bạch Nhật và vị ông chủ giấu mặt kia. Nhưng nếu có ba người họ đi theo bảo vệ Từ Lăng thì cô có thể yên tâm nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ được giao để rồi sau đó cùng anh cao chạy xa bay. Tuy ngày đó vẫn chưa đến nhưng cô vẫn rất mong đợi, vẫn rất cảm thấy hạnh phúc. Phải, chính là thế.

"Như thế này đi, tôi và Toàn ở lại giúp cô còn Văn đi với Phong, tôi sắp xếp như thế được chứ?"

"Nhưng mà ..."

Nghe Duật Luân sắp xếp như vậy cô định lên tiếng từ chối nhưng lại một lần nữa bị Từ Văn chen ngang. Anh biết cô đã quen với cuộc sống tự lo nhưng đề phòng khi có chuyện ngoài ý muốn xảy ra hai người bạn ở bên cạnh giúp đỡ cô. Ngoài ra họ có thể trông chừng và ngăn cản khi cô có ý muốn làm hại những người trong Cung gia.

"Được rồi cứ quyết định như thế đi, cô không cần phải nói thêm gì đâu."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Chap 32

Ngôi biệt thự lúc này trở nên vắng vẻ kì lạ, chỉ còn mỗi bốn chàng trai và mấy người làm. Như Băng đã cùng Cung chủ tịch ra ngoài gặp một vài đối tác của công ti Vương Thịnh. Xem ra ông ta thật sự muốn để đứa cháu gái này thừa kế khoản gia tài kếch xù của Cung gia. Điều đó làm chàng trai vừa vui mừng lại vừa lo sợ hơn trước rất nhiều. Anh mừng vì ông cháu Cung chủ tịch trở nên thân thiết và gần gũi. Nhưng anh cũng sợ sau khi biết rõ thân phận thật sự của mình cô sẽ rời xa anh, sẽ quay trở về bên cạnh ông nội cô. Càng nghĩ anh lại càng không muốn đi Hà Nội một chút nào. Nhưng anh phải đi

bởi vì đây là ước hẹn của hai người anh không thể làm trái.

"Đang nghĩ gì thế?"

Ba chàng trai đi đến vỗ nhẹ lên vai chàng trai rồi ngồi xuống cạnh anh. Duật Luân lên tiếng hỏi đầu tiên, đôi mắt nhìn xa xăm ra bên ngoài con đường Nguyễn Thị Định vắng vẻ. Cái cảnh trong nhà đã tĩnh lặng còn bên ngoài thì điều hiu làm cho cả không gian trở nên cô tịch. Chỉ có duy nhất một mình Đình Từ Toàn nhìn chăm anh, nét mặt trầm ngâm. Một vài nỗi lo chợt thoáng và đầu, anh bắt đầu bận tâm đến những chuyện không liên quan đến mình chút nào. Nhưng chuyện này lại liên quan trực tiếp đến Từ Lăng và Từ Văn. Như Băng có đáng để cả hai người bạn này của anh phải sống trong sự đau khổ, dằn vặt như thế không? Chỉ những người trong cuộc mới thấu hiểu được điều đó và chỉ những người ngoài cuộc mới đủ sáng suốt để nhìn nhận sự việc một cách khách quan nhất.

"Có làm gì đâu, chán quá ngồi không chơi thôi."

Từ Lăng cúi đầu mỉm cười đáp lại, chẳng buồn nhìn những người bạn lấy một cái. Anh không biết có nên nói những băn khoăn trong lòng mình cho ba người họ biết không. Không được, đây là bí mật mà Cung thiếu gia đã yêu cầu anh không được cho bất kì ai biết chuyện này. Với lại giữa họ và Như Băng có chút vấn đề, nếu biết nỗi lo sợ trong lòng anh họ nhất định sẽ tìm cách chia cắt hai người để giải thoát cho anh khỏi nỗi khổ của lưới tình. Anh không muốn, không muốn mất cô, không muốn bị chính những người bạn thân như anh em ruột thịt này chia cắt. Nhưng anh thật sự không biết phải làm gì ngoài việc tỏ rõ tình yêu anh dành cho Như Băng.

"Đang nhớ tiểu thư đúng không?"

Từ Văn đưa mắt nhìn sang chàng trai gần hời, vẻ mặt vui vẻ, tươi tắn chẳng giống như anh vừa trải qua cuộc tranh đấu nội tâm khốc liệt tí nào cả. Anh rất vui khi có thể tìm ra một lí do để không phải hận cô, không phải tự tay mình giết cô. Tuy không được ở bên cô nhưng chỉ cần mỗi ngày được nhìn thấy nụ cười của cô thì anh đã mãn nguyện lắm rồi. Hơn nữa người mang đến cho cô nhiều niềm hạnh phúc trong cuộc sống lại là Từ Lăng, một người bạn vô cùng thân thiết với anh. Như vậy anh từ bỏ mối tình này là một lựa hoàn toàn đúng, ang chẳng còn gì để mà hối hận nữa.

"Cậu nhiều chuyện thật đó, nói gì thì nói chứ sao cứ nói đúng tim đen của cậu ấy vậy."

"Này mấy cậu định bắt tay nhau ăn hiếp tớ đây à? Từ Toàn, cậu nói một câu công bằng cho tớ đi."

Duật Luân nói rồi cả cậu ta và Từ Văn bật cười thành tiếng sáng khoái khi chọc quê được thằng bạn. Từ Lăng đưa mắt nhìn sang Đình Từ Toàn nói với mong đợi tìm được sự giúp đỡ của tên bạn còn lại. Nhưng rồi ba người im bất đi khi nhìn thấy vẻ mặt ưu tư của chàng trai. Nhìn hai người bạn phân vân một lát, Từ Lăng mới chậm rãi lên tiếng hỏi Từ Toàn. Anh chưa từng thấy Từ Toàn như thế, trông thật chừng chạc lắm sao nhưng cũng rất xa lạ.

"Cậu làm sao thế?"

"Không biết nữa, có thật cậu không thể sống mà không có cô ta bên cạnh không?"

Chàng trai hỏi, Từ Văn và Duật Luân nhìn nhau còn Từ Lăng lặng đi. Anh hiểu để tha thứ cho những sai lầm mà cô gái đã gây ra thật sự rất khó khăn. Nhưng bây giờ cô gái đã thay đổi rất nhiều, anh mong những người bạn của mình sẽ cho cô cơ hội để làm lại từ đầu. Cũng như cho cô và anh cơ hội được ở bên nhau, được hoàn thành câu chuyện cổ tích của riêng họ. Chàng trai đáp lại, giọng trầm lắng vang lên tuy nhỏ nhưng vẫn đủ nghe, đầu đó trong giọng nói ấy lại tỏ rõ sự kiên định của anh.

"Ừ, nếu thật sự phải mất cô ấy thì tớ thà chết còn hơn."

Nghe chàng trai nói những người có mặt lặng đi. Câu nói đó của anh cũng chính là câu nói mà bấy lâu nay Từ Văn luôn muốn lớn tiếng nói với tất cả mọi người. Nhưng thật tiếc là không được vì anh sẽ mãi mãi chẳng bao giờ có được tình yêu của Như Băng. Huống hồ đối với cô gái anh chỉ là một người bạn không hơn không kém. Tuy rất buồn về điều đó nhưng anh vẫn vui vẻ chúc phúc cho hai người họ. Như thế lại làm anh cảm thấy thanh thản hơn rất nhiều.

"Cậu làm sao vậy?"

Duật Luân vỗ nhẹ lên vai chàng trai hỏi, anh không quen với cái vẻ mặt này của Từ Toàn tí nào. Dù gì tất cả họ đều yêu thích một Từ Toàn năng động, đôi lúc có chút điên khùng của trẻ con của trước đây hơn. Chàng trai lắc nhẹ đầu chậm rãi nói, hai bàn tay lồng vào nhau kim chế sự lo sợ trong lòng anh. Ánh mắt nhìn ra bầu trời xa xôi, trong lòng Từ Toàn không ngừng dâng lên bất an. Anh không phải lo sợ cho bản thân mình mà đang lo lắng cho tình yêu của Từ Lăng và sự an toàn của tất cả những người thuộc Cung gia. Làm sao mà Từ Lăng có thể hiểu được nỗi lo trong lòng anh khi mà anh ta đang mãi chìm trong cái thế giới tình yêu hết sức đẹp đẽ của anh.

"Tớ thật sự rất lo, lo rằng cô ta trở lại bên cạnh cậu vì mục đích nào đó giống như cô ta đang tìm cách tiếp cận chủ tịch vậy."

"Không có đâu, tớ tin cô ấy mà. Nếu hoàn thành vụ lần này thì sau này cô ấy không cần phải giết bất kì ai theo mệnh lệnh nữa."

"Cậu có chắc rằng cô ấy sẽ không giết người nữa không? Cậu đừng quên câu 'Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời', giết người đã ăn sâu vào máu cô ta, khó bỏ lắm."

Từ Toàn tiếp tục nói, chàng trai một lần nữa rơi vào im lặng. Nói thật ngay cả anh cũng không thể chắc chắn cô có thể từ bỏ người cha đáng kính của mình, tổ chức của mình, thói quen của mình để cùng anh sống một cuộc sống giản dị và bình yên. Nhưng anh tin Như Băng, tin cô không phải là loại người không máu và nước mắt. Anh nhất định sẽ tìm cách để cô cùng ba người bạn hiểu và đón nhận cô. Nhưng rồi một giọng nói chen ngang, bốn

chàng trai giắt nãy mình đưa mắt nhìn làm bốn chàng trai không biết phải nói gì mới phải.

"Đã là một sát thủ, một kẻ người thì bản chất đó đã ngấm vào máu. Cô sẽ không vì người từ bỏ tất cả đâu."

"Đăng Tuấn Long, anh đến đây làm gì? Nơi này không hoan nghênh anh ... mời về cho."

Từ Toàn nói, khuôn mặt chau lại tỏ rõ thái độ ghét bỏ ra mặt. Bạch Nhật nhìn, lướt tất cả họ quan sát thật kĩ rồi anh đi đến bên ghế sofa ngồi xuống, anh chân vắt thẳng lên bàn. Anh không trả lời mà cứ ngồi như thế nhìn họ, khuôn mặt ngạo mạn như đang thách thức. Tất cả họ chỉ mãi mê cãi nhau mà không biết bên trên lan can tầng hai có một gã đàn ông đang lặng lẽ quan sát hơn với khuôn mặt đầy sát khí.

"Anh tới đây làm gì?"

Đặt tay lên vai trái của Từ Toàn, Từ Lăng lắc nhẹ đầu ra hiệu cho người bạn này không được manh động. Rồi anh tiến lại gần tình địch chậm rãi hỏi, cái vẻ điềm tĩnh của anh như đang dần áp chế sự ngạo mạn thái quá của Bạch Nhật. Gượng nhếch môi cười, Bạch Nhật đứng dậy đi đến chỗ anh ghé tai thầm thì đe dọa.

"Tôi đến để cho anh biết Như Băng sẽ không bao giờ thuộc về anh."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Chap 33

Không khí trong ngôi biệt thự lúc này thật nặng nề và căng thẳng kì lạ. Đình Từ Lăng mở to mắt trừng nhìn Bạch Nhật nhưng đáp lại chỉ là một nụ cười ngạo mạn, đắc thắng của anh ta. Tuy anh không muốn thừa nhận điều anh ta nói là sự thật nhưng từ sâu thẳm trong thâm tâm anh luôn lo sợ về điều đó. Ba người bạn nhìn anh lo lắng, họ thật sự rất muốn biết hai chàng trai đang nói gì với nhau. Và tại sao những biểu hiện trên khuôn mặt anh lại trở nên trông khó coi đến thế kia? Nhưng đây là chuyện riêng của hai người họ thì ba người các anh có thể chen vào chứ. Cứ để hai người họ giải quyết với nhau khi nào thật sự cần thiết các anh mới ra mặt giúp đỡ. Như thế là công bằng cho cả hai người, công bằng cho sự chọn lựa cả cô gái. Ít nhất sau này khi nghĩ lại những chuyện này họ sẽ chẳng còn gì để mà hối hận nữa.

"Tránh xa cậu ấy ra."

Không kiên nhẫn chờ đợi họ nói chuyện riêng được nữa Đình Từ Toàn sấn đến đẩy mạnh Bạch Nhật ra lớn tiếng nói. Đối với anh Từ Lăng không những là một người bạn thân mà còn là người anh em ruột thịt trong gia đình. Chính vì vậy anh không cho phép bất cứ ai làm hại chàng trai, nhất là Đăng Tuấn Long. Anh thật sự rất sợ những lời nói của gã đáng ghét ấy sẽ làm tổn thương bạn mình. Từ Toàn liên tục lên tiếng xua đuổi chàng trai, trong lòng nóng ran như đang có ngọn lửa thiêu đốt. Anh không thể cứ đứng im đó nhìn sắc mặt tối sầm lại theo từng câu nói của Đăng Tuấn Long. Lũ cậu chủ, thiếu gia nhà giàu chỉ giỏi lăng mạ và làm người khác thêm phần khó chịu mà thôi.

"Anh về đi nơi này không hoan nghênh anh."

"Đình Từ Toàn, cậu có nhầm lẫn không đấy. Tôi là cháu rể tương lai của Cung gia các cậu lấy quyền gì mà xua đuổi tôi?"

Bạch Nhật bình thần ngồi xuống ghế nhìn họ nói với cái vẻ khinh thường. Chính thái độ ngạo mạn này của anh đã làm những chàng trai càng thêm ghét anh. Không để tất cả họ có cơ hội đáp lại, Bạch Nhật nói tiếp, đôi mắt nhìn xoáy sâu như đang đẩy họ xuống vực thẳm tối tăm. Chính câu nói của anh đã nhắc nhở cho họ nhớ về thân phận của mình, về những điều lớn lao mà chủ tịch đã làm cho họ. Không có chủ tịch thì cả bốn người họ đã không thể có cuộc sống đầy đủ, nhàn hạ như ngày hôm nay. Vậy mà Từ Lăng lại ích kỉ cướp mất đứa cháu gái duy nhất của ông, người thừa kế của Cung gia. Nhưng cậu thật sự chẳng còn cách nào khác bởi vì cậu quá yêu Như Băng và không thể để mất cô được. Và anh tin chắc cô cũng có suy nghĩ giống mình, cũng không muốn từ bỏ mối tình này. Cả anh và cô đều muốn trân trọng, bảo vệ tình yêu của mình dù phải hi sinh cả mạng sống họ cũng cam lòng chấp nhận. Chỉ cần được ở bên nhau, cùng sống những tháng ngày bình yên là quá đủ.

"Các người chỉ là kẻ gặp nạn được Cung chủ tịch cứu mang thôi. Nói dễ nghe thì các người là bốn vị thiếu gia của căn nhà này còn nói thật ra thì các người chỉ là những con chó trung thành mà thôi. Tốt nhất nên yên phận đi là vừa."

"Đăng Tuấn Long, anh nói gì há?"

Từ Toàn điên tiết lên sấn đến túm chặt cổ áo Bạch Nhật toan vung tay đập, mặt đỏ bừng vì giận. Nhưng rất nhanh chóng một bàn tay nắm chặt cổ tay anh ghì giữ lại. Nhìn kẻ vừa đến ba chàng trai lễ phép cúi chào, riêng Từ Toàn vẫn nắm chặt cổ áo Bạch Nhật không chịu buông. Anh biết người vừa đến nhất định sẽ rất không hài lòng về hành động này của mình nhưng Đăng Tuấn Long quả thật rất quá đáng. Anh không thể bỏ qua cho hắn ta được, phải dạy cho hắn một bài học nhớ đời. Nhìn Cung thiếu gia cả cậ và Bạch Nhật cùng lên tiếng thốt gọi như một lời chào. Nhưng về mặt vị thiếu gia họ Cung cũng chẳng tí chút nào là để ý đến lời chào hỏi của hai chàng trai trẻ. Ông hạ giọng nói, cái giọng trầm đục của những kẻ ít nói suốt một quãng thời gian khá dài.

"Thiếu gia."

"Cậu chủ Cung, xin chào ông."

"Thả tay ra."

Cung thiếu gia háng giọng nói, khuôn mặt nghiêm nghị giống y hệt vị chủ tịch già. Dù không muốn buông tay nhưng anh không thể không buông, không thể không nghe theo mệnh lệnh của Cung thiếu gia. Đợi chàng trai buông tay, vị thiếu gia mới chậm rãi nói tiếp. Tuy không thể để những chàng trai này gây tổn hại đến hắn nhưng không có nghĩa là ông cũng không được làm gì hắn. Dù gì ông cũng là ba của Thiên Tinh, là cậu chủ của Cung gia, không thể để một gã tầm thường như Đặng Tuấn Long coi thường được. Nhất là trước mặt đứa con rể tương lai do chính ông thừa nhận là Đinh Tử Văn, hay nói đúng hơn là Trần Hoàng Phong.

"Đặng Tuấn Long, sau này mong cậu ăn nói cho cẩn thận. Bốn thiếu gia họ Đinh cũng như bốn trụ cột chính của Cung gia. Họ là chủ không phải kẻ làm, còn cậu hiện tại vẫn chỉ là người ngoài. Đừng tưởng nhà này không có ba tôi thì cậu được làm chủ nhé, vẫn còn vị thiếu gia là tôi đây."

Từng lời ông vang lên rất nhẹ nhàng nhưng lại làm chàng trai chết lặng. Xem ra vị Cung thiếu gia này không dễ đối phó như anh đã nghĩ. Vị thiếu gia diên diên, khùng khùng chỉ mãi chìm trong nỗi đau mất vợ thật thâm sâu khó lường. Nhưng thật nực cười, Như Băng không phải con gái ruột của ông ta, cô chỉ là kẻ giả mạo, là kẻ đến để làm hại Cung gia. Vậy mà họ cứ ra vẻ ta đây là người thân của cô, đúng là lũ ngốc mà. Cứ kiểu này hai người sẽ nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ và rời khỏi đây. Chỉ cần rời khỏi Cung gia, rời xa Trần Hoàng Phong thì anh tin một ngày nào đó Như Băng sẽ mở lòng với anh, đó nhận anh bằng cả trái tim. Nhưng ngày đó thật xa vời, có lẽ anh sẽ chẳng bao giờ có ngày đó.

"Những gì tôi nói đều là sự thật, dù chú có nói gì đi nữa thì cháu vẫn là chồng tương lai của Thiên Tinh còn bốn người bọn họ chỉ là kẻ ở cho Cung gia."

Bạch Nhật tiếp tục nói những lời khích bốn chàng trai. Từ Toàn lại lao tới định đánh anh ta nhưng rồi anh khựng lại. Vị thiếu gia vốn điềm tĩnh trước mọi việc bất ngờ bước nhanh đến, chộp cổ Bạch Nhật bóp chặt. Đôi mắt ông vẫn đục như đang đe dọa chàng trai trẻ. Ông gằn giọng nói, tỏ rõ uy quyền một kẻ cao quý của Cung gia. Cậu nói của Bạch Nhật như đang chia thắng vào bốn chàng trai, vào những cánh tay đắc lực của Cung gia. Ông tuyệt đối không bao giờ tha thứ cho hành động này của Đặng Tuấn Long.

"Tôi không muốn nghe lại những lời như thế này, cậu nên biết chừng mực."

Bị người đàn ông bóp chặt cổ, theo bản lĩnh của một sát thủ anh nhanh chóng nắm chặt cổ tay anh ghì lại. Lần đầu tiên trong suốt khoảng thời gian làm sát thủ chưa có một kẻ nào dám có hành động như thế với anh. Nhưng rồi anh lặng người khi vô tình nhìn thấy một vết sẹo dài trên mu bàn tay trái của ông ta. Một vết sẹo anh đã từng trông thấy và rất có ấn tượng.

"Đi thôi."

Buông tay khỏi cổ Bạch Nhật ông quay người nhìn những chàng trai họ Đinh nói rồi bỏ đi. Bốn người họ vội vàng rảo bước theo sau ông nhưng mắt vẫn lờm lờm nhìn chàng trai. Không một ai trong số họ phát hiện ra sự biến đổi sắc mặt kì lạ của Bạch Nhật. Khuôn mặt anh trắng bệch, hai môi mấp máy không nói thành lời, đôi đồng tử mở to nhìn cậu chủ Cung gia. Là vết sẹo đó không thể nhầm lẫn được, chẳng lẽ ông ta là ...

Ông chủ giấu mặt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Chap 34

Một buổi tối khá đầy đủ tất cả những thành viên của Cung gia, ngoài ra còn có thêm Đặng Tuấn Long. Chính sự có mặt của anh đã làm cho bữa ăn tối tưởng chừng rất vui vẻ để tiễn Tử Lăng lại trở nên thật trầm lắng. Nhất là Đinh Tử Lăng vẫn còn hậm hực những chuyện đã xảy ra ở đây trước khi hai ông cháu Cung Đại Hữu trở về. Còn vị thiếu gia họ Cung vẫn điềm nhiên dùng bữa tối y như rằng chẳng có chuyện gì xảy ra vậy. Riêng Đinh Tử Lăng và Bạch Nhật vẫn ngồi im lờm nhìn nhau mà chẳng thêm cảm xúc lên dùng bữa.

"Hai anh không ăn hả? Đừng có ngồi đó nhìn nhau hoài thế."

Nhận ra sự kì lạ ở hai chàng trai Như Băng đập mạnh đũa xuống bàn, đôi mắt nâu lờm nhìn cả hai. Tuy họ không nói gì hết nhưng cô có thể dễ dàng đoán chắc đã có chuyện xảy gì xảy ra giữa bốn chàng trai và Bạch Nhật nếu không sắc mặt của họ đã không khó coi như thế. Cô rất muốn hỏi họ nhưng bây giờ không phải lúc, đơn giản vì bây giờ Cung Đại Vũ đang có mặt ở đây. Và điều cô hỏi năm người bọn họ sẽ khiến ông ta tức giận, như thế thì kế hoạch của cô có nguy cơ bị thay đổi lớn. Cô không muốn, cô phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ để được ra đi cùng Tử Văn, cùng anh sống đến bạc đầu.

"Ba cậu hãy làm rể phụ cho đám cưới của Thiên Tinh nhé."

Cung chủ tịch đột ngột lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của tất cả những người có mặt ở đây. Họ đưa mắt nhìn ông rồi nhìn nhau, trong lòng bỗng nặng nề hơn bất kì lúc nào. Chỉ có mỗi Bạch Nhật cười thật rạng rỡ, đôi mắt nhìn cô gái đầy yêu thương, trìu mến. Anh biết đây chỉ là một vở kịch do anh và

cô dằn dưng nhưng chỉ cần được cùng cô bước vào lễ đường thì dù phải chết anh cũng chấp nhận. Nhưng để có được ngày đó trước tiên anh phải loại bốn gã thiếu gia họ Đinh, nhất là Đinh Từ Lăng. Từ trước giờ trong tim cô chỉ có mỗi hình bóng của hắn, chỉ cần giết chết hắn ta rồi cô cũng sẽ quên được hắn.

"Xin lỗi chủ tịch cháu không thể nghe theo ông được, cháu đã quyết định sẽ cùng Từ Lăng đi Hà Nội một thời gian rồi."

"Cháu ..."

Đinh Từ Văn đứng dậy lễ phép thưa chuyện, ánh mắt nhìn cô gái như đang chờ đợi điều gì đấy. Như Băng nhếch môi để lộ một nụ cười biết ơn, anh đang thực hiện lời hứa sẽ giúp cô bảo vệ cho Từ Lăng. Thấy gã bạn đã lên tiếng từ chối, Đinh Từ Toàn đứng lên cúi đầu trước vị chủ tịch già nua định nói gì đó. Nhưng rất nhanh chóng, Duật Luân vội vã nắm tay chàng trai kéo lại phía sau nhắc nhở rồi lên chăm chăm lên tiếng nói.

"Chúng cháu xin nghe theo ông."

"Luân."

Thấy chàng chàng đồng ý với yêu cầu của Cung chủ tịch, Từ Toàn bực dọc gọi tên anh ta. Khi nhớ đến lời hứa trước đây anh đã hứa với cô gái và Từ Lăng nên anh im lặng một lúc khá lâu rồi mới lên tiếng. Anh phải vẽ rõ ranh giới cho tất cả họ cũng như Đặng Tuấn Long biết anh chấp nhận lời đề nghị vì một điều khác không phải là nghe theo sự sắp xếp của chủ tịch.

"Được rồi nếu Duật Luân đã đồng ý thì tôi cũng chẳng cần phải từ chối nữa ... Nhưng nói trước tất cả những gì tôi làm chỉ vì lời hứa với tiểu thư chứ không có nghĩa là tôi thừa nhận gã khốn họ Đặng là chồng của tiểu thư đâu đấy nha."

Nghe chàng trai nói vậy Như Băng nhìn Từ Lăng rồi khẽ mỉm cười thật hạnh phúc. Tuy bề ngoài những người bạn của Từ Lăng luôn tỏ ra khó chịu nhưng họ đang cố gắng hoàn thành lời hứa tác hợp cho tình yêu cả cô với chàng trai. Cô biết đây chính là lúc mình nên mở lời nói chuyện, nói tiếng cảm ơn những chàng trai họ Đinh. Chắc chắn ông ta sẽ không bao giờ ngờ rằng cô và mấy người bạn họ đang mưu kế gạt ông. Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ để được bên cạnh người mình yêu cô sẵn sàng đánh đổi tất cả.

"Rất cảm ơn các anh ... Từ Lăng, Từ Văn ... đi mạnh khỏe nhé."

"Tiểu thư cũng thế nhé ... Xin phép ông chúng cháu đi trước."

Từ Lăng nói, rồi cả hai người cúi chào vị chủ tịch già và bước đi mà không hề đợi chờ ông lên tiếng. Hai người các anh rất sợ sẽ bị sự quan tâm, yêu thương của ông làm rung động, làm lung lay quyết định của mình. Anh không thể mềm yếu nếu không anh có thể sẽ đánh mất cô gái, đánh mất tình yêu của mình. Nếu thật sự những chuyện đó xảy ra thì anh không biết mình phải đối mặt như thế nào. Thôi thì cứ đi bước nào tính bước đó vậy.

"Từ Lăng ...."

Thấy dáng hai chàng trai gần khuất sau cánh cửa cô gái bất chợt thốt tiếng gọi thật tha thiết. Cung chủ tịch lúc này mới ngẩng mặt nhìn cô như đang nhắc nhở cô đang vi phạm lời hứa của mình với ông. Sớm nhận ra ý đồ của ba mình Cung Hữu Khang hắng giọng chứ chẳng lên tiếng nói bất cứ điều gì. Mặc kệ Cung chủ tịch, mặc kệ những lời hứa, cứ nghĩ đến việc cô phải tạm rời xa chàng trai lại làm tim cô nhói đau. Nhưng vì tương lai của hai người cô đành phải nén lòng mình lại.

"Cẩn thận."

"Chúng tôi biết rồi, hẹn gặp lại."

Nói rồi chàng trai lại quay lưng bước đi và khuất hẳn sau cánh cửa, để lại bao nhiêu nỗi nhớ thương, mong đợi của Như Băng. Lúc này Bạch Nhật mới mỉm cười lên tiếng hỏi ý Cung Đại Vũ. Dẫu biết đã chỉ là một lễ cưới giả nhưng anh vẫn rất mong đợi, nóng lòng mong sao ngày đó mau đến. Tuy hào hức là thế nhưng chàng trai vẫn cố tỏ ra thật điềm tĩnh, thản nhiên như bình thường.

"Không biết chủ tịch đã chọn ngày nào cho chúng con kết hôn vậy ạ?"

"Cậu Đặng hình như cậu đang rất nôn nóng thì phải, đám cưới là một chuyện rất hệ trọng đối với một cô gái vì vậy tôi muốn cho con gái mình thật nhiều thời gian để suy nghĩ chín chắn về con đường nó đã chọn ... Xin đừng hỏi thúc."

"Cháu xin lỗi vì sự nôn nóng này nhưng ..."

Nghe chàng trai nói, Như Băng chau mày lại không mấy hài lòng với câu hỏi của anh. Thấy vậy cậu chủ Cung gia vội lên tiếng đáp lại thay cho ba mình nhưng người đàn lết mắt nhìn ông. Bạch Nhật định thêm điều gì đó nhưng lại bị Cung Đại Vũ chen ngang. Ông ta nói, cái giọng khàn đục đầy uy nghiêm nhưng chẳng mấy ai ở đây muốn nghe điều ông nói cả. Đơn giản vì tất cả họ không ai muốn cái đám cưới này diễn ra ngoài Bạch Nhật cả.

"Được rồi cậu không cần phải nói thêm gì nữa đâu. Đầu tháng tám này hôn lễ sẽ diễn ra, cậu hài lòng với quyết định này cả ta chứ?"

"Vâng thưa chủ tịch, cháu rất cảm ơn ngài."

"Được rồi cứ quyết định như thế đi, cháu xin phép trước."

Dù gì đây cũng chỉ là một vở kịch cô cứ nghe theo mọi sự sắp xếp của ông ta là được, đâu có gì cần cô phải lên tiếng cả. Như Băng rời khỏi bàn ăn nói, cái giọng trong trẻo ấy mang theo chút âm hưởng buồn bã. Cô thật sự không muốn rời xa chàng trai, càng nghĩ cô lại càng bước nhanh hơn đến phòng anh. Mở cánh cửa đi vào cô lặng đi, hàng nước mắt bắt đầu nhạt nhòa trên khuôn mặt xinh đẹp ấy. Từ Lăng đã đi, cô không thể đưa tiễn anh được rồi.

"Em đang khóc vì anh đấy à."

Bất chợt ai đó ôm cô từ phía sau ghé tai thì thầm nói. Là Từ Lăng anh vẫn chưa đi, anh vẫn đợi cô đến tiễn mình. Như Băng xoay người lại ôm chầm lấy anh òa khóc nức nở như một đứa trẻ lạc đường vậy. Anh biết tuy trông cô mạnh mẽ là thế nhưng thật ra cô rất yếu đuối, rất dễ bị tổn thương. Anh không muốn nhìn cô khóc nhưng lại không có cách nào ngăn những giọt lệ ấy tuôn rơi trên khuôn mặt cô. Chàng trai vòng tay quanh eo kéo cô sát vào mình rồi chầm chậm hôn lên môi cô. Một nụ hôn thật say đắm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chap 35

Hôm nay Từ Lăng và Từ Văn sẽ lên máy bay đi Hà Nội nhưng Như Băng, Từ Toàn và cả Duật Luân không thể đi tiễn hai người họ được bởi vì cả ba phải cùng Cung chủ tịch đi thủ lễ phục cho ngày cưới sắp đến gần. Tất cả cũng tại Bạch Nhật chọn ngày nào không chọn lại chọn đúng ngày hôm nay. Trước Cung chủ tịch cô không thể nói với ông ta là không thể đi thủ lễ cưới chỉ vì muốn đi tiễn hai chàng trai. Thôi thì đành nghe theo ông ít nhất sau khi hoàn thành nhiệm vụ cô có thể gặp lại anh, sẽ sống cuộc sống bên cạnh anh mà không phải lo sợ bất cứ điều gì nữa.

"Em đẹp quá."

Chàng trai trầm trồ khen khi thấy cô gái duyên dáng trong bộ seri cô dâu màu trắng. Nhưng đáp lại chỉ là cái liếc mắt lạnh lùng của cô gái, cùng thái độ xa lạ hơn trước rất nhiều. Không nghĩ cũng biết anh ta cố tình chọn ngày này để ngăn cản cô đi tiễn hai chàng trai. Chính vì biết rõ mục đích của anh ta nên Như Băng ngày càng ghét anh hơn rất nhiều. Thật không thể tha thứ khi một người mà cô luôn coi như anh trai ruột thịt lại muốn chia cách tình yêu của cô.

"Anh làm cho em quá thất vọng về anh đấy."

Cô gái nói rồi quay người bước đi bỏ mặc chàng trai lặng người đứng đó nhìn theo, vẻ mặt khác hẳn khi đối mặt với người yêu. Nếu Bạch Nhật không tìm cách chen vào tình yêu giữa cô với Từ Lăng thì cô đã không đối xử với anh như thế. Là anh tự làm tự chịu không thể trách cô được, trong tình yêu người ta luôn ích kỷ như thế. Lo lắng nhìn bầu trời cô gái mỉm cười và mơ màng về một hạnh phúc không xa trong tương lai. Hạnh phúc chỉ có cô và Trần Hoàng Phong bên cạnh nhau. Phải, đó chính là tương lai hạnh phúc mà hai người luôn chờ đợi bấy lâu nay.

"Đang nghĩ gì mà ngồi thẩn người ra thế?"

Tiếng Duật Luân bắt ngờ vang lên từ phía sau lưng làm cô gái giật nảy mình trở về với hiện tại. Hai chàng trai nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh cô, nét mặt ưu tư chẳng khác cô là mấy. Như Băng không đáp lại, cô chỉ đưa mắt nhìn thoáng qua họ rồi cúi đầu mỉm cười, một nụ cười thật nhạt nhẽo. Tuy đã đoán biết được cô đang nghĩ gì nhưng hai anh vẫn lên tiếng hỏi như một thói quen mở đầu cho một cuộc chuyện trò. Hai người cũng giống như cô, biết rõ Từ Lăng và Từ Văn chỉ tạm thời rời xa mình nhưng trong lòng vẫn cảm thấy buồn. Nhưng họ lại không thể nói ra tâm trạng thật sự của mình, điều đó qua thật rất khó chịu. Nhất là với Đinh Từ Toàn, một người luôn nói thẳng những gì mình đang nghĩ trong lòng.

"Chắc giờ này hai cậu ấy lên máy bay rồi ấy nhỉ?"

"Ừ, có lẽ thế."

Nghe Từ Toàn hỏi cô gái đáp lại rất nhỏ, nhỏ đến mức cả hai chàng trai chẳng nghe thấy gì hết. Nhưng họ không hỏi lại, cô gái cũng chẳng nói thêm gì nữa, cả ba chìm trong im lặng lo lắng nhìn nhau. Nhưng rồi một giọng nói vang lên cắt ngang dòng suy tư của họ, một giọng nói khàn đục uy quyền. Cả ba đưa mắt nhìn, là Cung Đại Vũ, theo sau ông còn có Cung Hữu Khang và Bạch Nhật hay nói đúng hơn là Đặng Tuấn Long. Khuôn mặt cô gái đan lại, đôi mắt nâu vẫn đục nhìn xoáy sâu Bạch Nhật, chưa bao giờ cô cảm thấy mình ghét anh như lúc này. Tại sao anh lại trở nên như thế? Bạch Nhật mà cô quen biết là một người không biết toan tính, không thích phá hoại tình cảm của người khác và là người sẵn sàng hi sinh cả mạng sống để bảo vệ cô. Nhưng hôm nay anh thật ích kỷ, thật xa lạ so với Bạch Nhật của trước kia. Cô thật sự chẳng thích sự thay đổi đó ở anh tí nào.

"Thiên Tinh, anh ..."

"Ông nội, chúng cháu muốn đi chơi xa một chuyến trước đám cưới ông đồng ý chứ?"

Lơ đi chàng trai cô gái bước nhanh đến quàng tay quanh cổ ôm ông nội nói. Nhìn con gái phải gượng ép chấp nhận cuộc hôn nhân này như thế trái tim Cung Hữu Khang đau nhói. Ông tự trách bản thân mình thật vô dụng chẳng giúp được gì cho con gái cả. Thật đau đớn khi phải bắt lực nhìn đứa con gái duy nhất của mình chìm đắm trong biển khổ của tình yêu. Ông rất muốn đưa con gái rời khỏi đây đi đến Hà Nội xa xôi tìm chàng trai, tìm lại tình yêu của cô. Nhưng ông biết rõ cô sẽ không bao giờ đồng ý, đơn giản vì cô chấp nhận cuộc hôn nhân này chỉ để hoàn thành nhiệm vụ mà Hà Vĩnh Tường đã giao. Ông rất hận Hà Vĩnh Tường vì đã biến con gái ông thành một kẻ máu lạnh như hôm nay.

"Đó là một ý hay, con cứ làm theo những gì mình thích đi những chuyện khác cứ để ba lo."

Không để Cung Đại Vũ có dịp ngăn cản, Cung Hữu Khang đã lên tiếng trước, đôi mắt nhìn chăm ba mình như đang van xin. Ông đã không thể giúp cô và Đình Từ Lãng bên nhau nhưng ít nhất lần này ông sẽ giúp cô có một chút tự do trước đám cưới. Cách duy nhất để ba ông đồng ý là phải chặn lời trước khi ông lên tiếng. Tuy không chắc chắn lắm nhưng vì con gái ông phải thử.

"Được."

"Cảm ơn ba, cảm ơn ông nội, vậy chúng con đi trước nha."

Cung Đại Vũ chậm rãi gật đầu chấp nhận, khuôn mặt chẳng chút đổi sắc. Như Băng nhìn hai chàng trai mỉm cười rồi nhìn cha con Cung chủ tịch nói. Rất nhanh chóng cùng hai người bạn rời khỏi đó nhưng Bạch Nhật lên tiếng gọi giật họ lại. Anh không thể chịu được sự xa lạ ấy của cô, đây là cơ hội tốt cho bồi đắp thứ tình cảm vốn không hề có giữa hai người. "Lửa gần rơm lâu ngày cũng cháy" anh tin rồi cô nhất định cũng sẽ chấp nhận anh, chấp nhận tình yêu của anh.

"Anh đi cùng được không?"

Như Băng dừng bước xoay nhìn anh, khuôn mặt đánh lại không cảm xúc. Bạch Nhật dường như đã quên mình đang làm gì ở Cung gia và điều đó là cô gái khó chịu. Cô đi đến gần anh, nhưng bước chân không phát ra tiếng động, ghé sát tai anh cô thầm thì. Giọng cô như một cơn gió lạnh ru rít giữa mùa đông buốt giá, nó làm chàng trai như đông cứng thành đá.

"Đây chỉ là một màn kịch anh nên nhớ rõ."

"Cho Tuấn Long đi cùng cũng tốt, các con có thể tìm hiểu nhau nhiều hơn."

Như hiểu được những suy nghĩ trong lòng đứa cháu gái Cung Đại Vũ háng giọng nói. Như Băng nhìn ông nội rồi nhìn sang Cung Hữu Khang cầu xin sự giúp đỡ. Vị thiếu gia lúc này mới chậm chậm lên tiếng, ông thật sự không muốn cha mình để cho cái gã khó ưa này phá hoại kì nghỉ của con gái ông được. Nhất là khi cô đã nhìn sang ông nhờ giúp đỡ, đây là lần đầu tiên cô nhờ và ông không thể để cô thất vọng được.

"Đây là kì nghỉ của riêng tụi nó cậu theo làm gì? Con có muốn cậu ta đi cùng không? Cứ nói thật đi, có ba ở đây để xem ai làm gì được con."

"Con không muốn."

"Được rồi, con đi trước đi chỗ này để ba lo."

"Vậy chúng con đi trước, xin phép ba ... xin phép ông."

Nói rồi cô gái lạnh lùng bước đi, bờ mi dài sụp xuống ẩn giấu đôi mắt nâu sắc bén đáng sợ. Đình Duật Luân và Đình Từ Toàn vội rào bước theo sau cô, để lại sau lưng một chàng trai đang nhìn theo họ trong tuyệt vọng và đau khổ. Có thật cô gái không thể chấp nhận anh không? Có thật không có bất cứ ai trên đời này có thể thay thế vị trí Trần Hoàng Phong trong trái tim cô không? Không, anh sẽ chứng minh cho cô thấy anh có thể và anh là người duy nhất yêu cô hơn cả mạng sống của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Chap 36

Một ngày chủ nhật đẹp trời, tất cả những người làm trong Cung gia rộn ràng hơn thường ngày. Họ đang gấp rút sắp xếp những thứ cần thiết cho chuyến du ngoạn của Cung tiểu thư và hai vị thiếu gia họ Đình. Như Băng đứng gần đó lo lắng nhìn những cánh hoa giấy nhẹ nhàng rơi theo từng cơn gió thoảng qua, trái tim chợt cảm thấy khó chịu khi mơ màng nhớ đến hình bóng của một người. Một người đã khiến trái tim cô rung động, một người đã khiến cô sống chết cũng muốn ở bên cạnh anh. Trần Hoàng Phong, mối tình đầu và cũng là mối tình cuối cùng của cô. Một mối tình với nhiều cay đắng, cách trở, một mối tình với tương lai mịt mờ. Dầu biết là thế nhưng họ vẫn lao vào như con thiêu thân, vẫn muốn trân trọng mối tình khó khăn lắm mới có này.

"Cây này là do chính tay Từ Lãng trồng đấy, cậu ấy chăm nó như chăm con mình ấy."

Từ Duật và Từ Toàn đi đến đứng cạnh cô gái, mỉm cười mơ màng nhớ đến những ngày đầu mới gặp Từ Lãng. Duật Luân nói, đôi mắt trở nên ưu sầu khi nghĩ đến gã bạn tội nghiệp ấy. Từ Lãng là một người trầm tính, từ khi đến Cung gia anh chưa từng kể gì về mình cho những người bạn biết ngoài xuất thân của anh. Mặc dù vậy nhưng cả ba người đều biết chắc chắn anh đã gặp rất nhiều đau thương. Anh còn sống quá là kì tích, đêm hôm đó khi chủ tịch cùng đám cận vệ đưa anh về Cung gia với thân thể đầy thương tích. Một viên đạn găm vào ngực cách tim năm phân, một viên đạn găm vào đùi, ngoài ra còn rất nhiều vết thương do dao găm gây ra. Những tưởng anh đã đi với từ thần rồi vậy mà ... vẫn còn sống đến ngày hôm nay. Số anh còn may mắn, chắc có lẽ từ thần che anh không đủ đẹp trai để dẫn đi nên mới cho anh ở lại. Cũng nhờ thế mà anh mới có cơ hội gặp lại Cung tiểu thư, người yêu đầu trong lòng anh. Nhưng cũng vì thế mà anh phải đưa ra nhiều lựa chọn, phải chịu nhiều đau thương hơn khi yêu đúng một sát thủ. Quả thật điều đó rất khó

khăn.

"Hình như cậu ấy rất thích hoa giấy thì phải, cả ngày sau khi làm xong công việc chủ tịch giao chỉ thấy cậu ta ru rú trong nhà chăm sóc nó thôi, chẳng đi đâu cả. Đúng là gã lập dị, con trai gì mà lại thích trồng hoa. Đúng là khó hiểu."

Từ Toàn nói tiếp những gì mà Duật Luân chưa kể cho Cung Tiểu Thư nghe về Từ Toàn. Cô gái khẽ nhếch môi cười trong dòng nước mắt nóng hổi nhặt nhòa. Cô biết anh trở nên như thế đều vì những tổn thương mà cô đã gây ra cho anh, là vì sự tàn nhẫn của cô khi ra tay giết hại ba mẹ anh. Cô rất muốn bù đắp cho anh nhưng thứ mà cô mang lại chỉ là những rắc rối và đau thương mà thôi. Chỉ một thứ duy nhất làm anh thật sự hạnh phúc, đó là tình yêu sâu nặng cô dành cho anh. Và tình yêu mà anh dành cho cô cũng sâu nặng chẳng kém là mấy. Tình yêu chẳng có thước đo cũng chẳng thể so sánh ai yêu ai nhiều hơn hay ít hơn. Nó đơn giản chỉ là một cảm giác khó đoán biết của trái tim mỗi người mà thôi.

"Tất nhiên rồi vì cả tôi và anh ấy đều thích hoa giấy mà. Đó là một loài hoa tượng trưng cho sự đẹp đẽ của tình yêu, một loài hoa thanh tao, xinh đẹp có mùi hương nhẹ dịu. Lần đầu chúng tôi gặp nhau ở khu vườn hoa giấy của một căn biệt thự ở Vũng Chua mà."

Mỉm cười nhìn từng cánh hoa nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất cô lại nhớ về ngày tháng hạnh phúc bên chàng trai trước kia. Chính bàn tay cô đã phá hoại tất cả, đã đẩy anh xuống vực thẳm của sự đau khổ, đã giết chết cha mẹ anh. Không, người giết họ là Bạch Nhật không phải cô. Nhưng cô chính là đồng bọn của anh ta xem như cũng là người gián tiếp giết họ.

"Tiểu thư, mọi thứ đã chuẩn bị xong rồi, mọi người có thể đi được rồi ạ."

"Tôi biết rồi."

Một người làm trong nhà đi đến nói cắt ngang dòng suy tư của cô và hai chàng trai, cô gái gật nhẹ đầu đáp lại. Thật sự ngôi nhà này đã làm cô cảm thấy quá ngột ngạt nhưng chỉ duy nhất một điều làm cô thật sự muốn trân trọng là những người ở đây luôn cho cô cảm giác ấm áp của gia đình. Cô rất yêu quý họ như cách cô yêu quý ba mình nhưng nếu không có Từ Lăng bên cạnh thì cuộc sống này thật vô nghĩa, thật nhạt nhẽo biết bao. Cô thật không dám tưởng tượng ra chuyện gì sẽ xảy ra nếu ngày đó đến với mình cả.

"Chúng ta đi thôi."

Như Băng nói, chân lưu luyến không muốn rời xa cây hoa giấy. Hay nói đúng hơn cô không muốn rời xa kỉ vật chính tay Từ Lăng tạo ra. Cô đã từng đánh mất anh một lần, lần này cô nhất định sẽ không để mất anh lần nữa. Để được bên anh cô sẵn sàng trả bất cứ giá nào sẵn sàng hi sinh cả tính mạng này. Chỉ là giữa hai người quá nhiều cách trở, cô rất sợ mình sẽ không vượt qua được.

"Ừ đi thôi."

Duật Luân gật nhẹ đầu rồi cả anh cùng Đình Từ Toàn quay người bước đi. Ba người lên xe, mắt vẫn ngoái lại nhìn ngôi nhà như rằng lần này ra đi và không bao giờ trở về vậy. Chỉ mãi chìm trong sự đa cảm của trái tim mà họ đã không phát hiện ra sự có mặt của hai chàng trai đang nép mình sau bức tường ngôi nhà đối diện. Là Đình Từ Lăng và Đình Từ Văn, họ đã không đi Hà Nội nhưng lại không nói thật cho cô gái và hai gã bạn biết. Không một ai trong ba người biết một chút gì về những dự tính và hành động của hai chàng trai. Chỉ có mỗi Từ Văn là người duy nhất biết được điều đó.

"Họ đi rồi, chúng ta cũng mau đi thôi, có người phát hiện thì không hay đâu."

Thấy chiếc xe chở cô gái và hai chàng trai lăn bánh chạy, khuất hẳn sau con đường Đình Từ Văn vỗ nhẹ vai gã bạn hồi thúc. Hít một hơi thật sâu Đình Từ Lăng gật nhẹ đầu rồi quy người đi theo sau chàng trai. Nhưng họ không thể ngờ luôn có một toán người lẻo đẻo theo sau họ và chờ đợi thời cơ ra tay. Đôi khi một vài oán hận không thể kết thúc chỉ vì vài câu nói của những kẻ nắm quyền. Nhất là khi anh là hung thủ đã giết Sói Xám và là kẻ đang muốn cướp mất Phụng Hoàng yêu quý của họ. Anh phải trả giá cho những tội lỗi mà anh đã gây ra, phải trả giá cho những đau thương mà họ đã gánh chịu bao lâu nay.

Rời khỏi con đường Nguyễn Thị Định, hai chàng trai đi thẳng lên theo hướng bên xe. Vừa đến đường Mai Hắc Đế toán người vốn theo dõi hai chàng suốt cả ngày hôm nay sẵn đến tấn công họ. Những thanh mã tấu tự chế sáng bèn, mấy cây gậy có gắn lưỡi dao nhọn một đầu, vài gã cầm mấy chai xăng bịt kĩ nắp hay nói đúng hơn là bơm xăng tự chế. Riêng chỉ duy nhất một gã đầu trọc cầm khẩu súng lục xám bạc, đôi mắt nhìn Từ Lăng đầy hận thù. Nhất là khi anh chính là kẻ Sói Xám, người anh trai đáng kính của tất cả bọn họ. Ngoài ra họ còn muốn giúp Bạch Nhật trả thù hấn vì đã cướp mất trái tim Phụng Hoàng.

"Là hấn sai các người đến?"

Từ Lăng đã từng gặp nên tất nhiên anh đoán chắc là do anh ta sai đến. Vừa đánh nhau với họ anh vừa lớn tiếng hỏi Đầu Trọc nhưng hấn chỉ im lặng chứ chẳng hé răng nói nửa lời. Điều đó chẳng cần thiết vì cả hai chàng trai đều đoán được kẻ đứng sau cuộc thanh toán này là ai. Nhưng rồi Từ Văn hoảng hốt hét lên khi thấy gã đầu trọc chìa thẳng họng súng vào Từ Lăng, anh cố gắng lao nhanh đến cạnh chàng trai. Anh không thể để chàng trai có chuyện gì được, anh đã từng hứa sẽ bảo vệ tốt cho anh ta. Không được. Và ...

"Trần Hoàng Phong, mày chết đi, cút xuống địa ngục đi."

"Đoàng."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chap 37

Những tia nắng trưa thật gắt gỏng, nó chói lòa nóng rất như đang thiêu đốt thế gian. Buổi trưa đoạn đường từ bến xe đến đường Mai Hắc Đế thật vắng vẻ, có thể nói gần như không có một bóng người qua lại. Chỉ có duy nhất hai chàng trai và đám người của Đầu Trọc đang đánh nhau. Ai cũng nín thở chờ đợi khi nhìn thấy Đầu Trọc chìa thẳng họng súng vào Từ Lăng và bóp cò. Mặc dù Từ Văn đã cố lao nhanh đến nhưng không kịp nữa rồi, phát súng đã được bắn ra. Đầu đó trong không khí mùi khét rẹt của thuốc súng đang dần lan tỏa. Như sức tình khỏi cơn sốc Từ Văn hét lớn, khuôn mặt anh trắng bệch hẳn đi, anh chạy nhanh hơn đến chỗ bạn mình. Nếu Từ Lăng thật sự có chuyện gì thì anh biết phải làm sao? Phải giải thích với Cung tiểu thư như thế nào? Trước khi rời khỏi Cung gia cô gái đã khẩn thiết nhờ vả anh bảo vệ cho chàng trai vậy mà ... Rồi anh tự trách bản thân mình thật vô dụng, mặt mũi đầu mà gặp tiểu thư và hai người bạn kia chứ.

"Từ Lăng, cậu làm sao không?"

"Đừng lo, tớ không sao cả."

"Nhưng mà ...."

Chàng trai cười xoa trấn an Từ Văn, nhìn dáng vẻ của anh chẳng giống người bị trúng đạn tí nào. Từ Văn trở mặt nhìn anh hoài nghi, đúng là trên người anh chẳng có vết đạn nào cả. Nhưng rõ ràng tên kia đã nổ súng, anh cũng đã cảm nhận được mùi thuốc súng trong không khí. Anh rất sợ, sợ Từ Lăng bị thương ở đâu đó nhưng không muốn anh lo lắng nên cố gắng che giấu. Từ Lăng chính là người như thế, luôn chỉ biết chịu đựng một mình dù nỗi đau đó lớn hay nhỏ cũng vậy. Chẳng lẽ .... Chàng trai chỉ mãi nhìn bạn mình lo lắng, suy nghĩ mà không nhận ra rằng người bị trúng đạn không phải Từ Lăng mà chính là ...

"Là hần trúng đạn không phải tớ đâu, cậu đừng làm quá thế."

"Khốn kiếp, con nhỏ chó chết muốn chết hả, dám bắn tao?"

Theo sau câu nói của Từ Văn là lời chửi rủa của Đầu Trọc. Hần ôm bả vai trái bị thương của mình, mặt nhăn tít lại vì đau, đôi mắt mờ to tròn ngược nhìn kẻ vừa bắn mình tức giận. Nhưng đáp lại chỉ là một nụ cười đắc thắng và những lời nói khinh thường của cô gái có mái tóc hạt dẻ. Giọng cô ta nhỏ nhẹ nhưng đầu đó trong giọng nói ấy hai chàng trai đều nhận ra một nỗi buồn man mác, một sự sâu thẳm xa vời của quá khứ. Đối với Từ Văn cái giọng nói đó thật quen thuộc, nó hiện trong quá khứ huy hoàng, trong từng giấc mơ của anh. Nhưng rồi ...

"Thư."

Từ Văn thần thốt gọi một cái tên rất đối quen thuộc mà đã lâu lắm rồi anh không mở miệng nhắc đến nữa. Bùi Anh Thư, đứa con gái thứ út của gia đình họ Bùi, đã mất tích sau cuộc thảm sát. Khuôn mặt tuy đã khác trước rất nhiều, trông xinh đẹp hơn, trưởng thành hơn nhưng làm sao anh có thể quên được. Em gái anh, người đã cùng lớn lên, cùng vui đùa và cùng chứng kiến cảnh ba mẹ bị sát hại. Những tưởng anh sẽ không bao giờ gặp lại đứa em gái này nhưng hôm nay cuối cùng anh đã gặp lại được. Xem ra ông trời đã không quá tàn nhẫn với anh, với Bùi gia.

"Cậu nói gì thế?"

Nghe chàng trai thăm thì điều gì đó mà anh không kịp nghe thấy nên Từ Lăng lên tiếng hỏi lại. Nhưng Từ Văn không trả lời, bờ môi anh nhấp máy không nói nên lời, có cái gì đấy nghèn nghẹn ở cổ. Có thể là vì anh đã tìm thấy được đứa em gái đã thất lạc bấy lâu nay. Anh không biết nên nói như thế nào cho gần bạn thân biết cái cảm giác hạnh phúc, vui sướng đang dâng trào trong anh.

"Loại cận bã như tụi bây phải mời về đồn nói chuyện, chăm sóc tử tế mới đúng phép chứ. Đi với tao một chuyến nhé."

"Anh Trọc, con nhỏ đó là cảnh sát đó, tốt nhất chúng ta đừng đụng vào cho rắc rối. Để ông chủ với chị Băng biết thì phiền to."

Nhìn bộ đồ cảnh sát trên người cô gái cùng những lời nói ngạo mạn đó, một tên đàn em của Đầu Trọc thăm thì vào tai hần nhắc nhở. Đầu Trọc lặng im không nói gì, hần nhìn cô gái rồi nhìn chàng trai mím chặt môi cố nuốt cơn giận xuống họng. Vết thương của hần càng lúc càng chảy nhiều máu, cảm giác đau nhói lan ra cả một cánh tay trái. Trong tình thế này hần không rút không được nhưng thật không cam tâm và đáng tiếc khi bỏ qua cơ hội trả thù tốt như thế này. Sau hồi lâu suy nghĩ cuối cùng hần cũng lên tiếng, khuôn mặt đỏ bừng vì cơn giận, chưa bao giờ khuôn mặt hần trông khó coi như thế này. Kể từ khi dính vào Đinh Từ Lăng hần đã dính vào rắc rối. Nếu không phải anh giết chết Sói Xám thì hần đã không hận anh như thế.

"Đi thôi."

Đầu Trọc nói, cả đám người hung hăng lẻo đẻo đi theo sau nhưng rồi đột nhiên hần dừng lại quay nhìn hai chàng trai gần giọng. Tuy Đầu Trọc là một gã thô lỗ khó ưa nhưng Từ Lăng rất nể phục hần. Một gã trọng tình trọng nghĩa, yêu ghét rõ ràng, sẵn sàng hi sinh vì những người hần quý mến. Một người rất hiếm trong xã hội ngày nay, rất đáng để anh nể phục, quý trọng hần. Chỉ là hần luôn tìm cách giết chết anh và tất nhiên anh sẽ không để cho hần làm thế. Bởi vì anh không muốn phải rời xa Như Băng, rời xa tình yêu của mình để đi đến một nơi xa xôi, một nơi chỉ dành cho người chết.

"Hay đợi đấy, chuyện giữa tao với mày chưa xong đâu, đi thôi."

Nói rồi Đầu Trọc cùng đám đàn em bỏ đi và khuất hẳn sau con đường. Cô gái thở phào nhẹ nhõm khẽ cười nói, đáng về thật trẻ con. Ai nhìn vào chắc chắn không ai nghĩ một cô gái dễ thương ngây thơ như thế này lại là cảnh sát đâu. Từ Lãng nhìn cô mỉm cười cúi nhẹ đầu khẽ lên tiếng. Anh biết nếu không nhờ sự giúp đỡ của cô gái này thì có lẽ anh đã sớm đi đầu thai rồi.

"Cảm ơn ...."

"Thư."

Chàng trai chưa nói hết câu Từ Văn đã chen ngang thốt gọi rồi sấn đến ôm chầm cô gái. Hàng nước mắt nhạt nhòa trên khuôn mặt điển trai, giọng run run liên tục thốt gọi tên em gái. Bao nhiêu cảm xúc bị dồn nén bấy lâu như đang vũng vầy, gượng dậy chiếm lấy anh. Niềm vui mừng ấy tuy không thể sánh với niềm vui không trở thành kẻ thù của Như Băng nhưng có cũng là một niềm vui lớn lao. Anh đợi chờ ngày đoàn tụ này khá lâu rồi.

"Xin lỗi hình như Anh nhận nhầm người rồi, tôi tên là Nguyễn Minh Nguyệt."

Đây nhẹ chàng trai ra cô gái mỉm cười nói, đầu óc bỗng rỗng tuếch. Chàng trai ngỡ người chết lặng nhìn cô, trái tim anh nhói đau như trăm ngàn mũi tên đâm xuyên qua. Không thể nào, khuôn mặt ấy, giọng nói ấy và cả nụ cười ấy làm sao có thể nhầm được. Nhưng tại sao cô lại tỏ ra xa lạ như thế? Chẳng lẽ ông đã thật sự nhìn lầm ư?

"Thư, anh là Tấn Bảo, là anh trai của em đây mà, em không nhận ra anh ư?"

"Xin lỗi anh thật sự đã nhận lầm người rồi. Xin nhắc lại tên của tôi là Nguyễn Minh Nguyệt, tôi có việc đi trước nha."

"Cảm ơn cô."

Cô gái nói rồi quay người bước đi, đáng về đó thật cô đơn, thật tội nghiệp. Cô cố gắng lê lêch những bước chân thật nặng nề, lòng thổn thức một nỗi đau tưởng chừng đã phai theo thời gian. Bờ môi nhẹ nhàng hé một nụ cười trong dòng lệ nhạt nhòa trên khuôn mặt. Đã từ rất lâu cô đã quên mất mình là ai và chỉ sống trong cuộc sống hạnh phúc của hiện tại. Tất cả chỉ vì một lời hứa. Một lời hứa giữa cô và một sát thủ

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 38: Chap 38

Một buổi chiều mát dịu, những con gió nhẹ từ biển khơi thổi vào mang theo hương vị mặn nồng của nước biển. Đình Từ Toàn, Đình Duật Luân và Như Băng đã đến đây được hai tiếng, hai chàng trai mãi lo dọn dẹp mà không nhận ra cô gái đã ngồi dưới bãi đá khá lâu rồi. Chắc có lẽ cô đang nhớ đến Trần Hoàng Phong, người đầu yêu trong trái tim cô. Thật khó khăn khi phải chịu đựng nỗi đau xa cách với người mình yêu. Nhưng vì tương lai, vì hạnh phúc cô phải dằn lòng mình và chịu đựng những điều đó. Nó có thấm gì so với nỗi đau phải xa nhau mãi mãi, cô đã từng hứng chịu một lần và tất nhiên không muốn trải qua cảm giác đó một lần nữa. Thật may mắn khi Phong lại trở về bên cô để viết tiếp câu chuyện cổ tích của hai người, một câu chuyện dở dang của mấy năm về trước.

"Đang nhớ đến Từ Lãng hả?"

Duật Luân bất ngờ đi đến gần lên tiếng hỏi làm cô gái giật nảy mình. Như Băng đưa mắt nhìn anh môi hé một nụ cười buồn rồi nhìn ra biển khơi một cách xa xăm. Nếu lúc này có Từ Lãng ở đây thì hay biết mấy, cô sẽ không phải có cảm giác cô đơn như lúc này. Đời người quả thật là một vòng tròn lớn gặp ghènh khó đi, chính tình yêu đã cho cô cảm giác này. Thế gian này đẹp nhất là tình yêu, đau khổ nhất cũng là tình yêu, có mấy ai tìm được hạnh phúc trọn vẹn đâu. Có thể nói cô là một trong số kẻ may mắn trên đời.

"Ừ, bộ hai anh không nhớ họ hả?"

Cô gái đáp lại bằng một câu hỏi ngược, rõ ràng cô đã biết họ đang nghĩ gì rồi thì hà có gì phải hỏi như thế, đúng là ngốc thật mà. Chàng trai im lặng không đáp lại bởi vì anh biết trong lòng Như Băng đã có câu trả lời. Đúng là đoạn đường mà năm người bọn họ đang cố gắng vượt qua quả thật rất khó đi. Nó còn khó hơn cả con đường đi xuống địa ngục rất nhiều. Thế nhưng họ không thể không vượt qua, không thể làm trái với những gì trái tim mách bảo. Nói một cách đơn giản những gì họ đang làm đều vì bản thân họ và còn vì những người họ yêu mến. Mọi người có thể bảo họ ngốc nhưng rồi khi họ rơi vào hoàn cảnh ấy họ sẽ hiểu. Và cũng sẽ có quyết định như những chàng trai và cô gái. Tất cả đều vì những cảm xúc của trái tim.

"Nếu hai người đó cũng đến đây thì hay quá."

Thấy hai người họ ngồi nói chuyện với cái vẻ trầm buồn, Đình Từ Toàn phải sạch người rồi đi xuống chỗ hai người họ. Anh chen ngang nói đúng những gì mà cả Như Băng và Duật Luân đang nghĩ. Hai người bạn không nhìn anh mà chỉ mỉm cười nhìn những đợt sóng tung tắn vỗ vào bờ và chìm đắm trong những suy nghĩ miên man của riêng họ. Từ Toàn nói rất đúng, không biết từ khi nào năm người bọn họ đã trở nên thân thiết như người một nhà.

"Hình như điện thoại ai reo phải không?"

Mãi chìm đắm trong cảnh đẹp của biển, chuông điện thoại reo lên cắt ngang cảm hứng của họ, một bản nhạc buồn không lời. Từ Toàn lên tiếng nhắc nhở vì anh chẳng biết ai là chủ nhân của chiếc điện thoại ấy. Nhưng từ bài nhạc chuông anh có thể đoán ra là ai, Duật Luân tuyệt đối sẽ không bao giờ để kiểu nhạc chuông này. Vậy nên chủ nhân của chiếc điện thoại ấy chỉ có thể là ...

"Của tôi đây."

Nghe chàng trai hỏi cô gái lên tiếng đáp lại, khuôn mặt cô đành lại thoáng nét u uất. Người gọi vào chiếc điện thoại này chỉ có thể là hai người, hai người mà cô rất yêu quý nhưng lại không muốn nghe máy. Một là ba cô, Hà Vĩnh Tường. Hai là Bạch Nhật, người đã nhiều phen cùng cô trải qua những nhiệm vụ sinh tử. Cô rất sợ bắt điện thoại sẽ lại được nhận nhiệm vụ từ họ, giết một ai đó không thật sự đáng chết. Chỉ nghĩ đến đây cô đã ngửi thấy mùi máu tanh đang lan tỏa trong không khí. Cảm giác ngột ngạt khó thở tưởng chừng cô không bao giờ chịu đựng nó nữa. Cô ghê tởm những ngày tháng sống với đôi bàn tay đầm máu, mỗi bình minh thức dậy với những bộ đồ dính đầy máu, bên trong căn phòng mùi thuốc súng khét rẹt. Cô đã quá chán với cuộc sống đó, cô phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ và cùng Từ Lăng rời khỏi đây. Đó là cách giải thoát duy nhất dành cho cô.

"Sao vậy, bắt điện thoại đi chứ?"

Thấy cô gái chần chừ không bắt điện thoại, Từ Toàn xoay nhìn cô nhắc nhở, hồi thúc. Nhưng rồi anh sững lại khi thay nét mặt cô tái hẳn, hai tay nắm chặt điện thoại run run. Rõ ràng cô đang sợ điều gì đấy, thậm chí nó còn đáng sợ hơn cả cái chết nữa. Trước đây khi Duật Luân và Từ Văn chĩa thẳng họng súng vào cô, cô chẳng chút run sợ mà cứ đứng đó mở to mắt nhìn họ đầy thách thức. Vậy mà lúc này đây coi lại có cái dáng vẻ tội nghiệp ấy, đúng là khó hiểu mà. Ai là người đang gọi cho cô, tại sao lại khiến cô có vẻ mặt khác khổ như thế?

"Tôi biết rồi, tôi đi trước nha. Tôi gấp lại."

Như Băng chống tay đứng dậy nói rồi quay người bước đi, những bước chân nặng trĩu tâm sự. Cô không muốn hai chàng trai biết gì về tổ chức, về hung thủ thật sự đã giết chết vợ chồng tổng giám đốc Bùi. Nhất là cô không thể để họ biết chuyện về con gái út Bùi gia, Bùi Anh Thư. Cách tốt nhất là tránh xa chỗ này để nghe điện thoại, tránh để hai chàng trai vô tình hay có ý nghe cuộc gọi này.

"Alô, cho hỏi ai vậy?"

Đôi khi đã đi khá xa ngôi nhà ven biển cô gái mới bắt máy, cái giọng đành lại không để lộ bất kì cảm xúc nào. Mặc dù không muốn nghe điện thoại nhưng cô cũng phải bắt máy và làm theo những gì người bên kia đầu dây nói. Đó là qui tắc của tổ chức, và do chính ba cô đặt ra và dù là con gái ông cũng không ngoại lệ. Có trách thì nên trách tại sao số phận lại cho cô là con gái của một sát thủ, tại sao ngay từ khi sinh ra cô đã được định sẵn là một sát thủ.

"Chị Băng, em là Thư nè."

"Thư?"

Một giọng nói trong trẻo, khản trương vang lên trong điện thoại, là giọng nói cả một cô gái. Khuôn mặt Như Băng giãn ra thở phào nhẹ nhõm, cô đã quên mất ngoài ba và Bạch Nhật vẫn có một người biết số điện thoại này của cô. Đúng là tự mình dọa mình, điên thật mà. Nhưng ... Sao Thư lại gọi cho cô vào lúc này, quá nguy hiểm? Chẳng phải cô đã dặn có chuyện gì cứ nói Hưng nhắn cho cô sao, con nhỏ này đúng là chẳng biết nghe lời gì hết. Hạ thấp giọng Như Băng khẽ lên tiếng hỏi, trong giọng nói pha chút trêu trọc, yêu thương.

"Em gọi chị có chuyện gì không? Sao không kêu Hưng gọi cho chị, chẳng phải chị đã dặn em là phải cẩn thận mà. Lỡ đâu ba chị biết em còn sông thì phải làm sao hả?"

"Em vừa gặp đám anh Trọc lúc trưa, mấy anh ấy muốn giết anh hai em."

Lời cô gái nói tuy nhẹ nhàng nhưng lại làm Như Băng chết lặng, một luồng băng lạnh chạy dọc xương sống. Đầu Trọc muốn giết Từ Văn ư? Không thể nào, chẳng phải anh ta đang cùng Từ Lăng ở Hà Nội sao? Chẳng lẽ ... hai người họ đang định làm gì tại sao lại không nói rõ cho Như Băng và hai người bạn biết chứ? Họ có bị thương không? Có rất nhiều câu hỏi dồn dập trong đầu cô nhưng cô lại không biết nên bắt đầu từ đâu cả. Cô phải đi gặp Đầu Trọc hỏi cho ra lẽ mới được, ngay cả lời cô nói mà hần cũng dám làm trái.

"À, hình như còn có một anh Trần Hoàng Phong nữa đó chị. Chị mau ra mặt giúp anh em đi không thì họ làm hại anh ấy mất."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Chap 39

Ánh hoàng hôn đã bắt đầu chiếu xuống mặt biển ở eo và làm đỏ rực cả một góc trời, cái vẻ huy hoàng đẹp đẽ ấy thật khiến lòng người xao động. Gần eo biển là một trung tâm sầm uất, có hội chợ ở gần vòng xuyên đồng, có siêu thị cách đó một thảm cỏ, nhìn sang trái theo hướng eo biển là một dãy các ngân hàng. Nhìn trung tâm là thế nhưng ai biết được rằng phía sau dãy ngân hàng có một ngôi nhà, một ngôi nhà của những kẻ giết người. Tất cả họ nhận tiền và giết người theo mệnh lệnh, họ lạnh lùng không có máu và nước mắt. Người ta vẫn thường gọi họ là sát thủ.

Một chàng trai trẻ đứng trước một ngôi nhà u uất trên đường Diên Hồng, khuôn mặt đanh lạnh không để lộ bất cứ cảm xúc nào. Bước xuống từ chiếc ô tô màu đen đặc tiền, anh ta cẩn thận quan sát xung quanh rồi chậm chậm đi vào trong. Cái dáng vẻ điển trai lạnh lùng ấy đã làm siêu lòng biết bao nhiêu cô gái ngây thơ, mơ mộng. Nhưng có ai biết được rằng anh ta là một sát thủ, một kẻ giết người không một chút cảm giác.

"Anh Nhật."

Vừa thấy chàng trai từ bên ngoài đi vào đám Đầu Trọc vội đứng dậy cúi đầu chào một cách lễ phép. Bạch Nhật là một trong Tam Tử Sát Thần, có thể nói ở đây địa vị anh chẳng kém gì so với Như Băng và Sói Xám là mấy. Sói Xám đã chết, Như Băng lại muốn rời khỏi đây nên tất nhiên đối với đám người Đầu Trọc rất nghe lời của Bạch Nhật. Chàng trai đi lướt qua Đầu Trọc hỏi mà không thèm nhìn anh ta lấy một cái. Dáng vẻ cao ngạo của một cậu ấm quen được nuông chiều thật chẳng hợp với anh ta tí nào.

"Ông chủ đâu?"

"Dạ, đang ở trên phòng."

Đầu Trọc đáp lại và đưa cánh tay trái chỉ về phía một căn phòng tầng trên gần cầu thang. Rồi chợt nhận ra điều gì đấy anh rút tay lại đưa ra sau lưng, cánh tay tuy đã được kĩ nhưng máu vẫn rỉ ra thấm vào miếng băng. Với một kẻ như Bạch Nhật hẳn làm sao có thể qua mặt được anh ta cơ chứ. Chàng trai dừng bước đưa mắt nhìn hắn dò xét rồi chậm rãi lên tiếng hỏi.

"Tay mày bị làm sao thế?"

"Không sao đâu ạ, chỉ là bất cẩn khi làm nhiệm vụ ông chủ giao thôi ạ, anh đừng lo vài ba ngày nó khỏi liền ấy mà."

Đầu Trọc cười xòa nói rồi đưa mắt nhìn đám người của mình dọa dẫm, tất nhiên sẽ chẳng có một tên nào đi khai thật những chuyện xảy ra lúc trưa cho Bạch Nhật biết. Đám người bọn hắn bỏ ngoài tai lời tuyên bố của Như Băng để ra tay làm hại Trần Hoàng Phong. Lần trước chàng trai đã ra mặt bảo vệ cho gã đó nếu để anh biết chuyện này chắc gì chúng đã được yên thân. Với lại chúng cũng chẳng tin anh ta dám kể cho cô gái biết chuyện chúng muốn giết hắn đâu.

"Lần sau nhớ cẩn thận hơn đấy, ráng mà giữ cho tốt cái mạng đi, còn giúp ông chủ được nhiều việc."

"Em biết rồi, cảm ơn anh đã quan tâm."

Bạch Nhật cũng chẳng lạ gì với mấy vết thương sau mỗi lần làm nhiệm vụ nên anh cũng không hỏi chi nhiều. Anh có chuyện quan trọng hơn phải làm, nhất là vụ lấy dây mật mã của Cung gia đã kéo dài khá lâu. Hắn không thể tiếp tục nghe lời cô gái chờ đợi chứ không làm gì cả. Quá mất thời gian và hắn phải tuyệt người thích chờ đợi. Hắn phải mau chóng đưa cô gái rời khỏi Cung gia, rời khỏi Đình Tử Lăng thì may ra hắn mới có cơ hội được cô gái đáp lại.

"Đầu Trọc, sao cậu dám làm trái những gì tôi nói hả? Cậu coi tôi là cái gì?"

"Chị Băng, em..."

"Bốp."

Như Băng từ bên ngoài đi nhanh vào trong nhà lớn tiếng nói, khuôn mặt đanh lại không một ai có thể đoán được cô đang nghĩ gì. Đầu Trọc cúi đầu chào lễ phép rồi định lên tiếng nói gì đấy nhưng chưa kịp mở miệng nói lời nào đã bị cô gái tát mạnh vào mặt. Tất cả chết lặng đưa mắt nhìn nhau, nín thở đón nhận cơn thịnh nộ từ cô gái. Thấy vậy Bạch Nhật nắm chặt cô tay cô ghì giữ lại lên tiếng nói, anh không thể tiếp tục chịu đựng cái tính mưa nắng thất thường của Như Băng nữa rồi. Hình như cô đã quên mình là ai và có thân phận gì, cô chỉ là một sát thủ chứ không phải tiểu thư nhà giàu. Kể từ khi đến Cung gia và quay lại với Đình Tử Lăng cô đã thay đổi rất nhiều, nhiều đến nỗi cô không còn nhận ra cô là ai nữa.

"Sao lại đánh cậu ta?"

"Là anh đứng sau đúng không? Anh tưởng Tử Lăng chết đi tôi sẽ chấp nhận anh ư? Đừng có nằm mơ nữa, anh làm tôi ghê tởm quá đấy."

Như Băng hất mạnh tay Bạch Nhật ra lạnh lùng nói mà không cho chàng trai cơ hội để hiểu ra chuyện gì đang xảy ra, đôi mắt nâu đang dần vẩn đục. Chưa bao giờ anh thấy cô tức giận đến như thế, chắc hẳn đã có chuyện gì rất nghiêm trọng đã xảy ra. Chắc có lẽ có liên quan đến Trần Hoàng Phong cũng nên. Nhưng chuyện này thì có liên quan gì đến Đầu Trọc? Chẳng lẽ ... Bạch Nhật nắm chặt tay cô gái hơn, miệng ghé sát tai dọa dẫm

"Em muốn nghĩ sao cũng được nhưng anh nói cho em biết em càng tỏ ra bất bình cho hắn như thế thì anh càng muốn hắn chết. Nếu lâu sau em còn về đây trong bộ dạng như thế này thì hãy chờ mà nhận xác hắn đi."

"Anh dám."

Như Băng mở to mắt trừng nhìn chàng trai, dòng máu chảy trong người cô sôi lên sùng sục. Nếu anh làm cô tổn thương cô có thể sẽ bỏ qua nhưng nếu anh ta làm hại Tử Lăng cô tuyệt đối sẽ không tha cho anh ta. Bạch Nhật đã nói là làm nhưng nếu anh dám chạm vào Tử Lăng cô sẽ bắt anh phải sống đau khổ còn hơn cả chết nữa. Cô sẽ không nề tình đồng đội hay vì một người đã mất là Sói Xám mà tha thứ cho anh ta.

"Hai đứa làm loạn đủ chưa."

"Ba ... Ông chủ ..."

Một giọng nói khàn khàn vang lên, hai người họ xoay nhìn người mới đến đồng thanh gọi, vẻ mặt thần thốt. Là Hà Vinh Tường, ông vốn không thích ra khỏi phòng nhưng bên ngoài quả thật quá ồn, ông không thể tiếp tục để chuyện này cứ diễn ra như thế. Trước đây rõ ràng Như Băng và Bạch Nhật rất thân thiết với nhau, tại sao bây giờ họ lại trở nên như thế này? Có phải là vì sự xuất hiện của Đinh Từ Lăng không? Nếu sợ biết chuyện sẽ thành ra thế này thì ngay từ đầu ông đã không chấp nhận cho con gái yêu hấn ta. Đúng là sai lầm mà.

"Mấy đứa có biết đây là đâu không mà dám làm như thế hả?"

Người đàn ông gần giọng nói, dáng vẻ uy nghiêm làm những kẻ xung quanh phải run sợ. Như Băng liếc nhìn chàng trai nhún mạnh gong nói như một lời tuyên bố, dọa dẫm tất cả những người có mặt ở đây.

"Xin lỗi ba nhưng nếu có bất cứ ai muốn ra tay làm hại Phong một lần nữa con tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Con xin phép đi trước."

Nói rồi Như Băng quay người bước đi, ba cô và những người có mặt ở đây đều đứng đó nhìn theo. Bạch Nhật lườm nhìn Đầu Trọc chờ đợi một lời giải thích, tuy việc này không phải do anh chủ mưu nhưng vì thái độ sốt sắn vì Đinh Từ Lăng của cô làm anh khó chịu nên mới nói vậy.

"Anh Nhật, tụi em xin lỗi. Bọn em đi giết Đinh Từ Lăng nhưng không được."

"Ai nhờ tụi bây hả? Phiền phức mà."

Nói rồi chàng trai quay người bước đi, trái tim anh quặn thắt lại đau đớn vì những lời cô gái nói. Anh không thể trách Đầu Trọc được vì dù gì những điều hấn làm là muốn tốt cho anh. Nhưng tiếc là hấn quá ngốc, anh không thể trông chờ gì ở hấn cả. Thôi thì đích thân anh ra tay còn tốt hơn đây

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Trời đã rất tối, đèn đường đã được mở sáng trưng, trên bầu trời đêm có muôn ngàn vì sao lấp lánh, đẹp đẽ và bình yên biết bao nhiêu. Có đôi lúc khi ngắm nó ta thường đặt ra những câu hỏi thật ngớ ngẩn đầu không biết phải tìm câu trả lời ở đâu. Cũng như một quyển sách nào đó đã từng viết : "Lấp lánh những vì sao nhỏ! Tôi tự hỏi ... Làm sao biết được mi hình thành do đâu? ..."

Trong màn đêm lấp lánh ánh sao ấy, một chiếc xe lao nhanh trên đường cứ như đang chạy đua với gió. Một chiếc ô tô nhỏ màu hồng mang theo một cô gái xinh đẹp có đôi mắt nâu sắc bén. Cô cứ lái xe, khuôn mặt lạnh tanh không mang theo bất kì cảm xúc nào nhưng ở khóe mi nước mắt đang bắt đầu ngưng đọng. Sau cái chết của Sói Xám cô đã thấy mình thật vô dụng, thật có lỗi khi đã không kịp đến cứu anh. Còn lúc này đây cô lại một lần nữa thấy mình thật bất lực, thật vô dụng. Tất cả những người đã cùng cô sống dưới một mái nhà bao lâu nay đều muốn giết Từ Lăng. Nhưng cô lại không thể ngăn cản họ, không thể đảm bảo cho anh một sự an toàn.

"Kéttttt...."

Chiếc xe chạy trong vô thức suốt gần hai tiếng đồng hồ rồi dừng lại trước một ngôi nhà đối diện Lăng Ông gần Mũi Rồng. Hít một hơi thật sâu nhìn căn nhà thờ dài rồi cô gái chậm chậm xuống xe đi vào trong. Chưa bao giờ cô lại cảm thấy một nỗi như hôm nay, cô muốn ngủ, ngủ để quên tất cả, ngủ để được sống trong giấc mơ đẹp đẽ do chính cô tạo ra. Thế giới này quá tàn nhẫn quá tranh đấu, cô không thể ở lại đây thêm một phút giây nào nữa. Nhưng cô lại không biết phải làm như thế nào mới thoát khỏi nó.

"Cô đã ở đâu vậy? Có biết tụi tui đã tìm cô suốt chiều giờ không?"

Vừa đi vào trong nhà một giọng nói quát lên, trong giọng nói ấy ai cũng có thể dễ dàng nhận ra sự lo lắng, quan tâm. Như Băng đưa mắt nhìn hai chàng trai đang ngồi bên bàn với mâm cơm đã nguội lạnh. Chỉ mãi lo giải quyết chuyện của Từ Lăng mà cô quên bèn mất họ. Lúc chiều khi nhận được điện thoại của Thư cô vội trở về nhà mà chẳng nói với họ tiếng nào. Nhìn vẻ mặt đó chắc có lẽ họ đã đi tìm cô rất lâu.

"Tôi xin ...."

"Thiên Tinh ..."

"Tiểu thư ..."

Cô gái thều thào chưa nói hết câu đã đổ gục xuống, khuôn mặt trắng tái như kẻ sắp chết. Cô quá mệt, mí mắt không cách nào mở lên được, cảm giác nóng ran như đang có ngọn lửa thiêu đốt ruột gan cô. Cô rất ít khi bị bệnh, nhất là những khi đi trong đợt gió thổi mạnh ban này. Yêu Từ Lăng, ý muốn bảo vệ cho anh ta đã làm cho cô quá mệt mỏi. Cô đấu tranh với chính gia đình mình để đến với một cuộc tình tưởng chừng đã kết thúc từ rất lâu. Định mệnh đúng là thích trêu chọc người khác mà.

Thấy cô gái khuy người ngã xuống hai chàng trai vội hốt hoảng lao nhanh đến đỡ lấy cô, thốt gọi. Họ không biết đã có chuyện gì xảy ra nhưng hình như là chuyện này rất nghiêm trọng. Cô đã có cái về gì đó không bình thường kể từ khi nghe cuộc điện thoại lúc chiều. Rồi đột nhiên biến mất đến khi tối trở về nhà thì thành ra như thế này. Rốt cục cô đã đi gặp ai? Đã có chuyện gì xảy ra? Có rất nhiều câu hỏi hai anh muốn hỏi cô nhưng đây không phải lúc.

"Toàn gọi cho bác sĩ Oanh đi, kêu cô ta đến đây ngay, tiểu thư đang bệnh."

"Tớ biết rồi."

"Đừng, tôi không sao đâu."

Hai chàng trai sốt sắn nói với nhau, Duật Luân bế xốc cô lên đặt xuống giường, Từ Toàn vội hắt bầm điện thoại. Nhưng Như Băng lại nắm vạt áo Duật Luân thêu thảo một cách yếu ớt. Đây là lần đầu tiên hai chàng trai thấy cô như thế này, dù gì cô cũng chỉ là một cô gái mà, đâu có gì là lạ đâu. Nhưng cô đã bệnh thế này mà không chịu để bác sĩ khám, đúng là cứng đầu mà. Thật không thể hiểu nổi hai gã bạn của anh thích gì ở cô ta chứ, đúng là hai gã điên.

"Cô sao vậy? Hay chúng tôi đưa cô đi bệnh viện nha?"

Duật Luân nhỏ giọng ân cần hỏi, khi thấy cô trong bộ dạng như thế này anh lại không nỡ nói lớn tiếng như lúc này. Từ Lăng đã nhờ ai người chăm sóc, bảo vệ cho cô vậy mà giờ cô lại như thế này thì biết phải ăn nói ra sao với anh ta đây? Đáng lẽ khi thấy về kì lạ của cô họ nên chú ý cô hơn mới phải chứ, đúng là ngốc mà.

"Tôi không sao, tôi muốn gặp Từ Lăng."

Cô gái tiếp tục nói, hơi thở yếu dần, đã có vài nhịp bất đầu đập không đều. Hai chàng trai nhìn nhau rồi nhìn cô gái ngạc nhiên đáp lại, trong giọng nói pha chút sợ hãi. Có lẽ cô đang mê sảng mới nói vậy thôi chứ Từ Lăng và Từ Văn đang ở Hà Nội mà sao về kịp. Thật lòng hai anh không muốn làm hai gã bạn phải bận tâm, lo lắng cho cô gái mà lập tức trở về Quy Nhơn ngay. Như vậy thì mọi kế hoạch ban đầu mà năm người bọn họ bàn tính với nhau xem như phá sản.

"Họ đang ở rất xa chúng ta mà, cô đừng như thế, đừng làm hai cậu ấy lo lắng cho cô."

"Tôi muốn nói chuyện với Từ Lăng, muốn hỏi tại sao anh ấy không đi Hà Nội mà ở lại đây cho người ta tấn công cơ chứ. Anh mau gọi anh ấy giúp tôi đi."

Như Băng nói gần như là gào lên rồi thở dốc càng làm hai chàng trai thêm lo lắng. Họ nhìn nhau rồi Từ Toàn điện thoại cho Từ Lăng, ánh mắt vẫn dồn vào cô gái. Chuyện cô nói có phải là thật không? Và làm sao cô biết hai người họ không đi Hà Nội? Cô đã nói có người muốn giết hai chàng trai, rốt cục người đó là ai? Thật sự xung quanh cô có quá nhiều bí mật, họ rất muốn hỏi nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

"Àlo, có chuyện không Toàn?"

"Tiểu thư muốn nói chuyện với cậu nè."

Bên trong điện thoại một giọng nói quen thuộc vang lên, là Đình Từ Lăng. Từ Toàn e dè nói rồi đưa điện thoại cho cô gái. Hai người họ đứng bên cạnh chờ đợi để xác minh điều cô nói có phải là sự thật không. Nếu là thật tại sao anh không nói cho họ biết, rốt cục anh có xem họ là bạn không?

"Băng, em khỏe chứ?"

"Anh không bị thương chứ?"

Đáp lại câu hỏi của anh cô lên tiếng hỏi, hàng nước mắt chậm chậm lăn trên gò má nóng hổi. Nghe cô gái hỏi chàng trai sững lại lặng đi, anh quên mất Đào Trọc là người của cô chắc hẳn đã nói cho cô biết. Thật là tên Đào Trọc này làm lộ tung tích của anh hết trơn, có lẽ Đặng Tuấn Long cũng đã biết. Tuy lúc đầu anh có nghi do hấn sai khiến Đào Trọc đến giết anh nhưng khi nghĩ kĩ lại thì không phải. Theo tính cách của Đặng Tuấn Long, hẳn nhất định sẽ không làm chuyện bí ối như thế. Anh tin hẳn.

"Anh không sao, em đừng lo. Anh không thể đi Hà Nội, không thể sống một ngày nếu không nhìn thấy em. Anh rất nhớ em..."

"Em cũng thế."

Tuy lúc đầu cô định gọi cho anh, trách mắng anh nhưng đến khi nghe giọng nói của anh cô không thể nói được gì cả. Cô thật sự rất nhớ anh, rất muốn rời khỏi đây để tìm gặp anh. Nhưng cô không thể ra đi vào lúc này, không thể để mặc ba tự mình làm nhiệm vụ mà cô bỏ dở. Cô rất sợ ông chủ giấu mặt vì cô mà trừng phạt ba cô. Có rất nhiều nỗi lo khi cô phải giải quyết trước khi rời khỏi tổ chức.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Màn đêm tối tăm bắt đầu bao trùm khắp nơi, một vài loài thú đêm đã bắt đầu cuộc săn mồi của mình. Ngôi nhà nhỏ bên bãi đá gần Mũi Rồng cũng đã chìm trong giấc ngủ như bao ngôi nhà khác. Nhưng rồi lại thấp thoáng hai bóng người bước đi thật vội vã và bước vào trong nhà. Cái dáng người lén lút ấy như đang sợ sệt bị ai đó phát hiện thật không hợp với hai vị thiếu gia họ Đinh tí nào. Đúng là chuyện đời thật thường không ai có thể đoán trước.

"Ai?"

Nghe tiếng động Đinh Từ Toàn hồi lớn rồi lao vào tấn công những kẻ đột nhập mặc dù không thấy gì. Đinh Duật Luân vội bật dậy bật công tắc đèn ngay cạnh ghế sofa, nơi anh đang nằm. Nhưng rồi hai người họ khựng lại nhìn những vị không mời mà đến đầy ngạc nhiên. Duật Luân đi đến gần lo lắng lên tiếng hỏi họ, ánh mắt lại nhìn về phía căn phòng của Như Băng. Anh biết Từ Lăng rất yêu cô gái nên có lẽ khi nghe cô bị bệnh nên đã lập tức đến đây. Thật không ngờ tình yêu lại có sức mạnh sai khiến người ta như thế, dẫu biết là có nguy hiểm nhưng vẫn đâm đầu vào như con thiêu thân.

"Từ Lăng, Từ Văn ... Sao hai người lại ở đây? Có ai nhìn thấy hai người không vậy?"

"Còn phải hỏi nữa sao, tất nhiên là vì tiểu thư rồi đúng không? Vội lại cũng đã nửa đêm rồi chắc không còn ai canh chừng chúng ta đâu."

Từ Toàn khoác tay lên vai hai gã bạn nói, vẻ mặt trầm tư ban chiều đã biến mất trả lại cho anh sự vui vẻ, hoạt bát thường có. Anh biết lần này hai chàng trai trở lại chỉ vì cô gái đang ngủ ở phía bên trong. Mặc kệ họ đến đây vì lý do gì chỉ cần được gặp hai người họ anh rất vui, dù gì cũng là bạn bè thân thiết của nhau mà. Khi nghe cô gái nói hai người họ bị người ta tấn công anh đã rất lo lắng nhưng nhìn họ khỏe mạnh, lành lặn như thế anh đã yên tâm lắm rồi. Đúng là ở hiền thì gặp lành mà.

"Cô ấy thế nào rồi?"

Chàng trai mỉm cười gượng gạo nhìn họ hỏi với cái vẻ mặt sốt sắn, đầy lo lắng. Phải, lần này anh đến đây chỉ vì lo lắng cho cô gái, nhớ thương cô nhưng anh cũng đến để thăm những người bạn, những người đã cùng anh trải qua sinh tử để bảo vệ Cung gia. Anh rất biết ơn khi họ đang làm những việc chống lại chủ nhân của mình, người đã cứu vớt cuộc đời của họ, ban cho họ một cuộc sống có tiền tài, địa vị để giúp anh được bên cạnh người con gái mình yêu. Những người bạn thật đáng trân trọng.

"Khỏe hơn lúc sớm nhiều rồi, cậu vào thăm cô ấy đi."

Duật Luân chậm rãi nói, môi nhếch lên để lộ một nụ cười mỉm. Anh biết có lẽ Từ Lăng đang rất muốn gặp Như Băng, mấy người bạn anh không nên cản trở chàng trai lại như thế nữa. Hãy để anh vào trong gặp cô gái, gặp người thương yêu dẫu để thỏa nỗi nhớ suốt một tuần qua. Hơn nữa hai chàng trai phải rời khỏi đây trước khi trời sáng nếu không mọi chuyện sẽ lọt đến tai Cung chủ tịch. Khi đó chắc chắn ông ta sẽ dành hình phạt nặng nề nhất cho anh vì dám lừa dối và làm trái lời ông. Nếu chuyện này thật sự xảy ra thì e rằng ba người bạn anh và cô gái cũng không tránh khỏi tai ương này. Đã cùng nhau sát cánh chiến đấu bao lâu nay, làm sao các anh có thể bỏ mặt anh không lo chứ. Tất cả đều xuất phát từ chữ tình nghĩa trong con người các anh.

"Được rồi, tớ vào thăm cô ấy một lát, Từ Văn đợi tớ tí nhé."

Từ Lăng vỗ nhẹ vào vai Từ Văn nói rồi quay người bỏ đi, những bước chân thật vội vàng. Ba chàng trai nhìn theo anh rồi mỗi người lại chìm trong những suy nghĩ, những nỗi buồn của riêng họ. Từ Văn rất muốn vào thăm Như Băng nhưng lại không muốn chen ngang cuộc gặp mặt hiếm có của họ. Dù đã cố gắng kìm chế lòng mình, kìm chế tình cảm của mình nhưng anh không có cách nào cản ngăn mình ngừng quan tâm đến cô cả. Đơn giản vì tình cảm mà anh dành cho cô không phải tình bạn thông thường, nó còn hơn cả tình bạn và người ta thường gọi nó là ... Tình yêu.

"Kéttttt..."

Tiếng cánh cửa phòng mở đã đánh thức Như Băng nhưng cô không vội ngồi dậy mà vẫn nằm im trên giường nhắm mắt giả vờ ngủ. Cô không biết kẻ mới vào là ai và muốn gì ở cô nhưng là một người đã mấy lần thoát khỏi quỷ môn quan đã rèn luyện do cô một sự gan dạ. Bây giờ cũng vậy, cô tuyệt đối sẽ không dễ dàng để kẻ lén lút tự do ra vào phòng cô như thế. Ít nhất cũng phải cho kẻ đó một bài học nhớ đời mới được chứ.

Chàng trai nhón chân đi đến gần cô gái, môi hé một nụ cười chan chứa đầy yêu thương và trêu mến. Như Băng đã ngủ, anh thật không ngờ đánh thức cô huống hồ cô đang bị bệnh cứ để cô nghỉ ngơi thì hơn. Từ Lăng ngồi xuống cạnh giường đưa tay vuốt vuốt mái tóc cô rồi cúi người định hôn lên trán cô. Nhưng ... Trong thoáng chốc cô gái ngồi vụt dậy, chụp lấy con dao găm nhỏ ở dưới gối vùng tấn công kẻ mới đến.

"Băng, là anh ... Từ Lăng đây."

Chàng trai giật mình né sang một bên rồi vội chụp tay cô lại lớn giọng nói, thật may mắn là cô gái đã dùng tay kịp lúc khi con dao chỉ còn cách anh vài phân nữa thôi. Khuôn mặt cô cứng đờ như bị đóng băng, nước mắt bắt đầu ngưng đọng ở khóe mi và chỉ trực trào tuôn ra. Bao nhiêu nỗi nhớ thương mà cô đã cố gắng dồn nén bấy lâu nay dâng trào đỉnh điểm. Chưa bao giờ cô thấy thật khó để điều khiển những cảm xúc của mình như thế này. Phải chăng là vì sự xuất hiện của chàng trai? Hay là vì cô đang ngất ngây trong niềm vui sướng được gặp lại người mình yêu, mình mong nhớ suốt mấy ngày qua.

"Phong ... Sao anh lại ở đây?"

Sau vài giây chết lặng người cô gái sực tỉnh trở về hiện tại nhìn anh lên tiếng hỏi, nét mặt nhú lại làm hiển hiện rõ nỗi lo lắng trên khuôn mặt cô. Anh thật liêu, chắc chắn Cung chủ tịch có cho người theo dõi và quan sát từng hành động của cô, sao anh lại đến đây cơ chứ? Lỡ những kẻ đó nhìn thấy rồi quay về báo lại với Cung Đại Vũ thì sao? Chuyện nhỏ không nhìn được thì làm sao có thể làm chuyện lớn cơ chứ.

"Anh đến thăm em ... Đừng lo, không ai phát hiện đâu."

Như hiểu được nỗi lo lắng trong lòng của cô gái chàng trai nói, bàn tay anh chạm nhẹ lên gương mặt nhợt nhạt, trắng bệch của cô. Thấy cô bệnh như thế này làm trái tim anh thất lại đau đớn hơn cả khi cái chết cận kề. Anh chỉ mong sao người nằm trên giường bệnh chính là mình chứ không phải cô gái. Anh muốn cho cô một cuộc sống khỏe mạnh, đầy đủ và hạnh phúc chứ nếu bên nhau mà khiến cô khổ sở như thế thì anh thật không nhẫn tâm.

"Em sao vậy? Toàn ... Luân ... Mau lấy thuốc lại đây ... Cô ..."

"Phong, em không sao đâu anh đừng lo."

Thấy cô gái ho sù sụ Đình Tử Lăng nói lớn tiếng gần như là gào lên vậy. Nhìn khuôn mặt tái xanh của cô anh đã không chịu nổi, giờ lại thêm mấy đợt ho gắt cổ càng làm anh lo lắng nhiều hơn. Chỉ mới xa nhau gần một tuần mà sức khỏe cô sa sút như thế' vậy thì làm sao mà anh không lo lắng được chứ.

"Em nghe nói anh bị Đầu Trọc tấn công, anh có bị thương ở đâu không? Đứng yên, để em xem nào."

Như BĂNG sốt sắn tìm kiếm xem trên người anh có vết thương nào hay không nhưng anh lại bất ngờ ôm chặt lấy cô và hôn một cách say đắm. Cô đã bệnh nặng như thế này rồi mà vẫn còn tâm trí lo lắng cho anh. Đúng là một cô nàng ngốc nghếch hết chỗ nói mà. Nhưng đây chính là điều đã khiến anh yêu cô sâu đậm đến như thế ầu cũng là sự sắp đặt của số phận.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 42

Những ngày cuối thu, cái làn hơi gió se se lạnh nhẹ nhàng thoảng qua, đầu đó trong không khí mùi hương hoa giấy nhẹ dịu lan tỏa. Như BĂNG chậm chậm bước xuống xe và đi đến đưa tay chạm vào thân cây hoa giấy. Theo sau là Đình Tử Toàn và Đình Duật Luân, hai người luôn đi theo bảo vệ, chăm sóc cô mỗi ngày. Tất cả họ dường như đã bị vẻ đẹp thanh tao, thuần khiết ấy mê hoặc đến ngẩn ngơ ra. Hay nói đúng hơn nó đang gọi nhớ đến những kỉ ức về người bạn, người yêu của họ.

"Thiên Tinh, chào mừng cháu trở về nhà. Trông cháu gầy quá, cháu bị bệnh à?"

Vừa thấy cháu gái đứng ngưỡng cửa Cung chủ tịch đã vội đặt tờ báo xuống ghế, đi nhanh ra và ôm chầm lấy cô. Chỉ mới một tuần không gặp mà ông đã nhớ cô đến như vậy thật không biết sau khi cô có chồng, về nhà chồng ông sẽ như thế nào. Chia cách suốt mười lăm năm trời vậy mà lúc này mới gặp lại cô đã phải lấy chồng, nói thật lòng ông không nỡ. Nhưng nếu không gả đi, cô sẽ tiếp tục sai lầm khi chìm đắm trong tình yêu không môn đăng hộ đối giữa cô và Tử Lăng. Ông không thể để chuyện này diễn ra, ông muốn cháu gái mình phải thật hạnh phúc, phải có một mái ấm hoàn chỉnh. Cho dù cô có hờn trách, có kêu ông tàn nhẫn, vô tình thì ông cũng phải làm như thế. Ông không thể tiếp tục mềm yếu, không thể để nỗi đau của quá khứ tái diễn lần nữa. Những điều ông đang làm đều xuất phát từ tình yêu thương ông dành cho đứa cháu gái tội nghiệp này.

"Cháu chào ông, cháu không sao cả, ông đừng lo."

"Các người có đưa nó đi bệnh viện chưa đấy? Sao lại để nó ra nông nổi này chứ? Thật chẳng ra làm sao cả."

Cô gái hôn nhẹ lên má ông nói, khuôn mặt trắng tái, nhợt nhạt của một kẻ vừa đau đớn. Nhận ra sức khỏe của cháu gái có vấn đề người đàn ông lo lắng xoay nhìn sang hai chàng trai. Khuôn mặt dịu hiền lúc này đã biến mất trở lại vẻ lạnh lẽo cho khuôn mặt già cằn ấy. Ông luôn như thế, luôn dành cho người thân của mình một sự quan tâm đặc biệt nhưng còn đối với người khác ông lạnh lùng, tàn nhẫn. Với Tử Lăng cũng vậy, chỉ vì địa vị và tiền tài mà ông nhẫn tâm chia rẽ tình yêu của anh và cháu gái ông. Điều đó thật tàn nhẫn.

"Là do cháu không muốn gặp bác sĩ, ông đừng trách hai người họ nữa. Ông cứ như thế làm cháu cảm thấy mình có lỗi rất nhiều với họ."

Như BĂNG e ngại nhìn hai chàng trai rồi nhìn Cung chủ tịch nói, cái giọng vội vã thanh minh cho hai người họ như sợ ông ta sẽ trách phạt họ gì đó nặng lắm vậy. Tất cả là tại cô, cô tự trách bản thân sao cứ liên tục làm liên lụy đến họ, gây rắc rối cho họ. Dẫu thế nhưng cô không biết làm gì khác cả, chỉ khi cô và Tử Lăng rời khỏi đây họ mới thật sự có cuộc sống của riêng mình. Vì Tử Lăng, vì bốn chàng trai và vì cả bản thân cô, cô càng phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ khó khăn này.

"Chào con gái."

"Chào ba."

Cung Hữu Khang bước đến hôn nhẹ lên trán con gái nhưng đáp lại chỉ là một câu chào hỏi nhạt nhẽo. Ông không trách cô bởi vì ông biết cô đang rất đau khổ khi phải xa cách người mình yêu. Ông tự thấy bản thân mình thật vô dụng khi chẳng giúp được gì cho cô cũng giống như đêm hôm đó, cái đêm vợ ông chết. Ông ôm bà trong lòng và bất lực nhìn bà trút hơi thở cuối mà chẳng làm được gì để níu giữ bà cả. Ông không thể để con gái mình phải gánh chịu nỗi đau mà ông đã chịu đựng suốt mười mấy năm qua.

"Trông con xanh xao thế này thì ngày mai sao có thể làm cô dâu được !!!??? Hay là lùi ngày cưới lại nhé."

"Không được, nếu cô ấy bệnh thì chúng con sẽ kết hôn trước còn chuyện động phòng từ từ tính sau cũng được."

Hai cha con Cung thiếu gia đang nói chuyện thì một giọng nói quen thuộc chen ngang, là Đặng Tuấn Long. Tất cả những người có mặt ở đây xoay nhìn anh ta bằng một ánh mắt ghét bỏ ngoại trừ một mình Cung Đại Vũ. Dù gì cậu ta cũng là chồng tương lai của cháu gái ông, ông nên bồi đắp cho cậu ta chút ít. Nhưng cứ nhìn cách con trai ông nói chuyện với cậu ta cũng đủ biết cậu ta bị ghét như thế nào. Ông ta không vội lên tiếng ngay mà cứ lặng trầm quan sát cuộc tranh cãi của họ.

"Có cần phải gấp thế không, giờ tôi không muốn gả con gái tôi cho cậu nữa. Loại người như cậu không xứng làm chồng nó."

Cung Hữu Khang nheo mày nói, cuối mi mắt đã có vài nếp nhăn, thời gian đã lấy đi tuổi trẻ của ông. Hay nói đúng hơn chính cái chết của vợ ông đã khiến ông trông già hơn trước tuổi. Đây là câu nói mà ông luôn muốn nói nhất nhưng đợi mãi chẳng có cơ hội. Bây giờ cơ hội mà ông luôn chờ đợi cuối cùng cũng đã đến, làm sao ông có thể bỏ qua được chứ. Vì đứa con gái này, vì người vợ đã mất ông đành phải có lỗi với Đặng Tuấn Long. Còn có cả ba ông nữa, liệu ông ta có chấp nhận những gì ông nói không? Mặc kệ cứ thử đi đã.

"Cung thiếu gia, ông ..."

"Được rồi. Thiên Tinh, con nghĩ thế nào?"

Thấy hai người họ gây nhau như thế mà không có kết quả, Cung chủ tịch đành lên tiếng chen ngang. Tất cả họ xoay nhìn cô gái chờ đợi một câu nói quyết định. Như Bàng nhìn những chàng trai, nhìn Cung thiếu gia rồi nhìn vị chủ tịch già chậm rãi nói. Thật lòng cô không muốn đám cưới này diễn ra nhưng vì ngày tháng bên cạnh Tử Lăng sau này cô phải nhanh chóng lấy được dây số bí mật của Cung chủ tịch.

"Đám cưới sẽ diễn ra đúng như quyết định ban đầu ạ, thưa ông."

Cô gái nói bằng cái giọng lạnh lùng, không một ai có thể đoán được cô đang nghĩ gì. Nhưng khuôn mặt họ xịu xuống tỏ vẻ không vui, nếu đã không muốn cuộc hôn nhân này diễn ra sao cô lại không nói thật chứ? Có thật người mà cô yêu là Tử Lăng không hay cô chỉ lừa anh đi xa để không một ai làm hỏng đám cưới này? Nếu đó là sự thật hai chàng trai tuyệt đối sẽ không để cho cô yên thân. Họ sẽ không để cô làm tổn thương Tử Lăng hay Tử Văn một lần nào nữa, một lần là quá đủ rồi.

"Cháu vào phòng gấp ta tí nhé?"

"Dạ."

Cung chủ tịch nói rồi quay người bước đi, cô gái vội rào bước theo sau. Rẽ khỏi dãy hành lang dài và rộng, đi qua bốn tầng lầu cuối cùng cũng lên đến phòng làm việc của ông. Cung Đại Vũ đi đến ngồi xuống ghế bên bàn làm việc im lặng một lát lâu rồi mới chậm rãi lên tiếng. Hai tay sờ nhẹ cái học trên cùng và lấy ra một mẫu giấy nhỏ đưa cho cô gái. Cô mắt nhìn cháu gái có chút do dự, ông không biết việc làm của ông là đúng hay sai nhưng nếu cháu gái ông đã là người thừa kế ông nên trao lại thứ này cho cô. Đây là một thứ mang lại chết chóc, cô có vượt qua được không còn phải xem tạo hóa của cô như thế nào.

"Đây là dây mật mã ta đã hứa cho cháu, cầm lấy đi."

"Ông ... cháu cảm ơn ông."

Nhận mẫu giấy từ tay ông cô gái rung rung nước mắt nói, trong tim cô dâng lên một niềm vui sướng. Cuối cùng cô đã có thứ mình muốn, có thể hoàn thành nhiệm vụ và rời khỏi đây cùng với Tử Lăng để sống cuộc sống cho riêng hai người. Ngày cô chờ đợi đã đến, ngày cô và Hoàng Phong hạnh phúc bên nhau. Nhưng cô bỗng cảm thấy có lỗi với Cung chủ tịch và Cung thiếu gia, họ đã yêu thương cô bằng cả trái tim. Nhưng tiếc là cô chỉ có thể chọn ba mình và Tử Lăng. Xin lỗi ... Ông nội.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43

Rời khỏi chỗ Cung Đại Vũ cô gái trở về phòng mà lòng nặng trĩu tâm sự hơn bao giờ hết. Cô đã có được thứ mình muốn và bây giờ cô thể rời khỏi đây để đi tìm Tử Lăng, bắt đầu cuộc sống của hai người. Nhưng rồi sáng mai phải làm sao khi cô dâu biến mất cùng với thứ quý giá nhất của Cung gia? Cung chủ tịch liệu có tha thứ cho hành động này của cô? Liệu ông ta có cho người truy bắt kẻ giả mạo như cô và cũng vì thế mà làm liên lụy đến chàng trai không? Càng nghĩ cô lại càng sợ hãi, càng nhấn chìm mình xuống đáy sâu của sự tuyệt vọng. Và rồi khi nghĩ đến chàng trai tự sâu thẳm trong cô một khát vọng được sống, được yêu và được tự do dâng lên mãnh liệt như một ngọn lửa đang bùng cháy trong cô. Thúc đẩy cô tiếp tục chiến đấu với nỗi sợ của mình và tiếp tục hi vọng vào một tương lai tươi sáng.

Như Băng ngồi bên cạnh khung cửa kính phòng và ngắm nhìn những vì sao lấp lánh trên bầu trời. Chúng quá đẹp nhưng lại cách cô rất xa, Cung gia cũng vậy, họ đối xử với cô quá tốt nhưng thật tiếc là cô không phải là người thân thật sự của họ. Cô chỉ có mỗi ba mình, Hà Vĩnh Tường là người thân duy nhất và giờ đây lại có thêm một người nữa, Trần Hoàng Phong. Chính vì anh mà cô muốn nhanh chóng rời khỏi Cung gia và đi gặp ba để hoàn thành nhiệm vụ được giao. Như Băng lấy điện thoại gọi cho Hà Vĩnh Tường, và sau chuỗi tiếng tí dài ông ta đã bắt máy.

"Alô."

Từ bên trong điện thoại tiếng ông vang lên tuy nhỏ nhưng vẫn không mất đi sự uy nghiêm vốn có của mình. Nhưng đáp lại ông chỉ là sự lưỡng lự của cô gái, Như Băng ngập ngừng nói. Rõ ràng cô đang tiến đến gần hạnh phúc mà cô mong chờ bao lâu nay nhưng khi nghe tiếng ba mình thì cô không biết phải nói gì. Hay nói đúng hơn cô đang không biết có nên đưa cho ông đây bí mật mà cô đã lấy được từ chỗ ông nội hờ của mình. Cô thật sự không muốn tiếp tục lừa dối và làm tổn thương họ thêm nữa.

"Ba."

"Khuya lắm rồi con gọi ta có gì không?"

Dường như đã nhận ra sự phân vân trong giọng nói của con gái, Hà Vĩnh Tường không chờ đợi nữa mà lên tiếng hỏi thẳng vấn đề. Nhưng cô gái lại im lặng, tay cầm tấm hình cô chụp chung với tất cả những người của Cung gia lên. Cô không biết điều mình đang làm có gây nên sóng gió cho họ hay không nhưng vì tương lai, hạnh phúc của mình cô đành phải ích kỉ. Cung chủ tịch ... Cung thiếu gia, hai người đã khiến cô phải ray rức rất nhiều khi lừa dối họ, xin lỗi và cô cũng chẳng hi vọng họ sẽ tha thứ cho cô, cho sự dối trá của cô.

"Có chuyện gì không? Nếu không thì con hãy ngủ sớm đi, ngày mai còn nhiều chuyện quan trọng phải làm lắm đấy."

"Ba, con lấy được dây mật mã rồi ... Con đã hoàn thành nhiệm vụ ba giao cho ..."

Người đàn ông lại lên tiếng hỏi lại lần nữa và toan cúp máy nhưng khi vừa nghe cô gái nói ông dừng lại. Im lặng, chỉ là một chuỗi âm thanh tĩnh lặng không có chút âm vang của sự sống nào. Lần này người rơi vào im lặng là ba cô chứ không phải cô, điều đó thật khó hiểu. Đáng lí ra khi nghe cô nói mình đã hoàn thành nhiệm vụ thì ông phải vui mừng chứ hay ông đang lo lắng sau khi có được thứ trong mệnh lệnh của ông chủ cô gái sẽ ra đi, sẽ rời khỏi tổ chức và rời xa ông?

"Ba, con về nhà nha."

Như Băng hạ giọng nói đánh thức ông trở về với thực tại. Hà Vĩnh Tường khẽ buông tiếng thở dài rồi lên tiếng trả lời con gái. Ông im lặng không phải vì sợ mất cô mà là vì vỡ kịch ngày mai, món quà đặc biệt mà ông chủ muốn ông tặng cho Cung gia. Nhưng nếu ngày mai ông xuất hiện ở đó thì mọi bí mật về thân thế của Như Băng mà ông cất giấu bấy lâu nay đều được phơi bày. Và rồi một ngày nào đó ông vĩnh viễn mất cô, đứa con gái ông yêu thương nhất. Nhưng ông không thể vì thế mà không làm những việc mà ông chủ đã giao. Ông không những là người cha mà ông còn là một nô bộc, ông không thể chỉ nghĩ đến con gái ông.

"Con cứ ở lại đó đi, ngày mai ta sẽ đích thân đến đón con về nhà."

"Ba, nhưng mai con và Bạch Nhật ..."

Hà Vĩnh Tường nói rồi cúp máy ngay không để cô gái có dịp nói thêm lời nào. Hay nói đúng hơn là ông đang trốn tránh, ông sợ nếu mình nghe lời nài nỉ của cô một tí nữa thôi ông sẽ mềm lòng và chấp nhận. Cách tốt nhất là tạm thời không nói chuyện nên nói chuyện với cô, mọi chuyện cứ để ngày mai tính vậy. Ngày mai, lúc ông đi gặp lại những người xưa cũng là lúc bắt đầu cho những đau khổ, sóng gió ở Cung gia. Ông chỉ hi vọng Như Băng không bị kéo vào cuộc chiến vô nghĩa này. Ông luôn muốn cho cô một cuộc sống bình yên hạnh phúc nhưng liệu ông chủ ông có đồng ý không. Ông ta muốn trả thù Cung gia và cô cũng là một thành viên trong đấy. Nếu như vậy thì làm sao cô có thể thoát khỏi kế hoạch trả thù của ông ta chứ.

"Ông ta không cho cô về nhà sao?"

Một giọng nói khẽ vang tuy cộc lốc nhưng vẫn hiển hiện rõ sự quan tâm, lo lắng của một người bạn. Cô gái không ngạc nhiên với sự xuất hiện bất ngờ của hai chàng trai và cũng không quay lại nhìn họ. Ngay từ khi họ bước vào cô đã nhận ra nên không có gì phải ngạc nhiên cả. Như Băng lắc nhẹ đầu, bờ mi dài sụp xuống buồn rầu. Duật Luân khẽ lên tiếng, hai chàng trai ngồi xuống cạnh cô, đôi mắt lơ đãng nhìn ra bên ngoài.

"Ngày mai là đám cưới rồi, cô định đi vào lễ đường với cái tên họ Đặng kia sao?"

"Tôi không biết, đành đi tới đâu tính tới đó thôi."

Cô gái cúi đầu đáp lại với cái vẻ mặt buồn rầu, giọng nói cô nhỏ dần. Tuy không biết ba định làm gì và dù ông đã hứa sẽ đến Cung gia đón cô nhưng cô thật sự rất sợ. Cô sợ ba mình sẽ không đến vì muốn người cô cưới là Bạch Nhật, sợ mình sẽ không dễ dàng rời khỏi đám cưới đó để đi tìm Từ Lăng được. Nếu ba cô thật đến thì cô phải làm sao đây? Trần Hoàng Phong, anh nhất định sẽ không bỏ mặc cho cô lấy một người mà cô không hề yêu. Với lại chắc chắn ah cũng như cô cũng không muốn đánh mất tình yêu này một lần nữa.

"Nếu ba cô không đến, Từ Lăng sẽ đến đưa cô đi yên tâm đi."

Xoa nhẹ vai cô gái an ủi, Đinh Từ Toàn nói, đôi mắt nhìn cô ánh lên vẻ lo lắng, quan tâm. Tuy trước đây anh rất không thích cô tiểu thư này nhưng sau một thời gian gần tiếp xúc anh có thể khẳng định cô hoàn toàn vô hại, cô là một sát thủ đầy lòng nhân từ, là kẻ đặc biệt nhất anh từng gặp.

"Cảm ơn."

Cô gái mỉm cười đưa mắt nhìn họ đầy biết ơn, hai bàn tay xoa xoa vào nhau vì những đợt gió rét thổi qua. Mặc dù cô và họ chỉ quen nhau trong vài tháng thôi nhưng họ lại cho cô cảm giác ấm áp, lại liều mình giúp đỡ cô. Nhất là Từ Văn, cô chính là người đã đem đến những đau khổ cho anh vậy mà anh vẫn luôn giúp cô. Cô không thể tiếp tục để anh sống cuộc sống cô độc không người thân như thế nữa. Phải, anh xứng đáng để có một tình thân và cô nhất định phải để anh được gặp một người. Người này có thể giúp cô xóa bỏ những nỗi đau trong lòng Từ Văn. Phải, nhất định thế.

"Không có gì đâu. Thôi cũng khuya rồi cô ngủ đi, chúng tôi đi trước nhé."

"Ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Hai chàng trai đứng dậy rồi chậm chậm quay người bước đi, những bước chân thật nhẹ nhàng. Cô rất cảm ơn vì họ đã giúp cô nhưng vì tình yêu của mình cô đành phải là ích kỉ, phải để họ liều mạng vì giúp mình thôi. Dù là bất kì ai, bất kì lí do gì cũng không thể ngăn cản cô đến bên cạnh chàng trai, ngăn cản tình yêu của cô. Để có được tình yêu này cô sẵn sàng đánh đổi tất cả kể cả phải tiếp tục giết người theo mệnh lệnh cô cũng cam lòng.

"Từ Lăng, em đợi anh."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Trên đường Nguyễn Thị Định, ngôi biệt thự nhà họ Cung trở nên đông vui, náo nhiệt khác với cái vẻ trầm lặng thường ngày. Bên ngoài, lễ đường đầu rất nhiều chiếc xe sang trọng, đặc biệt, đây đúng là khung cảnh đám cưới của những kẻ giàu có. Đặng Tuấn Long chỉnh trang trong bộ vest màu trắng tinh, theo sau là người của Đặng gia. Nhìn anh ta là thế, thừa hưởng một tài sản kếch xù, có vẻ ngoài điển trai nhưng đâu ai biết đằng sau cái vẻ đẹp thiên thần ấy là một ác ma, một sát thủ lạnh lùng. Sau thời gian gia nhập tổ chức, hẳn dường như đã biến thành một kẻ không có máu và nước mắt. Thế nhưng trái tim hẳn lại rung động trước một người con gái như hắn, một nữ sát thủ. Có lẽ vì hắn đã tìm được niềm tin, sự đồng cảm yêu thương từ cô cũng nên.

"Cung chủ tịch, Cung thiếu gia."

"Giờ này mà còn gọi ta như thế à? Có phải cậu không muốn làm cháu rể ta không?"

Vừa thấy hai cha con nhà họ Cung, chàng trai trẻ vội đi đến cúi đầu chào một cách lễ phép. Vị chủ tịch nhíu mày nói, khuôn mặt xụ lại tỏ vẻ không vui làm cho chàng trai giật mình. Nhưng rồi hiểu ý ông, anh gãi gãi đầu cười xòa cho qua chuyện. Thật buồn cười, Như Băng đâu phải cháu gái ruột của ông ta anh cần gì phải căng thẳng như thế chứ. Hay tại hôm nay được cùng người mình yêu bước vào lễ đường nên anh vui như thế mặc dù biết rõ đây chỉ là một vở kịch do anh và Như Băng dàn dựng lên. Mặc kệ điều đó đi, chỉ cần tận hưởng hạnh phúc của ngày hôm nay thôi cũng quá đủ rồi. Bởi vì sau hôm nay, khi lấy được thứ họ cần thì Như Băng và anh phải trở về với cuộc sống thường ngày, đơn độc và buồn tẻ.

"Cháu xin lỗi ... Ông nội, ba ..."

"Không dám nhận, nếu sau này cậu mà dám làm con gái tôi buồn hay làm nó khóc tôi tuyệt đối sẽ không tha cho cậu, tôi sẽ lấy mạng của cậu đấy. Hãy nhớ đấy."

Gạt phất lời chào hỏi của đứa con rể tương lai sang một bên, Cung Hữu Khang gần giọng nói. Hôm nay là ngày mà ông không mong đợi nhất đã đến, con gái ông phải lấy một người mà cô không hề yêu, một người cùng tổ chức với cô, cũng kính trọng Hà Vĩnh Tường như cô. Ông biết hẳn ta, một kẻ dẫn đầu, ngăn cản ông gặp anh vợ của mình. Nói rồi ông quay người bước đi một cách lạnh lùng, một sự cao ngạo của kẻ sinh ra trong gia đình quyền thế. Ai nhìn vào và không cần suy nghĩ cũng biết cậu chủ Cung gia không hề muốn đón nhận chàng rể này một chút nào, hay nói thẳng ra là ông ta rất ghét Đặng Tuấn Long.

Nhìn thái độ khinh ghét người khác của Cung thiếu gia, khuôn mặt Bạch Nhật đành lại cố che giấu sự giận dữ của mình. Cung Hữu Khang ... nếu không phải vì Như Băng và dây dưa mãi kia thì chắc hẳn anh đã không để yên cho ông ta hạ nhục mình như thế. Chỉ hôm nay thôi, sau khi có được thứ mình muốn anh sẽ làm cho nhà họ Cung phải ân hận vì đã xem thường anh. Nhất là cậu chủ Cung gia, để anh xem khi đó Như Băng có ra mặt nói giúp cho người cha hờ này không. Chuyện này đúng là thú vị thật.

"Con cứ mặc kệ ba con đi, sắp đến giờ rồi vào trong thôi."

"Dạ."

Vị chủ tịch già vỗ nhẹ vai chàng trai an ủi, ông rất hiểu tâm trạng con trai khi gả đứa con gái bị thất lạc bao nhiêu lâu nay. Nhưng ông cũng không thể để mặc cho con mình lớn giọng khinh miệt đứa cháu rể này, ông nhất định phải làm gì đó để hai người họ chấp nhận nhau. Mọi việc cứ để sau hôn lễ rồi tính, còn bây giờ phải tiếp tục đám cưới của cháu gái mới được. Chỉ khi đám cưới này kết thúc ông mới có thể thật sự an tâm và cho gọi Từ Lăng trở về. Có

thể chính hôn lễ này sẽ đánh chìm cái tình yêu không nên có giữa họ. Hi vọng hôn lễ này sẽ kết thúc mọi đau khổ của cả quá khứ và tương lai

Trong khu vườn rộng lớn của ngôi biệt thự Cung gia đông nghịt người, không khí vui vẻ náo nhiệt. Chú rể đứng gần bàn họ hai nhà, hai tay chấp phía trước háo hức chờ đợi. Đâu đó trong đám khách đến tham dự có một người đàn ông mặc chiếc áo parka sẫm màu. Khuôn mặt ông ta âm trầm, trên người toát lên một mùi sát khí nồng nặc. Nhưng ai mà để ý, họ chỉ đến đây vì cô dâu, chú rể thôi. Ai cũng ngồi vào chỗ yên vị, giữa lối đi hai hàng dâu phụ, rể phụ bước chậm chậm, đi phía trước là hai thiên thần nhỏ tung hoa dẫn đường cho cô dâu. Như Băng thướt tha trong bộ seri cô dâu màu trắng đi phía sau cùng. Thấy cô dâu tiến vào trong, những người có mặt ở đây đứng dậy vỗ tay hân hoan chúc mừng. Dẫu thế nhưng ai cũng có thể nhận ra vẻ mặt lạnh lùng, thoáng nét buồn rầu của cô dâu. Một đám cưới gượng ép không có tình yêu.

"Em đẹp quá."

Nắm lấy tay cô gái Bạch Nhật mỉm cười hạnh phúc, trầm trồ khen nhưng đáp lại chỉ là sự lạnh nhạt của cô gái. Anh biết đây là một vở kịch nhưng ít nhất cô nên hé một nụ cười, dù là gượng gạo cũng được. Đã đóng kịch thì phải đóng cho giống chứ, chẳng lẽ cô ghét anh đến như vậy sao? Dù gì hai người cũng ở bên cạnh nhau bao lâu nay, sao ô lại như thế chứ? Thật là vô tình quá. Nhưng dù sao anh cũng đã quá quen với vẻ mặt này của cô rồi nên chẳng thấy gì là lạ. Anh tin rồi một ngày nào đó, cô sẽ phải hối hận vì nét mặt hôm nay. Anh sẽ khiến cô phải yêu anh, phải đón nhận anh bằng cả trái tim. Nhất định thế.

"... Sau đây mời cô dâu và chú rể trao nhẫn ..."

"Băng."

Một giọng nói vang vọng cả căn phòng, Như Băng xoay nhanh người lại nhìn kẻ mới đến rồi hé nở một nụ cười rạng rỡ. Cuối cùng anh đã đến, người cô chờ đợi bao lâu nay đã đến đón cô. Mọi chuyện đã đến lúc phải kết thúc rồi, nhiệm vụ của cô đã hoàn thành cô không cần phải tiếp tục diễn vở kịch này làm gì nữa. Nhưng như thế thì thật có lỗi với Bạch Nhật, với Cung chủ tịch, những người hết lòng yêu thương cô. Nếu cô mềm yếu vào lúc này cô sẽ mất tất cả, mất tự do mà cô khao khát, mất Từ Lăng mà cô yêu thương. Không được, cô tuyệt đối không thể để chuyện này xảy ra được. Nhưng chứng phải ba cô đã nói sẽ đến đón cô sao, cô không thể bỏ đi trong lúc này được. Không, hãy mặc kệ tất cả để ra đi cung Đình Từ Lăng vì có thể ba cô sẽ không đến đón cô Xin lỗi ... Bạch Nhật ...

"Băng, dừng ..."

"Nhật à, em xin lỗi nhưng đã đến lúc em phải ra đi rồi, em thật sự rất xin lỗi anh ..."

Thấy cô gái xoay người toan bỏ đi, Bạch Nhật vội nắm tay Như Băng giữ lại khẩn thiết van xin. Đây là giây phút anh luôn chờ đợi và dù chỉ là một vở kịch anh cũng mong cô sẽ cùng anh diễn cho hết vở kịch này. Cô nhìn anh rồi nhìn Từ Lăng, tâm trạng rối bời không biết phải làm sao. Cô không thể vì bất kì ai mà từ bỏ tình yêu này, kể cả Bạch Nhật. Rút tay khỏi bàn tay cô gái quay người bước đi, những bước chân thật vội vàng bỏ mặc chàng trai đứng đó nhìn theo cô, khuôn mặt đầy thất vọng, đau đớn. Cả trái tim và danh dự của anh đều vì sự bỏ đi của cô gây nên một vết thương khó mà lành lại được.

"Thiên Tinh, con đang làm gì thế hả?"

Cung chủ tịch đứng dậy lên tiếng ngăn cản cháu gái, khuôn mặt ông đỏ bừng vì giận. Đình Từ Lăng, sao anh ta dám đến phá đám cưới của cháu gái ông chứ? Chẳng lẽ trong mắt anh ta ông không có địa vị gì sao? Vậy còn cái ơn anh đã cứu vớt anh khi gia đình gặp nạn, anh đã quên hết rồi sao? Còn Như Băng nữa sao cô dám làm trái lời hứa với ông chứ? Chẳng lẽ vì tình yêu này cô sẵn sàng từ bỏ tất cả kẻ cả gia đình sao? Thật đáng thất vọng. Ông sẽ không bao giờ để kẻ khác biến thành mình kẻ ngu ngốc dễ bị lừa gạt như thế. Rồi tất cả họ sẽ phải trả giá đắt cho chuyện này.

"Ba à, hãy để con bé tự lựa chọn đi ... Con xin ba đây ..."

Cung Hữu Khang lúc này cũng đứng hẳn dậy bước ra ngăn cản Cung chủ tịch, chen vào nói. Như Băng mỉm cười nhìn ông như đang cảm ơn, mặc dù không phải con gái ruột của ông nhưng khi bên cạnh ông cơ luôn có cái cảm giác ấm áp như đang ở bên cạnh chính người thân của mình. Cung gia đã quá tốt với cô nhưng tiếc là cô không phải là cháu gái thật sự của họ. Nhưng dù sao cũng phải cảm ơn ông trời đã cho cô được quen biết họ, được đón nhận tình yêu thương, chở che từ họ.

"Cảm ơn ba."

Xa xa sân một người đàn ông đứng ở ban công tầng ba nhìn xuống bên dưới thăm thẳm. Trước đây để giết Cung Hữu Khang ông đã lỡ tay giết chết Hà Nguyệt Đình, người mà ông yêu nhất thế gian này. Hôm nay cũng vì Cung gia, vì trả thù ông lại phải xuống tay giết Hà Như Băng, đưa con gái duy nhất của Nguyệt Đình. Điều đó thật tàn nhẫn nhưng đây là cách duy nhất trả thù Cung gia, ông không còn chọn lựa nào khác. Đành phải làm thế thôi.

"Xin lỗi, để trả thù Cung gia anh buộc phải ra tay với con gái em. Nguyệt Đình hãy tha thứ cho anh."

"Rắc ... rắccccc..."

"Băng..."

Tiếng chùm đèn được treo lên giữa sân đẹp đẽ đang rần rắc bung khỏi dây buộc rơi thẳng xuống dưới. Cô gái bước nhanh hơn rồi dừng đột ngột khi cảm nhận được có cái gì đấy không bình thường. Một cảm giác bất an xâm chiếm cô, nhún mình cô xuống vực thăm của sự sợ hãi. Trong không khí mùi hương hoa giấy càng tỏa ra nồng nàn hơn, một cảm giác thật dễ chịu. Tiếng hai chàng trai đồng thanh hét lớn làm náo động cả không gian thơ mộng, hai anh cố gắng lao nhanh đến chỗ cô. Cô gái nhìn Từ Lăng, nhìn Bạch Nhật rồi ngược nhìn lên phía trên mình. Và ...

Chương 45

Ánh hoàng hôn đã bắt đầu xuất hiện, mùi hương hoa giấy lẫn trong làn gió se lạnh cuối thu lan tỏa khắp nơi. Nếu ai đó chú ý một chút sẽ dễ dàng nhận ra đâu đó trong không khí có mùi vị của sự nguy hiểm, của sự sợ hãi. Tất cả những thứ đó đều bắt nguồn từ một nơi, ngôi biệt thự của Cung gia. Một nơi đang từng bừng trong không khí đám cưới, một nơi hào nhoáng với những sắc màu rực rỡ. Và đang có một chùm đèn neon rơi xuống đúng vị trí cô dâu đang đứng, quả là một kế hoạch trả thù hoàn hảo. Máu và nước mắt liệu có xóa bỏ những nỗi đau, hận thù trong quá khứ hay nó chỉ là sự bắt đầu mới cho những đau khổ cho những người năm xưa và lớp trẻ ngày nay?

"Xoảng ..."

Vừa thấy chùm đèn rơi xuống hai chàng trai lao nhanh đến ôm chầm lấy cô và ngã người sang một bên. Chùm đèn rơi xuống đất vỡ tan tành trước sự chứng kiến của rất nhiều người, họ đưa tay che miệng cổ kìm chế nỗi kinh hoàng. Một vài người đã bật hét thanh tiếng làm nao động cả không gian, biến không khí đông vui hạnh phúc thành sự sợ hãi của rất nhiều khách mời. Nhưng không ai ngờ rằng đây chính là một bước đi trong một kế hoạch trả thù của một kẻ đã sống trong thù hận hơn nửa đời người. Và ông ta sẽ không bao giờ dừng tay nếu không tận mắt chứng kiến cái ngày nhà họ Cung hoàn toàn sụp đổ.

"Tử Lăng ... tiểu thư, hai người không sao chứ? Không bị thương ở đâu chứ?"

"Thiên Tinh, con có làm sao không?"

Ba chàng trai cùng Cung Hữu Khang thấy vậy hoảng hốt chạy đến, khuôn mặt họ tái hắc đi vì sợ hãi. Chưa bao giờ mấy người họ lại có cảm giác như thế, họ sợ sẽ mất Như Băng, mất Tử Lăng, mất hai người mà họ yêu quý nhất trên thế gian này. Không khác gì họ, người đàn ông mặc chiếc áo parka sẫm màu đã đứng hẩn dậy và chỉ trực lao nhanh đến. Nhưng rồi ông khựng lại, đã có quá nhiều người lo lắng cho cô, lúc này không thích hợp để ông ra mặt. Ông không muốn mạo hiểm với những bí mật đã được cất giữ suốt mười mấy năm trời, nhất là không muốn mất đứa con gái này. Mặc dù ông thừa biết rằng không lâu nữa, khi ông đối mặt với Cung chủ tịch thì thân phận thật sự của cô gái chẳng còn là bí mật nữa. Rồi giữa ông và Cung Đại Vũ nhất định sẽ có một cuộc chiến tranh giành Như Băng nếu ông may mắn thoát chết khi làm trái mệnh lệnh của ông chủ ông. Ông không sợ, chỉ cần nhìn thấy cô gái hạnh phúc bên người cô lựa chọn là quá đủ rồi.

"Tôi không sao, Cung thiếu gia xin lỗi đã làm ông lo lắng."

Như Băng nắm tay Tử Lăng gượng đứng dậy phều phều người nói, một sự xa lạ khác thường. Và điều đó làm trái tim Cung Hữu Khang đau thắt lại như có trăm ngàn mũi tên đâm xuyên qua. Đó chính là nỗi đau chung của những người cha có con mà không thể nhận lại con, không thể ôm đứa con vào lòng và nói với nó rằng "ta là ba của con đây". Một nỗi đau mà không phải ai cũng cảm nhận được nếu đó là không phải người là trong cuộc.

"Sao con lại gọi ta như thế, nghe xa lạ quá?"

Nhìn đứa con gái ông sững lại, khuôn mặt như đông cứng khi nghe cô gái xưng hô như thế. Dẫu đã biết rồi sẽ có ngày hôm nay nhưng ông thật sự vẫn chưa kịp chuẩn bị tâm lý để đón nhận chuyện này. Lúc này đây ông có nên nói cho cô biết sự thật về thân thế của cô không? Chuyện đó có làm cho cô bị tổn thương hay không? Và cô có chấp nhận sự thật để trở về Cung gia hay vẫn muốn tiếp tục làm con gái của Hà Vinh Tường? Đáp án chỉ có mỗi cô gái mới biết. Nhưng không, ông không thể để Như Băng biết chuyện này được, không thể để cô từ bỏ tình yêu của mình chỉ vì sự cố chấp của ông nội. Như thế là bất công với cả cô và Đình Tử Lăng.

"Xin lỗi tôi không phải là con gái ông, không phải là Cung Thiên Tinh, tôi chỉ là một kẻ giả mạo. Xin hãy tha thứ cho tôi."

Cô gái nói, trong đôi mắt nâu ẩn chứa một nỗi buồn miên man mà chính cô cũng không biết cảm xúc ấy là gì. Có thể là vì cô vẫn chưa muốn trở về với thực tại, vẫn chưa muốn mất đi tình thân đáng trân trọng mà cô nhận được ở Cung gia. Điều đó thật tàn nhẫn với cô và cha con Cung Hữu Khang khi mà cô đã thật lòng quý mến họ và họ cũng vậy. Nhưng cô là ai? Là một sát thủ, là kẻ đến để lấy đi một thứ cực kì quan trọng của Cung gia và là kẻ làm họ tổn thương, thất vọng. Cô có tư cách gì để nhận tình yêu thương của họ chứ, cô đúng là một kẻ đáng tội nghiệp.

"Nếu đã nhận mình là kẻ giả mạo thì hãy trả lại cho ta thứ đó đi."

Cung chủ tịch đưa tay chờ đợi cái gì đấy, chân chậm chậm tiến đến gần cô gái. Đây nhẹ Bạch Nhật ra, cô vẫn nắm chặt tay Tử Lăng bước lùi lại, ánh mắt nhìn người đàn ông van xin tha thiết. Đây là thứ có thể đổi lại tự do và cho cô hạnh phúc bên người yêu vĩnh viễn, không thể trả. Nếu giờ cô trả lại cho ông ta thì xem như những khổ đau mà cô gánh chịu gần đây chẳng phải trở nên vô ích sao? Không được, cô tuyệt đối sẽ không để chuyện này xảy ra, không bao giờ.

"Xin hãy nghĩ đến những ngày tháng hạnh phúc của chúng ta, xin hãy vì tấm lòng trung thành của Tử Lăng mà đừng đòi lại thứ này được không? Tiền tài, địa vị ông đều có hết còn tôi chỉ có mỗi anh ấy, nếu không có thứ này chúng tôi sẽ không được ở bên nhau. Tôi cầu xin ông đấy."

Như Băng nói, cái giọng hạ thấp nhưng vẫn đủ nghe, nước mắt đã ngưng đọng ở khóe mi. Cô biết Cung Đại Vũ nhất định sẽ không đồng ý nhưng cô vẫn hi vọng ông ta nể một chút tình nghĩa có được giữa hai người trong thời gian qua mà chấp nhận lời van xin của cô. Hơn nữa Từ Lăng đã theo ông mấy năm, nếu ông không vì cô thì cũng nên vì anh mà chấp nhận chuyện ấy. Đúng là ngây thơ, một lão cáo già vô tình như Cung Đại Vũ làm sao có thể có những suy nghĩ rộng lượng như trong trí tưởng tượng của cô chứ. Với ông ta tiền tài, địa vị là trên hết làm sao có thể vì đứa cháu gái già mọ mà từ bỏ kho báu chứ.

"Cô đừng nói khờ như thế nữa, tôi còn chưa xử tội cô vì đã giả mạo cháu gái tôi là may cho cô rồi đó, mau trả thứ ấy lại cho tôi."

Cung chủ tịch cứng rắn nói, khuôn mặt ông đánh lại không mang theo bất kì cảm xúc nào. Bao nhiêu niềm yêu thương trĩu nặng mà ông dành cho cô trước đây đều tan biến theo câu nói cô không phải là Cung Thiên Tinh mà chỉ là một kẻ giả mạo. Ông tuyệt đối sẽ không tha thứ cho bất kì ai lừa dối mình kể cả Như Băng và Đình Từ Lăng. Thấy tình hình có vẻ không ổn cậu chủ họ Cung liền bước đến nắm chặt khuỷu tay ba mình giữ lại. Ông nói, đôi mắt nhìn chàng trai và cô gái đầy trĩu nặng, khuôn mặt đau khổ hơn bao giờ hết.

"Ba, con xin ba hãy tha cho hai đứa nó, xin ba hãy nể tình con và Nguyệt Đình đi ba."

"Từ Lăng chụp lấy."

Thấy thiếu gia đang cản trở chủ tịch, Đình Duật Luân gọi lớn rồi ném chùm chìa khóa cho Từ Lăng. Chàng trai nhanh tay đón lấy, nhìn ba người bạn mỉm cười biết ơn rồi nắm tay cô gái kéo chạy đi. Nhưng Cung Đại Vũ làm sao có thể dễ dàng để họ rời khỏi đây khi mà họ chưa trả lại dây mật mã kho báu của ông chứ. Ông ta hất mạnh tay đẩy con trai sang một bên và lớn tiếng ra lệnh. Đôi mắt nhìn xoáy sâu như đang đẩy họ xuống vực thẳm của sự tuyệt vọng và đau khổ.

"Bắt lấy hai đứa chúng nó cho ta."

Tiếng hét lớn của Cung Đại Vũ như một nhát dao sắc nhọn đâm vào trái tim đầy những vết thương chưa lành của Cung Hữu Khang. Như Băng là con gái ông, ông không thể để ba mình đẩy cô vào chốn đau khổ và nguy hiểm. Ông cùng ba vị thiếu gia họ Đình gọi lớn như muốn ngăn cản quyết định của ông nhưng tất cả đều vô ích. Những gì mà Cung chủ tịch đã quyết định sẽ không bao giờ thay đổi dù là vì bất cứ lí do gì.

"Ba."

"Chủ tịch."

Sau lời nói của ông một đám người mặc vest đen bao quanh cặp đôi trẻ, giữ lại. Cung Hữu Khang và ba chàng trai lo lắng thốt gọi với hi vọng sẽ làm thay đổi ý định của vị chủ tịch lạnh lùng. Lúc này người đàn ông mặc chiếc áo parka mới chậm chậm tách khỏi đám khách mời bước đến đứng đối diện Cung chủ tịch gần gũi. Thấy ông đã ra mặt, Bạch Nhật bước nhanh đến đứng sau lưng ông chờ đợi mệnh lệnh. Trên khuôn mặt anh không một ai có thể đoán được anh đang nghĩ gì.

"Cung chủ tịch, ông để cho chúng đi đi."

"Ba."

"Hà Vĩnh Tường, là cậu thật sao?"

Vừa thấy người đàn ông, sắc mặt của cả Như Băng và cha con họ Cung đều biến đổi một cách nhanh chóng. Cô gái ngỡ ngàng thốt gọi rồi rất nhanh chóng trên khuôn mặt xinh đẹp ấy xuất hiện một nụ cười rạng rỡ. Còn về phần Cung Đại Vũ, khuôn mặt ông ta đánh lại thoáng nét giận dữ, bờ môi mím chặt nhìn chằm Hà Vĩnh Tường.

"Phải, là tôi đây. Cậu còn không mau đưa con gái tôi rời khỏi đây đi."

"Ba."

"Để chúng đi."

Người đàn ông hối thúc chàng trai, đôi mắt vẫn nhìn chằm Cung tịch như đang tách thức. Để giúp con gái Cung Hữu Khang thừa dịp lớn giọng ra lệnh mà không được đồng ý của cha ông. Như sự tĩnh lại với hiện tại, Từ Lăng vội nắm tay cô gái rời khỏi đó trước ánh mắt của rất nhiều người. Ba chàng trai khẽ thở phào nhẹ nhõm rồi mỉm cười nhìn nhau, cuối cùng kế hoạch họ vạch ra bấy lâu nay đã diễn ra một cách thành công tốt đẹp. Chỉ là họ không ngờ sự xuất hiện của người đàn ông lạ này đã giúp ít rất nhiều cho kế hoạch của họ. Đúng là sự sắp của định mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Màn đêm luôn che giấu rất nhiều bí mật, nhất là trong ngôi biệt thự của Cung gia. Trong phòng làm việc của Cung Đại Vũ, vị chủ nhân già ngồi bên bàn nhìn chăm người đứng đối diện mình. Khuôn mặt ông âm trầm, nét mặt hiển hiện rõ nỗi đau thương, giận dữ hơn cả khi Như Băng thừa nhận mình không phải cháu gái của ông. Đường như sự xuất hiện của Hà Vĩnh Tường đã nhắc nhở ông nhớ đến cái chết của Hà Nguyệt Đình, đến những nỗi đau mà con trai ông đã phải chịu đựng trong suốt mười mấy năm qua. Hơn nữa nó còn nhắc ông về nguyên nhân gây ra những đau khổ đó, là ông ... Chính vì để bảo toàn dây kho báu bí mật mà ông đã giết một người, Huỳnh Văn Tân. Có lẽ những gì xảy đến với gia đình ông chính là quả báo chăng? Không, tất cả những điều đó đều do Hà Vĩnh Tường gây ra.

"Đáng lẽ cậu không nên đến đây. Cậu có biết bao lâu nay tôi luôn cho người tìm giết cậu chứ?"

Nheo đôi chân mày dài rậm lại, người đàn ông nhìn Hà Vĩnh Tường chậm rãi nói. Cái giọng vang lên một cách lạnh lẽo, trầm bổng như một chuỗi âm thanh chôn vùi ngục sâu thẳm. Một câu nói tưởng chừng rất bình thường nhưng lại như một lời đe dọa, cảnh báo. Điều đó chẳng làm Hà Vĩnh Tường run sợ hay phải lùi lại vài bước cách xa kẻ đang sắc mũi sát khí. Ông điềm tĩnh đáp lại, đôi mắt lơ đãng nhìn ra bên ngoài dẫu đó chỉ là một màn đêm tối tăm.

"Tôi biết chứ nhưng vì cháu gái của tôi, vì Nguyệt Đình tôi không thể không ra mặt, không thể không đến gặp ông được."

"Đừng có nhắc đến Hà Nguyệt Đình trước mặt tôi nữa. Chính cậu, chính cậu là kẻ đã giết cô ta ... Cậu chính là hung thủ."

Nghe Hà Vĩnh Tường nhắc đến tên của con dâu, Cung Đại Vũ đập mạnh tay xuống bàn quát lớn. Nếu không phải vì đêm hôm đó ông ta cứ một mực đòi dẫn em gái mình đi thì gã sát nhân kia đâu có cơ hội ra tay ám sát con trai ông và lại vô tình bắn chết Hà Nguyệt Đình chứ. Vậy mà sau khi thấy em gái trúng đạn ông ta đã bỏ đi thật lạnh lùng và mắt tích từ đó đến giờ. Ông tuyệt đối sẽ không tha thứ cho ai muốn làm hại Cung gia, nhất là những kẻ làm con trai ông phải đau khổ. Tất nhiên Hà Vĩnh Tường và kẻ giả mạo cháu gái ông, kẻ đã cướp mất một cánh tay đắc lực nhất của ông.

"Đúng là lão già nhu nhược. Ông đừng quên kẻ giết em gái tôi chính là kẻ thù của ông. Sai lầm nhất cuộc đời tôi là không quyết liệt đưa Nguyệt Đình rời khỏi cái nơi khốn kiếp này và tại sao tôi lại không giết chết ông cơ chứ?"

Hà Vĩnh Tường sấn nhanh đến đập mạnh tay lên bàn và cúi sát mặt vị chủ tịch già nghiêng rằng nói, khóe mắt đỏ hoe khi nhớ về một quá khứ đã qua. Nguyệt Đình, đứa em gái duy nhất của ông lại bị chính ông chủ mà ông kính trọng lỡ tay bắn chết vậy mà ông chẳng làm được gì cả. Tất cả mọi bất hạnh xảy đến với anh em ông đều do cha con Cung Hữu Khang mang lại. Ông nhất định phải bắt họ trả một cái giá đắt cho những tổn thương mất mát mà ông đã phải gánh chịu. Nhưng còn Như Băng, cô sẽ như thế nào khi biết thân thế của mình? Cô có hận ông khi biết ông muốn biến cô thành công cụ trả thù Cung gia không? Ông không thể nghĩ tiếp được nữa, ông cũng không thể để mắt đứa con này càng không bao giờ cho cô trở về Cung gia. Không bao giờ.

"Cậu dám ..."

"Chủ tịch."

Cung chủ tịch hét lớn, đám vệ sĩ cùng ba chàng trai từ bên ngoài bật mạnh cửa chạy vào. Tất cả họ đều chìa súng vào ông và chỉ chờ đợi mệnh lệnh được phát ra từ miệng Cung Đại Vũ. Nhưng điều đó chẳng làm người đàn ông run sợ mà ngược lại ông ta bật cười thành tiếng. Nhìn Cung chủ tịch ông ta nói với cái vẻ ngạo mạn rồi ánh mắt lại hướng nhìn Bạch Nhật. Chàng trai đa đứng đợi ở ngưỡng cửa khá lâu, tay khoanh trước ngực, đôi mắt sát khí quan sát những kẻ ở đây một cách cẩn thận. Chỉ cần có động tĩnh anh lập tức sẽ rút súng yểm trợ, đưa Hà Vĩnh Tường an toàn rời khỏi đây. Chỉ cần một mình Hà Vĩnh Tường thoát khỏi đây là đủ, anh luôn sẵn sàng hi sinh để bảo vệ ông chủ của mình kể từ khi anh gia nhập tổ chức. Hơn nữa anh bảo vệ ông ta không những vì ông là ông chủ của anh mà còn vì ông là ba của Như Băng nữa. Anh không thể để cô gái đau lòng, không thể để Hà Vĩnh Tường gặp chuyện được. Phải, nhất định là thế.

"Cung Đại Vũ, ông tưởng chỉ nhiều người này có thể giết được tôi sao? Đâu có đơn giản như vậy."

"Hừ, Đặng Tuấn Long là người của cậu sao? Nếu cậu đã nói vậy sao không thử xem thế nào."

Liếc nhìn Bạch Nhật Cung chủ tịch gằn giọng nói, khuôn mặt ông không để lộ bất kì cảm xúc nào. Nói rồi ông hất nhẹ đầu ra hiệu ngay tức thì đám vệ sĩ đặt ngón tay vào và toan bóp cò. Nhưng đúng lúc đó Bạch Nhật lên tiếng nói, nòng súng chìa thẳng vào Cung chủ tịch. Sau bao lần thoát khỏi cái chết đã rên cho anh sự di chuyển tốc độ, nó nhanh đến nỗi như một con gió thoảng qua và không ai nhận ra đó là gì. Anh như một bóng ma của đêm tối hay nói đúng hơn anh rất giống con trai của tử thần.

"Nếu các người không muốn viên đạn này găm vào đầu vị chủ tịch đáng kính của các người thì hãy mau buông súng xuống còn không thì cứ việc bắn."

"Đặng Tuấn Long sao cậu dám ..."

"Có gì mà tôi không dám chứ? Giết ông cũng đơn giản như giết hai gã họ Bùi và họ Trần đó thôi. Chẳng phải họ là bạn của ông sao, hãy giết tôi để trả thù cho họ đi."

"Là cậu đã giết Bùi Công Lân sao? Là cậu chứ không phải Như Băng làm sao? Là cậu thật sao?"

"Tử Văn."

Nghe chàng trai nói Tử Văn ngỡ ngàng hỏi lại, nét mặt thoáng sự giận dữ và hận thù. Duật Luân và Tử Toàn nắm vai anh giữ lại, không cho anh tiến gần về phía vị chủ tịch đang bị chàng trai khống chế. Không phải Như Băng, kẻ giết ba mẹ anh không phải cô gái, anh đã trách lầm cô nhưng tại sao cô lại phải nhận tội đó về mình? Chẳng lẽ hẳn chính là một trong Tam Tử Sát Thần Hắc Long, người cuối cùng mà anh luôn tìm kiếm bao lâu nay sao? Đúng là trái đất thật nhỏ bé mà, kẻ anh tìm kiếm một cách vất vả lại luôn hiện diện trước mặt anh. Một trò đùa của số mệnh.

"Phượng Hoàng có tham gia vụ này nhưng cô ấy chỉ phụ trách lấy tài liệu mật thôi, là tao và Sói Xám đã giết vợ chồng họ với đứa con gái nhỏ. Xem ra cậu rất quan tâm đến cái gã họ Bùi nhỉ?"

"Thằng khốn, tao giết mày."

"Tử Lăng."

"Tử Lăng bình tĩnh lại đi, chủ tịch đang ở trong tay hắn đấy."

Tử Văn gào lên và lao nhanh vào chàng trai, nước mắt lăn dài trên gò má nóng hổi và mặn chát. Hai gã bạn vội giữ lại, Duật Luân đẩy mạnh anh ra sau lớn tiếng nhắc nhở. Chàng trai khựng lại mở to mắt trừng nhìn Bạch Nhật rồi bất ngờ lao đến tóm cổ áo Hà Vinh Tường, chìa thẳng họng súng vào đầu ông ta gần giọng. Chưa bao giờ anh lại mất bình tĩnh đến thế ngoại trừ lần phát hiện ra Như Băng là sát thủ, là Phượng Hoàng của Tam Tử Sát Thần.

"Mày bắn đi, mày bắn chủ tịch tao bắn nát óc lão già này cho mày xem, không tin cứ thử."

"Mày bắn ông chủ rồi để xem Băng có tha cho mày không? Ông ấy là ba của cô ấy và là ba vợ của Trần Hoàng Phong đấy. Bắn đi, bắn đi ... Sao không dám bắn hả?"

"Thằng khốn aaaaaaaaa ....."

"Tử Văn."

Tử Văn đầy nhẹ Hà Vinh Tường ra, quăng súng xuống đất và khụy gối gào thét một cách đau đớn. Hai chàng trai một lần nữa khẽ thốt gọi tên chàng trai đầy lo lắng, ánh mắt nhìn Bạch Nhật đầy sát khí. Rõ ràng kẻ thù đang đứng trước mặt anh nhưng lại không thể ra tay được, điều đó quả thực rất đáng sợ. Đôi khi nỗi đau đó còn lớn cả nỗi đau thể xác.

"Đề họ đi đi ... Còn cậu hãy bỏ khẩu súng đó ra khỏi người ba tôi mau."

Cung Hữu Khang từ bên ngoài đi vào nói, đôi mắt nhìn xoáy sâu Bạch Nhật đầy đe dọa. Nhìn thấy ông đi vào ra lệnh như thế đám vệ sĩ nhìn nhau lưỡng lự nhưng khi thấy hai chàng trai họ Đinh hạ nòng súng xuống họ cũng bắt đầu buông xuống. Vị chủ tịch già chỉ im lặng không lên tiếng, cũng chẳng phản bác mệnh lệnh con trai ông đưa ra. Không phải ông im lặng vì bị chàng trai uy hiếp mà vì chuyện này là chuyện riêng của Hà Vinh Tường và Cung thiếu gia thì nên để họ tự giải quyết với nhau.

"Cung Hữu Khang, tôi sẽ không bao giờ cảm ơn anh về chuyện này đâu. Đi trước nhé."

"Xin lỗi đã mạo phạm."

Hà Vinh Tường nói rồi quay người bước đi, cái dáng người thật ung dung và bình tĩnh biết bao. Thấy ông chủ của mình bỏ đi, Bạch Nhật vội vàng buông súng khỏi Cung chủ tịch và rảo bước theo sau ông. Đinh Tử Văn vẫn ngồi gục người dưới nền đất lạnh lẽo, đôi mắt trừng nhìn chàng trai đầy hận thù, căm ghét.

"Con bé đó có phải là Thiên Tinh không?"

Cung Đại Vũ bất ngờ lên tiếng hỏi, khuôn mặt âm trầm nhìn Hà Vinh Tường chờ đợi một hi vọng mỏng manh. Nếu cô gái quả thật là con gái của Hà Vinh Tường thì rất có thể là cháu gái ông. Ông nhất định phải tìm hiểu chuyện này, phải tìm cho bằng được đứa cháu gái thất lạc của ông. Nhưng phải làm sao mới có thể? Chắc chắn Hà Vinh Tường biết rõ chuyện này chỉ là vấn đề ông ta có nói thật hay không mà thôi.

"Phải."

Hà Vinh Tường đáp lại ngắn gọn rồi tiếp tục bước đi, bờ mi sụp xuống che giấu nỗi buồn trong ánh mắt của mình. Tất cả đã hết, người của Cung gia đã biết thân phận thật sự của Như Băng, ngày ông mất đứa con gái này đã sắp đến. Mặc dù rất không muốn nhưng ông cũng phải đón nhận, định mệnh ... Tất cả đều là sự sắp đặt của định mệnh.

Chỉ mãi chú tâm vào chuyện đang xảy ra mà không ai chú ý rằng bên ngoài cánh cửa một người đàn ông đã đứng đó từ nãy đến giờ. Hà Vinh Tường vừa đi ra khỏi căn phòng đã thấy ông ta, ông dừng bước cúi nhẹ đầu và tiếp tục bước đi. Người đàn ông nhìn theo thăm thì, đôi mắt xanh của hi vọng đang dần vẩn đục.

"Đúng là những kẻ ngu ngốc mà."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Con sóng biển vỗ nhẹ vào bờ, trong làn gió mang theo mùi hương mặn nồng của đại dương bao la rộng lớn. Ở bãi biển gần Biển Cả lúc này tuy ít người nhưng ai cũng ai cũng có đôi có cặp cả, Như Băng và Đinh Từ Lăng cũng thế. Cô gái ngồi tựa đầu vào vai chàng trai, miệng vẫn nở một nụ cười, rạng rỡ hạnh phúc. Ngày mà cô chờ đợi bao lâu nay cuối cùng đã đến, cô đã có thể tự do bên người mình yêu, đã có thể không cần phải giết người theo mệnh lệnh. Điều đó quả thật rất hạnh phúc.

"Hình như ba em quen chủ tịch thì phải?"

Từ Lăng bất ngờ lên tiếng hỏi, đôi mắt vẫn mông lung nhìn về hướng biển khơi, trong đầu thoáng qua một vài câu hỏi. Dẫu rằng anh biết rất rõ mối liên hệ giữa Hà Vinh Tường và Cung chủ tịch chính là Như Băng, ngoài ra có thể vì một lý do nào khác trong quá khứ mà anh không biết cũng chưa từng nghe cậu chủ họ Cung kể đến. Mặc kệ những điều đó anh vẫn muốn nghe chính miệng cô gái xác nhận lại điều đó. Nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng của Như Băng, cô chưa từng nghe ba nói gì về mối quan hệ giữa ông và Cung gia. Thật sự mà nói thì có rất nhiều chuyện của ba cô gái không hề biết, ông không nói và cô cũng chẳng hỏi. Hay nói đúng hơn là dù cô có hỏi cả trăm lần ông cũng không trả lời những câu hỏi ngớ ngẩn đó. Thôi thì không hỏi nữa, khi nào muốn tự nhiên ông sẽ nói cho cô biết thôi cần gì phải tò mò, phải gấp gáp tìm hiểu làm gì cơ chứ.

"Chúng ta có thể ở lại đây xây dựng gia đình của chúng ta, đây là tài sản của Trần gia nên em hãy cứ yên tâm đi. Anh sẽ không bao giờ để em phải cực khổ, thiệt thòi khi bên cạnh anh đâu."

Thấy cô gái không trả lời chàng trai lại tiếp tục lên tiếng, anh hỏi như thế mặc dù anh biết cô gái chính là Cung Thiên Tinh, là người thừa kế duy nhất của Cung gia. Nhưng anh không thể nói cho cô biết sự thật này được, anh không thể để mắt cô chỉ vì địa vị và thân phận. Anh biết mình làm như thế thật ích kỉ nhưng anh không còn cách nào khác chỉ bởi vì anh quá yêu Như Băng và anh thật sự rất sợ sẽ đánh mất cô một lần nữa. Huống hồ gì anh cũng đã từng hứa với Cung chủ tịch sẽ không bao giờ nói ra bí mật này, kể cả khi anh già và chết đi. Một quá khứ đau khổ đã bị lãng quên trong quá khứ của đời trước cần gì phải khơi dậy chứ. Nó chỉ có thể gây ra đau khổ nối tiếp đau khổ mà thôi, tại sao lại không để nó chôn giấu theo những người đã khuất cơ chứ?

"Em biết rồi nhưng trước tiên em cần phải làm cho xong vài chuyện, đợi em về nhé."

Xoay nhìn anh cô khẽ nói, nụ cười bỗng trở nên nhợt nhạt, đôi mắt nâu vẫn đục như đang đứng giữa ranh giới thiên đường địa ngục. Phải, trước khi tận hưởng cuộc sống bình yên, hạnh phúc cô cần đi gặp ba mình ... Hà Vinh Tường. Ngoài ra cô còn phải đến gặp và đưa Từ Văn đi gặp một người, một người có thể giúp cô xóa bỏ những đau khổ trong anh ta. Hơn nữa người này có thể giúp cho chàng trai có cuộc sống hạnh phúc, không còn đơn độc như bây giờ. Chỉ là liệu quyết định này có gây nguy hiểm cho người đó hay không? Cô thật sự rất sợ. Trải qua mấy lần tận mắt chứng kiến những người thân thuộc của mình lần lượt ra đi đã làm trái tim cô run sợ, cô sợ mình sẽ tiếp tục mất đi những người cô yêu thương. Nhưng tất cả đều là số phận, đều được định mệnh sắp đặt từ trước, dù có cố gắng thế nào cô cũng không thể thay đổi được gì.

"Gặp ba em hả? Để anh đưa em đi cho, anh cũng muốn cảm ơn bác ấy vì đã ra mặt giúp chúng ta."

"Không cần đâu, em tự đi được mà với lại em không muốn thấy anh lại bị Đầu Trọc và Bạch Nhật làm khó nữa. Ở đó rất nguy hiểm, nếu anh gặp chuyện gì thì em biết phải làm sao hả?"

Như Băng gượng cười khẽ nói, ánh mắt nhìn anh đầy yêu thương, lo lắng. Đám người của Đầu Trọc đã từng muốn giết anh một lần rồi, cô nhất định không thể để cho họ có cơ hội ra tay với anh lần nữa. Huống hồ đây cũng là lần cuối cùng cô trở về đó để rồi cùng anh ra đi, liệu Bạch Nhật có để yên cho hai người rời khỏi đó không? Chuyện này rất khó nói, cô không thể và cũng chẳng dám mạo hiểm. Ngoài ra còn có vấn đề về Cung chủ tịch nữa, đã biết rõ cô không phải là cháu gái ông ta nhưng lại lợi dụng tình yêu ông danh cho cháu gái roit cả ông để lấy dây mật mã, liệu ông ta có tha cho cô không? Chuyện đó có gây ra rắc rối và ảnh hưởng đến chàng trai hay không?

"Được rồi vậy anh ở nhà đợi em, đi sớm rồi về sớm ... Anh ở nhà nấu bữa ăn khuya đợi em ..."

"Cho tụi này ăn với được không hai bạn?"

"Ngọt ngào quá, hạnh phúc quá, nghe mà rộn cả người."

Ba chàng trai từ phía trên đường Xuân Diệu đi xuống bãi cát, nơi hai người đang ngồi và chen ngang trên chộc. Như Băng và chàng trai xoay nhìn họ nở nụ cười rạng rỡ, chưa bao giờ ba chàng trai thấy hai người hạnh phúc như hôm nay kể từ khi mới quen biết. Thật may mắn vì họ đã có thể ở bên nhau, thật không uống công những người bạn đã liều mạng giúp họ tí nào. Chỉ hi vọng niềm hạnh phúc đó không chỉ tồn tại trong khoảnh khắc nhất thời mà nó sẽ mãi mãi tồn tại theo thời gian.

"Sao ba người lại đến đây?" Như Băng khẽ lên tiếng hỏi.

"Giờ sao, ở bên nhau rồi là không cho ba đứa tụi này đến góp vui à, tính qua cầu rút ván à? Không dễ đâu nha cưng."

"Không phải đâu, ý tôi là ..."

"Được rồi, cô họ giải tên thích hay sao mà cứ hớ tí chút là giải thích liền thế. Đúng là viện cớ mà."

Nghe cô gái hỏi một câu ngớ ngẩn như thế Đinh Từ Lăng lên tiếng đáp lại, rồi giả vờ nheo đôi chân mày lại tỏ vẻ khó chịu. Cô gái gượng cười vội giải thích nhưng lại bị chàng trai gạt phắt sang một bên. Từ Lăng, Từ Văn và Duật Luân đưa mắt nhìn nhau khẽ cười thành tiếng, một tiếng cười thật thoải

mái. Duật Luân khoác tay dựa vào vai Tử Toàn nói, nhìn hai người người họ cười ranh mãnh. Khung cảnh hạnh phúc này chính là thứ mà năm người bọn họ luôn tìm kiếm và cuối cùng họ cũng tìm thấy.

"Thôi đi, cậu cứ chọc cô ấy hoài làm Phong nhà ta đau lòng rồi kìa."

"Này, hình như hai người thích chọc chúng tôi lắm hả? Tử Văn, anh ..."

Cô gái xoay nhìn chàng trai chờ đợi sự giúp đỡ nhưng cô chợt nhận ra vẻ mặt ưu tư đầy tâm sự. Cô khựng lại đưa mắt nhìn sang ba chàng trai rồi lại xoay nhìn anh khe khẽ lên tiếng. Cô không biết anh Tử Văn đang buồn chuyện gì nhưng hình như chuyện này rất nghiêm trọng. Cứ nhìn vẻ mặt ấy thì biết, nó cứ như cái lúc cô chính miệng thừa nhận mình là hung thủ giết chết ba mẹ anh. Cô rất muốn biết rõ sự tình chỉ là không biết phải hỏi như thế nào và bắt đầu từ đâu mà thôi. Hôn nữa ở đây còn có ba chàng trai, những người anh em tốt của Tử Văn nên chắc chắn họ ít nhiều cũng sẽ giúp được anh. Đành phải làm phiền ba người họ thôi.

"Tử Văn, anh sao vậy?"

"Sao cô không nói cho tôi biết hung thủ thật sự giết chết ba mẹ tôi là Đặng Tuấn Long, là Hắc Long chứ không phải cô?"

"Gi?"

"Kẻ thù của tôi không phải là cô mà là Đặng Tuấn Long, đúng không?"

Chàng trai nói, cô gái lặng đi, khuôn mặt cô cứng đờ như sắp đông cứng thành đá. Anh đã biết, nhưng tại sao hay ai đó đã nói cho anh biết chuyện này, chẳng lẽ là Bạch Nhật? Không thể nào, anh ta làm sao biết được Tử Văn là Bùi Tấn Bảo mà thù lòng anh? Trước đây anh những tưởng mình rất hiểu anh ta nhưng giờ cô mới nhận ra mình thật sự chẳng hiểu gì về Bạch Nhật hết.

"Làm sao anh biết chuyện đó?"

Cô gái khẽ lên tiếng giọng đành lại không mang theo bất kì âm hưởng nào cả sự sống. Đáng lẽ ra cô đã định cất giữ bí mật này mãi mãi nhưng không ngờ Tử Văn đã biết hết tất cả. Liệu anh có đi tìm Bạch Nhật để trả thù hay không? Mặc kệ anh định làm gì, cô phải nhanh chóng đưa anh đi gặp người đó.

"Là Đặng Tuấn Long chính miệng thừa nhận với tôi. Tại sao cô phải che giấu vì anh ta?"

"Không, tôi chỉ nhận tội giùm Huy thôi."

"Huy?"

Nghe cô gái nhắc đến một cái tên xa lạ Tử Văn nhủ mảy nhắc lại như muốn hỏi đó là ai. Như Băng cười buồn khi nhớ về một hình bóng thân quen đã bị lãng quên trong quá khứ từ rất lâu rồi. Hiểu được tâm trạng cô gái Tử Lăng nắm lấy tay cô và lên tiếng chen ngang. Anh biết người này vì đã từng nghe cuộc nói chuyện giữa Như Băng với Bạch Nhật và Đầu Trọc. Nhưng anh không hề biết chuyện cô nhận tội thay cho người bạn vào sinh ra tử với cô và nhận tội thay cho cả Bạch Nhật. Một sự hi sinh cao cả dù là không lớn lắm nhưng với những sát thủ nó đã quá vượt mức cho phép rồi.

"Huy chính là Sói Xám."

"Làm sao cậu biết?"

Thấy chàng trai trả lời thay cho cô gái Duật Luân tiếp tục hỏi, anh không có ý nghi ngờ Tử Lăng chỉ là anh đã biết rất nhiều chuyện của cô gái, có khi nào anh ta cũng biết chuyện này không? Có khi nào anh biết rõ chuyện này nhưng vì Như Băng đã yêu cầu nên anh đã giấu nhem chuyện này không? Có thể lắm chứ, tình yêu luôn làm thay đổi một con người mà và Tử Lăng cũng không nằm ngoài số đó.

"Người của tôi đã từng muốn giết anh ấy trả thù cho Huy nên anh ấy mới biết. Tử Văn, tôi muốn đưa anh đi gặp một người, một người sẽ giúp tôi xoa dịu những nỗi đau và tổn thương tôi đã gây ra cho anh trong quá khứ, đi thôi."

"Băng."

"Đợi em, sau khi làm xong mọi chuyện em sẽ mãi mãi bên cạnh anh."

"Ừ, đi sớm về sớm."

"Đi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Chiếc xe lao nhanh giữa màn đêm như đang cố gắng trốn thoát khỏi sự giam cầm của cái lồng sắt chật hẹp, tối tăm. Chàng trai trầm tư quan sát cô gái, chính vì gương mặt lạnh lùng và lối sống tình nghĩa mà anh đã yêu cô một cách chân thành. Và dù không được đáp lại nhưng anh vẫn yêu cô thắm lặn không hề bất kì ai biết và không hề hối hận về quyết định đó của mình. Nhưng có đôi lúc anh thật không có cách nào để hiểu được cô, chắc có lẽ vì đã từ rất lâu cô không sống đúng với con người thật của mình rồi. Nhưng thật may mắn vì đã có Từ Lăng bên cạnh cô, quan tâm và yêu cô hơn anh.

"Anh đừng có nhìn tôi mãi thế chứ, khó chịu lắm."

Nhận ra ánh nhìn của chàng trai luôn hướng về mình cô gái nói, mắt vẫn đắm đắm nhìn phía trước. Tuy thời gian qua cô đã thay đổi rất nhiều, cô đã trở nên thân thiện hơn, cởi mở hơn, sống thật với con người mình hơn nhưng cái mùi sát khí nồng nặc vẫn cứ bao quanh lấy cô và như muốn nhấn chìm cô xuống đáy bể khổ của sự đời. Mặc dù anh rất an tâm khi thấy cô bên cạnh Từ Lăng nhưng cứ nghĩ đến ba cô, đến Đặng Tuấn Long anh lại cảm thấy lo lắng. Anh rất sợ một ngày nào đó họ sẽ bắt ép cô lại tổ chức và sợ cô, Từ Lăng sẽ gặp nguy hiểm. Nhưng với bản tính của chàng trai thì dù phải chết anh cũng tuyệt đối không làm theo những gì anh không muốn và cả Như Băng cũng vậy, nếu không có chàng thật cô không biết mình tồn tại trên thế gian này vì cái gì nữa. Chết là hết, cô sẽ không phải lo âu, sợ sệt bất kì điều gì nữa, như thế chẳng phải tốt hơn sao.

"Mặc dù cô không có gì để ngắm nhưng tôi vẫn thích nhìn cô trầm người hơn đấy, tự nhiên thấy cô thật đẹp."

Từ Văn mỉm cười nói như đang chìm trong những giấc mơ đẹp, cảm xúc bay bổng khi được ở riêng với người con gái mình yêu. Dẫu biết tình yêu, linh hồn và trái tim cô chỉ dành cho Từ Lăng nhưng anh vẫn hi vọng sẽ có một ngày cô dừng lại và nhận ra tình cảm anh. Anh không cần cô phải lựa chọn mình chỉ mong sao cô đừng quá giữ khoảng cách với anh hay nói đơn giản là anh mong cô sẽ đối xử với anh như một người anh trai ruột thịt. Nhưng thật là mơ mộng, nếu cô biết tình cảm của anh cô nhất định sẽ xây nên một bức tường ngăn cách dày và vững chắc hơn bấy giờ nhiều. Không được, anh không muốn, anh không muốn sau khi cô biết chuyện này thì anh không thể nhìn thấy cô mỗi ngày, không được nhìn thấy cô cười và không thể chia sẻ khi cô khóc, cô buồn. Cả ngàn lần, vạn lần không muốn nên chính vì thế mà anh phải giữ kín tất cả mọi chuyện.

"Anh thật điên rồ, không hiểu tại sao Phong có thể làm bạn với anh lâu đến như thế nhỉ?"

"Kéttttt ...."

Chiếc xe thắng đột ngột làm chàng trai giật nảy mình và còn làm náo động cả không gian tĩnh lặng ở nơi đây, cách ngôi nhà của cô gái chỉ vài bước chân. Chàng trai ngã dúi về phía trước nhưng rất nhanh chóng anh ngồi chỉnh lại đưa mắt sang nhìn cô như muốn hỏi "cô định gây với tôi à?". Nhưng rồi anh sững lại khi nhận ra cô thắng đột ngột là vì có kẻ chặn đầu xe và đó chính là ... Đặng Tuấn Long. Là kẻ thù giết cha mẹ của anh, thật đúng lúc lần này anh nhất định phải giết hấn trả thù cho gia đình anh mới được.

"Anh làm cái quái gì đó, bị điên hả?"

Hai người xuống xe, cô gái đi nhanh đến đẩy mạnh Bạch Nhật ra, nét mặt lạnh lùng, xa lạ. Chàng trai lặng trầm nhìn cô một lát rồi anh chậm rãi lên tiếng, nét mặt đanh lại cố giữ sự bình tâm cho chính mình. Cái giọng tuy vang lên thật lạnh lẽo nhưng vẫn hiện hiện rõ sự yêu thương, trù ẻo. Tuy không được cô đáp lại nhưng anh lại không có cách nào bắt mình ngừng yêu anh cả. Nhìn cô sánh bước bên cạnh người con trai khác quả thực quá đau khổ, nó cứ như có trăm ngàn mũi tên đâm xuyên qua tim anh. Nhưng anh không thể để lộ những cảm xúc của mình trên khuôn mặt được, anh không cho phép mình yếu đuối như thế.

"Đặng Tuấn Long hôm nay tao nhất định phải giết mày trả thù cho ba mẹ tao."

"Mày có cái bản lĩnh đó sao? Đúng là không biết tự lượng sức mình."

"Vấn, anh đang làm thế hả? Đang ở trước nhà tôi đó, mau buông tay ra coi."

Từ Văn lao đến tóm cổ áo Bạch Nhật vung tay lớn tiếng nói như thế nhưng anh ta vẫn tỏ ra thật điềm tĩnh. Và chính điều đó càng làm tăng lên nỗi bất an trong lòng cô gái, nó xâm chiếm và nhấn chìm cô xuống vực thẳm của địa ngục. Đây chàng trai ra xa Bạch Nhật cô gái gần giọng nói, đôi mắt nau vẫn đục không mang theo bất kì cảm xúc gì. Người ta vẫn thường nói đôi mắt chính là cửa sổ của tâm hồn nhưng đối với những con người có mặt ở đây, không một ai có thể nhận ra họ đang nghĩ gì cả. Đơn giản vì họ đã được rèn luyện một cách nghiêm khắc về cách giết người, tâm trạng khi giết người và cách khống chế cảm xúc của bản thân.

"Ông chủ muốn gặp em, chỉ một mình em thôi."

"Tôi biết rồi, Văn đợi tôi tí nhé?"

Xoay nhìn chàng trai nói, nét mặt có đôi chút lo lắng, cô rất sợ anh và Bạch Nhật xảy ẩu đả. Nếu chuyện đó xảy ra ở đây sẽ rất bất lợi cho anh, đám người Đầu Trọc nhất định cũng chẳng bỏ qua cho anh khi họ biết được anh cũng có tham gia giết chết Sói Xám. Cô không muốn có rắc rối nào cả nhất là khi cô sắp đưa anh đi gặp người đó. Một người khiến cho cô phải bí mật làm trái mệnh lệnh để giúp đỡ giữ toàn mạng sống của người đó.

"Ừ, cô đi đi."

"Anh tưởng người em lựa chọn là cái gã Trần Hoàng Phong chứ nhưng không ngờ em lại đi cùng tên này. Có phải là em đã chán ngán cái gã Phong kia rồi không?"

Nhìn chàng trai đứng cạnh cô, hai người họ nói chuyện thật thân thiết, thật nhẹ dịu và điều đó làm anh cảm thấy thật ganh tị. Những tưởng đối với cô anh chỉ đứng sau gã Trần Hoàng Phong nhưng thật không ngờ đến ngay cả Đình Tử Văn anh cũng không bằng. Thật bất công, dù gì hai người cũng cùng nhau trải qua mấy phen sinh tử sao cô có thể đối xử tàn nhẫn với anh như thế chứ? Chẳng lẽ anh không xứng đáng để có một vị trí dù chỉ là một góc nhỏ trong trái tim cô cũng không có hay sao? Không ngờ anh lại có ngày hôm nay, lại có ngày tận mắt nhìn thấy cô gái ghét mình đến như thế. Anh thà rằng lúc đó mình cùng chết với Sói Xám còn tốt hơn, ít nhất cô sẽ không bao giờ quên anh. Nhưng thật tiếc là mọi chuyện đã muộn, chẳng có gì để thay đổi nữa cả.

"Thằng khốn kiếp mày nói gì vậy, bộ muốn chết hả?"

"Vấn, anh bình tĩnh lại đi còn cả anh nữa chuyện của tôi không cần anh quản."

"Anh chỉ nói thế thôi nhưng hình như hẳn rất ghét anh thì phải."

"Nếu ba mày bị tao giết mày có ghét tao, có muốn giết tao không hả thằng khốn?"

Bạch Nhật nhún vai nói, chính cái thái độ thờ ơ, ngạo nghễ đó càng làm chàng trai thêm hận thù, giận dữ. Anh bước nhanh đến tóm lấy cổ áo anh ta gần giọng khi nhắc về quá khứ đau buồn của mình. Khóe mi anh đỏ hoe, nước mắt đã ngưng đọng và chỉ trực trào tuôn rơi. Nếu không phải vì Bạch Nhật thì giờ đây anh vẫn có cuộc sống bình yên, hạnh phúc bên gia đình của mình. Anh biết anh càng tỏ ra hận thù thì càng làm Như Băng thêm buồn và tự trách nhưng anh lại không thể quên hết tất cả những chuyện đã xảy ra. Đau khổ, đau khổ luôn bao quanh lấy anh như thế và anh không có cách nào để thoát ra được.

"Mày là con trai của tổng giám đốc Bùi?"

"Phải, thì sao?"

Bạch Nhật neho mày ngờ ngờ hỏi lại sau đó đưa mắt nhìn sang Như Băng như đang chờ đợi một lời giải thích. Bật cười thành tiếng thật sảng khoái rồi anh ta chậm chậm hất nhẹ tay chàng trai ra, đi lướt qua thăm thì vào tai cô gái. Giọng nói đó trầm bổng như một chuỗi âm thanh lạnh lẽo, như một cơn gió mùa đông lướt qua. Tuy rất nhỏ nhẹ nhưng lại làm cô gái phải lùi lại vài bước, ánh mắt nhìn anh sợ sệt như đang đối diện với tử thần. Cô sợ không phải vì lo mình sẽ nhận hình phạt như thế nào mà cô lo sợ thay cho sự an toàn của anh em Tử Văn.

"Bất ngờ thật, đầu tiên em cứu con gái Bùi tổng sau đó lại bao che cho Bùi Tấn Bảo, nếu ông chủ biết chuyện này thì sao nhỉ? Anh bắt đầu cảm thấy tò mò rồi đây."

Rất nhanh chóng cô gái đã lấy lại vẻ điềm tĩnh trên khuôn mặt mình. Nếu quả thực Bạch Nhật đã biết cô âm thầm cứu Bùi Anh Thư thì ắc hẳn anh ta cũng đã biết vị trí hiện tại của cô bé. Thật là, chuyện này liên quan đến mấy mạng người vô tội sao cô lại bất cần như thế chứ? Không được cô phải nhanh chóng đưa dây số của Cung chủ tịch cho ba mình rồi sau đó đưa Tử Văn đến nhà Quý và đưa họ đến một nơi khác an toàn hơn mới được.

"Làm sao anh biết chuyện này?"

"Em tưởng chỉ với sức của mình em mà em dễ dàng cứu cô ta khỏi tay anh và Huy được sao? Em thật là ngây thơ đó, là Huy đã bảo anh giữ bí mật chuyện này nhưng giờ cậu ấy chết rồi, chúng ta cũng nên công khai chuyện này với ông chủ đi thôi. Anh cần phải kết thúc nhiệm vụ dở dang bấy lâu nay này mới được."

"Thử xem đi, anh nghĩ mình là ai mà nói chuyện kiểu đó với tôi chứ? Chỉ cần một vết khứa trên cổ anh thì chẳng có chuyện gì xảy ra nữa nhưng tôi không giết anh vì tôi còn nể tình ba tôi. Anh mà còn dám dọa đâm tôi kiểu đấy thì đừng có trách đấy. Vẫn đứng đây đợi tôi và nhớ đừng gây ra phiền phức gì đấy."

"Tôi biết rồi, cô yên tâm đi."

Như Băng bất ngờ rút con dao nhỏ ở bót giày kề sát cổ Bạch Nhật nói nhỏ như đang nói bằng hơi. Đôi mắt nâu sẫm nhìn xoáy sâu như đang đe dọa và đẩy anh ra xa cô hơn. Rồi cô chậm rãi buông dao và xoay người bước đi, những bước chân thật vội vã. Đó chính là Phượng Hoàng, là thái độ mà cô đối xử với con mồi và kẻ địch của mình. Nhưng hôm nay cô lại dùng chính giọng điệu đó nói chuyện với Bạch Nhật. Nhìn dáng cô lạnh lùng xoay người đi vào trong nhà làm trái tim anh quặn thắt lại đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 49

Như Băng đi vào trong nhà, đưa mắt nhìn tất cả những người có mặt ở đây như cô đang khắc ghi hình ảnh của họ. Đây có thể là lần cuối cô đặt chân đến nơi này, là lần cuối cô gặp mấy người bạn họ. Đã sống chung dưới một mái nhà đã khá lâu, lại còn vài lần cùng nhau trải qua sinh tử nên tất nhiên tình cảm giữa cô và họ rất tốt. Mặc dù không nỡ xa họ nhưng vì sự tự do, niềm hạnh phúc và tương lai tươi sáng bên cạnh Tử Lăng cô đành phải dẫn lòng mình mà buông bỏ. Đôi khi người ta phải đón nhận nỗi đau khổ rồi mới có thể đón nhận niềm hạnh phúc, ánh sáng của cuộc đời. Nhất là Như Băng, cô

đã sống trong địa ngục tối tăm quá lâu rồi và sự xuất hiện của Đình Từ Lăng đã cứu vớt cuộc đời tôi. Điều đó quả thực rất may mắn.

"Chị Băng, cuối cùng chị cũng về rồi. Nghe nói chị đã hoàn thành nhiệm vụ rồi đúng không? Vậy là từ nay không cần phải đóng giả Cung Thiên Tinh nữa, khỏe re ... Chào mừng chị về nhà, tụi em nhớ chị quá ..."

"Đây là lần cuối cùng tôi trở về đây."

Thấy cô gái Đầu Trọc đi đến vỗ nhẹ vai Như Băng luôn miệng nói, khuôn mặt rạng rỡ với nụ cười trên môi. Cô gái trầm lặng nhìn tất cả họ, một lúc lâu cô mới chậm chậm lên tiếng. Tuy giọng nói vang lên rất nhỏ nhẹ nhưng lại như tiếng sét đánh ngang tai đám người Đầu Trọc. Họ nhìn cô, khuôn mặt như bị đông cứng thành đá, đầu óc bắt đầu rối tung. Họ biết cô gái yêu cái gã Đình Từ Lăng và sẵn sàng làm tất cả mọi chuyện nhưng chưa từng nghĩ sẽ có một ngày cô rời xa họ. Thật kinh khủng, thật đáng sợ khi Như Băng bỏ rơi họ để đi tìm hạnh phúc của riêng cô và bỏ mặc họ đối mặt với tử thần ngày ngày. Chẳng lẽ trong trái tim cô vị trí của họ góp lại cũng không bằng Đình Từ Lăng hay sao? Thật đớn đau khi nghĩ đến điều đó.

"Em biết có nhiều chuyện tụi em làm chị không vui nhưng anh Huy đã nói chúng ta là một gia đình mà, sao có thể là lần cuối chị trở về đây được? Chị đừng có chọc tụi em nữa mà, không vui gì hết cả, em cũng không dễ bị mắc lừa đâu."

Không tin với những lời thốt ra từ miệng Như Băng, nhìn cô anh gượng cười nói và hi vọng cô chỉ đang trêu đùa họ. Nhưng cô gái đáp lại một cách lạnh lùng và dứt khoát để thể hiện rõ quyết tâm ra đi của mình. Xa họ cô cũng buồn lắm nhưng nếu để Từ Lăng dọn đến nhà cô ở thì cô sợ mùi máu tanh sẽ làm cô ngột ngạt và cả đám người Đầu Trọc nữa, họ có thật sự tha thứ cho anh về cái chết của Huy hay không? Càng nghĩ đến những chuyện này cô lại càng lo sợ hơn và cô không muốn mạo hiểm với sự an toàn của anh. Còn cả ba cô và Bạch Nhật nữa, có khi nào anh đến đây họ sẽ âm mưu ám hại anh hay không? Điều này rất khó nói.

"Tôi nói thật đấy và ba tôi cũng đã đồng ý rồi."

"Không thể nào, làm sao ông chủ lại nỡ để chị ra đi chứ? Nhưng chị rời khỏi đây là vì ... vì cái gã Đình Từ Lăng phải không? Hắn có cái gì tốt hơn anh Nhật chứ? Chị đừng quên hẳn chính là hung thủ giết chết anh Huy đó."

Đầu Trọc đưa mắt nhìn cô tiếp tục hỏi, cái giọng trầm xuống đột ngột. Như Băng biết cậu ta không phải là một người giỏi che giấu cảm xúc của mình, là một kẻ nóng tính và thô lỗ. Nhưng lần này cô lại thấy một mặt khác ở cậu ta, thật điềm tĩnh đến kì lạ. Chắc có lẽ cậu ta đã phải cố gắng lắm mới giữ được cho mình vẻ mặt đó. Làm khó cho cậu ta rồi.

"Ừ, cũng có thể nói thế tôi quyết định là vì anh ấy. Tôi biết anh ấy có lỗi trong cái chết của Huy nhưng chính chúng tôi cũng là hung thủ giết chết ba mẹ anh ấy. Có qua có lại thôi."

"Chị đừng rời khỏi đây, cứ kêu tên đó dọn đến đây ở là được rồi."

Đầu Trọc tiếp tục nói và dường như đang dần làm mất bình tĩnh mà cậu ta đã cố thể hiện trên gương mặt từ nãy giờ. Như Băng không thể tiếp tục hạ giọng nhỏ nhẹ như thế nữa, nếu cứ như thế này cô sợ mình sẽ bị dao động. Không được, cô rời khỏi đây không những vì chàng trai mà còn vì cô thật sự không muốn suốt ngày bị mùi máu tanh bao quanh. Đầu Trọc xin lỗi ...

"Cậu thôi giả làm người tốt đi. Lần trước các cậu đã muốn giết Phong một lần thì các cậu có dám chắc khi anh ấy chuyển đến đây sống các người sẽ không ra tay lần nữa? Tôi thật sự không dám thử, tôi yêu anh ấy và nếu mất đi anh ấy thì tôi sống trên đời này đâu còn ý nghĩa gì. Xin hãy hiểu cho tôi."

Nói rồi cô gái lặng người nhìn họ một lát thật lâu, sau đó cô quay người đi lướt qua họ và bước lên bậc thang vào phòng ba cô. Đầu Trọc và đám người bọn họ một lần nữa thốt gọi tên cô với hi vọng mong manh là cô sẽ đổi ý. Nhưng cô gái vẫn lạnh lùng bước đi và không hề dừng bước nhìn họ lấy một cái. Tam Tử Sát Thần đã mất đi Sói Xám giờ lại mất cả cô, đây quả thực là một mất mát rất lớn. Và dù họ không muốn thì vẫn phải chấp nhận sự thật rằng cô đã quyết định từ bỏ họ để ra đi cùng người mình yêu.

"Chị Băng ... Đừng đi mà, em xin chị."

Thấy cô gái đi lướt qua mình, Đầu Trọc vội nắm tay cô giữ lại hạ giọng van xin. Chưa bao giờ tất cả những người ở đây cũng như cô gái nhìn thấy chàng trai buồn bã đến như thế. Cô thật đáng trách, tại sao lại luôn làm người khác phải buồn, phải khóc và thậm chí là van nài cô. Nhưng dù anh có cố gắng như thế nào cũng không thể thay đổi quyết định của cô.

"Chị Băng ..."

Mặc cho họ đứng đó nhìn theo và gọi cô tha thiết như thế nhưng Như Băng vẫn bước đi, những bước chân thật nặng nề và đớn đau. Cô biết mình quá thật đã quá lời nhưng nếu cô không nói như thế liệu họ có bỏ qua cho Từ Lăng sau những nỗi đau anh đã mang lại cho tất cả bọn họ? Họ hận anh không chỉ vì anh là hung thủ đã giết chết Huy mà anh còn cướp đi Phượng Hoàng, cướp đi người chị yêu quý của họ, cướp đi đứa con gái duy nhất của ông chủ và cướp đi người mà Bạch Nhật yêu nhất trên đời này. Họ làm sao có thể tha thứ cho anh chứ? Không bao giờ. Đình Từ Lăng anh nhất định phải trả giá đắt cho những tổn thương, mất mát do chính anh gây ra cho họ. Nhất định thế.

"Ba."

Cánh cửa phòng hé mở, cô gái chậm chậm đi vào khẽ gọi một cách tha thiết, chưa bao giờ cô lại thấy sợ cái bóng tối bao trùm căn phòng của ba như lúc này. Chỉ có một ánh nến mờ gần khung cửa sổ, ba cô không thích ánh đèn điện nên rất ít khi mở nó. Cô không biết vì sao nhưng cô biết ông làm như thế chỉ vì mẹ cô. Đã có lần ông kể cho cô nghe mẹ cô đã từng bị những mảnh vỡ của bóng đèn găm vào chân và chắc có thể đó chính là lí do ông không thích những thứ liên quan đến bóng đèn. Đôi khi tình yêu lại khiến ta căm ghét những thứ đã làm tổn thương người mà chúng ta yêu quý và Hà Vĩnh

Tường cũng là một trong số đó.

"Đến rồi à, thứ đó đâu?"

Ngược nhìn con gái Hà Vĩnh Tường nói, chỉ có một tuần không gặp mà trông ông già đi rất nhiều. Khuôn mặt tuy đánh lạnh nhưng vẫn không thể giấu được vẻ khắc khổ, đau buồn. Như thế cũng tốt, chỉ cần cô gái rời khỏi đây thì cô sẽ không bị kéo vào kế hoạch trả thù của ông chủ và cũng không bị người nhà họ Cung làm liên lụy. Mặc dù ông không nỡ xa cô một chút nào, dù gì ông cũng đã quen với việc có cô bên cạnh nhưng vì tương lai, vì hạnh phúc của cô ông đành phải kìm nén lòng mình mà để cô ra đi. Chỉ mong sao Trần Hoàng Phong là gã đáng tin cậy để ông gửi gắm đứa con gái yêu quý này. Nhưng nếu cậu ta dám làm tổn thương con gái ông thì nhất định ông sẽ bắt anh phải trả bằng cái chết đáng sợ và đau đớn nhất. Nên tốt nhất anh ta nên trân trọng và yêu thương con gái ông thật nhiều vào.

"Dạ nó đây thừa ba."

Cô gái vừa lễ phép nói vừa lấy một mảnh giấy từ trong túi quần ra đi đến đưa cho ông. Đây là mảnh giấy mà cô đã lợi dụng tình thân để lấy nó từ tay Cung Đại Vũ và dù biết đó là sai trái nhưng cô vẫn phải làm. Đến Cung gia cô không những lấy đi của ông ta một thứ quý báu nhất mà còn cướp đi một vệ sĩ, một thiếu gia họ Đinh, cánh tay đắc lực nhất của ông. Tuy ba cô đã ra mặt giải quyết nhưng cô lo ông ta sẽ không bỏ qua cho sự dối trá của cô.

"Con đi đi, nơi này không còn giữ con được nữa, ta cũng không thể giữ được con. Hãy đi đến nơi con muốn và sống thật hạnh phúc nhé."

Nhận mảnh giấy từ tay cô gái Hà Vĩnh Tường lặng người nhìn cô hồi lâu rồi lạnh lùng lên tiếng xua đuổi. Cái giọng khàn đặc vang lên một cách nặng nề, khổ sở tuy vậy từng lời từng chữ vang lên rất rõ ràng, rành mạch. Nhìn vẻ mặt lạnh lùng và xa lạ của ba trái tim cô đau thắt lại, nó còn đau hơn cả nỗi đau khi cô bị trúng đạn. Nhưng đây chính là con đường tự cô lựa chọn, cô không còn đường để lui nữa đành phải đi tiếp thôi. Biết đâu đây là lần cuối cô gặp ông thì sao? Càng nghĩ cô lại càng lưu luyến và không muốn rời đi nhưng cô phải đi. Từ Văn đang ở bên ngoài đợi cô còn chàng trai thì đang ở nhà đợi cô về ăn bữa cơm do chính tay anh nấu. Đây không phải là lúc cô do dự hay yếu đuối, cô không thể tiếp tục nhu nhược như thế nữa, phải mạnh mẽ và quyết đoán khi cô bóp cò và kết thúc một sinh mạng của ai đó.

"Ba con xin lỗi vì đã làm ba thất vọng, con rất muốn mãi mãi ở bên cạnh ba nhưng con không thể xa anh ấy, không thể tiếp tục giết người được. Xin lỗi ba, con đi đây ... tạm biệt."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

Màn đêm đen tối bên ngoài rất giống với tâm trạng Hà Vĩnh Tường lúc này, nó thật u ám và buồn tẻ biết bao nhiêu. Nhưng những điều ấy, những nỗi đau dần xé ấy lại chẳng thể hiện rõ trên nét mặt của cả ông và Như Băng. Dường như những ngày tháng chìm trong máu và nhiệm vụ đã rèn luyện cho họ một trái tim sắt thép cùng tài che giấu cảm xúc thật xuất sắc. Nhưng dù họ có tài giỏi đến đâu thì họ cũng chẳng có cách nào tự lừa dối bản thân mình được. Đơn giản vì tất cả họ đều là con người bằng xương bằng thịt, đều có những cảm xúc và quan trọng nhất là tất cả họ đều có trái tim, một trái tim thật yếu đuối. Và đó cũng chính là điểm yếu đã đánh bại họ, biến họ thành những con rối có cảm xúc và suy nghĩ của số phận.

"Băng ..."

"Ba."

Nhìn theo dáng đứa con gái đang đi ra gần cửa Hà Vĩnh Tường bất ngờ lên tiếng thốt gọi. Ánh mắt ông dành cho cô gái chất chứa đầy sự yêu thương, quan tâm và lo lắng, đó chính tấm lòng của một người cha dành cho con gái. Cô gái dừng bước xoay nhìn ông chờ đợi một lời chúc phúc vang lên từ miệng ông. Nhưng không, ông ta chậm rãi nói, một câu nói rất ngắn gọn và không liên quan gì đến cô cũng như chuyện về chàng trai. Đó chỉ đơn giản như một lời dặn dò cuối cùng ông có thể nhờ cô mà thôi. Hay nói đúng hơn ông biết rõ mình không thể níu giữ được cô nhưng ông vẫn đang cố gắng tìm ra một lý do để kéo dài thời gian, để ngắm nhìn cô thật kĩ. Phải chăng đó chính là tình thân mà người ta vẫn thường hay nhắc đến sao? Cái tình cảm ấy thật kì diệu và đẹp đẽ.

"Gọi Đầu Trọc vào gặp ta nhé."

"Dạ, con biết rồi, con xin phép đi trước ạ. Ba ... nhớ giữ gìn sức khỏe nha."

Hơi thất vọng với những điều ông vừa nói ra nhưng cô gái vẫn gượng nở nụ cười trên môi nói. Cúi thấp đầu chào ông lần cuối rồi cô gái quay người đi về hướng cửa, hai hàng nước mắt đã bắt đầu tuôn trào. Đau, rất đau ... Trái tim cô đau nhói như ai đó đang cố gắng bóp nát vậy. Đặt tay lên chốt cửa cô gái dừng bước xoay người ngoái nhìn ông lặng trầm một lát rồi vịn chốt mở cửa và đi ra khỏi căn phòng.

"Băng ..."

Cánh cửa vừa khép lại người đàn ông gục đầu xuống bàn và chìm trong những giọt nước mắt nhạt nhòa. Khẽ gọi tên đứa con gái mà có thể suốt cả cuộc đời này ông không còn có cơ hội để gặp cô được nữa. Dầu không muốn nhưng để bảo vệ cô, để cô có cuộc sống bình yên ông buộc mình phải tránh xa

cô như ông đã tránh xa gia đình của mình. Ông đã có lỗi với em gái mình, Hà Nguyệt Đình khi kéo bà vào kế hoạch trả thù của ông chủ và đã gây ra cái chết cho bà, đã biến Như Băng thành một đứa trẻ mồ côi. Ông không thể tiếp tục để chuyện này tái diễn lần nữa, không thể để cô gái có kết cục bi thương như em gái ông. Không bao giờ, ông nhất định sẽ làm mọi cách để cho cô được sống hạnh phúc bên người cô yêu.

Khép cánh cửa lại cô gái ngồi gục xuống khóc không thành tiếng, mặc kệ cả những ánh nhìn căm ghét của người Đầu Trọc. Khuôn mặt lạnh lùng vốn có trên khuôn mặt cô đã biến mất kể từ khi cô giao lại dây số đó cho ba mình. Cô không còn là Phụng Hoàng, không còn là sát thủ nữa ... bây giờ cô chỉ đơn giản là Hà Như Băng, là người yêu của Trần Hoàng Phong, một thiếu nữ mười tám yếu đuối như bao cô gái khác cùng chán ghét mà thôi.

"Chị Băng."

Thấy cô gái đau khổ như vậy Đầu Trọc vội vàng đi lên bậc thang và bước nhanh đến chỗ cô khẽ thốt gọi đầy lo lắng. Anh biết cô gái đã rất đau khổ khi quyết định rời khỏi đây và cũng biết mùi máu làm cô cả thấy ghê tởm, sợ hãi. Đây là con đường do chính cô lựa chọn, nếu là người một nhà cả đám bọn anh nên tôn trọng, ủng hộ quyết định của cô chứ không phải là níu giữ và ép cô làm những việc cô không thích, bắt cô giết người theo mệnh lệnh mà dù biết những người đó thật sự vô tội.

"Tôi không sao, ba tôi muốn gặp cậu kìa."

"Em biết rồi. Nếu rời khỏi đây làm chị phải đau khổ như thế thì hà cớ gì phải bắt ép bản thân mình cơ chứ."

Nhìn những giọt nước mắt cùng cái vẻ đau thương trên gương mặt xinh đẹp của cô gái Đầu Trọc xót xa nói. Đối với anh và tất cả những người có mặt ở đây thì Như Băng có vị trí rất quan trọng trong lòng họ nên tất nhiên thấy cô rụt rụt làm khổ mình chỉ vì tình yêu nên họ vừa lo lắng cho cô lại vừa căm hận Từ Lăng. Nếu không phải vì sự xuất hiện của anh ta, không phải vì cái tình yêu trái ngang đó thì cô đâu phải đau khổ như thế này. Đình Từ Lăng quả là một kẻ ích kỷ, nếu hẳn thật sự yêu Như Băng thì sẽ không bao giờ để cô đối mặt với sự đau khổ khi phải chọn lựa giữa anh và ba cô.

"Cậu làm sao có thể hiểu nổi chứ, tình yêu luôn ban cho người ta động lực để vượt qua những khó khăn, trắc trở. Rồi một ngày nào đó cậu cũng sẽ hiểu được cảm giác ấy thôi."

"Chị Băng ..."

Cô gái nói, nước mắt tuôn trào mỗi lúc một nhiều hơn, trái tim cô lúc này thật sự đang rất đau. Chỉ vài bước chân nữa thôi cô sẽ rời khỏi đây, sẽ không còn cơ hội gặp lại ba mình nữa nhưng cô không hề hối hận với con đường mình đã chọn. Chỉ cần có Từ Lăng bên cạnh cô có thể từ bỏ tất cả nhưng còn ba cô? Đây là động lực sống của ông? Là cô ư? Nhưng bây giờ cô đã quyết định rời khỏi đây nhưng ông không ngăn cản cô, chẳng lẽ động lực sống của ông không phải là cô ư? Vậy đó là cái gì?

"Thôi được rồi, tôi đi trước nhé. Máy cậu nhớ giữ gìn sức khỏe."

Gạt đi những giọt nước mắt yếu đuối, cô gái gượng nhếch môi để lộ một nụ cười buồn. Vịn tay dựa tường đứng dậy Như Băng nói rồi đi lướt qua họ, cái dáng người đơn độc và buồn tẻ. Chưa bao giờ bọn họ lại thấy cô như thế, thật chẳng quen mắt tí nào. Đầu Trọc rất muốn đi đến dìu cô, níu giữ cô nhưng lại không có cách gì làm được. Nhưng ít nhất anh ta phải nói cho cô biết một điều, một suy nghĩ trong lòng của tất cả những người có mặt đây.

"Ở đây luôn chào đón chị, hãy trở về bất cứ khi nào chị muốn nha. Nếu gặp khó khăn chị cứ đến tìm tụi em đừng ngại nha."

Biết rõ mình không thể thay đổi được quyết định của cô gái chàng trai khẽ nói miệng nở nụ cười thật hiền dịu. Cho dù không thể khuyên được cô thì ít nhất cả đám bọn anh cũng phải cho cô một chỗ dựa khi gặp khó khăn, khi bị áp bức. Như Băng quá yêu Đình Từ Lăng, họ thật sự rất lo cô sẽ chịu nhiều thiệt thòi khi ở bên cạnh anh ta. Huống hồ gì Cung Đại Vũ cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho họ khi mà cô vừa cướp mất một cánh tay của ông ta là Đình Từ Lăng vừa lừa lấy dây mật mã quý báu. Không được, anh nhất định phải âm thầm bảo vệ cô mới được.

"Cảm ơn các cậu nhưng tôi nghĩ là sẽ không có ngày đó đâu bởi vì hai chúng tôi rất yêu nhau và không thể sống nổi nếu phải xa nhau dù chỉ một ngày thôi."

Nghe Đầu Trọc nói cô lên tiếng đáp lại nhưng chân vẫn cứ bước thẳng về phía trước, những bước chân đang chậm dần. Mặc dù cô biết mình sẽ không quay lại nơi này nhưng dù sao cô cũng rất biết ơn vì họ đã cô kéo giữ cô lại. Ít nhất trong lúc này đây cô chợt nhận ra tất cả bọn họ đều rất quan tâm đến cô vậy mà trước đây cô đối xử với họ thật bạc bẽo biết bao nhiêu.

"Nhưng em vẫn hi vọng một ngày nào đó chị sẽ quay lại ngôi nhà này, quay lại để dẫn dắt tụi em"

"Tiếc là tôi không đủ sức, tôi chỉ là một kẻ vô dụng và mù quáng trước tình yêu mà thôi."

"Cả tụi em, anh Nhật, anh Huy và cả ông chủ sẽ rất vui khi chị trở về đây, trở về ngôi nhà đã nuôi lớn chị. Chị từ bỏ gia đình mình chỉ vì gã đó có xứng đáng không?"

"Tôi biết nhưng tôi không thể. Chỉ cần có Phong bên cạnh thì những hi sinh đó chẳng đáng là gì."

Cô gái dừng bước xoay nhìn Đầu Trọc nói, tâm trạng tốt hơn lúc nãy rất nhiều. Chàng trai cúi nhẹ đầu chào cô rồi quay người đi vào phòng Hà Vĩnh Tường. Mặc dù anh có rất nhiều chuyện muốn nói với cô nhưng anh không thể để ông chủ chờ đợi quá lâu. Và rồi thời gian sẽ làm phai nhòa những nỗi đau của sự chia ly, cô rời khỏi đây có lẽ lại là chuyện tốt. Nơi đây chỉ có mùi máu tanh và chết chóc, Như Băng không hợp với nơi này, anh nên để cô ra đi trong sự an tâm. Bên ngoài kia thật đẹp đẽ, thật náo nhiệt và còn có một người thật lòng yêu thương cô đang chờ đợi. Anh không thể tiếp tục ích kỷ níu giữ và làm khổ cô nữa. Tạm biệt ... Phụng Hoàng ...

"Chị Băng."

"Xin hãy chăm sóc ba giúp tôi ... À, còn cả Nhật nữa ... chăm sóc hai người họ giúp tôi nha."

"Chị đừng lo, chuyện đó tại em biết rồi ạ, chị cũng phải giữ gìn sức khỏe nha."

"Cảm ơn."

Như Băng nói rồi quay người bước đi, những bước chân đầy lưu luyến và dằn vặt. Dẫu trước mắt là con đường hạnh phúc nhưng lại không có ba, không có Bạch Nhật và không có tất cả những người đã cùng cô vào sinh ra tử. Không sao cả bởi vì bên cạnh cô còn có Tử Lăng, có những chàng trai và có một cuộc sống rất đời tự do, bình yên. Và dù cô không được ở bên cạnh người thân của mình thì cô vẫn biết tất cả họ đều yêu cô.

"Tạm biệt chị, Phượng Hoàng."

Cánh cửa khép lại, cô gái đã thật sự rời khỏi đây, rời bỏ thân phận Phượng Hoàng. Mọi chuyện thật sự đã hết, một thời huy hoàng của Tam Tử Sát Thần đã kết thúc. Nhưng cũng từ đây tất cả họ phải dần quen với những lần làm nhiệm vụ mà không có mệnh lệnh của Như Băng, không có nụ cười ấm áp của Bạch Nhật khi len ngấm nhìn khuôn mặt trầm tư của cô. Kết thúc thật rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Bên ngoài trời bắt đầu mưa, những giọt mưa như dòng nước mắt ai đó rơi thay cho Hà Vĩnh Tường. Chưa bao giờ ông lại có cái cảm giác cô đơn, lạnh lẽo như vào lúc này đây. Có lẽ vì quyết định ra đi của cô con gái cưng đã gọi ông nhớ đến đứa em gái đã mất. Như Băng đã đi, đã rời khỏi ông để đi tìm hạnh phúc của riêng cô, đã đi đến chân trời bình yên nào đó để tận hưởng hương vị ngọt ngào của tình yêu. Cô đi ông không giữ bởi vì ông thương cô, ông không muốn cô phải tiếp tục vì ông mà đi giết người và làm tổn hại chính người thân ruột thịt của mình. Hãy để những đau khổ đó cho mình ông gánh chịu còn cô, cô hãy sống thật hạnh phúc, sống thay cho ông, cho Sói Xám và thay cho mẹ cô, Hà Nguyệt Đình.

"Kéttttt...."

"Ông chủ."

Tiếng cánh cửa hé mở và theo sau đó là tiếng Đầu Trọc khề thốt gọi ông. Ông ngẩng đầu lên ngược nhìn chàng trai với đôi mắt ầng ầng nước, những giọt nước mắt đón đầu của một người cha phải chia xa con gái mình. Nhìn dáng vẻ mệt mỏi, bờ vai ông đang run nhẹ chàng trai chết lặng người. Ông chủ anh, một người uy nghiêm lạnh lùng và rất mạnh mẽ nhưng hôm nay trông ông lại như thế kia. Anh chưa từng thấy ông như thế, ông đúng là một người cha thật đáng thương.

"Cậu tới rồi à, lại gần đây đi."

"Dạ, ông chủ có gì căn dặn không ạ?"

Người đàn ông khẽ buông một tiếng thở dài nghe sao mà nao nùng một cách kì lạ rồi chậm rãi nói. Khuôn mặt ông bỗng để lộ rất nhiều nếp nhăn, năm tháng đã cướp đi tuổi trẻ của ông. Không, phải nói những nỗi đau, sự mất mát khi mất đi Hà Nguyệt Đình, đứa em gái mà ông yêu thương nhất trên cuộc đời này đã khiến ông già đi rất nhiều. Và giờ đây ông đang phải chịu đựng nỗi đau xa cách đứa cháu gái mà mình nuôi nấng, chăm sóc như chính con ruột của mình. Dẫu trái tim ông đang rất đau nhưng lại chẳng thể nói với ai, cũng chẳng thể hiện điều đó trên khuôn mặt của mình. Số phận quả thực đã đối xử với ông rất tàn nhẫn.

"Ta muốn nhờ cậu một chuyện nhưng hãy hứa dù cho phải đối mặt với cái chết cậu cũng sẽ giữ kín bí mật này. Hãy hứa với ta được không?"

Sau câu nói đợi chờ mệnh lệnh của chàng trai Hà Vĩnh Tường nói, ánh mắt ông nhìn anh như đang van xin một cách khẩn thiết. Chuyện mà ông sắp nói ra có thể thay đổi rất nhiều cuộc đời và thậm chí nó còn có thể đẩy Đầu Trọc vào chốn nguy hiểm, có khi là mất cả mạng luôn ấy chứ. Nhưng ngoài cậu ta ra ông thật sự không biết phải nhờ ai và tin tưởng ai bởi vì chuyện này quá quan trọng. Bạch Nhật ư? Không được, mặc dù cậu ta là một sát thủ giỏi, một người yêu con gái ông say đắm nhưng ông không dám bảo đảm cậu ta sẽ mãi mãi trung thành với ông.

"Ông chủ đã là việc ông sai thì dù phải chết thảm tôi cũng cố gắng làm cho bằng được và tuyệt đối sẽ giữ kín miệng nhưng ... Nhưng tôi sợ mình làm không được lại phụ sự ủy thác của ông ... Anh Nhật rất giỏi mà sao ông không giao việc này cho anh ấy?"

Chàng trai lúng túng nói, nhìn vẻ mặt của ông thì hình như chuyện này rất quan trọng. Anh không sợ chết càng không sợ bị tra tấn mà nói ra tất cả, anh chỉ sợ mình làm hỏng chuyện lại gây thêm nhiều phiền phức cho Hà Vĩnh Tường. Anh chỉ là một gã thô lỗ không biết suy nghĩ cũng chẳng thông minh hơn ai nhưng anh biết có ơn phải trả, phải biết trung thành và sẵn sàng hi sinh vì chủ nhân của mình. Chính Sói Xám là người đã dạy anh những điều đó.

"Tôi không tin tưởng cậu ta, ngay cả cậu ta cậu cũng không được nói ra chuyện này có biết không?"

Người đàn ông cẩn thận nhắc nhở, dặn dò Đầu Trọc, trong lòng ông bỗng thấy bất an vô cùng. Sau những chuyện đã xảy ra thì mọi thứ trở nên im ắng khác thường, ông chủ cũng chẳng đến hỏi tội ông vì đã làm hỏng một bước trong kế hoạch báo thù của ông ấy. Mọi chuyện thật khác với những suy nghĩ trong lòng ông quá nhiều và điều đó lại càng làm tăng thêm nỗi sợ hãi trong lòng ông. Ông chủ ông thật sự không trách ông hay ông ta đang im lặng chuẩn bị cho một kế hoạch khác lớn hơn chẳng?

"Tại sao ạ? Anh ấy tuyệt đối không bán đứng hay phản bội ông đâu ... Tôi xin lấy đầu mình ra bảo đảm với ông."

Thấy ông chủ có ý nghi ngờ, đề phòng Bạch Nhật chàng trai lên tiếng nói giúp thay co anh ta. Cũng chính vì bản tính trọng tình trọng nghĩa này của anh đã khiến Hà Vĩnh Tường tin tưởng anh. Nhưng ông lại bắt đầu lo lắng cho Đầu Trọc, anh quá tin tưởng và tôn sùng Bạch Nhật có khi nào lại trở thành điểm yếu cho anh ta lợi dụng không? Rất khó nói, chính vì Bạch Nhật quá tài giỏi, quá gian xảo nên ông càng không thể tin tưởng vào anh ta.

"Hãy nghe tôi, chuyện này liên quan đến cuộc đời Như Băng nên tôi không thể mạo hiểm được. Chẳng lẽ cậu không thương nó, không quý mến nó và không muốn bảo vệ cho nó sao?"

Người đàn ông chậm chậm bày tỏ nỗi lo lắng trong lòng mình với Đầu Trọc một cách chân thành. Nếu không lợi dụng tình cảm mà chàng trai dành cho Như Băng thì ông mà khó lòng mà thuyết phục được anh. Đầu Trọc quá tốt bụng, anh ta rất dễ bị một kẻ mưu mô xảo trá như Bạch Nhật lừa gạt. Nếu bí mật này bị tiết lộ ra ngoài sẽ đem đến rất nhiều rắc rối nguy hiểm cho cả Như Băng Từ Lăng. Anh không thể để hai người họ bị người khác làm tổn hại được.

"Dạ có chứ nhưng ..."

"Tôi có cách nhìn người của tôi, cậu đừng nhưng nhị gì nữa và hãy làm theo những lời tôi sắp nói trừ khi cậu không muốn giúp hai cha con tôi."

Người đàn ông nói, ánh mắt nhìn xoáy sâu thăm dò Đầu Trọc một lần nữa mặc dù ông đã hoàn toàn tin tưởng ở anh. Chuyện này không những liên quan đến cô gái mà còn liên quan đến cuộc sống bình yên của vợ con ông. Ông làm sao mà dám mạo hiểm tính mạng họ để thử tin tưởng Bạch Nhật và nói ra cái bí mật mà ông đã che giấu gần mười lăm, mười sáu năm qua chứ. Có thể thời gian còn lại của ông rất ít, ông phải nhanh chóng sắp xếp xong tất cả mọi việc cho thật ổn thỏa mới được. Hơn nữa ông còn phải tìm cách đảm bảo cho sự an toàn của Đầu Trọc và tất cả những người ông yêu quý mới được.

"Không, nếu ông chủ đã nói vậy rồi thì tôi xin nghe theo mọi sắp xếp của ông."

"Cảm ơn cậu, sắp tới có lẽ cậu phải chịu thiệt thòi rồi."

Thấy chàng trai gật nhẹ đầu đồng ý giúp đỡ người đàn ông rất vui, thật không uổng công ông ta đã đặt niềm tin ở cậu. Có thể ngay từ khi ông quyết định để Đầu Trọc và Như Băng rời khỏi đây thì dường như ông đã đoán được chuyện gì rồi sẽ đến với mình. Nhẹ thì mất hết quyền lực, địa vị còn nặng thì có thể tính mạng này của ông cũng chẳng còn. Mặc kệ những điều đó, chỉ cần bảo vệ được Như Băng và gia đình ông thì dù có chết ông cũng vui vẻ chấp nhận. Chỉ là ông rất muốn gặp con trai mình lần cuối, ôm chặt lấy anh nói rằng : "Ta rất yêu con, con trai của ta." Nhưng tất cả đều là ước mơ viễn vông, ông không nên tiếp tục chìm trong cái thế giới xinh đẹp đó nữa.

"Không có đâu, chỉ cần giúp được cho ông chủ và chị Băng thì dù có chết tôi cũng cam lòng."

Đầu Trọc nhìn thẳng ông nói, trong đôi mắt sáng lên một sự kiên định, nhiệt huyết kì lạ. Không, đối với ông chuyện này chẳng có gì là kì lạ cả, anh ta trước nay vốn là con người như thế mà. Đôi mắt ấy lại gọi cho ông nhớ đến một người, một người mà ông yêu thương chẳng kém gì Như Băng là mấy, một người mà suốt cả cuộc đời này ông sẽ không bao giờ quên ... Huy, hay còn được mọi người gọi là Sói Xám

"Cầm lấy."

Đưa mảnh giấy có dây số mà Như Băng đã giao trả ông khi này cho chàng trai cất giữ. Ông chậm rãi nói, cái giọng trầm bổng như một chuỗi âm thanh chôn vùi ngục tối tăm và lạnh lẽo vang vọng lại. Nhưng với chàng trai thì điều đó rất đối bình thường, chẳng có gì đáng sợ cả, có lẽ vì anh đã quá quen với nó.

"Đây là thứ đã hại chết mẹ của Như Băng, cậu nhất định phải giữ kĩ nó nhé. Còn nữa Như Băng không phải con gái ruột của tôi ..."

"Sao ạ?"

Hơi ngạc nhiên với những điều người đàn ông vừa nói, chàng trai ngỡ ngàng nhìn ôn hỏi lại. Hà Vĩnh Tường nhìn anh rồi bờ mi dài sụp xuống để lộ một nỗi buồn miên man, một nỗi buồn ông đã chôn chặt trong lòng mình bao lâu nay. Chàng trai lặng đi, tự sâu thăm thẳm một niềm cảm thương đối với ông chủ anh. Anh biết ông rất thương Như Băng, thương cô hơn chính bản thân ông nhưng thật không ngờ cô lại không phải con ruột ông.

"Nó không phải con gái tôi mà là cháu gái tôi ... Tên của nó là ... Cung Thiên Tinh, nó chính là vị tiểu thư thất lạc của Cung gia ... Đây là một bí mật cậu không được kể với ai đấy."

"Tôi biết rồi."

Nghe ông chủ dặn dò kĩ lại một lần nữa chàng trai trẻ khẽ gật nhẹ đầu đáp lại. Anh biết đây là bí mật mà ngay cả Như Băng cũng không biết vậy mà ông chủ lại nói cho anh biết. Dẫu mơ hồ nhận ra có chuyện đó không ổn đang xảy ra nhưng chàng trai vẫn im lặng và làm theo mệnh lệnh của Hà Vĩnh Tường

chứ không hỏi bất kì điều gì cả. Nguyên tắc cơ bản của một sát thủ khi nhận nhiệm vụ là không bao giờ lên tiếng hỏi lại mà chỉ im lặng lắng nghe như thế.

"Đến 267 Bạch Đằng tìm gặp Nguyễn Ngọc Mai và hãy giao cho bà ấy số tài sản này. Hãy nói với bà ấy tôi xin lỗi vì không thể bên cạnh và chăm sóc mẹ con bà nhưng tôi thật sự rất yêu bà ấy."

"Ông chủ ..."

"Đi đi, đã tới lúc cậu rời khỏi đây rồi, đừng trở về đây nữa. Hãy thay tôi chăm sóc vợ và con tôi nha. Tôi cảm ơn cậu rất nhiều."

"Ông chủ tôi đi nhé, ông hãy ráng giữ sức khỏe. Nếu cần ông có thể cho người đi tìm tôi bất cứ lúc nào. Tạm biệt ông."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Rời khỏi ngôi nhà đã nuôi dưỡng mình bao lâu nay, mặc dù trái tim Như Băng đang rất đau nhưng cô không hề hối hận với con đường mình do chính mình lựa chọn. Bởi vì trên con đường này cô sẽ có Tử Lăng bên cạnh, sẽ có cuộc sống bình yên và hạnh phúc mà cô từng mong đợi. Một cuộc sống chan chứa tình yêu thương, thật lòng quan tâm và lo lắng cho nhau. Đó là một cuộc sống thật bình dị, thật tự do và hạnh phúc nhất là cô có thể sống đúng với con người của mình. Như thế cô chẳng còn gì để mà hối tiếc nữa.

"Băng."

Vừa thấy cô gái, Đinh Tử Văn vội vàng chạy đến gần cô thốt gọi với nét mặt đầy vẻ lo lắng. Bờ mi cô ướt đầm, đôi môi run nhè nhẹ không nói nên lời như có cái gì đó nghèn nghẹn ở cổ. Cô đã khóc, khóc cho những nỗi nhớ, sự luyến tiếc khi phải chia xa ba mình, người thân duy nhất của cô trong cuộc đời này. Nhưng cô không thể cứ yếu đuối như thế mãi, cô không thể chỉ vì sự đa cảm của mình mà lãng quên đi sự an toàn của Nguyệt. Nếu Nguyệt thật sự xảy ra chuyện thì cả cuộc này cô sẽ sống trong tội lỗi và tự trách. Còn cả Tử Văn nữa, nếu biết chuyện anh sẽ mãi mãi hận cô vì đã không cho anh và em gái anh gặp mặt nhau sớm hơn.

"Tôi không sao ... Chúng ta đi thôi, tôi không muốn để Phong chờ đợi quá lâu."

Cô gái gượng cười nói nhưng vẫn không thể che giấu được nỗi buồn trên khuôn mặt xinh đẹp ấy. Dù cô không nói ra thì hai chàng trai cũng thừa biết cô từ bỏ ba mình, từ bỏ ngôi nhà của mình để được bên cạnh Trần Hoàng Phong quả là một quyết định thật khó khăn. Đôi khi nó cũng là một vết thương ở trái tim mà cô chấp nhận hứng chịu một cách âm thầm chỉ vì tình yêu. Và rồi Tử Văn bỗng thấy mình thật vô dụng khi anh chẳng giúp gì được cho cô ngoài việc đứng bên cạnh và nhìn cô khóc.

"Ừ, để tôi lái xe cho."

Tử Văn xoa nhẹ vai cô gái nói rồi đưa cô ngồi vào trong xe, hơi khựng người lại anh xoay đầu ngược nhìn Bạch Nhật bằng ánh mắt căm thù. Nhận ra những suy nghĩ trong đầu chàng trai lúc này, cô gái nhẹ nhàng nắm lấy tay anh thều thào. Cái giọng vang lên thật nhỏ nhẹ như một chiếc lá non bị cơn gió thổi thoảng cao xước. Bấy giờ cô thật sự rất mệt, cô không muốn tiếp tục ở lại đây nữa bởi vì cô sợ mình sẽ xao động, sẽ dỗi ý và quyết định rời xa Tử Lăng để tiếp tục ở lại bên cạnh ba cô. Không được, cô không thể để chuyện đó xảy ra được, cô phải nhanh chóng rời khỏi đây và quay về bên cạnh Đinh Tử Lăng.

"Đi thôi, tôi mệt lắm rồi ... Chuyện giữa anh và Bạch Nhật để sau rồi giải quyết được chứ?"

"Ừ, chúng ta đi thôi."

Nghe cô gái nói chàng trai xoay Bạch Nhật lần nữa rồi nhìn cô nhếch môi cười khê nói. Hôm nay đã có quá nhiều chuyện xảy ra với Như Băng rồi, anh không nên tiếp tục làm khó cô nữa. Huống hồ ở đây có rất nhiều kẻ như Đặng Tuấn Long, anh sẽ chẳng có cơ hội nào giết chết hẳn tại đây cả thì hà cớ gì phải gượng ép bản thân mình và gây thêm những rắc rối không cần thiết cho Như Băng chứ. Hơn nữa Đinh Tử Lăng đang đợi hai người về nhà để cùng ăn bữa cơm gia đình mà chính tay anh chuẩn bị, ngoài ra còn có cả Đinh Duệ Luân và Đinh Tử Toàn nữa.

"Băng ... Em nhất định phải đi sao?"

Bạch Nhật bất chợt lên tiếng thốt gọi cô gái rồi lại lưỡng lự buông một câu hỏi mà cả anh và tất cả mọi người đều biết rõ câu trả lời là gì. Anh biết dù mình có nói gì cũng không níu giữ được cô nhưng anh vẫn phải thử, biết đâu kì tích sẽ đến với anh thì sao. Mà dù không được thì anh cũng đâu có mất gì hay nói đúng hơn là anh chẳng còn gì để mất nữa cả. Nếu anh không thử thì anh sẽ thật sự trắng tay, thật sự sẽ trở thành một con chim đơn độc. Anh không muốn, anh không thể để chuyện này xảy ra được ... Băng ...

"Phải, ngay từ cái hôm gặp lại Phong ở Cung gia thì em đã quyết định trở về bên cạnh anh ấy ... Em đã mất anh trai là Huy, em mong sao chúng ta vẫn

mãi là anh em nhé? Hãy chấp nhận, hãy hứa và chúc phúc cho em đi ... Xin anh đấy."

Như Băng nhìn chăm Bạch Nhật hạ giọng van xin một cách tha thiết. Cô biết mình đã làm tổn thương anh rất nhiều nhưng cô không còn cách nào khác cả, cô không thể bắt ép bản thân mình phải bên cạnh một người mà cô không hề yêu. Cô tin rồi một ngày nào đó anh sẽ hiểu, sẽ tha thứ và chúc phúc cho tình yêu của cô. Chỉ khi ta tin tưởng và chờ đợi thì nhất định sẽ có điều kì diệu xảy đến với chúng ta.

"Em hãy nói anh phải làm sao để chúc phúc cho em và hẳn đây? Anh yêu em, gia nhập tổ chức cũng có một phần là vì em nhưng người em lựa chọn không phải anh ... Chỉ có gã khờ như anh mới tin vào chuyện cổ tích, mới tin chỉ cần anh cố gắng một ngày nào đó em sẽ yêu anh. Đúng là điên thật mà."

"Nhật ..."

"Em đi đi, hãy tiếp tục bước về phía trước trên con đường mà em đã chọn. Ông chủ đã không giữ em lại thì anh lấy quyền gì mà giữ em chứ? Đi đi ... Em hãy đi tìm gã Hoàng Phong đó đi ... Đi đi ..."

Chàng trai nói lớn tiếng gần như là gào lên, nước mắt lăn chậm trên gò má anh nóng hổi và mặn chát. Cứ nghĩ đến việc anh đã thật sự không còn có bất kì cơ hội nào được bên cạnh cô nữa là trái tim anh nhói đau như có trăm ngàn mũi tên đâm xuyên qua tim anh. Thật đau đớn khi ta đã trót lỡ trao hết cả trái tim cho một ai đó nhưng cuối cùng người được chọn lựa lại không phải là ta. Tình yêu đôi khi thật ngọt ngào và đôi khi cũng thật tàn nhẫn, tại sao Bạch Nhật lại phải gánh chịu nỗi đau đó chứ. Ông trời thật không công bằng với anh tí nào, ông ta cho ông tất cả mọi thứ tình yêu, gia đình và địa vị, tiền tài nhưng cuối cùng anh chẳng còn lại thứ gì cả.

"Em xin lỗi, em thật sự rất xin lỗi anh ... Tạm biệt."

"Không, Băng ... Em đừng đi mà, anh van xin em đấy ... Băng ... Em đừng đi, đừng bỏ anh mà ... Băng ơi ..."

"Anh Nhật ..."

Chiếc xe bắt đầu chậm chậm lăn bánh chạy, Bạch Nhật xoay nhanh người nhìn rồi bất ngờ anh đuổi theo sau xe gào khóc một cách thảm thương. Đúng lúc đó Đầu Trọc vừa từ trong nhà đi ra, cậu ta thấy vậy vội ghì vai anh giữ lại. Ánh mắt cậu vẫn nhìn theo chiếc xe đang chở cô gái đi xa họ và khuất sau con đường của đêm tối. Bạch Nhật thật đáng thương, anh từ bỏ cả sự tôn nghiêm của mình chỉ với hi vọng mong manh là sẽ níu giữ được cô. Nhưng không, mặc cho anh vẫn đuổi theo cô gái, mặc cho anh hạ giọng van nài chiếc xe vẫn cứ chạy và chạy mỗi lúc một nhanh hơn. Cô gái lần này thật sự đã quyết tâm rời khỏi đây và không có bất kì ai có thể níu giữ cô.

"Anh Nhật."

"Băng đi rồi, cô ấy đã thật sự muốn rời bỏ chúng ta chỉ vì cái gã Trần Hoàng Phong khốn kiếp ấy. Cô ấy không cần chúng ta, không cần ông chủ nữa rồi, cả cô ấy và Huy đều bỏ rơi tôi rồi ... Cậu nói đi ... Hãy nói tôi phải làm sao đây ... Hãy nói đi ... nói đi ..."

"Anh Nhật, anh hãy bình tĩnh lại đi ... Em ... Em cũng phải đi rồi ..."

Nghe Đầu Trọc nói Bạch Nhật lại một lần nữa lặng người, nét mặt anh đông cứng không mang theo bất kì cảm xúc nào. Huy và Băng đã ra đi, đã bỏ mặc anh và rồi giờ đây ngay cả Đầu Trọc, một người lúc nào cũng quan tâm, lo lắng cho anh cũng lại nói sẽ rời khỏi đây. Tất bọn họ đều rời xa anh, đều không cần anh vậy anh sống trên đời này thì còn ý nghĩa gì cơ chứ? Đặng Tuấn Long ơi là Đặng Tuấn Long, mi thật à một kẻ tội nghiệp, một kẻ bị chính những người mình yêu thương ruồng bỏ.

"Ngay cả cậu cũng muốn bỏ rơi tôi sao?"

Gạt đi những giọt nước mắt yếu đuối trên gương mặt mình, Bạch Nhật nhếch môi để lộ một nụ cười thật chua chát. Anh khẽ lên tiếng hỏi, nét mặt thần thờ và đầy khắc khổ. Được thôi, bọn họ muốn đi anh cứ để họ đi, không có họ anh vẫn sống rất tốt đấy thôi. Anh sẽ không phải lo lắng, quan tâm cho những kẻ đã bỏ rơi anh, những kẻ đã gây nên những vết thương không bao giờ lành ở tận sâu trong trái tim anh. Trần Hoàng Phong, anh nhất định phải bắt anh ta trả giá vì đã cướp mất Như Băng yêu quý của anh.

"Không phải đâu, em có việc quan trọng phải làm nhưng chỉ cần anh muốn em sẵn sàng làm tất cả để giúp đỡ anh."

Không muốn nhìn thấy chàng trai tự nhấn chìm mình xuống vực thẳm của sự đau khổ Đầu Trọc cố giải thích cho Bạch Nhật hiểu. Nhưng cậu càng giải thì càng làm cho chàng trai điên tiết gào lên xua đuổi. Nỗi đau mà Bạch Nhật đang phải gánh chịu thì làm sao Đầu Trọc và những kẻ ngoài cuộc có thể hiểu được chứ. Vậy mà anh vẫn mong họ hiểu, vẫn mong họ không rời xa anh như một thẳng ngốc đang mơ mộng vậy.

"Tôi không cần các người thương hại, cút đi ... Cút hết đi ..."

"Anh Nhật."

"Cút."

"Vậy em đi trước nha, anh hãy giữ gìn sức khỏe nha ... Tạm biệt anh."

Nói rồi Đầu Trọc quay người bước đi, để lại Bạch Nhật vẫn đứng đó nhìn theo cậu ta. Mối hận nụ cười nhưng những giọt nước mắt nóng hổi lại chậm chậm lăn trên gò má anh. Hết thật rồi. Cả Như Băng và Đầu Trọc đều đã rời khỏi đây để đi trên con đường mà họ đã lựa chọn. Trên thế gian này không có bữa tiệc nào là không tàn cả, anh không cần phải đau khổ vì những cuộc chia ly này. Một ngày nào đó anh chắc chắn sẽ bắt tất cả họ phải trở về bên

cạnh anh. Nhất định thế.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53

Giữa màn đêm tối tăm, chiếc xe lao nhanh trong làn mưa trắng xóa như đang muốn chạy đua với thần gió. Đinh Từ Văn lái xe một cách chăm chú nhưng thi thoảng lại quay sang nhìn cô gái lo lắng. Anh biết lúc này đây Như Băng đang rất đau khổ khi phải quyết định từ bỏ cha mình, từ bỏ những người đã sống, đã quan tâm và lo lắng cho cô bao lâu nay để ra đi cùng Đinh Từ Lăng. Anh rất muốn ôm cô vào lòng an ủi và xoa dịu nhưng lại không thể làm được bởi vì khoảng cách giữa hai người thật quá xa vời. Hai người đơn giản chỉ là bạn và anh không có tư cách gì để mà ôm cô, an ủi cô.

"Tôi không sao đâu, anh đừng có nhìn tôi như thế, đừng có tỏ ra thương hại tôi ... Ghét thật, sao tôi cứ để anh trông thấy cái bộ dạng thảm thương này của tôi như thế nhỉ?"

Nhận thấy ánh nhìn của chàng trai cô gái nói, giọng hạ thấp đột ngột. Phải, bây giờ trái tim cô đang rất đau nhưng cô không muốn Từ Văn vì thế mà thương hại mình. Không cần, cô không cần bất kì ai thương hại cả, đây là con đường mà cô chọn, con đường mà cô cho rằng nó có muôn vàn hạnh phúc. Cô sẽ không hối hận về những quyết định của mình cho tương lai, không bao giờ. Cho dù phải trả giá bằng cả tính mạng cô cũng cam lòng.

"Tôi không tội nghiệp cô, tôi ... tôi chỉ hơi lo lắng cho cô thôi, cô có thật là không sao không? Nhìn sắc mặt cô không tốt lắm nếu Từ Lăng mà thấy chắc cậu ấy lo lắng lắm đây."

Chàng trai ái ngại nhìn cô, giọng anh vang lên thật nhỏ nhẹ và ân cần nhưng không hiểu sao cô gái lại bật khóc thành tiếng. Anh không ngăn cản cô khóc, không vỗ về cô, chỉ đơn giản là im lặng ngồi bên cạnh cô. Tuy Như Băng luôn tỏ ra mạnh mẽ nhưng cô cũng chỉ là một đứa con gái mà thôi. Cô đâu thể không có máu và nước mắt được cơ chứ, dù gì cũng là con người mà. Nhưng như thế lại tốt hơn, khóc có thể làm dịu lại tâm trạng đang rối bời, đang trống rỗng của cô. Biết đâu sau khi khóc tâm trạng sẽ tốt hơn thì sao, thôi thì cứ để cô khóc cho hết những nỗi buồn đau trong lòng cô.

"Tôi nói rồi, tôi không sao, rẽ sang khúc Trần Hưng Đạo gần Đồng Đa đi. Tôi sẽ cho anh gặp một người nhưng hãy hứa là anh sẽ không bao giờ để lộ chuyện này, không được đến gần người này nếu không được tôi cho phép, được chứ?"

Tạm gác lại nỗi đau của mình sang một bên, cô gái đưa mắt nhìn chàng trai đang giọng nói. Nhìn cái kiểu cô ra điều kiện với mình một cách cẩn thận, trong lòng chàng trai lại dấy lên một nỗi lo không tên. Người mà cô muốn cho anh gặp là ai? Tại sao cô lại tỏ ra cẩn thận, bí mật đến như thế? Và người đó rốt cục có quan hệ gì với anh mà Như Băng lại đưa anh đi gặp? Mặc dù trong đầu có rất nhiều điều muốn hỏi cô gái nhưng anh lại im lặng không lên tiếng nói câu nào. Hay nói đúng hơn là anh đã biết rõ dù mình có gắng hỏi cô thế nào cũng vô ích nếu như cô không muốn nói. Đó chính là bản tính, là một yêu cầu cần có của một sát thủ. Sự gan thép và kín miệng.

"Tôi hứa, được rồi chứ? Xem ra người này rất có ảnh hưởng rất lớn đến cô thì phải."

Chàng trai nhún vai nói, khuôn mặt thể hiện rõ sự tò mò, đưa mắt nhìn cô rồi lại nhìn thẳng phía trước mà lái xe. Anh thật sự rất muốn biết người này là ai nhưng lại không tiện hỏi. Cô gái liếc nhìn anh đáp lại, chàng trai lặng đi và không hỏi thêm lời nào nữa về người giấu mặt kia. Đường nào rồi cũng sẽ gặp nhanh thôi anh cần gì mà ngồi đó đoán già đoán non chứ.

"Không phải tôi mà là anh đó đồ ngốc ạ. Thật không hiểu nổi bốn người các anh nữa, sao cứ phải tỏ ra ta đây thông minh làm gì thế không biết? Đó chính là điều mà tôi ghét nhất ở các anh đó."

Xoay nhìn ra khung cảnh ban đêm bên ngoài cô gái, trong lòng cô lại bắt đầu cảm thấy nhớ nhung Đinh Từ Lăng. Cô phải nhanh chóng làm xong mọi chuyện và trở về bên cạnh chàng trai mới được. Nhưng chẳng hiểu tại sao trái tim cô đập nhanh hơn, một cảm giác bất an bắt đầu xâm chiếm cô. Mặc dù cảm nhận rõ mồn một điều đó nhưng cô lại không biết cũng chẳng đoán ra nó từ đâu đến. Tại vì ba cô hay vì Trần Hoàng Phong? Không, ba cô đã có Bạch Nhật và Đầu Trọc bên cạnh bảo vệ và chăm sóc thì làm gì mà xảy ra chuyện cơ chứ. Chẳng lẽ ... là Phong, anh thật sự xảy ra chuyện gì đó không hay sao? Không, cũng không thể nào, chẳng phải bây giờ Đinh Duật Luân và Đinh Từ Toàn đang ở cùng với anh hay sao? Có khi nào ba cô phải rất nhiều sát thủ giỏi đến nên anh và hai chàng trai không thể đối phó nổi hay không? Không được, không nghe thấy giọng nói của anh thì cô không thể yên tâm được.

"Cô gọi cho ai thế? Từ Lăng hả? Mới xa nhau có hai tiếng mà đã nhớ cậu ta đến vậy sao?"

Thấy cô gái cầm điện thoại bấm với cái vẻ gấp gáp, lo lắng chàng trai lên tiếng hỏi. Như Băng không đáp lại mà chỉ gật nhẹ đầu, lúc này cô thật sự không còn tâm trí để nghĩ đến những chuyện gì khác ngoài sự an toàn của người yêu. Như hiểu được tâm trạng cô chàng trai tiếp tục nói, mắt vẫn nhìn chăm chăm về phía trước. Nếu không phải vì đang lái xe nếu không anh đã nhìn thẳng cô mà nói chuyện rồi.

"Cậu ấy không sao đâu, Từ Lăng đâu phải kẻ dễ đối phó huống hồ gì còn có Duật Luân và Từ Toàn ở bên cậu ấy mà. Hình như dạo này cô hơi nhạy cảm đó, gặp chuyện gì cũng lo lắng, sợ hãi cả. Thật giống cô tí nào."

"Anh không hiểu đâu, chuyện của tôi và Từ Lăng bây giờ cũng giống như một chuyện đã xảy ra rất lâu về trước. Khi đó tôi chỉ mới bảy tuổi còn rất trẻ

con, có một hôm ba đưa tôi đến một ngôi nhà, tại đó tôi đã gặp Ngân và rồi chúng tôi nhanh chóng trở thành bạn thân, rất thân. Nhưng đến một ngày khi tôi và ba đến đó, cả ngôi nhà chìm trong biển máu, cô ấy co ro nhìn chúng tôi. Tôi chạy đến ôm lấy và cầu xin ba tha cho Ngân ... Ông gạt đầu, ông ấy đã hứa nhưng ... một tiếng súng vang lên, cậu ấy ngã xuống biển gần đấy."

Kể đến đây Như Băng không kìm được lòng mình mà bật khóc thành tiếng, những giọt nước mắt cô gượng ép, dần lòng mà nuốt vào tim. Đau, rất đau ... Nỗi đau khi thấy người bạn thân nhất cũng là người bạn duy nhất của mình. Một nỗi đau như có ai đó dần xé, đánh đập và thậm chí là dùng dao lóc từng miếng thịt trên cơ thể cô. Chỉ những người trong cuộc chỉ những người trải qua mới có thể cảm nhận sâu sắc nỗi đau ấy.

"Đó không phải lỗi của cô, ít nhất cô đã cố gắng hết mình rồi. Tôi tin cô gái đó không những không trách cô mà còn mong muốn cô sống thật hạnh phúc, sống cả phần của cô ấy nữa."

Nhìn gương mặt xinh đẹp của cô gái nhạt nhòa nước mắt mà lòng anh bỗng cồn cào, bỗng đau nhói. Anh thật không ngờ đằng sau cái vẻ lạnh lùng, mạnh mẽ của cô gái lại là những kí ức đau buồn. Những kí ức ấy dường như đã trở thành nỗi ám ảnh và đang dần giết chết tâm hồn yếu đuối, mong manh của cô gái. Xem ra những tổn thương mà Như Băng đã phải gánh chịu còn đáng sợ, đau khổ hơn cả anh. Vậy mà anh cứ mãi than trời trách đất sao lại đối xử bất công với mình trong khi cô gái không hề oán trách một lời mà giấu nhem vào tim. Thật đáng xấu hổ.

"Alô, Băng hả, khi nào em về vậy? Trời khuya lắm rồi mà em với Văn còn đi đâu đấy?"

Tiếng Đinh Từ Lãng khẽ vang lên từ đầu dây bên kia điện thoại, cái giọng nói trầm ấm biết bao nhiêu. Vội gạt đi những giọt nước mắt đau buồn cho quá khứ cô gái khẽ đáp lại. Đinh Từ Văn lặng đi và tập trung vào công việc lái xe của mình. Anh thật tệ, đang yên đang lành lại đi gọi lại quá khứ đau buồn của cô gái như thể chẳng khác nào anh đang sát muối lên vết thương cũ chưa lành ấy.

"Em và Văn còn đi gặp một người nữa nên có lẽ sáng mai mới về được ... Anh không sao chứ?"

Nghe giọng chàng trai vui vẻ vang lên Như Băng thấy nhẹ nhõm và an tâm rất nhiều. Nhưng cô vẫn hỏi lại cho chắc chắn bởi vì cô thật sự rất sợ Từ Lãng sẽ có cái kết bi thảm như Ngân. Không, cô tuyệt đối sẽ không để nỗi đau này lặp lại một lần nữa, cô đã mất đi quá nhiều người mình yêu quý rồi. Cho dù phải đổi bằng cả tính mạng cô cũng phải bảo vệ anh, cũng phải mang đến hạnh phúc cho anh để bù đắp những đau thương mà cô đã gây ra cho anh và gia đình.

"Được rồi, hai người cứ yên tâm giải quyết cho xong chuyện đi. Nhớ về sớm nhé, anh sẽ đợi em."

"Em biết rồi, thôi em cúp máy nhé?"

"Ừ, anh yêu em nhiều lắm."

Nghe Đinh Từ Lãng nói những lời như vậy cô gái khẽ mỉm cười đáp lại, tâm trạng đã tốt hơn rất nhiều. Cái giọng cô thỏ thẻ như cơn gió nhẹ thổi lướt qua làm trái tim Từ Lãng và cả Từ Văn đều phải xao động và không cách nào bắt mình không được yêu cô cả. Nhưng cũng chính vì thế mà họ đang dần đẩy mình xuống vực thăm đau khổ của tình yêu.

"Em cũng thế, Phong ạ. Hẹn gặp lại anh sau, tạm biệt"

"Tạm biệt."

"Kétttt ..."

Lúc cô gái vừa cúp máy cũng là lúc chiếc xe dừng lại trước một ngôi nhà nhỏ màu xanh nhạt ở ngã ba Đống Đa. Cất điện thoại vào trong túi, cô gái đưa mắt nhìn sang Từ Văn khẽ mỉm cười, một nụ cười tuy rạng rỡ nhưng cũng có nét buồn rầu. Hai người bước xuống xe, cô gái đi vào trong nhà lớn tiếng gọi, còn Từ Văn thì lèo đèo theo sau cô.

"Nguyệt ... Nguyệt ơi ..."

"Chị Băng."

Nghe tiếng gọi lớn một cách ồn ào, một cô gái có mái tóc hạt dẻ từ trong nhà chạy ra. Vừa thấy Như Băng cô vui mừng khẽ reo gọi nhưng rồi khi nhìn sang Từ Văn cô lặng người đi. Đứng im nhìn vị khách vừa đến cùng với Như Băng, hai bàn tay cô đan chặt vào nhau và bắt đầu chảy mồ hôi ướt rượt.

"Thư ..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Mưa bên ngoài càng lúc càng lớn, trong không khí thoang thoảng mùi hương hoa giấy nhẹ dịu cô đặc lại. Một mùi hương thanh tao đặc biệt làm say đắm lòng người, đây chính là loài hoa mà cả Như Băng và Từ Lăng thích nhất. Nhưng lúc này đây chuyện đó đâu còn quan trọng đối với những người có mặt ở đây cơ chứ. Điều quan trọng là Đình Từ Văn vừa gặp một người, một người mà anh mong nhớ suốt bao lâu nay, người mà anh vẫn luôn nghĩ là đã chết. Vậy mà giờ đây cô đang đứng trước mặt anh, một người bằng xương, bằng thịt. Ôi khuôn mặt ấy, giọng nói ấy thật thân thuộc biết bao nhiêu làm sao anh cơ thể nào quên được chứ.

"Thư ... Đúng là em rồi, anh nhớ em lắm em có biết không hả? Em còn sống sao lại không liên lạc với anh hả? Vậy mà anh cứ tưởng ... Cứ tưởng em cũng như ba mẹ, cũng đã ... Chết rồi ..."

Sau một lúc lâu đợi người ra, Từ Văn như sự tỉnh trở lại với hiện tại, anh bước nhanh đến ôm chầm lấy cô gái vừa từ trong nhà đi ra, miệng liên tục nói. Gặp lại cô anh rất vui, anh đã đợi ngày hôm nay từ lâu lắm rồi và dù trong giấc mơ anh vẫn thường thấy nó. Nhưng anh chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày hôm nay cũng chẳng ngờ rằng sẽ có một ngày anh gặp lại em gái anh, Bùi Anh Thư. Đây chính là người thân duy nhất còn lại trên đời này của anh.

"Anh làm gì vậy hả? Mau buông tôi ra ... chị Băng."

Đẩy mạnh chàng trai ra cô gái lớn tiếng nói, nét mặt bỗng trầm xuống buồn rầu kì lạ. Đứng trước anh trai mình nhưng cô lại chẳng thể thừa nhận tình thân, điều đó quả thật rất đau khổ. Anh càng ôm chặt cô, càng gọi tên cô một cách tha thiết như thể trái tim cô càng quặn thắt lại đau đớn. Cô ước gì mình có thể ôm lấy anh và nói : " Anh hai, em là Anh Thư, là đứa em gái năm xưa của anh đây. Em rất nhớ anh và nhớ cả ba mẹ nữa, anh hai đừng bỏ rơi em ...". Nhưng cô lại chẳng thể làm như thế được, tất cả đều vì sự an toàn của Từ Văn, của Như Băng và cả Quý nữa. Cô không thể vì sự đa cảm, ích kỉ của mình mà đẩy họ vào chốn nguy hiểm được, nếu cô như thế thì làm sao xứng đáng với Như Băng được. Để cứu cô mà Như Băng đã làm trái lệnh ba, đã gài gắm cô cho Quý bảo vệ và chăm sóc, một ân tình thật sâu nặng và cao cả.

"Đã đến lúc em nhận lại người thân của mình rồi, không cần phải che giấu nữa đâu. Cứ yên tâm đi, mọi chuyện đã có chị lo liệu hết rồi."

Như Băng khẽ mỉm cười nói, lúc này trông cô thật dịu dàng, thật xinh đẹp làm sao. Cô luôn như thế, kể từ sau khi cứu Thư từ tay thần chết trở về cô đối xử với cô ấy thật tốt như cách cô đã từng đối xử với một người, Ngân. Để mất Ngân đã là sự ân hận lớn nhất trong cuộc đời cô, lần này cô tuyệt đối sẽ không cho bất kì ai có cơ hội làm hại Thư và những người cô yêu quý nữa đâu. Không bao giờ.

"Tránh xa Nguyệt ra."

Đúng lúc đó một giọng nói gắt gỏng vang lên , một chàng trai có khuôn mặt bị phỏng hơn một nửa từ đỉnh đầu dưới mái tóc cho đến cổ. Một vết thương đáng sợ do chính Như Băng đã gây ra, tội ác của cô lúc trước thật không làm sao kể cho hết. Nhưng ít nhất trong cô vẫn còn một chút của sự lương thiện, nếu không cô đã chẳng liều mạng mà cứu Bùi Anh Thư rồi. Một tính cách thật đáng quý và cô xứng đáng nhận được sự tha thứ của mọi người.

"Quý đừng mà, cậu bình tĩnh lại đi."

"Anh Quý, đừng mà."

"Á."

"Chị Băng."

Theo sau câu nói, chàng trai lao nhanh đến đẩy mạnh Từ Văn ra xa Bùi Anh Thư, trong đôi mắt ánh lên tia căm ghét. Như Băng và Thư vội nắm bả vai anh giữ lại nhưng càng làm thế thì con giận trong chàng trai càng tăng lên. Anh ta đẩy ngã Như Băng xuống nền đất lạnh lẽo và nắm tay Thư kéo đi. Thấy cô gái ngã, Thư khẽ thốt gọi tên nhưng không cách nào thoát khỏi cái nắm chặt của Quý. Từ Văn chạy đến đỡ Như Băng gượng đứng dậy, tuy không biết chàng trai này là ai nhưng anh nhận ra anh ta rất thù ghét Như Băng và rất quan tâm, lo lắng đến Thư, em gái anh.

"Cậu đang làm cái quái gì thế hả? Cậu có quyền gì mà đưa cô ấy đi."

Như Băng lớn tiếng quát, cô đã quá mệt mỏi khi phải cố gắng chịu đựng cái tính khí khó chịu của cậu ta rồi. Cô biết mình là kẻ có lỗi nhưng lúc đó cô thật sự không còn cách nào khác, cả ba cô và ông chủ đều có mặt ở đó làm sao mà không chằm chằm lửa được cơ chứ. Nhưng cô thật không ngờ đã mấy năm trôi qua mà cậu ta vẫn ghét, vẫn hận thù mình như thế. Cũng may, sự xuất hiện của Thư đã giúp vui đi một phần nào đó trong con giận của anh ta đối với cô. Cô thật sự rất cảm ơn ông trời vì vẫn còn ban cho cô một chút nhân từ, hạnh phúc nhỏ nhoi.

"Tôi phải đưa Nguyệt tránh xa cô và những người bạn khốn kiếp của cô, một lũ sát nhân không có máu và nước mắt, đáng lẽ các người phải là những kẻ không nên có mặt trên cõi đời này mới đúng."

Câu nói đó của Quý dường như đã đánh thức một phần kí ức đã ngủ sâu trong tiềm thức của Như Băng. Cô lặng người nhìn tất cả họ, khuôn mặt âm trầm đã làm hiện diện rõ nỗi buồn được cô che giấu rất kĩ bao lâu. Phải, đã rất nhiều người nhắc chửi cô là kẻ sát nhân, là đứa con của tử thần nhưng đâu ai biết được đó là số mệnh của cô, nó đã được định trước kể từ khi có mặt trên cuộc đời này. Và cô đã khát khao thoát khỏi kiếp sống đáng tội nghiệp này nhiều như thế nào nhưng tất cả chỉ là một sự hoài công, vô ích mà thôi.

"Thằng khốn sao cậu dám nói vậy hả? Tôi ..."

"Văn."

Nhận thấy gã xấu xí đó đã nói một câu làm khơi dậy nỗi buồn trong cô gái, Từ Văn sấn đến chụp cổ áo anh ta vung tay định đánh nhưng đúng lúc đó Như Băng nắm khuỷu tay anh giữ lại khẽ thốt gọi. Điều Quý nói hoàn toàn là sự thật, cô đã dám làm thì phải dám chịu chứ sao lại để Từ Văn đánh anh

ta được. Nực cười, mọi chuyện quả thực rất nực cười, một sát thủ lạnh lùng mà lại tỏ ra tốt bụng sao? Giả tạo thật.

"Sao anh lại nói như thế chứ? Chị Băng à, anh ấy ..."

Hất mạnh tay anh ta ra, Thư lên tiếng trách móc rồi chạy đến bên cạnh cô gái toan giải thích giùm cho anh ta. Nhưng trong thoáng chốc Như Băng đi lướt nhanh đến áp mặt gần sát Quý thăm thì. Cái giọng đanh lại vang lên như một chuỗi âm thanh của chốn địa ngục sâu thẳm và tối tăm. Cô không có quyền lựa chọn cha mẹ, không có quyền lựa chọn gia cảnh cho mình nhưng cô biết mình đã rất cố gắng để cứu những người có thể cứu. Và cô cũng từng mong người chết chính là mình chứ không phải những con người vô tội kia, cô rất muốn giúp họ nhưng lại chẳng thể làm gì. Đau khổ thật.

"Tôi là sát thủ thì đã sao? Phải, tôi là người đã hủy hoại khuôn mặt cậu nhưng nếu tôi không làm như thế thì cậu có còn sống được đến hôm nay không? Chỉ e là đến cơ hội được gặp Nguyệt cũng chẳng có ấy chứ. Tôi cứu cậu được thì tôi cũng có cách làm cậu biến mất khỏi thế gian này, đừng bao giờ lên giọng với tôi như thế nữa. Giết cậu để làm cậu biết không?"

Nói rồi Như Băng lạnh lùng quay người đi, cả thân người mệt mỏi như không còn chút sức lực nào cả. Không, vì Từ Lăng và vì những người cô yêu quý cô phải mạnh mẽ lên, đây không phải là lúc cô được phép gục ngã. Chỉ cần về đến ngôi nhà nhỏ trên đường Xuân Diệu, Từ Lăng sẽ bên cạnh chở che và chăm sóc cô. Cô gắng lên, chỉ một chút nữa thôi là cô có thể tìm thấy hạnh phúc và tự do mà cô luôn khát khao.

"À, Từ Văn là anh trai của Thư, cậu không có quyền cũng chẳng đủ tư cách để ngăn cản họ đoàn tụ đâu ... Văn, Thư tôi về trước nhé? Phong đang đợi tôi về nhà ăn bữa cơm hạnh phúc với anh ấy ... Tạm biệt."

"Chị Băng."

Như sự nhớ về điều gì đó Như Băng dừng bước xoay nhìn họ cười nhạt nói rồi tiếp tục bước đi. Nhìn cái dáng người cô đơn, mệt mỏi như thế làm sao mà từ Văn có thể yên tâm mà để cô đi về nhà một mình trong tình trạng như thế này chứ. Không được, nếu chàng trai thấy nhất định sẽ rất đau lòng, lo lắng, anh phải đích thân đưa cô về nhà mới được. Nhưng còn Anh Thư, em gái anh thì phải làm sao đây? Hai anh em vừa với gặp nhau mà chưa kịp nói lời nào hết cả thì làm sao mà anh nỡ rời đi được. Không, Như Băng lúc này đang rất mệt mỏi, trống trải ... Cô đang rất cần một người bên cạnh an ủi, anh không thể bỏ mặt cô được.

"Để anh đưa cô ấy về đã, gặp em sau nhé?"

"Dạ, anh mau đi đi."

Nghe anh trai nói như thế, Thư liền lên tiếng hỏi thúc, trong lòng cô bắt đầu cảm thấy lo lắng cho cô gái. Như Băng vốn là người mạnh mẽ nhưng sao hôm nay cô lại ... Chỉ vì những lời nói không một chút suy nghĩ của Quý mà cô lại thấy buồn sao? Không, cô không phải là tuyệt người như thế. Hay cô đang buồn chuyện gì chẳng? Một loạt câu hỏi được đặt ra trong đầu Anh Thư nhưng cô thật sự không biết hỏi ai cả.

"Anh đi nha, tạm biệt em."

"Tạm biệt, anh trai của em."

Nói rồi chàng trai vội chạy đi đuổi theo cô gái, tâm trạng lại lưu luyến không muốn rời khỏi đây một chút nào. Nhưng vì Như Băng anh không thể không đi, không thể để mặt cô chìm trong nỗi buồn một mình. Đôi khi chàng trai đi khỏi Thư đưa mắt nhìn sang Quý, mặt anh lặng trầm không thể hiện bất kì cảm xúc nào. Rồi cô lại nhìn ra con đường, mưa vẫn rất to, màn đêm tối tăm đã nuốt chửng tất cả kể cả bóng dáng của Như Băng và Từ Văn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Giữa đêm tối, cơn mưa vẫn chưa ngớt, Như Băng đã rời khỏi đây và Đầu Trọc cũng thế. Tất cả họ cũng như Huy, cũng đã bỏ rơi anh để đến một chân trời mới, thiên đường của hạnh phúc. Gió thổi lạnh buốt làm đôi bàn tay thô ráp của Bạch Nhật cứng đờ nhưng anh chẳng quan tâm đến chuyện đó bởi vì lúc này đây anh thật sự cảm thấy rất cô đơn, rất sợ hãi. Trời cũng đang khóc, khóc vì thương hại anh hay vì cảm thông cho nỗi đau tan vỡ của một mối tình đơn phương suốt mấy năm dài.

"Tại sao ... Tại sao lại đối xử với tôi như thế? Ông trời ơi, tôi đã làm gì sai vậy ... Tại sao người Băng chọn không phải là tôi hả? Tại sao ..."

Bạch Nhật khụy gối quỳ dưới nền đất lạnh lẽo tràn đầy nước mưa, vờn vai ngẩng mặt lên trời mà gào khóc. Chưa bao giờ trái tim anh lại đau đớn như lúc này kể cả khi anh nhìn thấy ba mẹ nằm giữa vũng máu tươi, kể cả khi cướp lại xác của Sói Xám từ tay Cung Đại Vũ. Tại sao những người anh yêu nhất nếu không chết thì cũng bỏ rơi anh? Hay đây chính là quả báo cho những tội ác anh gây ra, là sự trả thù của người đã chết dưới tay anh? Không, tất cả đều tại Đình Từ Lăng ... Phải nói là Trần Hoàng Phong mới đúng. Nếu không phải vì anh ta cướp Như Băng khỏi tổ chức thì Đầu Trọc chắc chắn cũng không quyết định ra đi. Tất cả đều tại Trần Hoàng Phong, anh nhất định phải bắt trả giá cho những đau khổ mà anh đang phải gánh chịu.

"Tất cả là tại vì cậu vô dụng, cậu không dám chiếm đoạt cô ta, không dám để cô ta hận cậu, không dám ra tay giết chết Trần Hoàng Phong ... Những nỗi

đau mà cậu đang gánh chịu chính là vì cậu là kẻ hèn nhát, yếu mềm. Cậu còn trách ai được cơ chứ?"

Một giọng nói bất ngờ vang lên, theo đó là một tràng câu nói dài chê trách, mắng chửi chàng trai. Bạch Nhật ngẩng mặt nhìn kẻ mới đến, nỗi đau trong lòng anh dường như đã bị những lời nói của người đàn ông biến thành con giun. Nhìn thẳng vào đôi mắt xanh của kẻ vừa chửi mắng mình chàng trai gần giọng nói. Chưa từng có kẻ nào dám nói với anh như vậy mà cho dù có thì cũng chẳng còn mạng để đón mặt trời lên hướng hồ gì kẻ này chỉ là một quản gia của Cung gia. Thật không thể bỏ qua được.

"Ông biết gì mà dám nói như thế? Ông có tin sáng ngày ông sẽ không còn tồn tại trên đời này không hả?"

Mặc dù những lời Bạch Nhật nói như dọa dẫm nhưng người đàn ông vẫn điềm tĩnh nhìn chàng trai một cách thách thức. Cái dáng người cao ngạo, cái phong thái, khí chất tỏa ra từ con người ông thật đặc biệt, nó làm cho chàng trai phải đứng lại và đờ người. Ông ta không chỉ là một ông quản gia bình thường mà là một kẻ thật bí hiểm và tại sao ông ta luôn xuất hiện đúng những lúc chàng trai rơi vào tuyệt vọng? Ông ta rốt cục là ai và muốn gì ở anh?

"Cứ thử xem, nếu cậu chạm vào tôi bảo đảm Hà Vĩnh Tường và Hà Như Băng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cậu và có lẽ họ sẽ giết cậu cũng nên."

"Ông rốt cục là ai?"

Nghe người đàn ông nói, chàng trai lặng đi một lát rồi bất ngờ lên tiếng hỏi, một câu hỏi thật thẳng thắn và ngu ngốc. Nhưng kì lạ là khi nghe thấy chàng trai hỏi như thế ông ta bật cười khanh khách, khuôn mặt thâm sâu khó đoán. Càng nhìn ông ta anh lại thấy cái dáng người đó thật quen mắt, hình như anh đã gặp ở đâu đó ... Đúng rồi, chẳng phải là ... Ông chủ giấu mặt. Vậy còn Cung Hữu Khang và vết sẹo trên mu bàn tay trái của ông ta thì sao? Chẳng lẽ anh đã nhận nhầm người rồi sao?

"Tôi là ai ư? Là ông chủ của cậu, là người quyết định sự sống chết của cậu."

Người đàn ông tóm lấy cổ áo anh ghì kéo vào áp sát mặt ông ta gần giọng nói, cái bản tính nhu nhược của Bạch Nhật đã làm ông chán ngấy đến tận cổ. Ông không thể tiếp tục để chàng trai chìm trong đau nữa bởi vì lúc này đây ông ta thật sự rất cần sự giúp đỡ của Bạch Nhật để hoàn thành kế hoạch trả thù mà ông đã vạch ra từ mười mấy năm về trước. Ông không thể để cái chết của Hà Nguyệt Đình trở thành vô ích được, để thực hiện kế hoạch này ông đã đánh đổi rất nhiều thứ và trong đó có cả tình yêu của ông ... Hà Nguyệt Đình. Nên chỉ có thể thành công chứ không được thất bại.

"Không thể nào, ông ... Vết ... Vết sẹo này ... Chẳng lẽ ông ... Ông chủ."

Vừa hất nhẹ tay ông quản gia của Cung gia ra chàng trai vô tình phát hiện ra một vết sẹo dài trên mu bàn tay trái của ông. Chàng trai ngỡ ngàng nhìn vết sẹo rồi nhìn ông lấp bắp một lát nhưng rất nhanh chóng chàng trai đã chấp nhận chuyện đó và thốt gọi một cách lễ phép. Chính cái tính đó của anh mà ông ta rất mến, rất muốn bồi dưỡng cho anh nhưng dù chàng trai có cố gắng như thế nào đi nữa thì anh cũng chẳng thể sánh lại Sói Xám. Thật tiếc khi sát thủ giỏi như anh ta lại vì chút nghĩa khí rẻ tiền mà từ bỏ mạng sống của mình.

"Một tuần nữa tôi sẽ chính thức thu hồi lại mọi quyền lực đã giao cho Hà Vĩnh Tường trước giờ, hi vọng cậu sẽ giúp tôi, nếu cậu trung thành với tôi thì tôi nhất định sẽ cướp lại Hà Như Băng cho cậu. Cô ta sẽ tự nguyện yêu cậu, dâng hiến cho cậu."

"Ông nói thật ư? Nhưng mà ..."

Nghe ông ta nói chàng trai tỏ ra lưỡng lự thấy rõ, anh ngập ngừng lên tiếng đáp lại. Lời hứa của ông ta rất hấp dẫn và anh không cách nào bắt mình từ chối được. Để có được Như Băng anh sẵn sàng đánh đổi tất cả dù là phải giết chết Hà Vĩnh Tường, dù có phải trở thành kẻ thù của cô anh cũng chấp nhận. Người đàn ông này nói rất đúng nếu như anh tiếp tục nhu nhược như thế thì sẽ thật sự mất Như Băng. Anh không thể để chuyện đó xảy ra được. Không bao giờ.

"Thật, tôi gạt cậu để làm gì? Cậu không tin thì thôi vậy tôi sẽ tìm người khác."

Thấy chàng trai hỏi như đang nghi ngờ lời hứa của mình chàng trai người đàn ông nói rồi quay lưng bỏ đi. Ông không tin những lời hứa đó không làm Bạch Nhật xao động, anh yêu Như Băng như vậy chắc chắn sẽ đồng ý. Nhưng với loại người bán chủ vì tình như anh ta ông chỉ nên dùng chứ không nên tin tưởng tuyệt đối. Biết đâu chừng một ngày nào đó Bạch Nhật cũng sẽ phản bội ông như đã từng phản bội Hà Vĩnh Tường thì sao? Đề phòng vẫn hơn mà.

"Khoan đã, có thật ông sẽ giúp tôi có được Như Băng hả?"

"Đúng vậy nhưng với điều kiện cậu phải làm theo những gì tôi nói cho dù là phải giết chết Hà Vĩnh Tường cũng vậy."

Ông quản gia lại tiếp tục ra điều kiện nhưng lần này chàng trai lặng im nhìn ông rất lâu mới lên tiếng hỏi lại. Chẳng phải ông ta nói chỉ muốn thu hồi lại quyền lực trong tay Hà Vĩnh Tường sao? Tại sao giờ lại nói muốn giết chết ba của Như Băng? Không được, anh không thể làm như thế được nếu không mặt mũi đâu mà gặp lại Sói Xám khi xuống đó chứ. Không, vì Như Băng, vì tương lai hạnh phúc của anh, anh nhất định phải làm như thế.

"Ông muốn giết ông chủ sao?"

"Ông ta không phải ông chủ của cậu, tôi mới chính là chủ nhân thật sự của cậu. Thế nào ngay cả chuyện đó cậu không dám làm ư? Vậy thì tôi không giúp cậu được rồi."

Nhận thấy chàng trai vẫn phân vân, vẫn gọi Hà Vĩnh Tường là ông chủ người đàn ông lớn tiếng nói gần như là gào lên. Ông không cho phép những sát thủ của mình trung thành với ai khác ngoài ông. Nếu chàng trai muốn ông giúp chiếm lại Như Băng thì phải ngoan ngoãn nghe lời ông còn không ngay cả tình

mạng anh ta cũng khó lòng giữ nổi chứ nói chi đến chuyện yêu đương, tranh giành.

"Không, tôi ... sẽ làm. Xin nghe theo ông chủ."

"Tốt, hãy trở về đợi tin tốt của tôi đi."

Người đàn ông nhếch môi để lộ một nụ cười thật nham hiểm và đáng sợ, một nụ cười đắc thắng khi chàng trai dễ dàng chấp nhận những gì ông nói. Hà Vĩnh Tường thật tội nghiệp, ông ta sẽ không bao giờ ngờ rằng người mà ông ta tin tưởng, bồi dưỡng nhất cùng chính là người bán đứng, phản bội và sẵn sàng giết chết ông ta theo mệnh lệnh của người khác. Điều này cũng không thể trách ông được, nếu không phải vì Hà Vĩnh Tường chấp nhận và giúp đỡ cho Như Băng bên cạnh Đinh Tử Lăng, không làm hỏng một bước trong kế hoạch hoàn hảo của ông thì đâu có những chuyện này.

"Tạm biệt ông."

Nhìn theo bóng dáng người đàn ông đang dần khuất sau màn đêm tối tăm, chàng trai khẽ buông tiếng thở dài. Anh đang làm gì thế này? Hà Vĩnh Tường đã rất tốt với anh vậy mà chỉ vì muốn có được tình yêu của Như Băng anh sẵn sàng phản bội ông. Nếu cô gái biết chuyện này chắc chắn cô sẽ rất giận anh, sẽ ghét anh và thậm chí là hận anh. Nhưng anh thật sự không còn cách nào khác, anh quá yêu cô và thật sự không muốn mất cô. Như Băng, Đinh Tử Lăng ... Nếu Hà Vĩnh Tường thật sự xảy ra chuyện đều là do lỗi của các người, không thể trách anh được.

"Không ngờ anh là một kẻ độc ác đến như thế, xem ra Hà Vĩnh Tường đã nuôi ong tay áo nuôi cáo trong nhà rồi. Thật tội nghiệp khi bị chính người thân của mình phản bội."

Đang mãi nhìn theo người đàn ông mà anh đã không nhận ra sự xuất hiện của một người, một cô gái có mái tóc nâu đỏ cực đẹp. Cô ta ngồi vắt vẻo trên bậc ban công ngôi nhà bên cạnh nơi chàng trai đang đứng nói xen vào một cách thô lỗ. Cô tuy không thích cho lắm cha con Hà Vĩnh Tường nhưng không có nghĩa là cô vì thế mà coi trọng cái gã đang bán đứng chủ nhân của mình chỉ vì để tranh giành tình yêu. Đúng là một kẻ đáng khinh bỉ.

"Cô là ai?"

"Tôi ấy à? Tên của tôi là Lê ... Thu ... Ngân ..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56

Trời càng lúc càng tối đi, mưa vẫn cứ kéo dài mãi, những đợt gió rét buốt thổi lướt qua. Mặc cho mình bị ướt sũng cả người, chàng trai vẫn đứng đó lặng nhìn cô gái xa lạ đang ngồi vắt vẻo trên thành ban công của một ngôi nhà gần đấy. Tiếng mưa rơi lộp bộp xuống chiếc ô màu đen trong tay cô gái cũng chẳng vang rõ bằng nhịp đập trái tim của Bạch Nhật. Trong không gian tĩnh lặng của đêm khuya dường như chẳng nghe thấy hơi thở của cô gái. Cô hết như một bóng ma không hơi thở, không có nhịp tim và cũng chẳng có sắc thái nào trên khuôn mặt. Gió không làm anh xao động, mưa không làm anh thấu lạnh, màn đêm tối tăm không làm anh run sợ nhưng người con gái này lại làm anh phải chết lặng. Anh như thể không phải vì mùi sát khí nặng nề tỏa ra từ cô, không phải vì tia hận thù đang sáng lên trong ánh nhìn của cô mà tất cả chỉ vì ... Một cái tên tưởng chừng đã không còn tồn tại trên đời này từ rất lâu rồi, Lê Thu Ngân.

"Anh sao vậy? Sao lại im thin thít như kẻ câm như thế chứ? Thật chẳng giống Hắc Long mà tôi quen biết tí nào cả."

Nhận thấy sự lặng trầm của Bạch Nhật cô gái lên tiếng mỉa mai, đôi mắt sắc nhọn mở to trừng nhìn chàng trai. Thái độ lúc này của anh khi gặp lại một người bạn cũ làm cho cô thật sự thất vọng. Nếu là anh ta của trước kia đã cầm súng chĩa thẳng vào đầu cô rồi chứ đâu có dơ người ra như thế này. Thật không ngờ thời gian đã làm tất cả mọi người thay đổi, chỉ là không biết sự thay đổi đó là tốt hay không thôi.

"Ngân ... Cô đã chết rồi cơ mà?"

Nghe cô gái nói và tỏ ra khinh mình đến như thế, chàng trai chậm rãi đáp lại. Tạm gác nỗi ngạc nhiên của mình sang một bên, anh phải làm rõ rốt cục tại sao cô gái này còn sống. Năm đó, chẳng phải chính Thiên Minh đã tận tay bắn cô ta rơi xuống nước trước mắt cậu và Sói Xám hay sao? Đây chính là một trò lừa dối trá của Thiên Minh hay chỉ là vì sự may mắn của cô ta? Không, Thiên Minh là một người rất trung thành, anh ta sẽ không bao giờ phản bội hay lừa dối ông chủ. Tất cả là vì cô gái này thật sự chưa đến lúc phải chết thôi, anh không cần phải suy nghĩ nhiều quá.

"Phải, tôi đã chết nhưng ... Vì diêm vương rất sợ gặp tôi nên không dám thu nhận ... Còn ngọc hoàng lại thấy tôi quá tốt nên không nỡ để tôi chết oan uổng như vậy được. Tôi trả lời như thế anh có hài lòng không?"

Đứng áp sát vào người chàng trai, cô gái ghé tai thào thì, môi nhếch lên để lộ một nụ cười thật nham hiểm. Cái giọng vang lên làm xuất hiện một dòng khí đông lạnh buốt chạy xuyên cột sống của chàng trai, anh khẽ rung mình nhìn cô gái. Ngân đã thay đổi, lần này gặp lại cô không còn là cô bé hiền lành của năm xưa nữa. Cũng phải thôi, bất kì ai đi thăm Quỷ Môn Quan một lần rồi khi trở về sẽ hoàn toàn thay đổi. Có người trở nên tốt hơn để chuộc lại lỗi lầm trước kia của mình, cũng có người quay lại chỉ vì muốn trả thù và Ngân chính là một trong những kẻ trở về để trả thù. Chỉ là tại sao người cô ta tìm gặp đầu tiên lại chính là Bạch Nhật chứ?

"Cô muốn gì cứ nói thẳng đi đừng vòng vèo, lòi thòi như thế?"

"Rất thẳng thắn, tôi luôn thích anh như thế nhưng thật tiếc là ... Chi tiếc anh là một kẻ phản bội, một con chó muốn cắn chủ của mình ... Anh là kẻ không nên có mặt trên đời này ..."

Cô ta nói to dần rồi như gào lên, mắt mở to trừng nhìn chàng trai đầy thách thức và ngạo nghễ. Bị nói trúng những gì đang suy nghĩ trong đầu, nhanh như chớp chàng trai đu thoát lên sà và nhảy thoát lên ban công tóm chặt cô gái. Nhưng cô ta không hề sợ hãi, không hề cúi người van xin một sự tha thứ mà ngược lại cô ta bật cười thành tiếng, một tiếng cười thật hả hê. Ngân nói, ở khố mi đã bắt đầu đỏ khi nhắc về một quá khứ đã qua, một vết thương chưa lành và cũng là một nỗi đau chưa nguôi trong lòng cô.

"Đúng rồi, hãy giết tôi như trước đây anh đã từng làm ấy. Hãy thể hiện rõ bản chất ác quỷ của mình ra đi."

"Thứ nhất trước đây tôi không phải là kẻ giết cô mà là Thiên Minh, thứ hai bây giờ tôi cũng sẽ không giết cô, hiểu chứ?"

Như hiểu rõ suy nghĩ của cô gái, chàng trai nhếch môi cười nói rồi buông tay khỏi cổ cô. Anh lạnh lùng quay bước đi, cái dáng người trong màn đêm đen tối thật cô đơn, thật tội nghiệp. Cô gái nhìn theo anh, hai hàng nước nóng hổi lăn dài và thấm vào khe hở bờ môi mặn chát. Bao nhiêu năm qua cô cố gắng sống sót qua những lần thử nghiệm nguy hiểm và khó khăn chỉ vì muốn trở lại trả thù cho cô và cả Quý. Nhưng khi nhìn thấy họ cô lại chẳng thể ra tay, Như Băng đã từ bỏ tất cả đi theo tình yêu của mình còn cả Hắc Long và Hà Vĩnh Tường lúc này còn cô đơn, lẻ loi hơn cả cô. Thậm chí sự ra đi của cô gái còn là một nỗi đau rất lớn đối với những kẻ đã hại cô. Thù hờ làm sao cô nỡ ra tay chứ, đúng là một kẻ yếu đuối.

"Anh không sợ tôi sẽ nói cho Hà Vĩnh Tường biết anh đang âm mưu hại ông ấy sao?"

Thấy chàng trai bỏ đi, cô gái vội lớn tiếng nói, khuôn mặt đanh lại che giấu những cảm xúc của mình. Lần này cô xuất hiện không chỉ là gặp lại những người bạn cũ mà cô còn phải hoàn thành nhiệm vụ mà ông chủ giao. Sau những gì đã trải qua, cô không thể tiếp tục mềm yếu như trước đây, thương hại kẻ thù chính là làm tổn hại bản thân mình. Ngay từ khi được ông chủ cứu sống cô đã thề sẽ bắt cha con Như Băng, Bạch Nhật và cả Huy phải trả giá cho những gì họ đã gây ra cho cô, cho cái chết thảm của Quý nữa. Món nợ máu chỉ có thể trả bằng máu, đau thương cũng chỉ có thể trả bằng đau thương. Nhưng ai dám chắc khi ta làm người khác đau không phải là làm đau chính bản thân ta cơ chứ.

"Cô cứ việc nếu muốn, để tôi xem cô có còn mạng để đi gặp Hà Vĩnh Tường không. Đến khi đó đừng trách sao tôi không nhắc trước nha."

Dừng lại xoay nhìn cô gái, chàng trai nhếch môi cười đe dọa, cái giọng lạnh lẽo bất cần. Anh đã quá hiểu rõ bản tính Thu Ngân, nếu cô ta đã dám ra mặt gặp anh thì chắc hẳn cô không bao giờ tiết lộ điều đó. Lần này cô ta quay trở lại với một bộ mặt hoàn toàn khác, đáng sợ hơn trước kia rất nhiều. Có lẽ vì bị chính những người bạn, người mình tin tưởng và thương yêu nhất phản bội nên cô mới biến thành con người như thế này. Thật đáng tội nghiệp.

"Đặng Tuấn Long, chả lẽ trong lòng anh tôi chẳng là cái gì sao? Tôi đã yêu thương, đã tin tưởng anh như thế nhưng vì Hà Như Băng anh sẵn sàng gia nhập cái tổ chức sát máu lạnh đó, sau đó lại đứng im nhìn bọn họ ra tay loại trừ tôi và Quý. Anh rốt cục là người như thế nào hả?"

Quá khó chịu với thái độ hững hờ của chàng trai, Thu Ngân nói gần như là gào lên vậy. Đã bao năm trôi qua, đối với anh cô chỉ là một quá khứ, một kẻ bị anh ruồng bỏ và phản bội. Vậy mà lần này gặp lại anh chẳng hề tỏ ra hối hận vì những gì đã gây ra cho cô một chút nào. Một kẻ máu lạnh, một kẻ sát nhân ... Vậy mà cô đã yêu anh thật nhiều, thậm chí cô đã từng nghĩ sẽ sẵn sàng hi sinh vì anh. Hà Như Băng, tất cả đều vì sự xuất hiện của cô ta, chính cô ta đã cướp đi mọi thứ đáng lẽ đã thuộc về cô.

"Cô biết gì mà nói hả? Ba mẹ tôi đã chết và tôi nhất định phải trả thù cho họ nhưng ai mới là kẻ giúp được tôi chứ? Là Hà Vĩnh Tường, là ba của Như Băng, là cái tổ chức sát thủ máu lạnh này đây. Cô có thể giúp tôi không? Không đúng không, vậy đừng có nói những điều mà cô không bao giờ làm được nữa. Tôi ghét nhất những kẻ như cô đấy, những kẻ vô dụng."

Chàng trai nói, đôi mắt đen láy nhìn chăm cô đang dần vắng vẻ, màn đêm đã che lấp cuộc đời anh, lương tâm anh. Anh sống chỉ vì trả thù, chỉ vì muốn có được cuộc sống hạnh phúc bên cạnh Như Băng mà anh sẵn sàng lương tri của mình. Càng nhìn cô anh càng cay đắng, mỉa mai cho cuộc đời mình : "Đặng Tuấn Long ơi là Đặng Tuấn Long, mày đúng là kẻ tội nghiệp nhất trên đời này đây. Mày sống vì cái gì? Vì Băng ư? Cô ấy đang hạnh phúc bên Trần Hoàng Phong, người cô ta cần không phải là mày đâu thằng ngốc ạ."

"Nếu ông ta thật sự giúp được anh thì tại sao bây giờ anh lại muốn bán đứng ông ta và thậm chí là muốn giết chết ông ta? Anh không sợ nếu Băng biết chuyện ta sẽ hận anh cả đời này sao?"

"Mặc kệ những điều đó, chỉ cần đạt được mục đích thì tôi sẵn sàng làm tất cả, hưởng hờ chi ông chủ thật sự của tôi chính là ông quản gia của Cung gia. Mà thôi, chuyện của tôi không cần cô quan tâm."

"Một ngày nào đó tôi sẽ khiến anh nhất định phải quỳ gối dưới chân tôi van xin một sự tha thứ. Nhất định thế."

"Tôi sẽ đợi."

Nói rồi chàng trai tiếp tục bước đi và dần mất bóng sau màn đêm tối tăm và bị che lấp bởi cơn mưa lớn. Thu Ngân ngồi gục xuống nền đất lạnh lẽo, nước mắt thấm đẫm cả khuôn mặt xinh đẹp của cô. Thật đáng sợ khi phải qua cảm giác bị bỏ rơi giữa đêm tối đầy sương gió. Chính vì mãi chìm trong nỗi đau mà cô không nhận ra một kẻ có mặt ở đây luôn theo dõi cô mỗi lúc mỗi nơi, kẻ đã có ý bắn trật viên đạn năm đó để cứu vớt hơi thở của cô ... Thiên Minh ....

"Em sẽ khiến anh phải hối hận vì đã lựa chọn cô ta, vì anh đã phản bội em và còn cái chết của Quý nữa. Tất cả các người nhất định phải chết."

Chương 57

Những tia nắng đầu tiên đã bắt đầu xuất hiện, mặt trời lên cao dần, chiếc xe ô tô màu đen chậm chậm lăn bánh dọc đường Nguyễn Tất Thành, nơi giao nhau với eo biển rồi rẽ sang đường Xuân Diệu. Để mặc cho chàng trai lái xe, Như Băng lặng trầm đưa mắt nhìn ra bên ngoài, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Dẫu đã đáp lại lời hờn trách của Quý một cách sắc sảo nhưng không hiểu tại sao những lời nói cứ văng vẳng bên tai. Nó như đang nhắc về quá khứ của cô, nhắc về những tổn thương, nỗi đau mà cô đã mang đến cho người khác và rồi cô khẽ rùng mình. Cô là ai? Là một kẻ có đôi bàn tay dính đầy máu hay một đứa trẻ không có lối thoát khỏi con đường tội lỗi. Phải chăng bỏ tất cả từ Từ Lăng đến bên cạnh cô, soi sáng con đường cho cô và hướng cô trở về với cái thiện? Có lẽ thế.

"Cô ổn chứ?"

Nhận thấy nỗi buồn trong cái ánh nhìn miên man của cô gái, Từ Văn khẽ lên tiếng hỏi nhưng mắt vẫn nhìn thẳng con đường phía trước mặt. Anh biết cô đang buồn vì thái độ, vì những lời nói của gã xấu xí khi này nhưng anh lại không biết phải an ủi cô như thế nào? Anh không muốn thấy những hàng nước mắt đỏ nhạt nhoà trên khuôn mặt xinh đẹp của cô, không muốn thấy vẻ mặt của cô ... Gần đến nhà rồi, anh tin Từ Lăng có thể làm những gì anh không làm được, có thể làm cô cười và thậm chí anh ta còn có thể giúp cô chữa lành những vết thương ở trái tim. Nhanh lên, anh phải lái xe nhanh hơn nữa, phải sớm đưa Như Băng trở về với Đình Từ Lăng. Chỉ khi anh làm như thế mới có thể nhìn thấy nụ cười rạng rỡ và hạnh phúc của cô.

"Tôi không sao, anh không cần phải lo tôi đâu ... Tôi rất muốn gặp Phong, xin hãy lái xe nhanh một chút được không?"

Như Băng khẽ lên tiếng nhờ vả, mắt lơ đãng nhìn ngoài bãi biển, miệng hé một nụ cười chua chát, đắng cay. Đời người cũng như vùng biển bao la rộng lớn kia nhưng có một điểm khác chính là con người rồi sẽ về già, sẽ chết đi còn đại dương kia sẽ không bao giờ cạn nước, vẫn mãi trường tồn theo thời gian. Càng nghĩ cô gái lại càng tự hỏi bản thân mình: "Tại sao mình luôn mang đến sự chết chóc, khổ đau cho những người mà mình yêu quý, phải chăng mình chính là đồ sao chổi mà người ta vẫn thường nói? Liệu cái ý chí kiên định được mãi mãi sống bên cạnh Từ Lăng của mình có đẩy anh vào bàn tay thần chết hay không? Nếu thật ở bên mình mà anh ấy phải gặp nguy hiểm thì thà quay trở về bên ba còn hơn."

"Cô biết không, tôi rất ngưỡng mộ Từ Lăng đó."

Từ Văn bất ngờ lên tiếng nói một câu làm cô gái phải dừng người lại nhìn anh. Cô biết anh thích mình nhưng cũng giống như Bạch Nhật, cô chỉ xem anh là một người anh trai. Cô thật có lỗi khi làm anh lo lắng và chưa kịp nói gì với em gái đã phải đuổi theo, lo lắng cho cô. Không được, cô không thể để Từ Văn nói ra tình cảm của anh đối với cô nếu không sau này khi gặp mặt hai người sẽ khó nhìn mặt nhau lắm. Còn cả Từ Lăng nữa, cô đã gây ra quá nhiều rắc rối cho anh rồi cô không thể tiếp tục làm anh buồn như thế chỉ vì chuyện của Từ Văn. Như thế thì thật bất công với anh và cả Từ Văn nữa. Không, cô không thể những chuyện như thế xảy ra, nó sẽ phá hoại hạnh phúc mà khó khăn cô với Từ Lăng mới có được.

"Từ Văn đừng ... Xin anh đừng phá vỡ tình cảm hiện tại của chúng ta. Tôi mến anh, xem anh như một người anh trai cũng giống như Huy và Nhật. Tôi đã mất hai người họ rồi, tôi thật sự không muốn mất đi anh ... Đừng làm tôi khó xử, đừng làm Phong phải đau lòng ... Xin anh đấy ..."

Như đoán được những lời chàng trai muốn nói, Như Băng vội lên tiếng chen ngang không để cho chàng trai nói hết câu. Tránh né cái ánh nhìn đầy thiết tha, yêu thương của anh, cô vẫn đưa mắt nhìn sang bên ngoài. Mưa đã tạnh hẳn nhưng tại sao lúc này đây trong lòng cô như có một cơn mưa lớn đang trút ào xuống. Hai bàn tay cô đan chặt vào nhau và bắt đầu vã ra rất nhiều mồ hôi làm ướt đầm. Thật không ngờ cô đường đường là một sát thủ mà lúc này đây lại sợ một câu nói của chàng trai như thế. Đúng là buồn cười thật mà.

"Hà Như Băng, rõ ràng cô biết rõ tình cảm tôi đối với cô vậy mà cô lại van xin tôi như thế. Cô đúng là kẻ đáng ghét nhất trên đời."

"Tôi ..."

Chàng trai chau mày tỏ vẻ tức giận nói càng làm cho cô gái thêm phần lúng túng nói không nên bắt kì lời nào cả. Thật khi nghe anh nói như thế cô chẳng biết phải làm sao cả, nếu lúc này có Từ Văn ở đây thì hay biết mấy, anh có thể giúp cô giải quyết chuyện này một cách êm thấm. Đang mãi lo lắng, khó xử thì tiếng chàng trai bật cười hả hê vang lên, cô đưa mắt nhìn sang đây ngạc nhiên. Cái gã Đình Từ Văn này đúng là một kẻ điên rồ nhất mà cô từng gặp.

"Cô đang nghĩ gì thế? Tôi đùa thôi không phải nói thật đâu, nhìn mặt cô nghiêm trọng hóa vấn đề quá đi ... Ha ha ha ... Buồn cười thật đấy, đúng là con nhỏ hay tưởng bờ mà."

"Đình Từ Văn, tôi ghét anh."

Vừa đúng lúc hai người về đến trước ngôi nhà nhỏ đối diện biển trên đường Xuân Diệu. Cô gái bực dọc bước xuống xe rồi lớn giọng tuyên bố, khuôn mặt nhăn túm lại. Thật không ngờ một Đình Từ Văn lặng trầm, điềm đạm cũng biết chọc quê người khác như thế. Xem ra cô đã đánh giá thấp bốn vị thiếu gia họ Đình rồi, phải cẩn thận với họ mới được. Mặc dù anh gian xảo như thế nhưng cô thật sự rất thích anh như bây giờ, còi mòi và vui tươi. Cô cũng thật là đã bao nhiêu năm trôi qua anh em bọn họ mới được gặp lại nhau vậy mà chỉ vì một chút giận hờn của cô mà làm anh phải tạm gác tình thân

sang một bên. Cô đứng kể chuyện phá hoại chuyện tốt của người khác mà.

"Này, tôi đùa chút thôi làm gì mà cô ghét tôi thế hả? Đúng là không biết lí lẽ mà."

Chàng trai vẫn ngồi im trong xe chồm người ra khung cửa xe nhìn theo cô gái nói. Thấy cô buồn như thế anh chỉ muốn chọc cho cô vui thôi mà thật không ngờ cô lại giận hờn anh. Thật nhỏ nhen, vậy mà Đình Từ Lăng chết mê chết mệt vì cô ta, sẵn sàng hi sinh vì cô ta và Từ Văn cũng vậy. Họ thậm chí bỏ qua cho cô mọi lỗi lầm kể cả mối thù giết cha hại mẹ, có người kêu họ ngốc vì gái, những kẻ đang say trong cơn mê. Nhưng họ biết nỗi đau chỉ có thể nối tiếp nỗi đau nhưng còn sự tha thứ sẽ trả lại cho ta sự bình yên của tâm hồn, đưa họ đến với thiên đường của hạnh phúc. Và họ đã chọn cách tha thứ, một lựa chọn thật cao cả trong sáng và lương thiện.

"Phong, em về rồi."

"Phong, Luân, Toàn ... Xin lỗi nha tại bạn chút chuyện nên ..."

Thấy cô gái đi vào trong nhà chàng trai vội rào bước theo sau, lớn tiếng nói với cô gái. Hai người vui vẻ đi vào trong nhà, thấy ba chàng trai ngồi bên bàn ăn cô gái khẽ lên tiếng thốt gọi, miệng vẫn nở một nụ cười thật rạng rỡ. Cô không muốn về ưu sầu lúc tôi làm Từ Lăng lo lắng nên phải đành gượng cười thế thôi. Ba chàng trai đưa mắt nhìn hai người, khuôn mặt thâm trầm như đang lo lắng điều gì đấy. Rồi một giọng nói quen thuộc khẽ vang lên cả Như Băng và Từ Văn chết lặng. Đưa mắt nhìn sang kẻ vừa lên tiếng chen ngang niềm vui, khuôn mặt cô gái đành lại không để lộ bất kì cảm xúc nào.

"Trông cháu hạnh phúc quá nhỉ? Xem ra ta nên cho cháu biết thế nào là gia pháp của Cung gia mới được."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

Trong ngôi nhà chật hẹp lúc này rất đông người, không khí nơi đây chùng xuống một cách đột ngột. Cha con Cung Đại Vũ ngồi bên cái bàn cạnh cửa sổ, hai bên hai người họ có rất nhiều gã mặc bộ đồ vest màu đen, khuôn mặt ai cũng lạnh tanh. Ba chàng trai ngồi bên ghế sofa cùng Từ Văn đang đứng cạnh Như Băng nhìn cô chờ đợi phản ứng của cô. Nhưng còn cô gái, khuôn mặt cô không biểu hiện bất cứ cảm xúc nào, đôi mắt nâu đang dần dần đục. Sự im lặng của cô gái và tất cả những người có mặt ở đây càng làm không khí trở nên ngột ngạt một cách nhanh chóng. Và đôi khi chính sự im lặng đó lại là sự khởi đầu cho những cuộc chiến, sóng gió của cuộc đời và cũng là bắt đầu của những đau thương, mất mát.

"Ông đến đây làm gì?"

Sau một lúc im lặng thật lâu, Như Băng khẽ lên tiếng hỏi phá vỡ bầu không khí căng thẳng nơi đây. Cung chủ tịch nheo mày đáp lại, đôi mắt đen láy nhìn xoáy sâu cô gái như đang muốn giam lỏng cô trở lại trong chiếc lồng sắt rộng lớn, tẻ nhạt của Cung gia. Nhưng ông biết cô gái là một đứa trẻ rất cứng đầu tất nhiên sẽ chẳng bao giờ ngoan ngoãn nghe lời ông như thế. Không, bằng mọi cách ông phải đưa Như Băng trở về nhà đơn giản vì cô chính là người thừa kế của Cung gia. Lần này ông nhất định sẽ khiến cô phải tự nguyện rời xa Đình Từ Lăng và quay trở về bên cạnh ông. Nhất định sẽ như thế.

"Ta đến để đón con về nhà."

"Tôi không phải cháu gái của ông còn đây mặt mũi kia đã không còn trong tay tôi nữa rồi. Với ông tôi chẳng còn bất kì giá trị nào nữa, ông không cần phải tốn thời gian công sức với chúng tôi làm gì nữa. Xin ông hãy vì lòng trung thành của Từ Lăng mà cho tôi một con đường sống."

Nghe người đàn ông nói, cô gái khẽ cười nhạt, cả thân người cô dường như đang run lên nhẹ nhẹ. Cô rất sợ, sợ Cung Đại Vũ đến để chia rẽ cô và Từ Lăng nhưng nỗi sợ hãi ấy chẳng hề biểu lộ trên nét mặt của cô, một chút cũng không. Đây không phải là lúc cô ra vẻ cao ngạo, bất cần nữa, nếu không van xin ông ta có thể cô sẽ mất chàng trai mãi mãi. Không, không một ai có thể cướp đi Từ Lăng của cô, không ai có thể phá vỡ cái tình yêu cô đã đánh đổi tất cả những gì mình có để được. Nếu thật sự mất đi anh cô sẽ chết mất thôi, điều đó thật không công bằng tí nào cả.

"Cháu xin chủ tịch hãy tha cho chúng cháu, hãy tác thành cho chúng cháu."

Dường như nhận ra nỗi lo lắng trong lòng cô gái, Từ Lăng nhẹ nhàng nắm tay Như Băng rồi xoay nhìn Cung Đại Vũ khẽ lên tiếng van xin. Anh biết với những sai lầm mình mắc phải là không đáng được tha thứ nhưng anh quá yêu Như Băng nên anh tuyệt đối sẽ không để mất cô. Chỉ là ... Như Băng chính là cháu gái của chủ tịch và ông cũng đã biết sự thật này. Nếu tiếp tục làm như thế anh sẽ khiến chủ tịch thất vọng và buồn lòng rất nhiều. Anh không muốn cũng chẳng dám làm như thế, vậy còn tình yêu của anh và còn cả Như Băng nữa? Anh phải làm sao mới trọn vẹn cả đôi đường và không làm ai bị tổn thương đây? Rõ ràng là ông trời đang muốn làm khó anh mà.

"Chủ tịch, xin ngài đừng làm khó hai người họ nữa."

Thấy Từ Lăng hạ giọng van xin một cách tha thiết như thế, Từ Văn vội lên tiếng van giúp anh. Vị chủ tịch già vẫn lặng trầm nhìn anh, khuôn mặt đanh lạnh không hề tỏ vẻ cảm thông hay thương hại anh một chút nào. Cung Đại Vũ quả là một kẻ thâm sâu khó đoán, một lão cáo già đáng sợ, thật không biết đầu mối là con đường dành cho cô. Phải chăng cô phải chiến đấu vì tình yêu như người ta vẫn thường nói : "Ta chỉ thật sự mất tất cả khi ta không muốn tranh giành và quyết định buông bỏ" ?

"Chủ tịch."

Lúc này đây cả Đình Từ Toàn và Đình Duật Luân đều lên tiếng thuyết phục Cung Đại Vũ giúp hai người bạn. Mặc dù đã biết ông ta sẽ không bao giờ chấp nhận lời cầu xin nhưng họ vẫn phải van xin. Rồi một ngày nào đó tương lai của cô và Từ Văn như thế nào đi nữa thì ít nhất cô sẽ không bao giờ phải hối hận. Đúng, họ đã rất cố gắng cho tình yêu của mình và họ không thể nào làm trái sự sắp đặt của định mệnh. Phải, chẳng một ai có thể làm được điều đó.

"Ba, con xin ba."

Không thể tiếp tục lặng nhìn ba mình làm khó đứa con gái cưng và Đình Từ Lăng, Cung Hữu Khang lên tiếng chen ngang. Tình yêu của ông đã không được trọn vẹn, không có niềm hạnh phúc, ông không thể để Như Băng phải đi tiếp trên vết xe của mình năm xưa, ngày mà ông mất đi Hà Nguyệt Đình. Cô gái rất giống mẹ, một cô gái lạnh lùng và kiên định một cách lạ kì.

"Chính mệnh Hà Vĩnh Tường đã thừa nhận cháu chính là Cung Thiên Tinh, là cháu gái của ông ta và là người thừa kế của Cung gia. Tin hay không tùy cháu, cứ hỏi hân ta sẽ biết rõ mọi chuyện thôi. Ta không tin ông ta không nói cho con biết rõ sự thật này."

Mặc kệ cả những lời van xin của những chàng trai và Cung Hữu Khang, Cung Đại Vũ nói, đôi mắt nhìn chằm chằm cháu gái với hi vọng cô sẽ tin vào những gì ông nói. Nhưng Như Băng vẫn im lặng không đáp lại hay nói đúng hơn cô không hề tin vào những gì Cung chủ tịch nói. Hà Vĩnh Tường chính là người cha cô yêu thương nhất đâu thể chỉ vì một lời nói của người ngoài mà chối bỏ tình cảm cha con của hai người bao nhiêu lâu nay. Như thế là si nhục ông và làm tổn hại đến tình cảm cha con của hai người, không ... Cô không thể để Cung Đại Vũ tiếp tục nói bậy như thế nữa.

"Ba, đủ rồi đấy."

Biết rõ những gì ba mình nói đang làm tổn thương cho đứa con gái duy nhất của ông, Cung Hữu Khang nhấn giọng gọi tên ba mình. Nếu lúc đầu cô đã không định nói cho cô biết quan hệ giữa ông với cô thì lúc này không nên để ba mình tiết lộ bí mật đó. Nếu thật sự biết sự thật về thân thế của mình cô gái sẽ buộc phải lựa chọn giữa Cung gia, Hà Vĩnh Tường và cả Đình Từ Lăng. Như thế thì thật khó cho cô quá.

"Cung Đại Vũ, tôi không cho phép ông chia rẽ tình cảm cha con của chúng tôi. Đừng tưởng có Phong ở đây là tôi không dám làm gì ông, nếu còn tiếp nói những điều không có thật đó thì đừng trách tôi sao vô tình."

Dẫu thấy Cung thiếu gia đã lên tiếng giúp mình nhưng con giận của cô gái không vì thế mà tắt đi. Cô không cho phép bất kì ai xuyên tạc tình cha con của mình, không cho ai có cơ hội chia rẽ dù cô đã quyết định rời xa ba để ra đi cùng tình yêu. Cung Đại Vũ thật quá quắc, cô không thể để ông ta tiếp tục ăn nói những lời hàm hồ như thế nữa. Như Băng nhìn thẳng vào đôi mắt Cung chủ tịch nói, tay rút khẩu súng chìa thẳng vào Cung Đại Vũ, khuôn mặt đánh lại không để lộ bất kì cảm xúc nào.

"Băng."

Nghe cô gái nói những lời vô lễ, dọa dẫm chủ tịch Đình Từ Lăng lớn tiếng thốt gọi tên cô. Mặc dù anh quyết định từ bỏ chủ tịch để ra đi cùng cô nhưng không có nghĩa là anh chấp nhận để cô nói những lời như thế với Cung Đại Vũ. Ít nhất cô cũng từng được ông yêu thương, chăm sóc trong khoảng thời gian đóng giả chính bản thân cô, thì nên biết ơn và cảm thấy có lỗi vì đã lừa dối ông chứ? Vậy mà giờ đây cô lại chìa họng súng vào ông ấy, phải chăng đó chính là bản tính khó sửa đổi của một sát thủ? Thật khờ khi anh đã từng nghĩ có thể làm thay đổi được cô. Điều đó quả thực rất khó, nó như ăn sâu vào và bám rễ trong dòng máu của cô.

"Hà Như Băng, cô không được phép làm hại chủ tịch."

Thấy cô gái chìa súng vào chủ tịch, Đình Duật Luân vội rút súng chìa vào cô nói. Và chính sự giận dữ của Như Băng và hai chàng trai càng làm không khí nơi đây trở nên căng thẳng cực độ. Từ Văn đưa mắt nhìn sang Từ Toàn rồi lên tiếng chen ngang, cố dập tắt cơn giận đang sôi sục trong lòng họ. Nếu cứ tiếp tục như thế này chắc hẳn chủ tịch sẽ có thể chia rẽ được tình yêu của Như Băng và Từ Lăng mất thôi. Không, anh không muốn phải nhìn thấy cô gái phải sống trong đau khổ vì không được ở bên cạnh người mình yêu.

"Đủ rồi Duật Luân, cậu đừng làm mọi chuyện rắc rối thêm nữa."

"Phải đó Luân, bỏ súng xuống đi."

Từ Toàn lúc này cũng lên tiếng nói, ánh mắt ái ngại nhìn Cung chủ tịch chờ đợi nhưng đáp lại chỉ là một câu hỏi vô cùng nhạt nhẽo của ông ta dành cho Duật Luân. Rõ biết sau khi xử lí xong chuyện của Hà Như Băng ông sẽ xử lí bốn người họ vì đã chống đối lại ông. Nhưng anh không thể cứ im lặng, không thể cứ đứng đó nhìn Từ Lăng đau khổ vì bị mất đi tình yêu được. Như thế là không công bằng với cả anh ta và Cung tiểu thư.

"Luân tôi biết cậu trung thành với tôi nhưng hãy nhớ Thiên Tinh là cháu gái của ta, là chủ nhân của cậu sau này nên cậu tuyệt đối không bao giờ được phép chìa súng vào nó, hiểu chứ?"

Đợi khi Cung chủ tịch nói hết câu, Duật Luân mới từ từ buông súng khỏi cô gái. Mặc dù rất ghét thái độ vô lễ của cô đối với Cung chủ tịch nhưng dù gì cô ta cũng là cháu gái ruột của ông ấy. Còn anh, một người ngoài như anh thì có tư cách gì để mà lên tiếng, chê trách cô ta chứ. Đúng là buồn cười mà.

"Tôi hiểu thưa chủ tịch."

Đưa mắt nhìn sang Cung Hữu Khang người đàn ông hạ thấp giọng nói, khuôn mặt giãn ra giữ lại một chút uy nghiêm cho mình. Những gì cần nói ông đã

nói hết cả rồi, giờ chỉ còn phụ thuộc vào con trai ông phải nói làm sao để kéo giữ cô gái quay về Cung gia và rời xa Đình Từ Lăng.

"Con đã mất đi Hà Nguyệt Đình, giờ con nỡ lòng nào để mất đi đứa con này nữa ư?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phượng Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59

Những tia nắng buổi trưa đổ xuống thật gay gắt như muốn thiêu đốt tất cả mọi thứ có mặt trên thế gian này. Nhưng những người có mặt trong ngôi nhà nhỏ trên đường Xuân Diệu chẳng mấy may bị ảnh hưởng đến. Bởi vì lúc này đây rắc rối của họ đã quá nhiều, làm gì còn thời gian để quan tâm những điều không đâu đó chứ. Điều mà họ thật sự quan tâm bây giờ chính là làm sao thực hiện được ý định của mình một cách nhanh chóng và gọn gàng mà không gây ra bất kì sự ầu ả nào để tránh tổn thương lẫn nhau. Nhưng làm gì có chuyện chỉ cần vài lời nói thì đã có thể giải quyết hết mọi vấn đề cơ chứ. Nhất là khi những kẻ trong cuộc vô cùng cứng đầu và có một ý chí kiên định.

"Phải, Như Băng chính là con gái của con nhưng con không cần biết nó mang họ Cung hay họ Hà, nó ở bên cạnh con hay bên cạnh Hà Vĩnh Tường, chỉ cần nó hạnh phúc, chỉ cần là do chính con bé lựa chọn thì dù là con đường nào con cũng ủng hộ hết mình."

Cung Hữu Khang chậm rãi nói, đôi mắt nhìn Như Băng ánh lên đầy sự yêu thương và trìu mến. Nhưng ông càng làm như thế thì càng cô gái giận dữ, làm đau trái tim mong manh của cô gái. Hà Vĩnh Tường, người cha luôn yêu thương, quan tâm và chăm sóc của cô không thể nào lại không phải cha ruột của cô. Đây chắc chắn không phải là sự thật, tất cả những gì Cung Đại Vũ nói đều là một sự dối trá. Đúng vậy, ba cô nói như thế với ông ta chỉ vì không muốn thấy ông ta cho người truy sát cô, phá hoại và ngăn cách cái tình yêu đã cướp đi đứa con gái ông yêu thương nhất.

"Hữu Khang."

Nghe con trai nói như vậy người đàn ông gần giọng gọi tên, hai mắt mờ to trừng nhìn Cung Hữu Khang. Im lặng một lúc thật lâu vị chủ tịch già nua tiếp tục lên tiếng, khuôn mặt giãn ra cố giữ vẻ điềm tĩnh trên khuôn mặt ông. Ông cứ tưởng Cung Hữu Khang sẽ giúp ông khuyên Như Băng trở về Cung gia nhưng thật không ngờ ông ta lại nói những lời như thế. Không được, ông không thể để mất đứa cháu gái duy nhất này được, bằng mọi cách ông nhất định phải đưa cô về nhà, ngôi nhà mà ông đã mất nửa đời người để giữ vững không bị sụp đổ.

"Dù ba con nói như vậy nhưng ta nhất định phải đưa con về nhà nhận tổ quy tông. Còn về phần cậu, Đình Từ Lăng... Ngày nào cậu còn cố dụ dỗ, mê hoặc cháu gái tôi thì ngày đó tôi sẽ biến cuộc sống của cậu thành chốn địa ngục sâu thẳm, tốt nhất là ấy tránh xa nó ra và ngoan ngoãn quay về Cung gia làm Đình thiếu gia của cậu đi."

Từng lời từng chữ tuôn ra từ miệng Cung chủ tịch như lưỡi dao sắc nhọn đâm sâu vào trái tim Đình Từ Lăng. Anh yêu cô nhưng gia đình cô lại nhất quyết không chấp nhận anh, mặc dù cô không thừa nhận mình là con cháu Cung gia nhưng anh vẫn thấy rất buồn. Vì cô, vì tình cảm mà anh dành cho cô, anh phải mạnh mẽ lên, phải tiếp tục cố gắng hơn nữa. Anh tin một ngày nào đó Cung chủ tịch nhất định sẽ gật đầu ưng thuận. Đó chính là một trong những động lực cho anh tiếp tục cố gắng.

"Cung Đại Vũ, ông thật là quá đáng. Đình Duật Luân, anh nhìn đi... Người mà anh luôn ra sức bảo vệ là kẻ nhẫn tâm làm hại bạn tốt của đó. Nếu như lúc đầu anh đã luôn đứng về phe ông ta thì có sao lại giúp chúng tôi cơ chứ? Hay anh đang làm theo lệnh ông ta, muốn chia rẽ tình yêu của tôi và Phong hà?"

Nghe người đàn ông dọa dẫm người yêu, Như Băng lớn tiếng nói, bàn tay trái nắm chặt khẩu súng trong tay mình hơn nữa. Bất kì ai cũng có thể chửi cô, mắng cô và thậm chí là giết cô nhưng họ không phép được làm hại hay dọa dẫm Từ Lăng nếu không cô tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho họ. Và cho dù người đó có là Cung Đại Vũ, một người mà Từ Lăng vô cùng kính trọng cũng vậy. Cô không phải Từ Lăng, không phải Cung Thiên Tinh và càng không phải một cô nàng Hà Như Băng yếu đuối. Mặc dù đã quyết định sẽ không bao giờ giết người nữa nhưng bất kì ai có ý đồ với Từ Lăng thì cô buộc phải ra tay thôi.

"Tôi..."

Nghe cô gái nói như vậy Duật Luân áp ứng đưa mắt nhìn tất cả những người có mặt trong ngôi nhà lúc này. Trong lòng anh bỗng dưng lại thấy mâu thuẫn vô cùng. Từ Lăng là bạn anh còn Cung chủ tịch là người đã cứu vớt cuộc đời của anh, phải làm sao mới phải đây? Tất cả cũng tại Hà Như Băng, nếu không phải vì sự xuất hiện của cô ta thì mọi chuyện đã không thành ra thế này. Chính cô đã phá hoại sự bình yên của Cung gia, phá hoại tình cảm của bốn gã các anh và khơi dậy quá khứ đau buồn của Từ Văn và Từ Lăng.

"Tất cả đều..."

"Như Băng, em đừng nói như thế, chủ tịch là người có ơn sâu nặng với tụi anh, hi vọng em hãy tôn trọng ông ấy một chút đi."

Duật Luân chưa kịp nói hết câu đã bị Từ Lăng lên tiếng chen ngang, không khí trong ngôi nhà bỗng chùng xuống một cách đột ngột. Như Băng nhìn anh, đôi bờ mi sụp xuống khi chợt nhớ rõ một điều mà cô đã vô tình lãng quên. Hà Như Băng, cô chính là kẻ đã huỷ hoại hạnh phúc gia đình của Từ Lăng và chính Cung Đại Vũ đã cứu vớt, ban cho anh cuộc sống mới. Cô lấy tư cách gì để lớn tiếng mắng chửi ông ta chứ, cô đúng là một kẻ ngốc nghếch nhất

trên cuộc đời này đây.

"Đừng ra về người tốt nữa Từ Lăng, như thế không hợp với cậu đâu. Thiên Tinh, chúng ta về nhà thôi, ông đã cho người chuẩn bị món cháu thích nhất đây."

Gạt đi những lời nói của chàng trai sang một bên, Cung Đại Vũ nói rồi nhìn sang Như Băng dịu dàng khuyên bảo. Ông biết những gì Từ Lăng nói đều xuất phát tận đáy lòng anh nhưng mà để giành lại đứa cháu gái này ông không thể để những lời hoa mĩ đó làm mờ mắt. Ông không cần chàng trai lên tiếng bên vực mình, chỉ cần anh tránh xa Cung Thiên Tinh của ông ra là được rồi. Mà cho dù cô gái không thừa nhận mình là người của Cung gia thì sự thật vẫn là sự thật không thể thay đổi được. Cô là Cung Thiên Tinh, là người thừa kế duy nhất của Cung gia.

"Không, xin nhắc lại tôi là Hà Như Băng chứ không phải Cung Thiên Tinh."

Những gì mà Cung Đại Vũ nói với Từ Lăng đã quá nặng nề, anh nhìn ông lặng người đi một cách buồn bã và điều đó làm cô gái thấy khó chịu. Tại sao cả bốn chàng trai này đều lên tiếng bảo vệ một người vốn chẳng coi trọng họ? Hay chỉ vì sự xuất hiện của cô mà Cung Đại Vũ lại trở nên tuyệt tình như thế? Chẳng lẽ chính cô là người đã đem đến sự khổ đau cho cả bốn người họ sao? Cô nên tránh xa họ thì tốt hơn. Khẽ cười nhạt Như Băng lên tiếng đáp lại, bờ mi dài cong héch lên để lộ màu mắt nâu đang dần vắng đục

"Ta mặc kệ cháu là ai, đưa tiểu thư về nhà thôi."

Bất chấp cả việc cô gái một mực không chịu thừa nhận mình là Cung Thiên Tinh, Cung Đại Vũ lạnh lùng nói rồi ra lệnh cho đám thuộc hạ của mình. Khuôn mặt ông trở nên âm trầm, đôi mắt vốn là cửa sổ những cảm xúc của tâm hồn nhưng khi nhìn vào ông chỉ là một màu đen đáng sợ. Theo sau đây âm thanh mệnh lệnh của ông là tiếng đáp lại cả những người mặc đồ vest. Một tiếng trả lời thật dứt khoát và mạnh mẽ.

"Dạ."

"Ba."

Nghe thấy ba ra lệnh tuyệt tình đến như thế Cung Hữu Khang lớn giọng gọi ông nhưng đáp lại chỉ là một cái trừng mắt sắc nhọn. Thật bất lực khi ta muốn giúp một ai đó mà chẳng biết phải giúp như thế nào. Cung thiếu gia đưa mắt nhìn sang Duật Luân gật nhẹ đầu rồi bất ngờ ôm chặt lấy Cung chủ tịch giữ lại.

"Chủ tịch."

"Từ Lăng mau đưa cô ấy đi đi, chỗ này để chúng tôi xử lý được rồi."

Thấy vậy Duật Luân nói nhanh, chân vung đến tấn công người của Cung chủ tịch. Đúng là anh rất kính trọng người đàn ông này nhưng anh không thể để lòng trung thành của mình chia cắt tình yêu của người bạn đã cùng anh sống chết có nhau bao lâu nay được. Đánh phải ra mặt giúp họ trước rồi sau đó mới cúi đầu nhận tội trước Cung chủ tịch thôi.

"Duật Luân, ngay cả cậu cũng muốn phản bội tôi sao?"

Thấy chàng trai ra mặt giúp cho hai người họ Cung chủ tịch gần giọng nói như đang trách móc anh. Ông cố vùng vẫy khỏi cái ôm chặt của con nhưng tất cả đều vô ích, ông đã già, đã không còn cái sức lực thời thanh niên nữa rồi. Thời gian luôn cướp đi tuổi trẻ của tất cả mọi người bằng nhiều cách khác nhau, có khi là nỗi đau, bệnh tật và tuổi già.

"Xin lỗi chủ tịch nhưng xin ông đừng chia rẽ hai người họ mà ... Tôi xin chịu mọi hình phạt ông đưa ra."

"Đi mau đi."

Thấy cả Từ Lăng và Như Băng đứng đó trở mắt nhìn, Từ Văn lớn tiếng nói rồi lao đến giúp đỡ Duật Luân. Nếu cứ tiếp tục éo dài thời gian thì e rằng cả ba người bọn họ cũng không thể ngăn cản được người của chủ tịch. Chỉ còn biết cầm chân họ để cô gái và Từ Lăng có đủ thời gian chạy thoát.

"Cảm ơn."

"Cảm ơn ba người."

Như Băng và chàng trai nhìn họ nói rồi quay người chạy đi, hai bàn tay nắm chặt không buông. Phía trước mặt chính là con đường hạnh phúc, hai người họ không thể lùi bước vào lúc này được. Cả ba chàng trai và Cung thiếu gia đều bất chấp tất cả giúp hai người, không thể phụ tấm lòng của họ được.

"Giữ chúng lại."

"Kẻ nào dám."

Thấy hai người họ rời đi Cung chủ tịch lại một lần nữa gần giọng ra lệnh nhưng lại bị Cung Hữu Khang lên tiếng lấn áp. Vì hạnh phúc của con gái mình, ông không thể tiếp tục để mặc cho cha mình làm như thế nữa. Ông phải ngăn cản cho dù ông ấy có ghét ông, trách ông thì ông cũng phải làm như thế thôi. Tất cả đều vì tấm lòng thương con của một người cha.

"Cung Hữu Khang."

Thấy con trai buông lời dối đầu với mình, Cung chủ tịch gần giọng gọi cả tên lẫn họ. Thật không ngờ Cung thiếu gia, con trai ông không những không giúp ông mà ngược lại còn làm ông mất đi đứa cháu gái. Đáng lẽ ra ông nên đoán ra điều này khi con trai ông một mực đòi đi cùng để đón Như Băng chứ. Thật đáng trách.

"Xin lỗi ba, vì con gái của con nên con không thể nghe theo lời ba được."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Sát Thủ Phụng Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.